

DOLUNAYA BİR KALA
ŞEHİT ZERDEŞT TOLHILDAN (SÜLEYMAN DEMİR)
YOLDAŞIN GÜNLÜĞÜ
MEKTUP, YAZI VE FOTOĞRLARI

PKK ŞEHİT ÇALIŞMALARI KOMİTESİ YAYINLARI

İçindekiler

SUNUM	5
ÖNSÖZ	7
GÜNLÜKLER	
I.DEFTER	17
II.DEFTER	57
III.DEFTER	77
MEKTUPLAR	147
YAZILAR	241
FOTOĞRAFLAR	349

SUNUM

Şehitlerimizi geleceğe taşıрманın yollarından biri, onların yaşamlarını, mücadelelerini, özelemlerini, duyguların, umutlarını ve inançlarını yazamaktır. Bunun için de onları tanıyanlar kaleme sarırlılar. Her konuda olduğu gibi bu konuda da Zerdest yoldaş farkını ortaya koyarak yaşadı. O kendi kendini yazdı. O TOLHILDANLAR'ı yazdı. O tanıdığı yoldaşlarını yazdı. O dolunayı ve maviyi yazdı. O yaşadı ve yaşadıklarını yazdı. Yazmakla yetinmedi çizdi.

Elinizdeki kitap Zerdest yoldaşın kendi kendisini en iyi şekilde ifade ettiği yazılarından oluşmuştur. Daha önce şiirlerini ayrı bir çalışma olarak sunmuştuk. Şiirlerinin devamı ve onu tamamlayanı olan bu çalışmayı zevkle okuyacağınıza inanıyoruz. Bu kitapta bir hakikat yolcusunun ve yol arkadaşlarını, özgürlüğe susamışlığı, söz ve söze bağlılığı, anlamlandırmanın anlamını, Önderlik felsefesinin yaratma gücünü göreceksiniz.

Kitap dört bölümden oluşmuştur. Birinci bölüm elimize ulaşan üç günlüğünü kapsamaktadır. Bu günlüklerde yer alan birçok şiiri, şiir kitabında yer aldığı için buraya almadık. İkinci bölüm, yoldaşlarına yazdığı mektuplardan oluşmuştur. Üçüncü bölüm ise çeşitli dönemlerde yazdığı yazıları içermektedir. Ancak bunlar yazılarının tamamı değil. Çeşitli konularda yazdığı makaleri ve Kürtçe yazdıkları bu kitaba alınmadı. İleride onlar da ayrı ayrı çalışmalarda değerlendirileceklerdir. Dördüncü bölüm, fotoğraflarından oluşmuştur. Susarsın başlıklı yazısı aynı zamanda günlüğünde de yer almaktadır. Günlükteki yazı, sonra kendisi tarafından ele alınıp genişletildiği için tekrarı içerse de olduğu gibi almayı uygun gördük. Ayrıca mektuplarında yer yer var olan tekrarları da mektupların bütünselliği bozulmasın diye çıkartmadık.

Zerdest yoldaşın bilme ve oluşma anlarını okurken bilip oluşacağınız inancıyla Önderlik ve Şehitler çizgisindeki mücadelenizde başarılar dileriz.

PKK Şehit Çalışmaları Komitesi

ÖNSÖZ

“Bizi diğer tüm hareketlerden ayıran temel fark; onlar yaşamlarını kurdukları ideolojiler üzerinden yaşarken, biz ise ideolojimizi var olan yaşam üzerinden oluştururuz.”

Rêber APO

Kendi Hakikatını Arayan Yoldaş

Tarihi olmayanlar, hiç yaşamamış sayılırlar.

Çünkü yaşadıklarını gösterecek bir kanıtları yoktur.

Tarihleri olmayanlar,

Geleceğe dair tasavvurda da bulunamazlar.

Çünkü gelecek, ancak geçmişten gelen temel üzerinde kurulabilir.

Geçmiş ve geleceği olamayanlar ise,

Kendilerine değil başkalarına aittirler.

Zerdeşt TOLHILDAN (Süleyman Demir) 20.02.1983. Gercüş Batman... Neolitik devrimin ilk olarak gerçekleştiği alanlardan biri olduğun ispatlanmış bir alan. İlk köy yerleşimlerinin kurulduğu, tarımsal üretimin yapıldığı, ilk tapınakların kurulduğu alan olarak ortaya çıkan Kürdistan, tam da bu anlamından dolayı, “Uygarlığın Beşiği” olarak adlandırılmaktadır. Eskîf (Hasankeyf), belirtilen tarihi-kültürel bu tablodaki toplumsal yaşamı, iç kültürü ifade eder. Zerdeşt yoldaş toplumsallığını bu tarihsel zeminden almaktadır.

Toplumsal ilişkiler, yani toplumsallaşma sanıldığında çok daha zordur. Hele bu bizim gibi sömürgeciliği, soykırımı yaşayan bir toplum için çok daha ağır olmaktadır. Ve bundan kaçmak daha da zordur. Bu yüzden toplumsallaşmaya güç getirebilmek çok önemlidir. İnsan olumlu söz ve davranışlarıyla toplum tarafından beğeni ve takdir toplayabilir. Tersten bir durumla da kişiyi toplumdan uzaklaştırıp yalnızlaşmayı yaşarmasına yol açar. Burada insanın yapması gereken tekrardan toplumsallaşmak için çaba ve emek mi harcaması yoksa kendi bireyci kalıplarına çekilip kendini yaşayacağı mıdır? İddiası olan kişinin yapacağı tercih toplumsallaşma yönünde ise yapılması gereken sürekli bir mücadele, ısrar, emek ve çabanın sahibi olmaktır.

Her bir gerillanın öyküsü farklıdır. Gerilla yaşamın kaynağıdır, umut verendir. Yaşamı yaratan insandır. Sevgisini veren insan,

yaşamın kaynağı da olur. Yaşayan gerilla geleceğe dair her zaman arayış içindedir. Geleceğe dair umutlarını ve yaşam için arayışlarını tarih’de bulur. Bizimle soluyan,bizimle yürüyen, terleyen, bizimle yorulan, acıkan ve susayan ve dile geldikçe kana kana hayat ırmağından içen bir tarihin parçası gerilladır. Hiçbir kelime hazinesinin gerillaların yürek sarnıcında biriktirdiklerini ve hazinelerden daha değerli olan yaşam parçalarını anlatmaya yetmeyeceğini bile bile yazmak istedim.

Zerdeşt yoldaş, her zaman tarihin ve gelecek yaşamın bir parçası olmayı gerilla yaşamında gördü. Gerilla yaşamının geleceğin kaynağı, kendi hakikatini bulma yolu olduğu bilinciyle kendini gerilla’da gördü. Bir tek an dahi olsa, özgür yaşayabilmek adına tüm ömrünü özgürlüğün nasıl yaşanacağına adadı ve yaşamın anlamını kendisin’de taşıma gayesindeydi. Özgürlüğe susamış insanları kendi bedelinde ve ruhunda hissettiği için onların yolunda yani gerilla yaşamında yürümeyi ilke edindi.

Bir gerilla için her zaman yaşam tebessümle dolu olduğu için, yaşam güzelliklerini kendi iç dünyasında, zihninde, yaşamın kaynağı ile bütünleştirir. Var olan toplumsal kültürü, yaşatmak için her zaman mücadele halindedir. Gerilla toplumun parçası olduğu için kendisi toplumunun kültürüyle, hakikati ile bütünleşir.

Şehitlerimizi her zaman yaşamak, yaşam hakikatimiz olan gerçeğimizdir. Bedenlerimizde yaşayan, ruhumuzla bütünleşen hakikatımızdır. Bedenimiz ve ruhumuz bütünleştikçe, şehitleri her zaman yaşamaktır. Yaşatmak ve miraslarına sahip çıkmaktır.

“Tarihi canlı yaşamak, Şehitleri yaşatmaktır.” Tarihimizde kahramanlıklarla örülen bir köprü vardır ve bu köprü günümüze kadar da uzanıyor. Günümüzde de kendi kahramanlıklarını yaratarak tarihin baş sayfalarına yazılan yoldaşlarımız oldu. Hakikat, kendi savaşıcısına ve arayışcısına kapısını sonsuz anlam güzeliğiyle açar. Hakikat ve özgürlük yolunda yürüyen aradığına ulaşır. Tarihini-hakikatini arayan ve bunu kendi eliyle yaratan, kendini gerçekleştiren şehitlerdir..!

Yaşananlar, anlatılanlar, yürekte izler bırakanlar, duyulduğu anda kulağa asılıp kalanlar ve sonrası binlerce an içinde yankılanıp duranlar yanında, bunlardan binlerce kat fazla olan bilinmeyen, duyulmayanlar var. Önemli olan şehitlerimizi anlamak, yaşamak, yaşatmak, özlemlerini, direnişlerini, güzelliklerini yazmak ve

onları evrenselleştirmektedir. Özgürlük yolcularının yolunda yürümek insanın ruhuna huzur veren bir evrendir. Bu evreni bize yaşatan şehitlerin hakikatleridir.

Zerdeşt yoldaş yaşamında kendini Şehitlerle ve Önderlikle bütünleştiren bir yoldaştı. Şehitlerin yarım kalan çalışmalarını yürütmek Onun için büyük bir zevkti. Onun için şehitleri yazmak, yaşatırmak onları tarihseleştirmektir. Bedenlerini ve ruhlarını özgürlük yürüşüne vermişlerse, bunu tarihleştirmek yoldaşlığın gereğidir. Zerdeşt yoldaş bunu yaptı, şimdi güzel yoldaşımızı tarihselleştirme görevi biz yoldaşlarının omzunda.

Medya Çalak

GÜNLÜKLER

Kod Adı: ZERDEŞT TOLHILDAN
Adı Soyadı: SÜLEYMAN DEMİR
Doğum Tarih Ve Yeri: 20.02.1985/ÊLÎH
Ana Adı: Saliha
Baba Adı: Mehmet
Katılım Tarihi Ve Yeri: 02.09.2007/Wan
Şahadet Tarihi Ve Yeri: 08.09.2016/Zap

“Hayat hiçbir zaman gerekleri yerine getirilmedikçe insanı affetmez, kabul etmez, başarısına imkân vermez.”

Rêber APO

I. DEFTER

**Hikâyesini kadının, biriktirdiğim tüm anılarıyla
Aldım yanı başıma.
Bir yolun henüz başındayım.
Yoldaş olsun diye yoluma,
Hasretliklerine sığınıyorum
Ve gülmesini sürme diye çekiyorum gözlerime.**

Özgür yaşam tutkusunun sıcaklığı sarmalarken bu bahar mevsiminin serin gününde, zamanın yumuşak kollarında en sıkılgan, yürek burkan anına akıyorum. Anda bulmak için yaşam denen olgunun özünü ve özeleştirisine tabi tutmak için fani ruhumu, sürgün hasretlikler sıkıştırıyorum anı defterime. Anıların te-bessümlü bakışlarında emziriyorum yıldızları. İçim yangın yeri. Yetmezliğini yoldaşlığımın derinden bir sorgulamaya tabi tutarken, beden tutuşur dolunaylı bir zaman diliminde. Hasreti vatan olan bir kavganın en orta yerinde sıırıslıkam ve biraz da utangaçtır haykırışım. Buna karşı özgür yaşam ezgisini dillendiriyorum dünyaya karşı.

Yeni bir defterin ilk sayfasını uzun süre oldu açmayalı. Yürek-tekileri yazıya dökmek... Aslında bu fırsat yeni doğdu diyebilirim. Ele geçen bu fırsatı değerlendirmemek benim açımdan iyi olmazdı her halde. Bir de benim durumumda olan birinin mutlaka yazacağı bir şeyleri vardır.

Şuan Kerkûk'teyim. Yaklaşık olarak 15 gündür burada kalıyorum. Eylemden bu yana ise 22 gün geçti. Bu süre dâhilin de birçok şey gelişti. Eylemde yaralanmam, arkadaşların beni taşıyarak getirmeleri, Qendil hastanesine gidiş, ameliyat ve Kerkûk, kronolojik bir sıralamadan çok bu yolculukta başımdan geçenleri, gördüklerimi yazsam daha iyi olacak her halde.

Gerilladaki ilk eylemim. İlk olmasından kaynaklı insandaki heyecan ve anlam da daha farklıdır. Kısa bir süredir katılmama rağmen örgüttün böyle bir şansı bana tanınması büyük heyecan vericiydi. Hele hele insanın hayallerine gideceği yolda bir kademeyse bu daha da anlam kazanmaktadır. Birde bu hedefin Dêrsim gibi kutsal bir alan olursa vereceğin çaba daha da artmaktadır. Bu heyecan ve coşku ile Bisvingçi olarak eylemde yerimi aldım. Bunun yanında Bisvingi de ilk defa kullanacaktım. Anlaşılabileceği üzere ilklerle dolu bir eylem... Tecrübeli arkadaşlardan aldığım bilgilerle heyecanlı, eylem anını bekledim. Bir arkadaşın söylediği “ ben on roket üst üste attım bir sorun çıkmadı” sözleri hemen kafamda yankılanıyordu. Bende kendimi ona göre şartlandırdım. Aralıksız yanımda bulunan on roketi de atacaktım. Tabi bu roketlerin çürük çıkma olasılığı da vardı. Ancak o an çürük çıkma ihtimali hiç aklıma gelmemişti. Hedefime kilitlenmiş her şeyin ilk roketle başlayacağına kendimi şartlandırmıştım.

Ve eylem başladı. Eylem alanında bulunan üç bisivingciden ilk roketi ben attım. Ve artık hafiflemiştim. Bunu iki, üç, dört... Ta yedinciye kadar roket takip etti. Hiç bir sorun yoktu. Hedef görünmese bile dört ya da beş isabetli atışım vardı. Sekizinci roketi taktığımda aslında Osman (bisivingimin ismi) işaret verdi bana. Ve roket gitmedi. Ama ben kendimi kaptırmış atıyordum. Roketi çıkarıp tekrar taktım ve o an tetiğe basar basmaz bir kuf sesi; iki üç saniyelik bir sersemlemeden sonra kendime geldim. Başıma darbe almıştım. Başıma dokunduğumda kan akıyordu. O an sol bacağım- da bir sızı hissettim. Dokunduğumda parmaklarım kırılan kemiği- me dokunuyordu. Ve yavaş yavaş ağrısı da artıyordu. İlk aklıma

gelen bacağımın koptuğuydu. Çünkü kırılan yerin aşağısını hissetmiyordum. Kan akmaya devam ediyordu. Hemen hevalê Xebat gelip bir kefiye ile daha fazla kanın akmasını engellemek için bacağımı bağladı. Bir ara başım döndü ve gözlerim karardı.

Heval Xebat'ın “ Zerdeşt, durumun nasıl?” sözü ile tekrar uyandım. İki arkadaş beni eylem alanından çıkarmak için görevlendirildi. Bu eylem için zor olacaktı. Çünkü eylemin en güzel yerinde beni sırtlayıp oradan çıkaracaklardı. Ama görev verilmişti. Beni çıkardılar. Artık tam olarak hissediyordum. Beni taşıyan arkadaşların da tecrübesiz olması bu acının daha da artırıyordu. Ama sürekli moral vererek bunu kapatıyorlardı. Bizler daha yolu yarılamaadan diğer arkadaşlarda bize ulaştılar. Doktorun da yolda olduğunu ve bize doğru geldiğini söylediler. Hatırladığım kadarıyla arkadaşlar, beni bir saatten fazla taşıdılar. Doktorun gelmesiyle hem ben hem de arkadaşlar rahatladı. Geçici bir pansumandan sonra arkadaşlar yaptıkları pratik bir sedye ile taşımaya başladılar beni. İlk noktaya varışımız olumluydu. Düşmanda o esnada boş durmuyordu. Yoğun hawan ve katuşa atışları aralıksız devam ediyordu.

İkinci noktaya vardığımızda savunma grubu çoktan noktaya varmıştı bile. Arkadaşlar şaka yaparak hem bana hem de eylemden gelen arkadaşlara moral vermeye çalışıyorlardı. Aslında eylem başarıyla sonuçlanmış ama benim yaralanmam arkadaşlarda bir hüzne neden olmuş. Hava tam aydınlanmıştı artık. Acilen benim yola çıkmam gerektiği söylendi ve yolculuk başladı. Üçüncü nokta bizim asıl noktamızdı burada biraz dinlenip hastaneye gitmek için tekrar yola çıkacaktık. Yavaş yavaş diğer grupta ki arkadaşlarda gelmeye başladılar. Her gelen arkadaşın yüz ifadesinde olumsuz bir şeylerin olduğunu insan hissedebiliyordu. Acaba eylem başarısız mı geçti yoksa şahadetler mi var. İkinci durumu hiç düşünmek istemiyordum. Ama görünüşe bakılırsa kötü bir şeyler var. Arkadaşların ısrarları sonucunda Ronahî Batman arkadaştan haber alınmadığı ve şehit düşmüş olabileceği söyleniyordu. Eylem hakkındaki bilgilerde geliyordu. Doçka rolünü oynamamış iki biksi çalışmamış. Ve en kötüsü de saldırı grubu hiç içeriye girememiş. Bunun yanında farklı farklı durumlar. Bu durum bütün arkadaşların moralleri üzerinde etki yapmıştı. Ve daha düşmanın kayıpları konusunda da net bir bilgi yok. Bir arkadaşın dediğine göre ise ölüleri var. Ama net bilgi yok.

Bu haberlerle yola çıktık. Yaklaşık iki saat boyunca arkadaşlar beni taşıyacaktı. Ondan sonra bir arabayla direk Qendil hastanesine gidecektim. Yarı yoldayken başka bir grup beni devralacaktı. Bu yolculukta bütün arkadaşların fedakârlığı ortadaydı. Ama özellikle belirtmem gereken bazı arkadaşlar var ki bu yoldaşlık borcunu nasıl öderim bilemiyorum. Başta Heval Bêritan, Heval Sema, Hevalê Xebat. Heval Tuana, Heval Çem, Hevala Sozdar (dr) arkadaşlar ve ismini burada yazamadığım diğer arkadaşlar.

PKK olayının en güzel yönlerinden biridir yoldaşlık. PKK'yi ayakta tutan PKK ruhunu geleceğe ve nesillere taşıyan bir kolu temsil ediyor. Ve PKK kurulduğundan bu güne kadar hem Önderliğin hem de şehit yoldaşlarımızın bizlere bıraktığı bu olgu, anlam verildiği sürece, her gün hem bizi hem de toplumu geliştirmektedir. Maddiyatın ötesinde, doğal olmayan, değerlerimizin yaratımı sonucunda gelişen bir sevgi ve saygı yumağı... Bundandır ki düşmanın en çok korktuğu algılardan biri konumunda yer alıyor. Ve aslında okuduklarımızı pratik anlamda gördüm ve yaşadım. Tabi bu, beni uğruna her şeyi göze aldığım davama daha da bağladı.

Yarı yolda grup değişimi oldu. Ayhan kampından gelen arkadaşlar beni bir saat daha taşıyacaktı. Dedim ya yoldaşlık kavramı sadece bir iki bireyle sınırlı değildir. Bu, arkadaşların arasın bir kültür haline gelmiş. Bu arkadaşlar da yoldaşlığın en güzel örneklerini göstererek beni götürdüler. Artık arabaya varmıştık. Bundan sonraki yolculuk daha rahat olacaktı. Sorun benim rahatlığım değildi. Artık arkadaşlar beni taşımayacaklardı. Belki yarı baygındım ama bazen etrafıma bakıyor, başımı kaldırıyordum. Çok yüksek sırtlardan, saatlerce süren bir taşıma oluyordu. Ve böyle ister istemez onları zorluyordum.

Hastaneye varmıştım. İlk müdahalenin ardından direk ameliyat için gönderildim. Kimse söylemedi ama kimsenin benim "Heval" olduğumu bilmemesi gerekiyordu. Zorlanacaktım. Çünkü hepsi Soranca konuşuyordu anlamakta güçlük çekecektim. Ve ben konuşursam hemen yabancı olduğum anlaşılacaktı. Ve akla ilk gelecek olan ise benim Heval olduğumdu. Bundan kaynaklı benim elimden geldikçe az konuşmam, hatta hiç konuşmamam gerekiyordu.

Doktorların sorgulayıcı sorularının dışında bir sorun çıkmadı. Refakatçi olarak yanımda bulunan üç PÇDK'li genç bana yardımcı oldular. Ameliyat bitmişti. Gözlerimi açtığımda bacağımda adının

platin olduğunu öğrendiğim demirler vardı. Bir süre bunlarla yaşayacaktım. Bacağım iyileştikten sonra bunlara elveda diyecektim. Ben pek konuşmadım ama sanki benim heval olduğumu öğrenmişlerdi. En azından konuşma ve davranışlarından onu öğrendim. Yanımda bulunan PÇDK’li gençlerin ilgileri hoşuma gidiyordu. İçten, güler yüzlü gençlerdi. Bunlar gibi daha birçok samimi, temiz genç var ama sorun onlara ulaşmak ve iyi bir yöne kanalizere edebilmek. Örgütlülüğe en çok ihtiyacı olan bu sahadır. Özellikle Amerika’nın Irak’a saldırması sonrasında Güney Kürdistan alanında başta gençlik üzerinde olumsuz bir etki yaratılması, halkın genelinin kendi gerçekliğinden uzaklaşarak, kapitalist sistemi içten içe kabul edışı ve bütün buların sonucunda kültürel yozlaşma söz konusudur. Aslında ele geçen bu fırsatı nasıl değerlendirecekleri konusunda bir zorlanma yaşıyorlar. Burada bulunan diğer Kürt gruplarının kendi çıkarlarından başka bir şey düşünmedikleri de ortadadır. Tam da burada bir önderlik sorunu ortaya çıkıyor. Dış güçler var olan bu boşluklardan iyi yararlanmakta ve istedikleri gibi yönlendirmektedirler. Önderlik sorunun yanın da bir örgütlülük sorunu da ortaya çıkmakta. Burada hareketin rolü önem arz etmektedir. Geçmişte hatalar, eksiklikler yaşanmıştır mutlaka. Ama önemli olan bundan sonra Başur halkına iyi bir yönelimin olabilmesidir.

Ve şu an legal anlamda örgütlülüğü sağlamaya çalışan PÇDK var. Rolünü oynuyor mu, oynamıyor mu tartışmasının fazla yararlı olacağını sanmıyorum. Rolünü tam oynamadığı ortadadır. Bunun farklı sebepleri olabilir. Hem dış güçlerin hem de yerel hükümetin baskısı da olabilir. Ancak bunların örgütlülüğün önüne engel olmaması gerek. Aslında bunlar bilinen ve her zaman tartışılan şeyler. Bundan kaynaklı bunları tekrar dile getirmektense yararlı olabilecek öneri, fikirler ortaya atılmasıdır. Bu yönlü benim de önerim; gençlik örgütlenmesine ağırlık verilmesidir. Bilindiği üzere gençlik toplumun dinamik gücüdür. Bir yerlerden başlanması gerekir. Ama önemli olan başlanması gereken yerin iyi tespit edilmesi ve ona göre hareket edilmesidir. Bana göre bu adres gençliktir.

Ameliyatın üzerinden yedi sekiz saat geçtikten sonra hastaneden çıkacaktım. PÇDK’li gençlerden Hêmin arkadaşın evine gidecektik. Burada biraz daha rahat olabilecektim. Ev halkı çok sıcak karşıladı beni. Evde çok tatlı isimleri olan Dana ve Binar diye iki çocuk da vardı. Yanımdan hiç ayrılmadılar. Onlarla şakalaşıp gülü-

şüyorduk. Daha önce arkadaşların bu eve gidip geldiği belliydi. Çocukların yaklaşımlarından bile belliydi. Akşam olmadan evden ayrılıp Qendile dönecektim. Dana ile Binar bana kendi fotoğraflarını verdiler. Arabaya binerken ve araba hareket ederken ikisi bana el salladılar. Çocuklar en temiz duygularıyla yaklaşır insana. Sevgileri tertemiz ve içtendir. İçinde karşılık barındırmaz. Bundandır belki de çocuklara bu kadar çabuk ısınmam ve bağlanmam. Ve bana göre her insanın bir çocuk yönünü kendinde barındırması gerekir. Bir çocuk gibi korkusuz, temiz ve içten...

Qendil hastanesine arkadaşların yanına varmışım. Müthiş bir yorgunluk vardı üzerimde. Ancak sıcaktan ve sivrisineklerden uykuya hasret kaldım. İlk başta hasta arkadaşların kaldığı eve gideceğimi sandım. Ancak onun yerine beni doktor ve sağlıkçı arkadaşların kaldığı eve gönderdiler. Vardığımızda evde sadece kadın arkadaşlar kalıyorlardı. Doktorlar “birlikte kalıyoruz” deyince biraz rahatladım. Buradaki ilk günüm çok rahat geçti. Sadece ben ve iki arkadaş daha vardı. Özel seçilmiş bir yerdi kaldığımız yer. Son süreçte hava saldırılarından kaynaklı yerlerini değiştirmişlerdi. Güvenlik açısından aslında bir düşünce edinmişlerdi. Ama düşman için bu sorun değildi ki, istihbarat alır almaz, sadece bir arkadaşı şehit düşürmek için gerekirse on köyü yerle bir edece bir ruh haline sahip bir düşman gerçekliğimiz var. Keşif uçağı gün boyu dolaştı. Akşama doğru arkadaşlar geldiler.

Benim durumum diğer arkadaşlara göre daha ağır olduğu için güvelik nedeniyle benim arazide kalmamın daha iyi olacağı söylendi. Diğer arkadaşlar sadece gece yatmak için geleceklerdi ama ben gece ve gündüz orada kalacaktım. Düşmanın tüm yönelimlerine rağmen alınan güvenlikten kaynaklı kayıplarımız olmadı. Düşmanın bütün taktiklerini boşa çıkardık.

Benimle ilgilenmesi için yanıma bir arkadaş verildi ve araziye çıktık. Zorlanacağımı biliyordum. Arazide neyle karşılaşacağını bilmiyorsun, özellikle gittiğimiz yerde karınca ve değişik böcek türleri mevcuttu. İki gün yoğun rüzgârdan kaynaklı toz, toprak, çalı çırpıyı da hesaplayacaksak bu durum daha da zorlaşmakta. Ama yukarıda da dediğim gibi basit şahadetlerin olmaması için bunlar gerekli tedbirler. Yanımdaki arkadaş Başurluydu. 99 yılında mücadele saflarına katılmış saf bir arkadaştı.

Burada beni zorlayan başka bir konu ise geceleri uyumakta çok zorlanıyorum. Burada üç gün kaldım ve bu üç gün boyunca nerdeyse gözüme uyku girmedii. Benimle aynı kaderi yaşayan başka bir arkadaş daha var; o da Zelal arkadaştı. Onun durumu yani yarası benimki kadar ağır değildi. Ama yinede ağırları olduğu belliydi. Heval Zelal Şırnaklıydı. Yanılmıyorsa 92 katılımlıydı. Heval Zelal ile bu geçen üç gece boyunca sohbet ettik. Diğer arkadaşlarında doğru dürüst uyuduklarına inanmıyorum. Ama uyumak için çabaları vardı. Aslında bu çabaları kendilerini kandırmaktan öteye geçmiyordu. Heval Zelal da kalkar bir iki tur atar bakar ben de yatamıyorum, yanıma gelip sohbete başlardı. Bu benim hoşuma gidiyordu. Bir de konuştuğun arkadaş eski olunca sohbet daha çekici oluyor. Bu üç günde benden taraf her şeyimi açtım. Sadece bu arkadaşaya değil sohbet ettiğim her arkadaşaya kendimi açtım. Çekinmeden, kaygı duymadan...

Bir gün öncesinden benim Mexmûr'a gideceğim söylendi. Tedavimin daha iyi koşullarda yapılması için bu gerekliydi. Yavaş yavaş askeri yaşamdan, hatta gerilladan uzaklaşıyordum. Ama bunların hepsi tekrar askeri yaşama dönmem içindi. Benim bir an önce iyileşip tekrar taburuma dönmem gerekiyor. Çünkü önüme koyduğum hedefler var. Bu hedeflere de yatarak ulaşamaz. Her zaman bir çabanın olması gerektiği gibi iyileşmek içinde insanın bir çaba içinde olması gerekir. Bir de hedefler büyük olunca bu çabanın iki üç katına çıkması gerekir. Bunun için bana ne söyleseler, iyileşme dönük bir şey ise, yerine getirmeye çalışıyorum. Şimdi de Mexmûr'a gönderecekler. İstemediğim bir şey. Ama her zaman istediğin şeyler gerçekleşmiyor. Önüne setler çıkar. Şimdi benim önüme de sayısız set çıktı. Bu setleri aşmam gerekiyor. Kendimde o gücü görüyorum. Aşacağıma inanıyorum. Yine eskisi gibi taburuma dönüp askeri yaşantımı sürdüreceğim. Ve hayallerime kaldığım yerden devam edeceğim.

Sabah kahvaltıdan sonra benimle beraber Şaho'da gözüne parça alan bir kadın arkadaş ve başka bir kadın arkadaşla yola koyulduk. İki buçuk saatlik bir yolculuktan sonra başka bir arabaya binerek 15 dakikalık süreden sonra yerimize vardık. Vardığımız yerin Mexmûr değil de Kerkûk olduğunu anladık. Sebebinin hiç sormadım. Sorma gereği duymadım çünkü arkadaşların bir planı olduğunu biliyordum.

Gayet sıcak karşıladılar bizi. Geldiğimiz ev dıştan çok büyük görünüyordu. Arkadaşlar direk beni bir odaya götürdüler. Bu ev, yaralı ya da tedaviye gelen arkadaşların kaldığı bir evdi. Dublex bir evdi. Aşağıda erkek arkadaşlar, yukarı katta da kadın arkadaşlar kalıyorlardı. Burada kalan arkadaşların hiçbirini tanıımıyordum. Bu da arkadaşlara ısınmama ve tanımama engel çıkaracaktı. Ama bu konuda hiç zorlanmayacağıma emindim. Ki öylede oldu. Kısa bir sürede istisnasız bütün arkadaşlarla bir samimiyet yakaladım. Tek sorun kendimi huzursuz hissediyordum. Çünkü yatalak birinin sürekli istekleri olur. Mecburen arkadaşları yoruyordum. Bu da benim zoruma gidiyordu. Ama bütün arkadaşlar istekle yardıma koşuyorlardı. Bu durum insanı duygulandırıyor; daha çok da gururlandırıyor. Böyle bir arkadaş, yoldaş ortamında bulunmaktan ilk günlerde zorlandım. Kaldığım odadan hiç çıkmadım. Ama ileriki günlerde arkadaşlar sayesinde televizyon izlemeye gidebiliyordum. Buna arkadaşlar da çok seviniyordu. Oda da bir başıma kaldığımda benim bunalımda olduğumu düşünüyorlardı. Uzun bir süre geçti. Birçok arkadaş geldi gitti. Ama gelenlerin hiç biri gidenleri aramadı. Aksine hep anımsattı... Bu evdeki en genç arkadaş şuan benim. Bir de en yeni. Diğer arkadaşların hepsi eski arkadaşlar. Her biri ayrı bir kitap! En iyi şekilde tecrübelerinden yararlanmaya çalışıyordum. Onların da çabası az değil. Bu süreçteki tek çabam en erken sürede iyileşmek ve bu iyileşme süresini kendi lehime çevirmek olacaktır. Aslında bu da benim için bir eğitimidir. Sadece anlam vermek gerekiyor. Hiç kimse bu durumda olmak istemez. Ama bu duruma düşmüşsen eğer, çıkmasını bilmen ve dediğim gibi kendi lehine çevirebilmen gerekir. Bu örgüt her türlü olanağı sunmaktadır. Şimdi eskisine göre şartlar daha gelişmiş. Bizim bu olanakları iyi değerlendirmemiz ve örgüt yararına tekrar sunmamız gerekir. Bu olanaklar basit bir şekilde ele geçirilmedi. Onlarca şahadet oldu. Halk katliamlardan geçirildi. İşkencelerden geçtiler, tutuklandılar ve kimileri hala tutukludur. Bu değerlerin ayaklar altına alınmaması gerekir. En iyi şekilde layık olunması ve verilen sözün unutulmadan yerine getirilmesi gerekir.

Önderliğe, şehitlere, Kürt halkına ve sayısız değerlere verdiğim sözü tekrar yineliyorum. Söz veriyorum ki Önderlik felsefesi doğrultusunda bütün değerlerimize şartsız bağlı kalacağım ve en iyi şekilde layık olacağım.

Tam günü bilmiyorum bir kaç güne Mexmûr'a kesin gideceğim. Aslında bir merakta var içimde. Sürekli televizyonlardan duyup görmüştüm. Bu şekilde görme imkânım da olacak.

Kerkûk

Şehit Ronahî Batman Arkadaş'a

Doktor kontrolüne gittim; İkinci doktor kontrolü. Bu kontrole göre birinci kontrol daha iyi geçmişti. En azından duyduklarım daha olumluydu. Bu da olumsuz sayılmaz ama doktorun söylediği “bu şişler en az dört ya da beş ay kalacak” lafı beni üzdü. Belki bazıları için bu sözün bir önemi olamaz. Ama ben bir gerilla, bir asker olarak bu söze önem veriyorum. Ben bir savaşçıyım. Bir halkın, Önderliğin, şehitlerin savaşçısı... Ve bize bağlanan umutlar... Denilebilir; “kendini kahraman mı sanıyorsun” hayır! Ben borçluyum bu halka, Önderliğe ve şehitlere borçluyum. Ve daha borcumun bir kırıntısını bile ödeyemeden bu hale düşmek... “Savaşır yaralanmak da var şehit düşmek de” de denilebilir. Evet, doğrudur. Ama verilen süre benim açımdan çok uzun bir süre. Bu süre zarfında dağlardan, gerilladan, askeri yaşamdan ve özellikle silahımdan uzak düşmek zoruma gidiyor. Ben bir gerillayım, askerim, savaşçıyım ve ben silahımı çok seviyorum. Yoldaşlarımı, davamı çok seviyorum. Bugün ya da yarın size ulaşma umudum sonsuz. Unutulmazsın DÊRSİM...

Zerdeşt NÛPELDA

09.07.2008

Kerkûk

Öldürdün Ölümü

Karlar eridi, dağdan inip yatağını buldu. Cemre düştü toprağa, ülkem bahara kavuştu. Nergizler açtı. Çiğdemler boy gösterdi. Yeşile, sarıya, kırmızıya çaldı dağ boyları. Dağların ve ateşin çocuğu, GÜNEŞ'in yoldaşı çıktın yola, bir ovoidan, özlemini çektiği özgür dağlara. Bu dağlarda umudun, hasretin, hayallerin ve sevdan saklıydı. Bulmalıydın, ulaşmalıydın ulaşılamaz denilene. İstiyordun ve başarıyordun. Herkesin yapamadığını, sen yaptın. Yürüdün üstüne üstüne cellâdın. Öldürmek için ölümü yeniden yaşamı seçtin. Büyük ideallere sahip oldun. Koştun ardından hayallerinin. Bakışlarında sonsuz gurur ve kararlılık...

Aydınlık yüzlü güzel yoldaşım, gülüşüne hasret şimdi bu öksüz yürekler. Bize bıraktığın yerde değiliz. Arama ne olursun bizi oralarda. Uğruna hayatını adadığın yolda seçtiğin ışıkla ilerlemeye devam ediyoruz. Ağlamıyoruz, ağlamayacağız; ağlamak korkaklıktır! Burada korkulara yer yok. Senden aldığımız cesaretle şimdi daha içten gülüyoruz. Sevinçle yaşamak ve güzel göz bebeklerinde görmek inanç dolu yaşamı! Ve sarılmak sınırsız hayata! Kürdistan, inan, çorak topraklara dönmez artık. Kanımızla sulanan bu topraklar meyvelerini verecek. Elbette analar artık ağlamayacak, çocuklar özgür yarınlara koşacaklar. Ve dağlarımız özgürlük türküleriyle yankılanacak. Güneş'in doğduğu ve hiç batmayacağı topraklar olacak. Sen ferah tut gönlünü. Özgürlükler şimdi daha yakın. Sevdan sevdamızdır. Unutma sakın bizi. Sen her zaman bizimle, yüreğimizde yaşayacaksın.

“Yaşasın savaşan, savaştıkça güzelleşen, güzelleştikçe sevilen kadın.”

Zerdeşt NÛPELDA

10.07.2008

Umut

Son doktor kontrolünde ayağımın durumunun iyi olduğu ve baston kullanabileceğim söylendi. İlk defa koltuk değnekleriyle dolaşıyorum. Doğrusu istenirse bu benim çok hoşuma gidiyor. Sadece benim değil evde bulunan diğer arkadaşların da hoşuna gidiyor. Arada şakalaşıyorlar “ seni taşımaktan kurtulduk, neredeyse bel fıtığı olacaktık” diyorlar ama ben biliyorum ki sevinçlerinin gerçek sebebi benim artık daha rahat bir şekilde dolaşabilmemdir. Gerçekte öyle hemen hemen bütün ihtiyaçlarımı kendim karşılıyorum. Her ne kadar espri konusu olsa bile bu şekilde arkadaşlarda rahat bir nefes aldılar.

İlk işim geldiğim günden beridir içini merak ettiğim bu evi dolaşmak oldu. Sadece ilk katla sınırlı kaldı ama artık televizyon ve kendi odam dışındaki yerleri de gezebiliyordum. Ve dün gece bahçeye çıktım, yıldızları seyredirim diye. Ama beklediğim o manzara ne yazık ki yoktu. Bir kaç yıldız dışında farklı bir şey göremedim. Bunun yanında Kerkûk'un kirli havası gökyüzünün rengini bile değiştirmişti. Ama yinede seyretmek ve gecenin renginde parlayan o iki üç

yıldıza dalmak istiyordum. Bir arkadaşın yardımıyla çimenlerin üzerine oturdum. Çektiğim ilk nefes içimi ferahlatmıştı. Nitekim bir an kendimi dağda hissetmek geçti içimden. O kokuyu almak için derin nefes alış verişlerim oldu. Gerçekten de rahatlamıştım. Ağaçların kokusu, çimlerin ve çiçeklerin birbirine karışan kokusu... İşte o an hayallere dalmak ve olmak istediğim yerlerde olmak. Bir ağacın altında uzanmış, hafif esen rüzgâra eşlik eden türlü türlü böcekler ve mevsimin son türküsünü dillendiren kuşlar. Ve yıldızların, binlerce yıldız, milyonlarca yıldız, seyre dalsam bu doğa harikasını. Bazen sohbet edersin, derdini dinlerler, sevincini paylaşırlar ve bir yıldız kayar gecedin, dilekler tutarsın, bu dileklerde huzur dolu bir uykuya dalarsın.

Özlemimi çektiğim bu hayaller uzak değil bana. Bunun önündeki engelleri bir bir aşıyorum. Biraz sabır lazım... En büyük kaygım zamandan yana olacak. Mücadele edemeyeceğin tek olgudur. Her şeyle savaşabilirsin. Ya kazanırsın ya da kaybedersin. Ancak zaman başlamayan savaşın galibidir. Ama durumu berabere getirme şansı da insanın elindedir. Akıp giden bu zamanı ne kadar dolduruyoruz ve boşa akmasını engelliyoruz. Ben iddialıyım. Ben zamanın boşa akıtmayacağım. Tek yapmam gereken kendime güvenmem ve önemlisi de umudumu her zaman yüksek tutmak. Çünkü umut zaferden üstündür. Çünkü umudunu yitiren insan ölü insandır.

11.09.2008

Yüreğimde bir fırtına kopuyor şimdi. Müthiş bir duygu yoğunluğu yaşıyorum. Bu duygularımı buraya dökebilir miyim bilemiyorum. Ama yinede yazma gereği duydum.

Yaklaşık olarak bir ay oldu buraya geleli. Ve ilk defa ay'ı gördüm. Dakikalarca seyre daldım. Konuşmak istediğim arkadaşlarla konuştum. Karşılıklı sigara içtik. Ay'ın dağdaki görüntüsü ve buradaki görüntüsü aynı değil. Arada birçok fark var. Mesela dağda daha parlak ve daha netti. Etrafında yıldızlar halaya tutuşmuşlardı. Aydınlığını her tarafa veriyordu. Ama burada bunları görmek biraz zor! Yürek kendini öyleymiş gibi adapte etti ve o şekilde seyrettim. Dedim ya duygularımı aktarmakta zorlanabilirim. İşte tam aktaramadım. Yine de yazdım ve Ay'ı seyretmek çok güzeldi.

16.07.2008

Kerkûk'e geldiğim günden beridir sürekli gidenler ve gelenler oluyor. Tedavisi biten arkadaşlar da büyük bir sevinç ve coşkuyla

bütün arkadaşlar ve benim istediğim o yere gidiyorlar. Farklı bir hava eser o an. Evi bir duygu yoğunluğu sarmaktadır. Hem gidenlerde hem de gidenleri uğurlayan arkadaşlarda duygulu anlar yaşanmaktadır. Gidenler özlemini çektikleri, yaşamın başlayıp son bulamayacağı özgür yarınların özgür dağlarına ulaşma heyecanını, yaşarken; geride kalanlarda o günün geleceği hasretiyle el sallıyorlar. Ve sonra nedendir bilinmez bir şarkının şu sözleri aklıma geliyor:

*“Bu yol bizim yolumuzdur
Gidenler... Olsun!
Kalanlarla yola devam
Umut bizim ışıığımız”*

Ve her iki taraf içinde umuda yolculuk başlamaktadır. Burada olduğum süre dâhilinde bu olayı birçok defa tekrar tekrar yaşadım. Bir film şeridi gibi tekrar tekrar vizyona girdi. Senaryo aynı ancak oyuncular farklı. Aslında ben bu duyguyu daha öncede yaşamıştım. Kuzeye gitmek için hazırlanan gruplar ve onların arkasında bakanlar... Birbirine çok yakın senaryolar. Her iki senaryoda da hastalıklarından belli düzeylerde arınmış olman gerekiyor. Biri fiziki diğeri kişilik hastalıkları! İşte Kuzeye gidenler bu hastalıklarını belli düzeyde üzerinden atmışlardır. Yani kısa süreli bir tedavi gerekmiyor.

Bugün de aynı senaryo tekrarlandı. Bir grup arkadaş gitti, yerlerine yeni arkadaşlar geldi. Artık eskisi gibi her yeni gelen arkadaşlarla ilişkilenmekte zorlanmıyorum. Hem şuan burada bulunan arkadaşlar arasında en eski olan benim. Kendi başıma hareket edebiliyorum ve gelenlerle ilgileniyorum. Ama tam alıştım dediğim anda hiç beklenmediğim bir haber geldi bana ve heval Melsa öğlen yemeğinden hemen sonra hazırlanmamı ve öğleden sonra Mexmûr’a gideceğimi söyledi. Yüreğimin tam üstüne bir sızı indi sanki. Ama belli ettirmeden ‘tamam’ dedim. Zaten hazırlanacak bir şeyim yoktu. Bir kaç bireysel eşya, ilaçlarım yani ortalama bir poşetlik eşyam vardı. Bir iki arkadaş dışında gideceğimden hiç kimenin haberi yoktu. Ama haber yavaş yavaş yayılmaya başladı. Arkadaşlar Mexmûr’daki arkadaşlara selam söylediler. Birçok isim saydılar ama saydıkları isimleri aklımda tutmamın mümkünatı yoktu. Bir buçuk ay sonra tekrardan doktorumun yanına gitmem gerekiyordu ve bu süre boyunca Mexmûr da bekleyecektim.

Arkadaşlar tarafından, heval Hoca'nın gelmek üzere olduğu ve bundan dolayı arkadaşlarla vedalaşmam gerektiği söylendi. Tabi bu esnada arkadaşlar veda konuşması istediler. Duygulu bir vedalaşmadan sonra yola koyulduk. Hava çok sıcaktı ve gideceğim yerde uzaktı. Dört beş kontrol noktasından geçtik. Heval Xoce kontrol noktalarından çekiniyordu ama korktuğu başımıza gelmedi. Sadece Mexmûr'un girişinde soru sordular ve artık Mexmûr'dayım. Karanlık çökmek üzereyken yani akşama doğru ulaştık. Kalacağım eve gittiğimde tanıdık ve tanımadığım birçok arkadaş vardı. Kısa süren bir selamlaşmadan sonra yerimi gösterdiler. Evde kalacaklar arasında en ağır hasta ben değildim. Kısa bir süre önce Serhat alanına gidecek olan grup mayınlara basmış ve üç arkadaşın birer ayakları kopmuş. Halen onlara selam verme cesaretini kendimde bulamıyorum. Bir an bütün cesaretimi topladım ve yanlarına gittim. Onları görünce beni çok farklı bir hava, bir duygu sardı. Her üç arkadaşta yaşıtım. Kim bilir hangi umutlarla o yola girdiler. Neler hayal ediyorlardı. Hedefleri nelerdi ve şimdi ne düşünüyorlar hangi duyguları yaşıyorlar. Ve sonra kendi durumuma baktım, aslında benim çok iyi olduğumu aklımdan geçti. En azından bir süre sonra ayağım iyileşecek ve pratiğe çıkabilecektim. Ama bu arkadaşlar için artık pratik durmuştu. Onlar artık gaziydiler zoruma gitti ama elden de bir şey gelmez.

Elimden geldiğince “burada sıkılacağım” psikolojisine girmemeye çalışıyorum. Evet, belki buradayken ulaşmak istediğim birçok şeyden uzak kalacağım. Ama her yerin kendine göre bir güzelliği vardır. Aslında birazda insanın elindedir. İnsan bir yeri nasıl görmek isterse öyle görür ve öyle yaşar. Yani dünyanın en güzel yerini verseler sevemezsin, aslında orası dünyanın en güzel yeri değildir. Aksine dünyanın en kötü yerini sen seversin, aslında orası senin için acı, güzel yer olur. Bu bakımdan fazla zorlanmazdım. Yani bir yerlere alışma, orayı sevme konusunda güçlük çekmedim. Mutlaka kendimden bir şeyleri bulduğum olguları, ortamı yaratıyorum. Kendime kabul ettirmekle zorlanmıyorum. Ancak bir yandan da alışmaktan korkuyorum. Çünkü ayrılık zamanı gelip çatığında bütün duygular karma karışık olur. Yine de her şeye rağmen kendimi ortamdaki soyutlamadan kendimden bir şeyler bulup, bir şeyler verme çabasına giriyorum.

Ve Mexmûr'a gelişimin üzerinden dört gün geçti. Buraya alışıp alışmadığım konusunda bir şeyler söylemek erken olur her halde. Ancak buranın beğenilecek birçok şeyi var. Öncelikli olarak şunu belirteyim, burada çocuk çok. Her biri birbirinden tatlı ve güzel! Hatta gelişimin ikinci gününde Zilan ve Herdem diye iki arkadaş edindim. Üç gündür akşamüzzerleri ziyaretime geliyorlar. Zilan kaytarıyor ama Herdem dakikasını bile şaşırmıyor. Dün arkadaşların yanına yedi sekiz çocuk alarak geldiler. Ben konuşmadan her biri ellerindeki şekeri cebime koymaya başladılar. Bu duruma hem ben hem onlar sevindi. Akşama kadar onlarla sohbet ettik. Durumum biraz daha düzelseydi ve imkânlar da yaratılsa okullarda ders vermek isterdim. Kerkûk'teyken arkadaşlar bu konuda benimle şakalaşıyorlardı. Ama belki gerçek olur.

Buranın başka bir güzel yanı da akşamları yıldızlar çok parlak, dağ kadar olmasa da Kerkûk'ün o sisli, kızıl havasından çok çok daha iyi. Daha Ay'ı görmedim. Önümüzdeki bir kaç gün göremeyeceğim. Ama ondan sonra sırt üstü uzanıp yıldızların Ay'la olan dansını izleyeceğim ve sonra belki sohbette ederim. Bunların yanında bir de sen burada hiç yalnız kalmazsın. Burada birçok arkadaş var. Hem yeni arkadaşlar, hem halk hemen hemen her gün, her saat ziyarete geliyorlar. Her zaman konuşma ve tartışma imkânın var, kitap okuyabilir ve hatta serbestçe dolaşabilirim. Ben daha çıkıp dolaşmadım. Bir arkadaş bekliyorum. O gelirse belki dolaşırım. Ama şuan elimde bir kitap var ve okuyorum. Bakalım gelecek günler nasıl geçecek.

Zerdeşt NÜPELDA

26.07.2008

Mexmûr

Kısa, çok kısa bir yaşamın uzun öyküsü. Koskoca bir arayış zinciri ulaşıp da yaşadığın ulaşmayıp da ardına takıldığın hayaller. Özlemler ayrılık acısını geride bırakmış. Korkun özlem, yer yer hasretlikler bir dağ boyunu aştı. Ağladın, ağlarken gözyaşların akarken yanaklarından bir bir tebessüm etmeyi, unutmadın. Sen dayandın, düşünceler denildiği an yep yeni buluşlar. Uyardı düşler, ağır ağır aktı yanağından. Yolunu hiç uzatmadın. Hep en iyi en güzeli önüne alarak vardın ulaşmak istediğin noktaya. Ve bir şafak vaktinin kızılığında, seher yeliyle gittin.

Selamını aldım yıldızlardan. Seni anlattılar bana. Badem gözlerindeki neşeyle ulaşmışsın onlara. Gözlerindeki sevinci söylediler.

Sevincinden özlem saklıymış. Hasretliğini dile getirmiştin. Hasret duydukların sana ulaşmaya çalışıyor. Sana verdikleri sözü unutmadan yollarında beliriyorlar. Bak, şimdi seni yaşıyorlar. Sen şimdi sen değilsin. Sen onlarca biz olmuşsun. Kısaydı yaşadıklarımız ama anlamlıydı. Örnek olacak şekilde.

Vedalarından hoşlanmazdın. İnat eder görüşmek üzere cümlesini kullanmazdın. Çünkü biliyordun her ayrılığın bir buluşma noktasının olduğunu ve mutlaka göreceğini söylemeden, veda duygularını yaşatmadan çıkıp gittin. Dargın değilim sana. Ama buruktu bu öksüz yürekler. Uyanırken usul usul yatağımızdan sen gitmiştin. Arında onlarca seni bırakmıştın.

Sen söylemedin ama görüşmek üzere yoldaşım. Badem gözlü güzel hevalim dikkat et kendine. Yanına varacağımız gün yakındır.

“Keşke” her insan yaşamında yer edinen bir olgudur. İstisnasız her insan bu kavramı kullanmıştır. Geçmişte yaşayamadıkları, yaşayıp da istenilen düzeyde yaşanılmamasından kaynaklı, dile getirilen bir kavramdır. “Keşke böyle olsaydı, keşke böyle olsa vb.” Keşke mağlubiyetin belirtisidir. Bunun yerine kullanılacak en iyi kavram “iyi ki” kararlılığın ve yaptıklarının, arkasında olduğunun göstergesidir. Keşkesiz yaşanacak günler dileğiyle.

02.08.2008

Merhaba Heval

Bilmem şimdi neredesin, ne yapmaktasın. Gittiğin günden beridir bir yanımda eksiktir. Cesaret edip aramak istesem, tekrar ulaşmaya çalışsam sana yeni kayboluşlar çıkar karşıma. Ateşlerde sınanır bedenim. Ben yine benle kalırım. Kırılan aynanın sivri uçları batar göğsüme, nefessiz kaldığım anlar olur. Düşünürüm seni ve her yeni düşünüşle yeni buluşlar.

Söz verdiğin gibi gökyüzünün seyre dalıyor musun? Her kayan yıldızda dilek tutup yıldızların Ay’la olan dansını izliyor musun? Peki, her daraldığında Ay’ı karşına alıp dertleşiyor musun? Ben söz verdiğim gibi hepsini yapıyorum. Haberini aldım, seni görenler olmuş. Her zamanki gibi içleri ısıtan o tatlı gülümseme hala yüzündeymiş. Gözlerindeyse bitmeyen sevinç... Umudun ise her zamankinden daha yüksek yani hevalim olması gerektiği gibiymiştin.

Ben mi? Biraz yorgun, biraz da durgunum. Hasretliğin yordu beni. Durgunum çünkü... Neyse hevalim her zamanki halim. Bir türlü üzerimden atamadım. Her zaman yakama yapıştı. Sen bu satırları okurken ben sana daha da yakınlaşmış olacağım. Hatta belki yanına da varırım.

Ben şimdi bunları yazarken sen neredesin ne yapmaktasın. Unutma ben verdiğim sözü hala tutuyorum. Hala bıraktığın yerde geleceğin günü bekliyorum. Unutma ki sen hiçbir zaman unutulmayacaksın. Her zaman özgür yüreklerde kalacaksın.

En yakın zamanda görüşeceğimiz umuduyla.

Hoşça kal
Seni çok seven yoldaşın
14.08.2008

Kişi kendisiyle sınırlı kalmamalıdır. Sürekli kendisini aşması-na dönük bir çabanın içine girmesi gerekir. Kendini aşmayan, kendinde bir yenileme sağlamayan birey tekrarı yaşamaya mahkûmdur. Kendisinde bir değişim olmadığı gibi çevresinde de vereceği bir şey olmaz. Ve tarihle hesaplaşma zamanı geldiğinde pişmanlıklarla dolu bir geçmişle karşılaşılacaktır. Teslimiyet ihanettir. İhanet etmemek için kendimize, geçmişimize, geleceğimize yenilenmek, kendimizi aşmak şarttır.

17.08.2008

Bir bilsen ne kadar çok konuşmak isterim seninle. Otursak senle bir ağacın altında, hafif bir esintiyle gelen rüzgâra senin sesin katılsa ve dinlesem seni; Bazen geçmişten bazen de gelecekte konuşsak. Arada şakalaşsan benimle, tatlı bir gülümseme, mahur bir bakış fırlatsan. Ve sen konuşsan ben dinlesem! ‘Her seferinde hep ben konuşuyorum’ desen ve tekrar konuşmaya devam etsen. Arada bir dalsam da sen durma konuş. Sonra gündüzü gece etsek; Ay ve yıldızlar doğsa. Sırt üstü uzansak, seyre dalsak gökyüzünü. Belki bir yıldız kayar. Bir dilek tutarız. Yine bir oyun oynasan. Ben dileğimi söyledikten sonra vazgeçsen söylemekten... Sonra belki çok çok uzaklardan bir esinti bize hasretliklerimizi getirse...

Bir bilsen ne kadar çok konuşmak isterim seninle. Bir bilsen içimde kopan fırtınaları! Bir bilsen mülteci yüreğimdaki özlemi! Derin oflar çekmeye korkuyorum, sana verdiğim sözü unutmadım hala. Bazen kızsam da kendime yine zorluyorum ve yürüyorum. Bir bilse ne çok özlediğimi gülüşünü, gözlerindeki sevinci, yüzündeki bilgeliği...

Uzakta mısın, sen de hala arada bir benimle dalıyor musun geçmişe ve geleceğe? Sen de çılgınca her hangi bir şeyden yazıyor musun? Bilmem şimdi sana seslensem duyar mısın yürek haykırışımı? Tanrıdan bir dilek dilesem senli duygularımla! Sorsalar sana “ister misin” diye. Sen hevalim, sen ister miydin? Bir bilsen ne çok konuşmak isterdim seninle. Bir bilsen seni ne çok özlediğimi, sana olan sevgimi, bir bilsen hevalim. Bir bilsen ne çok özledim gülüşünü. Gülümse hevalim çünkü sen gülünce güller açıyor gözlerinde çünkü gülmek sana yakışıyor. Gülümse...

21.08.2008

Güneş yakalanacaksa eğer sana söz veriyorum
Kopartıp her ışınının her bir rengini
Sana sunacağım
Ve şuna inan ki sevdiğim
Sana merhaba diyeceğim

Yaz mevsiminde ülkem aylardan ağustos. Ve son günlerimiz. Güneş oldukça yüksekte, kızgın tavayı andırmaktadır. Hafifçe esen rüzgârın etkisi yok. Vücudundan inen ter tanelerinin farkında bile değilsin. Gölgeye sığınırsın faydası olmaz.

Bir taş kurulmuş şehir yer yer yeşil. Ağaçlar uzanmakta. Güneşin yaydığı sıcaklık insanlarına yansımış. Her biri ayrı bir sürgünlük! Mücadelenin verdiği aşk ve güçle buralara atılmışlar. Teslimiyeti kabul etmeyip yeniden yaşamı bulmaya gelmişler. Her ne kadar doğdukları topraklardan uzaklaşmışlarsa da ayakta durmayı öğrenmişler. Ve yeniden yaşamı yaratmayı tüm dünyaya öğretmişler. Ölümle gördüler; yaktılar, yıktılar, sürgünlere zorladılar; uykusuz kaldılar; aç, susuz yattılar. Ama yenilmediler ve teslim olmadılar çünkü teslimiyet ihanettir dediler. Ve kaçak çocuklarına

katıldılar. Çocuklarıyla bir olup omuz verdiler ve yürüdüler. Ölüm-lerden yaşam buldular.

Burası Mexmûr. Sürgündür burada yaşantılar. Ama özgürdür duyguları ve özgürlüğe akıyor düşünceleri.

27.08.2008

Yaklaşık olarak bir buçuk aydır buradayım. Bu bir buçuk ay genellikle şuan içinde olduğum hasta arkadaşların bulunduğu evde geçti. Bazen internete gittik, bazen de bir kaç arkadaşın evini ziyaret ettik. Ama bunlar bile ele geçmez. Bir de gündüz çıkmamız sakıncalı olduğu için daha çok akşam yemeğinden sonra bu gidişler gerçekleşiyor. Aslında gerilla yaşamı devam ediyor. Geceler geril- lanındır, sözü doğrulanıyor.

Şuan durmuş olsa da ilk süreçlerde yoğun ziyaretler oluyordu. Hem halk hem de arkadaşlar tarafından sürekli ziyaret ediliyorduk. Buradaki boş zamanımı daha çok kitap okumakla geçirdim. Elimde halen bir kitap var. Buradaki halk benden ve dağdaki birçok ki- şiden daha çok emek vermiş bu örgütte. Bundan kaynaklı nasıl gel- diysem öyle gitmek istiyorum. Birçok arkadaşla tanıştım ve tanıştı- ğım arkadaşların çoğu eski katılımlı arkadaşlar. Hatta yaşım kadar örgütte olanlar da var. Bazen onlarla tartıştığım sohbetlerde bulun- duğum olmuştur.

Bir defasında çok kötü bir şekilde düştüm. Arkadaşa yol vere- yim derken bastonum kaydı. Denge sorunundan kaynaklı, kendimi yerde buldum. Ayağım tekrar kırıldı korkusu sardı içimi ancak, korktuğum olmadı. Ve ayağım ucuz kurtulmuş oldu. Bir ay sonra platini çıkarabileceklerini söylemişlerdi. Kendimi korudum ta düne kadar. Doktora gittim ve platinler çıkarıldı. Şimdi daha hafifim, biraz ağrı olsa da sorun değil. Bir ay sonra tekrar gideceğim. O kontrolden sonra büyük ihtimalle yerime dönebilirim. Yapacağım tek şey bu bir ay içerisinde ayağıma bir darbe almamaktır. Şuanda bile sancılar var ama zamanla geçer. Bundan sonra daha fazla do- laşma imkânım da olacak. Daha çok görme ve daha çok tanıma.

05.09.2008

Ne kadar zor bazen, tamamen size özgü düşüncelerinizden, özgün kimliğinizden ödün vermeden kendinize yakın bulduğunuz grupların içinde yer almak... Farklılığımız koruyup farklılıklarından beslenerek siz olarak kalmak...

Bütün orijinalliklerinizi silmenizi, büyük resme uymayan parçalarınızı törpülemenizi, ayırt edilemeyecek kadar diğerlerine benzerenizi bekliyorlar sizden... Şayet tümüyle onların “kılıklarına” bürünmezseniz, kayıtsız şartsız kabul etmezseniz o kıyafetin herkesle aynı kumaştan “biçilmesini” yadırganıyorsunuz ve dışalanıyorsunuz. İnsanlar dikkate alınmıyor hatta anlaşılmıyor; o kadar ki ortak bir bakış açınız olmayanlar sizi kendilerinden sanıyorlar, görüşleri kısmen de olsa sizinle örtüşenler ise karşı kamptan sanıyorlar... Ait olduğunuzu zannettiğiniz yerde yabancısınız belki ve yaban eller diye baktığınız, oranın vatandaşı biliyor sizi.

Hemen hemen her insanın başından geçen durumlardır yukarıda tanımlananlar, özellikle özgürlük mücadelesine emek veren, bu yolu seçen özgürlük savaşçılarının çevrelerinde yaşadıkları ilk çelişkilerdir. Bu çelişkiler zaman zaman büyür ve bireyin kendini tanıması yolunda önemli bir aracı olur. Bazen de gelişen çelişkilere cevap olamayıp var olanla yetinerek hâkim sistem içinde bir yok oluş gerçekleşir. Hâkim sınıf (sistem) sürekli farklı araçlar vasıtasıyla bireyi kendi kontrolünde tutup ve o bireyde kendini yaşatma amacı gütmektedir. Bu araçlar aile, okul, spor vb. Olabilir. Her ne kadar aile bilinçsiz bir şekilde bu oyuna alet oluyorsa da bu ve benzeri araçlar bireyin kendi öz benliğini tanıma yolunda sürekli birey engel olmuştur. Ve hala da devam etmektedir. Bazı yerlerde beğenilen ve dost iken bazı yerlerde de sevimsiz ve hatta düşmanınızdır. Bunun nedeni çok basit... Okudukların, duydukların ve gördüklerin seni yeni arayışlara sürüklemektedir. Bu arayışlar herkese uymayabilir. İçinde yaşadığın sistem seni kendine mal etmiş ve senin onun düşüncelerinin dışına çıkmaya kolay kolay izin vermez. Yani denenmemiş yollara başvurur. Başaramaz ve seni düşmanı ilan eder.

Artık düşmanınızdır o sistemin ve kendinizi korumaya ihtiyacınız vardır. Bunun en önemli yolu da kendini bulma yolunda daha derinlere inme ve bu yolculukta karşılaşılabileceğiniz yandaşlarınızla, dostlarınızla bir bütün olup devam etmektir.

Kendini tanıma yolunda önemli kademeler kat eder ve hatta çevreyi de tanıma imkânınız olur. Toplumu sorgulamak zorundadır. Çünkü hiçbir birey toplumdan ayırt edilemez çünkü biriye o toplumdan gelmiştir. Toplumu tanıdığınız sürece yolunuzu daha da net çizebilirsiniz. Artık bu yolda yalnız değilsinizdir.

Ama siz yolunuzu seçtiğiniz halde sistem peşinizi bırakmaz. Her an bir açığınızı arar ve bu açıktan tekrar kendisine katmaya çalışır ve zaaflarınızla sizi vurmaya çalışır. Zaaflarınızı kontrol edemez ve yenemezseniz tekrar o sistemin kölesi olmaktan kurtulamazsınız. Bundan kaynaklı sistemin bireyde var olan her hangi bir kısıntısını bitirmeye dönük bir çalışmanın olması gerekir. Bastırılan duygularında en yakın zamanda bitirilmesi gerekir. Çünkü patlak verirse dönüşü imkânsız sonuçlara sebep olabilir.

Biz özgürlük savaşçıları bilinçli bir şekilde seçtiğimiz bu yolu devam ettirmek istiyorsak duygularımızda mutlak bir netliği sağlamamız gerekir. Sistemin her hangi bir oyununa gelmemek gerekir. Ve kendimizi, gerçekliğimizi bulma yolunda daha da mücadele edilmesi gerekir. Mücadelemizi bize verdiklerini unutmadan en iyi şekilde layık olmalıyız. Çünkü bu mücadele bizim varlık gerekçemiz.

10.09.2008

Sıcaklar yavaş yavaş etkisini yitirmekte. Mevsimin ilk yağmurları yağdı. Ancak hala da tozdan kurtulmuş değiliz. Uzunca bir zaman geçti buraya gelişimin üzerinden. Güzel şeyler yaşadım.

Burada bulunan her arkadaş farklı nedenlerle yaralanmış arkadaşlar. Kimisi kaza, kimisi eylem, kimisi de çatışma. Gözünden yaralan, kolu, bacağından darbe alan, başından ve vücudunun birçok yerinden darbe alanlar burada. Ve hiçbir arkadaşın isteyerek burada olduklarına inanmıyorum.

03.10.2008

Şehit Xwînêj Ararat'a

Mevsimlerden sonbahar. Hüzün ayları da derler. Yapraklar sararmakta, bir bir dökülüp bırakırlar kendini toprak ananın kucığına. Dağ boylarında esen serin rüzgâr dolandır ensende sense dalarsın yaşananlara. Unutulmazlar tazelenir, gebe olunur yenilere. Hep can mı acıtır bu mevsim, gözyaşı akıtmalı mıydı? Hüzne boyun eğmeli miydi gözler? Niye bu sorular dizilir? Bilinmez!

Utangaç boynundaki kolye, zeytin gözlerinde ki hüznün... Konuşsan sanki acıların katlanacaktır. Niye bilmem hep kaçtın bizden. Yalnızlığa mı alıştırılmıştın yoksa kalabalıklardan korkuyor muydun? Seni buna iten neydi? Sen o değildin. Kara gözlerin seni ele veriyordu. Ama sen yüreğini alt etmiştin. Göz göze gelmekten korkar hemen bakışlarını kaçırırdın. Ve sana yoldaşım doyamadım belki. Yüreğini açtın yeni yüreklerle. Zeytin gözlerin taze gülüşler fırlatıyordu. Artık ortamlarda en çok konuşanlardan biri sendin. Peki çocuk, niye böyle erken, niye yarım bıraktın bizi. Bir bilsen ne çok ulaşmak istedim yüreğindeki sana. Ama hangi kapalı kapılar ardından seslendin bize. Yüreğim acıyor çocuk. Mecbur muydun bu kadar erken gitmeye. Bu kadar sessiz gitmeye. Şimdi daha mı mutlusun? Biz mi? Biz mevsimin ilk hüznünü yaşadık seninle. Biliyorum istemezsin, hüznü yakıştıramazsın bize. Ama ne yapalım çocuk...

Ve şimdi sen gittin ya bu mevsim daha acı geliyor bana. Yüreğimin derinliklerinden bir selam gönderiyorum. Ne olur kabul et bu selamı!

Hep ıslak gözlerle bakmayı öğrettiler bize. Yaşananları kader diye lanse ettiler. Buna karşı gelinemeyeceği ve istense de istenmese de kabul etmeyi dayattılar. Niye? Nasıl? Soramazdık! Biz sadece bizden istenileni yapabiliydik. Bunun aksı yok edilişimizdi. Şex Saitler gibi, Seyit Rıza lar gibi, Mahmut Berzenciler gibi darağaçlarında sallanmaktı payımıza düşen. Kendi topraklarımızda birer mülteciydik. Yasaklanmıştı tüm soylu değerlerimiz. Artık yasaklı toprakların yasaklı çocuklarıydık. Güneşli günlerde gülmek bile hor görülür olmuştu.

Ve sonra güneş bir başka doğdu dağ doruklarından. Maviye sevdalandık. Nitekim mavi özgürlüktü, özgürlük ise yüreklerimizde. Yaşadıklarımız birer kader değildi artık. Sorduk, çoğu zaman cevapsız bırakıldık. Ama sonunda kendimizi tandık. İnsanlık âleminde birer insan olduğumuzu öğrendik. Ve insana insanca yaklaşımı savunduk. Ağlatılmak istenirken gülmeyi dayattık. Yani hevalim gözyaşlarımız bir bir akarken yanaklarımızdan biz tebessüm ettik. Bir yürek olduk, satılmışa, şerefsize. Toprak anam gururluydu artık. Çünkü biz güneşin yüreğinde buluşuyorduk. Sarıya, yeşile, kırmızıya büründü yurdum. Ve her mevsim bahardı dağlara ve güneşe sevdalanan tüm güzel yürekler için...

25.10.2008

Negatif koşulları bile pozitifte çevirebilme gücünü kendinde görme... Yaşama alanları ne kadar daraltılsa da kayboluşlardan yeni yaşantılar, yeni buluşlar yaratabilme... Kısacası ölümden yaşamı keşfedebilme... Kendini tanıma ve tanıdığı kendinde yaşamı sevmeye en büyük insan erdemi olsa gerek. “ hey Abidin mutluluğun resmini çizebiliyor musun”?

“Herkes Ölüyor

Ancak Herkes Özgür Yaşayamaz”

Selam, sevgi ve saygılarımla...

Ayrılık, özlemek! İlacı var mıydı bu olguların? Yoksa yaşanılması tanrı tarafından zorunlu kılınan olgular mıydı? Nitekim tanrı koruyandı, seven ve yardım edendi. Biz öyle duyduk ve bildik. Her ayrılık can yakmıştır. Bazen gözyaşı akıtmış bazen de sonsuzluğa sürüklemiştir. Ama her ayrılık mutlaka kendisiyle yeni bir buluşma kapısı açmıştır. Ya özlemek, işte zora giden buydu. Her anı onu hissedip de yanında olamamak, dokunamamak. Acılar ve hasretlikler patlamaya hazırlanmış bir volkan olur. Büyür içinde ve katmerleşir. Sonra bir bir canlanır gözlerinin önünde ve yüreğinin en derin köşesinde...

Şimdi bakıyorum da özlemlerim ne de çokmuş be hevalim. Daha doyasıya elimde tutmadığım silahım, havasını içimde oturtmadığım dağlar. Uğruna ölümlere gideceğime söz verdiğim yoldaşlarım, terimin kurumadığı elbiselerim... Özlemlerimi sıralasam sığar mı bu deftere, anlar mı içimden kopan fırtınaları... Ya seni nasıl anlatabayım. Ben’de büyüyen seni. Cesaret edebilir miyim peki kaldırır mı kalem, bu defter? Badem gözlerine vurgunum desem kalem utanır. Özledim diyemiyorum, her ‘ özledim’ dediğim anda yepyeni özlemler çıkıyor karşıma, korkuyorum,

Özlemek; alışılması imkânsız bir insan gerçekliğidir.

08.11.2008

Heval Bêrîtan'ın Notuna Cevap

Selam, sevgi ve saygılarımla

Merhaba, yüreği aydınlık yarınlara sevdalı güneşin özgür ve asil yoldaşı!

Yazıma bir şiirle başlamak isterdim ama ne yazık ki ben şiiri yazımın sonunda yazacağım. Neyse hevalim yaralanmamın ve buraya gelmemin üzerinden uzun bir süre geçti. Rakamla yazacak olursam 6 ayım doldu. Kendi açımdan bir talihsizlik olarak değerlendiriyorum. Erken yaralanmayı hiç tahmin etmiyordum. Nitekim pratiğe katılışımın üzerinden altı ay geçmişti. Şimdi hala içimde bir şey yapamamanın acısı saklı... Mutlaka, hiçbirimiz katılırken ne yaralanma ne de şahadet tarihimizi belirlememiştik. Ne zaman ve nasıl geleceği belli değil. Ama en azından o dağlara bir faydamın dokunması gerekirdi. İçimdeki bu acıyla, umut, coşku ve heyecanım daha da artmakta ve ayağımın tam olarak iyileşeceği günün geleceği ve tekrar özgürlük dağlarına çıkacağım günü sabırsızca bekliyorum. Yaramın eklem bölgesinde olması nedeniyle tedavim biraz uzun sürdü ve görünüşe bakılırsa istemeden de olsa bu kışı burada geçireceğim.

Her insanın yaşamında ayrılık duygusu vardır. Kimi zaman bunun farkındasındır. İşte bu noktada kabullenmek biraz güç gelir insana. Aslında yapılacak bir şey de yoktur. Öyle ya da böyle, er ya da geç ayrılığın her hangi bir versiyonu ile karşılaşsın. Kısacası ayrılık her gün başımın üstüne koyduğum yastığın altındadır. Bundan dolayı insanda, ayrılığa anlam verip tahribatlarını en aza indirme çabası gelişmelidir. Ayrılan her insan bilmelidir ki yaşanan her ayrılıkta mutlaka bir buluşma kapısı aralanmaktadır. O kapıyı zorlayabildiğin derecede açarsın. Tam da bu noktada “ hayaller” devreye girer. Hayal; insanı yarınlara taşıyan, ayakta tutup ona can veren, yaşamı insana sevdiren hem çok kolay hem de çok zor ulaştırır bir araçtır. Hayallerinin peşinden gittikçe onlara ulaşırsın. Öyle veya böyle sendeki hayallerini elinde tutarsın ve hayallerine hâkimiyet kurarsın. Ancak hayal kurup ve onların gerçekleşmesine dönük bir çabanın içine girmezsen bu sefer hayallerin seni kontrol altına alır ve hayalcilikten öteye gidemezsin. Ve bu zamanlar da insanın bitişini beraberinde getirir. Hayallerin ihanete uğramaması gerekir. Bir defa kırılma yaşanırsa dönüşümü imkânsız bir yol ayrımına giren insan. Bu nedenle umutlar zedelenir ve umudunu yiti-

ren insan, ölü insandır. Evet, sevgili hevalim içimde biriktirdiğim hayallerime ihanet etmeden umudumu an be an büyüterek, sizi yüreğimdaki büyük özlemle her an anıyorum. Nitekim özlemek; insandaki duyguların her an yenilenmesi olayıdır. Özleneni her nefeste hissetmek ve yaşatabilmektir.

Yıllardır özlemini çektiğimiz o özgür yarınlara, özgür dağlarına yolculuğumuz başlamıştı. Engeller çıktı ve daha da çıkacak. Ama her şeye rağmen yürekteki coşku deryası yapmak istediklerimizi yapacaklarımızla garanti bulacaktır. Önderliğin bizde geliştirdiği ve an be an ondan güç alarak bizde büyüyen inancımız bizi yaşama daha sıkı bağlayacaktır. Umutlarımız, bu davaya gözlerini kırpmadan canlarını veren şehit yoldaşlarımızın bağlılığıyla, Önderliğe ve halkımıza verdiğimiz sözle beyin hücrelerimizde yaşam bulacak, özlemlerimiz ile büyütüp yarınlara taşıyacağız. Umudun ve zaferin taşıyıcısı olmak o kadar kolay değil Zilan yoldaşın “ Keşke canımdan başka verebileceğim bir şey olsaydı da bu davaya verseydim” sözü hala beyinlerimizde yankılanmakta. Şimdi Zilan yoldaşın canına bin can katma zamanıdır. Sonsuz inancı ile yapmak istediklerini şimdi tamamlama zamanıdır. Bu yüzden omuzlarımızda eskisinden daha çok yük var. Ölümsüz şehitlerimizle, bu davaya her şeylerini adayan halkımıza ve en çokta Önderliğe, Önderlik çizgisine layık olma zamanıdır. Bizler ‘yaşamı uğruna ölecek kadar çok seven’ lerin yoldaşlarıyız. Bize sunulan yaşam sıradan bir yaşam değildir. Değerini an be an içimizde büyüterek hep en iyisine ulaşma umuduyla adımlarımızı atacağız. Ve bu şekilde gelecek ölüm öyle kutsaldır ki, bin selam olsun.

Bilmem şimdi neredesin? Ben bu satırları yazarken ne yapıyorsun? Hala gözlerinden zamansız yaşlar akıyor mu? Yoksa sen de ‘bazı şeylere alışılması gerek’ diye aslında alışamadıklarını içine mi attın? Mevsim sonbahar, hüznün ayları da derler. Hiç hüznünün arttı mı? Ya yağın yağmurlara sevinç gözyaşları döktün mü? Ben, rüzgârlara hasretimi saldım; özlemini çektiklerime ulaştırsın diye. Belki ben bilmiyorum ve öğrenemeyecem de. Ama sevgili hevalim sizi ne çok özlediğimi bilmenizi isterim. Gökyüzünü seyret hevalim. Yıldızlarla, ayla sohbet et. O zaman anlayacaksın ki yalnız değilsin. Ben, Harûn, Şoreş, Ronahî, Cejna ve Nûda orada yanı başında olacağız. Ve biliyor musun hevalim ben her zaman

haberinizi Ay ve yıldızlardan alıyorum. Sizin her an yanımda olduğunuzdan da eminim.

Yüreğimin incinmesine sakın izin verme. Akıtacağın her gözyaşın sevince ve mutluluğa aksın. En yakın zamanda mutlu ve özgür yarınlarda görüşmek üzere. Seni çok seven yoldaşın hep yanı başında olsun. Umutla, sevgiyle ve sağlıkla kal.

Seni çok seven yoldaşım Zerdeşt

O Zaman İstedğin Her Şeye Ulaşabilirsin!

Gerçekten öyle miydi hevalim? İstedğim her şeye ulaşabilir miyim? Bu gece gökyüzünde tek bir yıldız yok. Gerçekten de gökyüzünü kaplayan bulutlardan kaynaklı mı kendilerini göstermiyorlar. Yoksa görünmek istemedikleri için mi göremiyoruz? Ama ben çok şey istedim, mantığın alabileceği, hatta mantığı zorlayan birçok şey düşündüm. Ne istediklerime ulaştım ne de düşündüklerimi yapabildim. Ne zaman bir şeyler istesem ya da düşünsem her seferinde bir şeyler geldi önünü tıkadı bunun. Bazen benden kaynaklanıyor. Bazen ise dış etmenler engelledi. Neyi nasıl yapmam gerektiği konusunda ciddi zorlanmalar yaşıyorum. Bazen bir tıkanma yaşanıyor, çıkmaz sokaklarda buluyorum kendimi. Yüreğimden geçenleri bir türlü mantığıma sığdıramıyorum. Yüreğim hep mantığımın önünden gidiyor. Biliyorum en kötüsü de bu her halde. Yürektekileri mantıkla bir yapamamak... Nasıl mı olacak? Beklemeyi düşünüyorum hevalim. Oluruna bırakacağım. En azından bir süreliğine mantığımla hareket edip mantığımı zorlayacağım.

“Düşünüyorum o halde varım” diyordu aksakallı bir amca. Hep eksik düşünmüşüm demek ki. Çünkü hiç bir zaman tam olarak varlığımı hissetmedim, hissettiremedim. Kokusunu yitirmemiş güller aşkına döneceğim diyorum. Gitmiyorum sadece beklemedeyim. Ama inan bana dönüşüm muhteşem olacak.

30.12.2008

Her birimizin yüreğinde saklı, kimseyle paylaşamadığımız bizi üzen, çoğu zaman sevinçlere boğan, gözyaşı akıtan anılarımız olmuştur. Anılar, hep geçmişte insanın başından geçen olay- olgular olarak tanımlanmıştır. Gelecekte yapmak istediklerimiz, düşlerimiz, umutlarımız, sevinçlerimiz, onlara da anı denilebilir mi? Şimdi geçmişime dair anılar taşıırken söz geçiremediğim yüreğime gerçek anılar yaratıyorum. Hiç kimseye anlatamayacağım, anlatsam bile inandıramayacağım anılar. Ne de olsa varlık gerekçesi olur. Onlarla tanınır ve başka yüreklerde yer edinirsin. Kimi zaman iyi hatırlanır, kimi zaman ise iyi olmayan sözlerle. İyi anılırsan gelecekteki yaşantında huzur dolu günler geçirirsin. Ama senin hakkında konuşulanlar şahsiyetini zedeleyecek türdence işte bu insanın katlanamayacağı bir durum olur. Tabi her şey insanın yani kendisinin elinde iyi veya kötü anımsanmak bireyin davranışları, sözleri ve duruşunda belli olur. Doğru ve sağlam bir duruşa sahip oldun mu kişi, saygısını ve sevgisini kazanamayacağı kimse yoktur. Yeter ki seçtiği yolda net olsun, kararlı olsun. Müthiş bir teorisyen olup bunu pratikte gerçekleştirmediğinde, insanın değeri azalır ve zamanla o toplum ya da topluluk var olan saygınlığını yitirir. İşte tam da burada bir şeyleri yapmadan önce, ya da söylemeden önce çok düşünmesi gerekir bireyin. Düşünen bireyin yanlış yapma olasılığı düşüktür. Ancak doğru temelde düşünme. Çünkü düşünülen her şey doğru olamayabilir. Bu da baştan kaybedişin yaşanmasına sebebiyet verir. Yaşanmamış anılar diyarını yaratmak ve bu diyarda kendini görmek. Hep güneşi düşleme ve bu güzelliklerle yaşamak. Bir süreliğine bile olsa negatifleri bir kenara bırakıp kendi kendinle yalnız kalacaksın. O zaman anlayacaksın ki yalnız değilsin. Yaşayamadığım ama düşlediğim o kadar çok anım var ki sıralasam bu defterin yapraklar yetmez her halde. Ama yalnız değildir hiçbir insan. Ne de yalnızlığa mahkûm. Sadece düşüncede bir muğlâklık var o kadar.

13.01.2009

Can Hevalime

Merhaba hevalim!

Son demindeyken akşam hafif bir ürperti sarar tüm benliğimi. Beni rüyamdan uyandıran bir şeyler olur. Ama ben anlayamıyorum. Usulca yorganı çekmek istiyorum üzerime. Ama sıcaklara gömülüyor, soğuk terler döküyorum. Etrafın karanlık penceresinde sızan ay aydınlığının tek tük ışınları yansıyor gözlerime.

Gözlerimdense bilmediğim bir sebepten dolayı akan gözyaşları. Elimi yanı başımdan eksik olmayan sigaraya uzatıyorum. Bir nefes, bir nefes daha! Ama çektiğim her nefes içimde derin, durduramadığım titremelere sebep oluyor. Oda sıcak ama üşüyorum. Kapıyorum gözlerimi işte o an sen belirliyorsun karşımda. İçime bir huzur yayılıyor. Sen orada bir kayanın üzerindesin. El sallayıp, adımları sesleniyorsun. Ve ‘gel’ diyorsun. Bense sana koşmak isterken taşlara takılıyor ve düşüyorum. Ulaşmak için sana koşuyorum ama her seferinde yüzüstü toprağa gömülüyorum. Sen bir daha sesleniyorsun “ hadi gel” diye. Elimi uzatıyorum ama sen kayboluyorsun. Biliyorum, yeniden bir çığlık. Duyamadım ve sabah haberini aldım. Şehit düştü dediler. Ayaklarım tutmaz oldu. Gözlerimden akan her yaş yüreğimin derinliklerine damlıyordu. Her damlası sen! Nasıl olur? Hani beni bekleyecektin, hani seninle Mûnzûr’un kenarına oturup birbirimize birer tas su verecektik. Sonra sana yazdığım şiiri okuyacaktım. Mûnzûr’un en yüksek yerinde ve hep bir ağızdan bağıracaktık “ÖZGÜRLÜK” diye. Bu kadar basit miydi çekip gitmek. Ardında kalacakların hali! Hiç düşünmedin mi nasıl yapar, ne eder bu yürekler?

İnanmıyorum, inanmak istemiyorum. Biliyorum sen hep orada olacak ve beni, bizi bekleyeceksin. Yarım kalan şiirimizi tamamlayıp, aynı ağızdan söyleyeceğiz özgürlük türküsünü. Ben unutmuyorum verdiğim sözü. Ne kadar engelli, taşlı, dikenli olsa da yollar sana varmak için yürüyeceğim durmadan, usanmadan. Ve sana söz veriyorum hevalim biriktirdiğim tüm çiçekleri yollarına sereceğim.

Yüreğim acıyor, içimde inceden inceye bir sızı. Söz geçiremediğim yüreğim tekrar beni sana getiriyor. Dudağımda titrek bir inilti... Yeter diyorum, yüreğime kabul ettiremiyorum. Şimdi ise yazdığın son not elimde... Okuyup okuyup dalıyorum. Bazen gülüp bazen hüzünlüyorum. Böyle mi olmalıydı? Hep acıyla mı bitmeliydi en çok sevdiğimiz hikâyeler? Ellerim titriyor, elimdeki kaleme bile söz geçiremiyorum. Ayak parmaklarım üşüyor, ısıtmıyor yan tarafta yanan soba, ne ayak parmaklarım ne de üşüyen yüreğimi...

Zerdeşt NÜPELDA

Heval Jiyan Kardelen (Muş)

Sevgili heval Jiyan!

Dinle rüzgârı! Bırak, essin ensende, dolansın saçının her bir telinde! Akıp giden zamanın seyrine göz kırpacaktır yıldızlar. Yakalarımıza çiçek diye ilıştirdiğimiz acılar bir bir yok olurken; utangaç boynumuzda muska diye taşıdığımız umutlar, kolyesidir. Artık hayatımızın bütün hayalleri temize çekilmiştir. Umutsuz, kirli ve yorgun geçmişimizden arta kalanlarsa, atmaya kıyamadığımız hasretliklerdir. Geçmişin üzerimize yığıldığı ağır yüklerin altında zorlandık çoğu zaman. Ama yenilmedik, dimdik durduk ayakta ve her şey inat gülümsemeyi başardık. Dinle esen rüzgârın sesini, bir bak ne diyor sana “unutmak ihanettir”, unutulmadın.

Elime ulaşan notta dikkatimi özellikle çeken iki şey vardı. Bilmiyorum elindeki kalem buna nasıl cesaret edipte yüreğin kadar temiz o yaprağa bu kelimeleri dökmüş. “Bilmem beni hatırlar mısın ve bizleri unuttun mu bilmiyorum.” Cümleli tekrar tekrar okudum belki yanlış görmüşümdür diye. Ama baktım ve her bakışında yanlış okumadığımı anladım. Neyse sevgili hevalim bunu gençliğine bağışlıyorum. Nitekim beni birazcık tanıyabilmişsen kendi lügatımdan “unutmak” olgusunu çıkarmışım. Hele hele senin gibi değerli bir yoldaşımı unutmak devrimcilik hukukuna bile sığmaz. Neyse yukarda belirttiğim gibi unutmak ihanettir benim için. Ve inan bana her dolunayda sizlerle beraber oluyorum. Belki biraz arabesk olacak ama şunu bil yoldaşım, sizleri unuttuğum gün bilin ki öldüğüm gündür.

Yaralanma konusunda ise doğrusunu istersen ben de bu kadar erken olacağını beklemiyordum. Büyük düşlerim vardı. Hatta bazı konularda tezler bile oluşturmıştım. Onlardan birisi “Dêrsim’in yolu Şaho’ dan, Şaho’ nun yolu da Mêrkujan’ dan geçer” diye. İyi bir Mêrkujan pratiğiyle sonbaharda Şaho’da olacaktım. Ve orada geçen pratiğin sonucunda da Dêrsim’e yolcu olacaktım. Münzûr’dan bir tas su içtikten sonra, artık ölüm gelecekse hoş gelsin diyordum. Ama olmadı. Yarım kaldı düşlerim. Hangimiz önceden tarihini belirleyebir yaralanmanın ya da şahadetin. Devrimdir, ne zaman, nasıl, nereden geleceği belli değildir. Bunları söylerken sakın yanlış anlama umudum şimdi eskisinden çok daha fazla ve inançlarıma olan bağlılığım geçen her gün daha da artmaktadır. Evet, içim buruk ama inan bana gelecek günleri düşündükçe içimdeki coşku daha da büyüyor. Bir şiir vardır, bilmem bilir misin?

“Ben rengimi topraktan aldım
Bakma;
Esmerliğim sonradan...”

Evet! Hevalim rengimi değil belki ama esmer yüreğimdeki tüm güzellikleri ben bu partiden aldım. Esmer gülüşümde siz değerli yoldaşların sayesinde barındırıyorum yüzümde. Şimdi de çok fazla bir şey yok. Aksine yüzümdeki esmer gülüş şimdi bana daha da anlamlı geliyor. Sağlık durumum iyidir. Büyük ihtimalle bu kışı burada geçireceğim. Bahara orada, yıllardır özlemini çektiğim, kavuştuğum an özlemini gideremediğim dağlara geri döneceğim. Siz değerli yoldaşlarla tekrar beraber olacak ve yarım kalan düşlerimi tamamlamak için silahıma sarılacağım.

Burada insan istedikten sonra hiçbir zaman boş kalmaz. Her zaman uğraşacağı bir şeyler bulur. Ben de şuan en azından ayağım iyileşip oralara döneceğim zamana kadar gazilerin basınında kalıyorum. İlk geldiğim süreçte birçok kitap okudum. Ama bir süredir hiç bir kitabın ağzını açmadım. Bir de yazı yazıyorum. Hatırlar mısın bilmem yeni şervanlardayken bana yazı yazma konusunda öneride bulunmuş-tun... Özellikle şehit arkadaşlar üzerine yazmamı istemiştin. İnan bana, sözümü tuttum ve hala yazıyorum. Bir gün imkân olur ve görüşürsek sana okuturum.

Neyse hevalim yazacak o kadar çok şey var ki. Artık diğerlerini yan yana geldiğimizde konuşuruz. Her halde bu daha iyi olur. Ama dolunaylarda ben anlatacağım.. Siz yıldızlara sorarsanız belki onlar söyler size veda sözcükleri dökmeyeceğim. Ama kendine ve o güzel yüreğine çok ama çok iyi bak. Tüm arkadaşların selamı var. Sen de orada bulunan ve bizi soran tüm arkadaşlara selam söyle. Mutlu ve özgür yarınlarda görüşmek dileğiyle HOŞÇA KAL...

17.01.2009

Boşuna değildi hiçbir şey. Mutlaka bir anlamı vardı ve olmalıydı. Dokunamadıklarımız, yasak diye hep uzak durduğumuz her şey. Köşe başlarında bekleyen her çakal bin yıllık öfkenin ürünüydü. Hayır demeye cesaret edemedik. Ama her zaman sınırlar ötesinde bizi bekleyen bir şeyler oldu. Toprağın kokusunu çekerken en güçlü soluğumla, yırtılırcasına gök gürleri. Çocuklar ölürken gülenler oldu. Ve her göz yaşı akar toprağın göğsüne. Benim içime ise kan damlar, yüreğim

sızlar. Görmek ve bir şeyler yapamamak! Basit olmayan ama yaşamın en basit hali! Susup olanları izlemek! Yaralı bir güvercinin kırık kanadındaki acıyı duyumsarsın. İsmi ülkemin topraklarında yeşeren kırmızı çiçeklere vermiş, susamazsın. İsyen olmuştur, tatlı bir tebesüm, sarhoş atlar zamanına gider her can.

Yakılan bir mektuptan arta kalan ve olabilir ki! Küllere hapsolmuş tüm sözcükler rüzgârın rahmetine boyun eğmekten başka çaresi yoktur. Mürekkebi bitmiş kalemin hiçbir yararı olmazmış ona göre. Ve bize her defterde sadece saklı geçmiş kalmıştır. Ne yazık, unutmamızın kendini insanın! Oysaki hep bağlı kalacağım ve yaşayacağım demişti. Kendinden uzaklaşmak. Seneler geçecek, belki bir ömür de biter. Geriye kalan sadece yaşadığın ve yaşattıklarındır. Yaptığımız hiçbir ‘gömü’ kaybolmaz, ne yağın yağmur ıslatır nede kavrurucu sıcaklar eskitip çürütebilir. Sen istemedikten sonra...

Bir anneye salladığı jop’un zevkini en tepede yaşarken o polis, yarın kanepesinde kurulup rahat nefes alabilecek miydi? Hep sonradan farkına varacaklar. Tarihin ağır hesabı omuzlarına verilince, bu yükün ağırlığı altında kamburlaşacaklar. Ama hep kaçacaklar. Kaçarak yaşayabileceklerini zannedecekler. Ama sadece zannedecekler şehrin her bir sokağı kâbusu olacak. Ve olmuş olanların cezasının da çekilmesi gerekir.

Ağlamak yeter miydi, gecelerce uykusuz kalmak, inlemek kendi yalnızlığında yeter miydi acıların bitmesine ya da hafiflemesine? Yetmez, bu var olan acının daha da büyümesine yardımcı olmaktan başka bir işe yaramaz. Kendimize dönmek ve hesaplaşmak! İlk başta kendimizle ve sonra... Sonrası gelir. Geç olmadan yapın şunu!!!

23.01.2009

Bir Rüya

Birçok yol var önümde. Ama ben patikası bile olmayan bir araziye dalıyorum. Etrafa bakıp yürüyorum. Tatlı bir gülümsemenin yanında huzur kaplıyor tüm benliğimi. Birden gözlerime bir çiçek iliştiriyor. İsmi bilmediğim, cismini daha önce görmediğim rengi mavi ve mor unutulması imkânsız bir koku salan çiçek. Derin derin nefesler çekiyorum içime. Uzanıp koparmak istiyorum. Koparıp sunmak istiyorum en büyük hasretime. Ama bir ses, nereden geldiğini anlayamadığım bir gölgenin sesi... “koparma! Koparma o

çiçeği. O açacak ki taşlara bile anlam veren, o çiçek ki kokusuyla her şeyi kendisine sevdalandıran, o çiçek ki tüm insanlığın aradığı ama herkesin ulaşamadığı...” Gölge gökyüzündeki güneş olup ışınlarıyla yıkadı mavi çiçeği. Çiçekse bir başka gülümsüyordu güneşin yüzüne. Ve bu sefer güneşin sesi yankılandı her bir yanda. “ En büyük hasretinin üzülmelerini, kırılmasını istemiyorsan koparma o çiçeği, inan bana bu çiçeği götüreceği kişi çoktan bulmuş ve şimdi-lerde tek işi yüreğinize naksettiği o mavi çiçeği sizlere ulaştırma çabasıdır...”

En büyük hasretliğim... Önderliğim... O sendin. Güneşe dönüşen benimle konuşan o gölge sendin. Seni bekliyoruz bıraktığın yerde. Sana hasret, getireceğin mavi çiçeğe hasret. Ve biliyoruz tutuşturacaksın her birimizin eline o mavi çiçeği.

“Gözyaşı dilimizin değil bedenimizin bildirisi ve en güzel gözyaşları birlikte ağlayıp birlikte silebildiklerimizdir... Seni gözyaşlarında tanıyorum hayat...”

Bir ağrıya evet demişim bir tez, seni işaretlemişim çoktan seçmeli.”

18.02.2009

Susarsın...

Hani olur ya bazen dil tutulur tek bir söz çıkamaz ağızdan; susarsın...

Sözcüklerin anlamını yitirdiği yerdesindir. Ne konuşulanların bir anlamı olur ne de konuşacaklarının yerine ulaşacağından eminsindir. Yeterli gelmez olanlar ve olacaklar dahi düşünmez. Sadece susarsın. Kendinle kalmanın son halidir bazen. Bir içe kapanma olur, biriktirilen o kadar acı, ızdırap, sevinç, gözyaşı, hayaller... Ve dile getirilemeyen ince bir sistemin sularına katlanırsın. Kendi sessizliğinde kendi yalnızlığına dalarsın. Tekrar susarsın.

Yüreğin ve gözlerin devreye girme olayıdır. Bazen dindirilmez bir öfke olurken bazense kahreden dayanılması imkânsız öldüresiye bir çaresizliğin beynine yansımasıdır. Silah olur, kendini yaralarsın ya da karşıdakine sıkarak yok edersin. Yine de susarsın. Yorulmuş ve dinlenmeye ihtiyacın vardır; bir dinlenme soluk alma olayıdır. Nefes kesilir boğazında düğümlenir, yutkunamazsın. Yaş akar gözlerinden sen farkında olamazsın, tek hücreli bir cezaevinde

idamı bekleyen mahkûm olursun, biliyorsun öleceksin ama buna rağmen susarsın...

Bir gidişe boyun eğmektir. Derin içten çekerken kendi soluğunla yorulursun. En çok bildiğin yüzme yetini unutur düş denizinde boğulursun. Zamanın sonsuzluğuna yenilir hoşça kal deme anıdır. Söyleyemez ve susarsın. İçinde fırtınalar kopar, haykırmak, avazın çıktığınca bağırarak istersin. İlk isyanın olacaktır belki de hayata. Agresif bir rüzgâr dolandır ensende, tekrar içine atar ve tekrar susarsın...

Her şeyin olduğu gibi susmanın da bir nedeni vardı. Durgun ve eylemden uzak sanılsan da biliyoruz ki durgun sular derin akar. Eylemlerin en renklisi ve sessiz olanıdır. Ve susmak en büyük ve anlamlı cevaptır. Ama yine de susarsın.

20.02.2009

Haykıramadığımız o nağmeler birikmiş yürekte sancısını anımsasa da arada bir, kaldığı yerden devam eder yaşananlar. Bir ses belki de bir nefestir ihtiyacın olan. Tatlı, içten bir gülümseme ya da...

Kusurunu bulamadığımız düşlerin oysaki ne çok sahte ve cevapsız yanları varmış. Ben diyemedim, ama sen hepten sustun. Sustuğun o ağacın dibinde kaldı son gülüşüm. Gölgesinden kaçtığım o ağacın... Yanık toprak kokusudur bazen beni götüren. Yağsa da yağmur tozunu alamayacağı, toprak! Duyduklarım beni keskin bir bıçak sırtına yatırır, teprenemem. Ben sana gelmek istiyordum ama parçalıydı bulutlar. Ne güneşin bir ışınını hissediyorum iliklerimde ne de yağmurun bir damlası dokunur ve ıslatır gözyaşlarımı. Kulak veriyorum, soğuk ürpertici bir hava kaplar tün benliğimi. Ben seni dinliyordum sen ise üşütüyordun tüm düşlerimi. Yabancı bir çocuk yüzü belirir karşımda bu sefer ben susarım. Ve her susmamda yitip giden ben...

Bazen saniyelere takılır geçmez yıl olur saatler. Bir ben bilirim elimdeki kalemin deftere olan hasretini. Yol kenarında yağan yağmurdan ıslanmış tir tir titreyen bir kedi yavrusu görüyorum her gece rüyamda. Oysa ne çok isterdim boşalırcasına bulutlardan yağmurun yağmasını ve her yanıma ıslatmasını. Akşamüzeri yorgun bir halde evine giden bir babanın yorgunluğu, sırf biraz daha yüksek bir not için

başını defterden kaldıramayan öğrenci, yaptığı yaramazlığın cezasını bekleyen çocuk... Ben sen olmuşum sen ise başka diyarlarda uyu hapi almış ve bilmiyordum. Uğultusu geliyor şimdi kulaklarıma rüzgârın. Son vedadan arta kalan o bitirici sözler dolanır etrafımda. Son sözler miydi? Ama yeni bir vedanın başlangıcıydı bu. Tebessüm etse de yüz ne fayda yürek hüznün kalesi olmuştur. Boş veremediğimiz zamanın her hangi bir yerinde bilinmeyenli bir denklemin çözümsüzlüğüne takılırız. Sonu olmayan boş umutlar, tutarsız bir hesap defteri... Unutmuş gökyüzüne baksam gözümdeki son tebessümün yok olmasından korkarım. Karıncalı bir filmin sinemaya yansımaları olur tüm olanlar. Parazitli bir ses ve bulanık, okunamayan yazılar. Sen uzun uzun konuşurken ben de yani başında olmasa da duyulacak bir yerlerden dinlemeyi isterdim. Sen sustun ve sustuğun yerde bıraktım haykırışımı. Sesim kırık, nefesim tutulmuş halde. Düşler şehrimin arka sokakları şimdilerde bomboş. Ve o ağaçtaki kuşlar bile yuvalarını terk etti.

Koskoca bir nokta var şimdi başlayamadığım şiirim sonunda. Üç nokta olmalıydı. Devam etmeli adını senden alan tüm yazılar. Bitmemeli bu öykü, bu roman, bu yaşam...

28.02.2009

Gecenin ilerleyen saatleri ve gökyüzü oldukça hırçın! Yağan yağmurun sesini dinliyorum. Her damlasına inat yürüyorum ve elimde yanan sigaramın hafif duman kokusu ve ıslanan saçlarımdan usul usul inen taneler kaşlarımı yarıp ince hatlar oluşturuyor. Yürüyorum... Her adımında daha da yaklaşıyorum hafiften anımsadığım çocukluğuma. Yanan sokak lambalarının gölgesi korkutuyor beni, usulcana uzaklaşıyorum. Parmaklarımda arasında sönen sigaramın farkında olmadan bir dalgınlıktır alır beni. O şimdi burada olmalı. Bende saklı, bir an bile çıkmayan anımsamalar. Bir fotoğraftan alınabilinir mi tesellisi, hasretlikleri. Yüzüme hızlı çarpan rüzgârla ıslanır gözyaşlarım. Uzamaz yürüdüğüm yollar ama çok isterdim bu yolun bitmemesini. Yürümek ve belki de varmak...

Yağ yağmur
İslat tüm düşlerimi
Her şeye inat ben yine senle kalayım
Bir selama ihtiyaç olur susarım.

Bir hayli zaman oldu ama yok... Kanadı kırık bir güvercine rastlar, ben de yaralanırım. Yürüyorum hiç durmadan zamana inat zamanı unutuyorum. Hiçbir kalemin her hangi bir deftere yazmaya cesaret edemediği bir söz dökülür belki yürekten. Hiçbir hüznü şarkı yer edinmez belki o an hayat defterimde. Ve şiirler dökülür belki kanadı kırık tüm güvercinler adına. Rüzgâra bırakıyorum şimdi tüm öfkemi. İnanmasam da inanmış gibi yapar ve yürürüm. Giderken renklerin gece siyahlığına kalmaması için inadına tebesümleler ararım gittikçe büyüyen tüm karanlık gölgelere. Karşılığını almasam da merhaba veririm geceye. Çıkar diye yıldızlar ve arınmak için sunarım son günahımı bulutlara. Ve yürüyorum başladığım yere varmak için...

Yağ yağmur.

İslat hep bir yürekten söylenen türküleri

Bir damla bile olsa serp

Adını unutmuş tüm yüreklere

Ne kadar uzun yazılsa da bir yazı, bir şiir tek bir cümlesinde saklıdır en çok anlatılmak istenen o söz. Ya başında, ya ortasında ya da en sonunda gösterir kendini. Hep en sonunda rastladık o cümlelere. Bundandı belki de uzun uzadıya yazılamaması. Ve hep sonradan karşılaştığımız yaşamlar. Sonrasını getiremediğimiz, bazen korkarak, bazense ince tebesümlemlerle karşılık verdiğimiz haykırın o cümleler... Nede mağrur bakıyorlar! Son nefesine kadar okunmasını ister, ara vermeden tek bir bakışla. Ben okurken ıslandı yağmurlarda tüm cümlelerim. Uzun ince bir yolda yürürken okudum ve her adımında daha da ıslandım.

Yağ yağmur.

İslat her bir cümlesini şiirimin

Öksüz kalmaz o zaman en son çıkan bendeki sen

Arayışındayım bahar mevsiminin ilk cemresini görme anı, yaşasam toprağın canlılığını ve can verse bahar hiç bir fideye can verdiği gibi. Karanlık gözlüğünü çıkarır bulutlar ve sunar zarafetini güneşe. Boynu bükük, utangaç kır çiçeklerinin açılışına şahit olur boğulan gözlerim, hasretiyle yandığım dağ boylarımın beni duyma şansı olur.

Kahrolası bu karanlık gecesini yaşamak için tüm hasretliklerimi toplayıp yollarım yürek yangınına. Dêrsim'e, Botan'a, Amed'e... kuruyup kaybolmaması için ıslanır şimdi yüreğimin sol yanı ve durmadan yürüyorum...

07.02.2009

Bir bulut indi bugün dağların göğsüne. Nefes alış-verişini duyarım toprağın. Bir fotoğraf karesi gibi geçiyor gözlerimin önünden hayat. Bir kurşun misali yırtılan kırık gitarın teli değer göğsüme. Parçalar yüreğimi. Bir karabasana yakalanmış gibi çırpınır dururum. Duyan yoktur boğaz yırtan çığlıklarımı, avara bir şarkının ritmine uyar şımarık bakışlara yakalanırım. Dindirilemez bir acı alır beni. Yakıp da yarım kalan sigaramın dumanı kaçır gözüme. Tarif edilemeyen, ulaşılması imkânsız bir düşünüşün seyrine dalıyorum. Ama özlemiyle yandığım o diyarlar bile gözlerini kaçırıyor benden. Ağlamaya muhtaç gözlerimizden bir tek damla akmazken karlar yağar üstümüze. Üşür düşlerim, üşür çocukluğum...

Yanık zamanların yaralı depremleri buldu bizi. Soğuk kahve tadı var şimdi genzimde. Yorgun bulutlar baygın yağmurlar taşır koynunda. Çoğalır gurbet akşamlarından sayıklarım ülkemin derin acılarını. Hududunu çizemediğim düşlerimin bilinmezlik şerbetinden tadar dünü bu günle birleştirip yarını düşünüyorum. Hayat oyununun sırat köprüsünden gözlerimiz kapalı geçtik. Seyrelen umutlarımızı, gün doğarken yeniden müjdeledi çok önceden göçen kırlangıçlar. Dağlara sevdalı yürekler çığ gibi aktı yollara ve güneşin yüreğinde yazıldı yaşanılacaklar. Karanlık bulutların gizleyemediği yıldızlar, özgürlük gelinliklerini giyip yaşanabilir yarınlar sundular.

Bahar geldi buralara. Ama hala üşüten rüzgârlar var etrafımızda. Gözlerdeyse nemli bakışlar... Bulanık, toz, duman, rüzgâr... Çaresiz kalmaların eşiğinde, son nefese bile yetişememe korkusu hâkim bakışlarda. Ve hasretin kahrı çekiliyor uzun gecelerde. Nefesi yetmez göz bebeklerimin bakmaya. Üşümüş dudak misali, unutulmuş söz yanı... Ten kokusu saklı gelen rüzgârlarda ve yağmurla yıkanan toprağa benzer saçları. Derin ama içten bir türkü söylemek, düşündüğümüz ve içinde kaybolduğumuz bir türkü... Mavinin türküsü!

“Alışmak ihanet olsun. Alışırsam eğer toprak öpsün yüzümü...”

17.04.2009

“Şehidin Anısında Ölmek Değil Yaşamak, Savaşmak Ve Mutlak Başarmak En Doğrusudur”

Rêber APO

II. DEFTER

Ve şimdi gidiyorsun ya inadına her şey sen kokacak. Çaktırmadan kapıya dayanan ayrılık rüzgârlarının ilk dolapları yeni gitmişken tekrar kapıyı zorlaması neye işaret? Her gidenin gözlerinde sevinç, kalanlardaysa hüznü, kimsesiz bakışlar. Her gidenle bir parçası giderken kalanların umut etmekten başka ne var ki? Sen dağ boylarında yağmurla ıslanan kır çiçeği, bense küçük bir saksıda suya muhtaç süs çiçeği. Sen gökyüzüne salınmış güvercin, bense yaralı bir kafes kuşu.

Ne olur haberini ver oraların. Bahar gelmiş, yıllardır böyle bir bahar yaşamamış dağlar ve doğa en güzel harikalarını sunmuş diyorlar. Yağan kar sularının hırçın akışını anlat ve doyasıya iç benim yerime. Açan çiçeklerin kaç renk olduğunu, sivurilerin doğayla dansını anlat ve bir demet topla benim için. Rüzgârın esişini, kuşlarla, yapraklarla olan dansını anlat ve en yüksek tepesinde sal kendini akışına ben oradaymışım gibi. Barut kokusunu, kleşin coşturan sesini ve girilen eylemin sonunda yoldaşlarımın gözlerindeki o sevincini anlat. Ha bu arada yoldaşlığını anlat, birbirleri için gözlerini kıpmadan ölüme gidişi, fedakârlığı, değerlere yaklaşımı, sorunlar karşısındaki tutumları, paylaşımı, sevgi ve saygıyı her şeyi...

Anlat sen! Sen sadece anlat. Dinlerim sabahlara kadar. Kurduğum düşlerime teselli olur diye. Bu özlem yaksa da içten içe, sen yine de anlat.

14.05.2009

Dün gece orada, uzun süredir uzaklaştığım, olmam gereken o yerde, onların içindeydin. Yine her zamanki gibi en güzel gelinliklerini giyinip kendilerini sunmuşlardı sonsuzluğun akışına. Bir an bile gülmekten vazgeçemediler. Her şeye inat tebessümlemlerini saklıyorlardı narin, büyüleyici yüzlerinde. Ve ben sustum. Kutsal taşıyıcı Tiata adına onlar konuştukça ben sustum ve sadece izledim. Oysa ne çok özlemişim izlemeyi, dinlemeyi ve yüzlerindeki o gülüşü yüreğimin sol yanında hissetmeyi. Daldıran bakışlara yakalanır kurtaramam kendimi. Deli bir rüzgârın peşine takılır, bir keleşin tozlu kanatlarında özlemini duyduğum o diyarlarda geziniyorum. Her şeyden uzak! Ben, yıldızlar ve dağlar! Biraz sonra usulcana içeri girecek ay'dan habersiz geziniyoruz o diyarlarda. Ay katılır bize, içimdeki coşku daha da artar. Sen aşkının koruyucu

meleği, sevdası için binlerce ölümü yaşayan Tiata! Görüyor musun sevdamı, yürek yangınımı, her şeyim dağları... Görüyor musun gerçek sevdayı, duyuyor musun yoldaşlarımın ayak seslerini. Geliyorlar işte karşıkı tepeden aşağı bırakıyorlar kendilerini, dillerindeyse iç ısıtan bir türkü. Türkü bitmeden ben derin, rahat bir uykuya dalıyorum. Nicedir yapamadığım uykumu çektim. Yakındır gelişim. Ben o diyarlara hasret yaşarken büyüyorum. Büyürken tanıyorum kendimi ve hayatı. Acımasız hayata boyun eğmeyerek, tüm acımasızlığına inat seveceğim hayatı. Ve sevdikçe yarınlara uzanacağım. Seviyorum seni hayat. Ayınla, yıldızlarınla, dağlarınla ve dağlardaki yüreklerle tanıyorum ve yaşıyorum seni.

Zerdeşt TOLHILDAN
16.05.2009

*“Ölüm,
Özgürlüğün diğer adıydı.
Aşk,
Hastalığın başlangıcı
Sevda,
Ruhun tükenişe tutsaklığıydı
Çünkü
İnsanın aşamadığı varlığıydı.”*
D. BARIŞ

İçimde taşınan sırların yorgunluğu... Geçmişin izini bırakıp her köşesinde tek odalı düşlerle yola çıkıyorum. Gizli bir dürtüyle yürekte taşınan yaşanılanlarla çocukluğumu yıkadığım nehrin yatağından geçerim. İçten içe yükselen iniltiler, tanrıların dindirilmez bir acıyla ağlayışını duyumsarım. Sararan parmakların arasında sarılan tütünün dumanını ciğerine çeker güneşin her bir ışını. Ve ben evrenin tüm kirinden arındırıyorum ruhumu. Gerçeğe ayna tutan tanrılar içlerindeki acıları umutla besler. Ve bu yüzden yaşamın hiç bir rengi soldurulamayacak ki gökyüzünün. Her bir yolculuk ruha yeni acılar yüklerken, gecenin ıslak teninden anılar süzülür. Soluğuma karışır dağlardan yükselen her bir ses. Ve akıp giden

Mûnzûr'un sesinde ben de gitmek isterim. Ey yeryüzüne aydınlığı veren ay! Işığınla yürüyorum gölgelerin üstüne. Ve Mûnzûr'un taşıdığı hüznü ruhumla arındırıyorum. Mûnzûr'un türküsüyle yarına uzanıyorum. Yüzlerde yasaklanmış duyguların büyüyen çatlağı. Gecenin çatlağı üstünde utangaç bakışlar fırlatır, derin kuytuluklarda ise, gülüşü elinden çalınmış resimler. Uykusu bıçakla kesilmiş bir çocuğun sesi işitilir. Fırat benim yaramdan akarken gözyaşım olur. Kanadı kırık bir kuş misali yalpalanır düşlerim. Acır yaraları, kan akıtır gözleri zamanın. Tanrının yorgun çılgılığına bırakılan bedenle sabahın serinliğinde kızıl kuyulara düşer ben üşürüm. Ruhlar çatlar sevdaya olan özlemde. Aysız gecelerde düşlerimin gölgesi Mûnzûr'a düşer. Hangi sevda içimizdeki uğultuyu sese dönüştürülebilir? Hangi sevda acılarımızı umuda evirebilir? O sevda ki beni gerçek benle buluşturacak olan. O sevda ülkem, o sevda halkım, o sevda Mûnzûr..!

Bir fidan büyötmeli, köklerini tüm dünyaya salmış olan bir fidan...

Zerdeşt TOLHILDAN

06.06.2009

Çekilen acılar insanı yok etmez, aksine çekilen her acıyla insan, insan ruhu hep yeni gelişmelere kapı aralar, ruhu olgunlaştırıp tanrısal bir güce kavuşturur. Acı çekmek tanrısalıktır. Yeter ki çektiği acının anlamına erişebilsin insan...

Yaz mevsimi. Etraf toz, duman. Sıcaklar ise bir felaket tellalı gibi sarmış her bir yanı. İnlen ter tanelerinin toza bulaşmasıyla izi kalıyor yüzümüzde. Son gidenin ardından dökülen gözyaşları inceğinde süzölüyor yanaklardan ve dudaklara yetişip tuzlu bir tad bırakıyor dillerde. Bir ağacın gölgesine sığınsam... Yok... Çaresi yok. Tatlı bir gülümsemedir aslında içimizi serinletecek olan. Yok. Hem gülmek karşılıklı bir etkileşim sonucu gelişmeli. İçten, taa yüreğinin derinliklerinden hissedebilmeli bu duyguyu. Yapmacık değil, gözlerinin ta içinden belli olmalı. En sade haliyle, tereddüt etmeden, korkmadan...

Korkmak! Ne çok korkmuş-korkutulmuşuz. Sevinirken bile huzursuz olmak niye? İbrahim ateşe sürölürken bile bu kadar huzursuz değildi. Meğerse sürülen halkların yazgısıymış her bir duy-

gusunda, sürgünlük yaşayışı. Ve bir sürgündü bizim yaşamımız. Çünkü Âdem ve Havva ile birlikte yasak meyveden tattık. Çoğu zaman tanrıların gazabına uğradık. Nuh'un gemisinde gökyüzünden akan ölüm yağmurunu izledik. Bazen insanların hışmına maruz kaldık, Mani'yle kör bir zindanda çürütölmek istendi bedenlerimiz. Bin yılların ağır yükü taşınyordu yüreklerde. Gözyaşımız kimsesiz cesetlerimizle Fırat'a aktı. Dicle ise tükenmişliğin eşğinde ağır bir vebali taşıyor koynunda. Ama bir türlü gülüşümüzü taşıyamadık güneşin göz bebeklerinden, ay yüreğinin derinliklerine. Sonbahar-da savrulan bir yaprak misali toprakla bütünleşir. Bahar gelir, yapraklar yeniden açar. Ama yaprak o eski yaprak değildir. Değişiyordu doğa, değişiyordu insan. Her an, her nefes alış-verişimizde. Belki de bir göz kırpması uzunluğunda. Ya da... Oysa göremediğimiz, farkında olmadığımız ne çok şey varmış. Hep sonradan, çok sonradan anlayabildiğimiz nice gerçeklikler. Gerçek! Dünya dönüyor dediğı için derisi yüzölenler. Çarmıha gerilip, ateşlere atılan, yurtlarından, topraklarından dönmemesesine sürölenler, katledilen. Kabul görmeyen gerçekler. Bağımsız değil hiçbirimizin gökyüzü. Hayat oyununu sıradan birer aktörleri miyiz? Yoksa bizde bir kitabın sıradan karakterleri miyiz? Bütün yaşamımıza bir kalem mi yön veriyor? Ya mürekkebi bitse kalemin? Ölüm! Kimisine göre sonsuz karanlık, kimisine göre özgürlüğün diğeri adı. Ölmek bir yok oluş muydu gerçekten? Bir ruhu var mıdır her bedeninin? Varsa çürüyüp giderken beden, hangi kuytulukta saklanır ruh? Saklandık, saklanıyoruz. Ama bundan sonra saklanmayacağız, cesaret edip çıkacağız aydınlığa. Benim, senin, onun içindeki aydınlığa ulaşip, çekilen sınırları yerle bir edip doyasıya güleceğiz. Cesaret sadece, yeterlidir tüm perdeleri kaldırmaya.

Ayna

Hint mitolojisinde bir aynanın öyküsü var. Bu öyküye göre, çok eskiden kalma ve birçok gizemin açıklanmasını içeren bir kitap varmış. Hindistan da bunu duyan bir kitap ve bilgi tutkunu, kitabı bulmak için yollara düşer, bu uğurda yıllarını harcar. Bir gün bu kitabın ıssız dağların doruğundaki bir Hindu tapınağında olduğunu öğrenir. Türlü zorluklarla oraya varır. Kitabı görmek ve incelemek için yetkililerden izin alır. Hazine dairesinde bir sandığın içinde

olan büyük bir kitap nefis bir cilt kapağına sahipti. Kitabın sayfalarını karıştırmaya başlayınca şaşırır. Çünkü kitabın her sayfası ay-nadan oluşuyordu. Aranın her bilgi ve gizemin biz insanlarda ol-duğunun çarpıcı bir dersidir bu öykü.

Öykülerden gerçeklere dönersek; çoğumuz belki aynaya bakı-yor ama göremiyoruz. Ya da görmek istemiyoruz. Görmek insanın kendisiyle yüzleşmesidir bir anlamda. Kendimizle yüzleşmeyi göze alamıyoruz. Çünkü zordur içimizdeki gölgelerle yüzleşmek.

Zerdeşt TOLHILDAN

01.08.2009

Zaman

Çok zaman önceydi. O kadar zaman önceydi ki, zaman diye bir şey yoktu. İnsanlar güneş doğup batıncaya kadar yaşıyorlardı hayatı. Bir daha hiç olmayacakmış gibi dolu ve anlamlı. Derken zaman diye üç parçalı bir şey icat etti insanoğlu.

Bir parçasına dün dedi, diğer parçasına bugün. Öteki parçasına da yarın. Sonra fesat karıştı zamana ve insan bu günü unuttu. Dünü düşünüp pişman oldu. Yarını düşünüp telaşlandı; ama işin ilginç tarafı tüm telaş ve pişmanlıkları güneş doğup ve batıncaya kadar yaşadı. Farkında olmadan rezil etti bu günü. Oysa yarın, bugüne dün diyor, dün de bu gün için yarın diyor. Bir türlü beceremedi. Bir eliyle yarına, diğer eliyle düne yapıştı. Bu günü eline yüzüne bulaş-tırdı. Mutsuz oldu insan ve ne gariptir ki yarının telaşı da, dünün pişmanlığı da hep bugün yaşadı; ama o günü hiç yaşamadı. İnsan kendine ve dünyasına yabancılaştı.

Elveda

Tanıdık bir senaryonun hayata geçirilmiş halini yaşıyorum bu gece vakti. Yol, yolcu, umut, geride kalanların iç acıtan bakışları ve farkında olmadan içe, en derine akan ayrılık gözyaşları... Yağ-mur yağsın isterdim gecenin bu vaktinde. Islanmak, fark ettirme-mek için gözyaşlarımın buğusunu, sıırılsıklam olmak...

Uykudayken, sıra sıra tepelerin gölgesine sığınmış, ışıkları sönmüş şehrin isli nefesinde çıktım yola. Usul usul uzaklaşırken daha da karanlığa gömülmekteydi tek tük yanan ışıklar. Bakışla-rımla ıslanan son kareyi de arkamda bırakıyordum. Ne ilk giden ne

de son giden olacaktım. Ne çok ayrılık yaşamıştı yüreği umutla beslenen bu şehir. Ama her giden bir defa olsun geri bakıp geçmişte yaşadıklarını anımsamamıştı. Kimin suçu, kader miydi yoksa sonu acıyla biten bir roman mıydı?

Araya kilometreler girerken yaşadığım acılar, gözyaşları ve en çokta sevinçlerim geçer gözlerimin önünde. Ne kadar az olsa da baskın çıkıyor sevinçlerim, gülmelerim, dostlarım, sevdalarım... Tüm sevinçlerimi yüreğimin unutması imkânsız sol yanında tutarken; tüm acılarıma ise elveda diyorum. Elveda beni derin yaşamışlıklara boğan acılar. Elveda.

01.10.2009

Hayat Yaşarken An'ı Yakalayabilmektir

İnsanın ömründe öyle anlar yaşanır ki, unutulması imkânsızdır. Mutlaka her insan yaşamının her hangi bir anında başından bir şeyler geçer. Bu anlar bazen insanı derinden etkileyen, insanlığı bir pişmanlığa iten, o anı her hatırlayışında müthiş bir suçluluk hissine kaptıran anlar olur. Bazense her hatırlayışında o anın sevincini hafif bir tebessümle bazense sevinç gözyaşları dökerek tekrar tekrar anımsar.

Evet, ben de bu anlardan nasibimi aldım. Hem beni müthiş sevinçlere boğan hem de o anı yaşadktan sonra büyük pişmanlık ve suçluluk duygusuna kapıldığım anlar yaşadım ve hala da tekrar tekrar yaşıyorum. Her insan öncelikli olarak en sevinçli anlarını anımsamak ve bu anlarını paylaşmak ister. Ben bunun tersini yapmak istiyorum. Pişmanlığı ve suçluluğu en doruğunda hissettiğim iki anımı paylaşmak istiyorum:

Batman'ın sıcaktan kavrulduğu, hem insanın, hem hayvanların, hem de yapıların bu bunaltıcı havadan nasibini aldığı yaz günleriydi. Kızamık hastalığına yakalanmıştım. Kızamık hastalığı Batman'ın kavurucu sıcaklığıyla birleşmesi benim bunalımlı ve çekilmez halim daha da artmaktaydı. Annem, babam, kardeşlerim ve ailenin diğer fertlerin ilgisi hastalığımın kaynaklı abartıya kaçır hale gelmişti. Hasta insanın gereğinden fazla nazı (hele birde çocuksa) ve yaz mevsiminin kavurucu sıcaklığı... Ayrıca ölmüş dedemin ismi üzerimdeydi. Bu da ailenin bana olan ilgi ve alakasını daha da arttırmaktaydı. Çocuk saflığının verdiği kurnazlık mıydı

bilmiyorum ama bende ne istiyorsam yaptırıyordum. Tatlı sevmiyor olmama rağmen çocuklar arasında popüler olan halka tatlısını alması için en küçük kardeşim (Hamdullah) bana tatlı alması için para verip gönderdim. Kısa bir süre sonra gelen kardeşim, elindeki tatlıyı bana uzattı... Ancak tatlının köşesinde bir parçanın yenilmiş olduğunu görünce çok kızdım. Ve kardeşimin üzerine bağırıp çağırdım. Hatta benim yüzümden kardeşim ağabeyimden şiddetli bir tokat yedi. Tabi o tokat ve kardeşimin hiçbir zaman gözlerimin önünden gitmeyecek olan o yüz ifadesi beni derin bir pişmanlık ve suçluluk duygusuna yöneltti. Meğerse canı çok çekince- haliyle çocuk dayanamayıp bir parçasını yemiş. Belki de bundandı o günden sonra hiçbir zaman kardeşlerimin üzerine bağırıp çağırmadım. Onları üzecek her türlü davranıştan sakındım. ”

Bu, hayatım boyunca unutamayacağım ilk kötü hatıram olacaktı. Ama en kötüsünü henüz yaşamamıştım. Ne yazık ki kısa bir süre sonra daha kötüsünü yaşayacaktım. Ve belki de bu kötü an'ım hayatımın dönüm noktası olacaktı.

Batman'da yazlar nasıl kavurucu ve bunaltıcıysa kışları da o kadar soğuk ve dondurucu olur. Belki kar yağmaz sürekli ama kuru ve iliklerine kadar hissettiğin bir soğuk yaşarsın. Kış mevsiminin bu dondurucu soğuğundan yavaş yavaş bahar mevsiminin yumuşak dokunuşunu yüzümüzde hissettiğimiz güne, güneşli günlere giriyorduk. Ağabeyim Yaşar çocukluğundan beri rahat durmayan, her zaman ailesinin asi yüzü rolünü elinde tutan, yatılı okulda okumasına rağmen okuldan kaçıp bazen günlerce nerde olduğu konusunda hiçbir haber alınamayan bir yapıya sahipti. Bahar mevsiminin ilk yağmurlarıydı. Bardaktan boşanırcasına, yolları çamur deryasına döndüren bir yağmur vardı. Akşamüzeriydi babama gelen bir haberle babam hemen dışarı çıktı. Henüz dört gün önce okuldan kaçıp gelen, tekrardan babam tarafından okuluna götürülen o kırık tipli abim tekrar okuldan kaçmıştı. Ama babamın korkusunda eve gelmeye çekinip etrafta dolanıyordu. Bu durum babamı çok kızdırmıştı. Her tarafta onu aradı ve bize arattı. Her tarafa bakıldı, ama hiçbir yerde görülmedi. Akşam yemeği hazırlanırken balkondan sofraya bezini almak için dışarı çıktım. Sofrayı temizlerken ağabeyimi saçağın altında gizlenirken gördüm. Bana sus konuşma anlamında bir işaret yaptı. Ve sonra sakın anne, babaya söyleme, yoksa seni döverim deyince yanından ayrıldım.

Babamın o kızgın halini unutup ağabeyim Yaşar'ın saçağın altında saklandığını söyledim. Aradan iki dakika geçmemişti ki ağabeyimin çığlık sesleri tüm sokakta yankılandı. Korkudan mıydı yoksa farklı bir şey miydi bilmiyorum. Ama babam ölesiye dövüyordu. Hıçkırıkları içinde gözyaşları dökən ağabeyimin gözlerine bakamıyordum. Ve bu olay hayatımın geri kalan kısmını kökten değiştirdiğini söyleyebilirim. O günden sonra böyle bir hataya girmemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. ”

Dedim ya unutmadım, unutamıyorum, unutacağımı da sanmıyorum. Unutmamak için özel bir çaba da sarf ediyor olabilirim. Bilmiyorum ama o yüz ifadesi hala gözlerimin önünde, her seferinde o tokadı kendi yüzüme alıyorum. Ağabeyimin babamdan dayak yerken attığı çığlıklar ve hıçkırıklar kulaklarımı tırmalamakta ve gözlerinden dökülen o yaşlar benim yüreğime akmakta. Geç mi oldu bilmiyorum. Ama Önderliğimiz ne demişti, hatırlayalım öldürdüğüm kuşlardan da özür diliyorum. Önderliğimiz zamanında öldürdüğü kuşları unutmayıp özür diliyorsa bizim de benimde özür dilemem gerekir. Özür diliyorum azarladığım, bağırıp çağırdım, benim yüzümden tokat yiyen kardeşimden, özür diliyorum, yerini babama söylediğim için ve döktüğün gözyaşlarının akmasına sebep olduğum ağabeyimden, özür diliyorum. Kalbini kırdığım herkes-ten...

31.12.2009

Bitmeyen bir hasretliğin en uzak noktasındayız şimdi. Feryadımıza şahit olur solgun aynalar felek çarkını döndürürken gözlerin takıldığı rüyalarda, kahreden yetmezlikler gözyaşına boğar. Kan, ter içinde, soluk soluğa, utanarak... Can havliyle arayışındayken yaşanır her adımı kederli ve yorgundur bakışların. Başını getirip de tamamlayamadığımız nice mektup gibi hep bir yanı eksik kaldı düşlediklerimizin. Bir şeyleri beklerken neresindeyiz şimdi düşlediklerimizin. Ellerinden tutmak isterken geleceği, sürülür karanlıkta, karşılaşılması nice yıkımlar. Sonuçta yoktu gözlerimden süzülen korkunun. Adresi kayıp bir geçmişin en korkunç halidir. Titrek bir mum alevinin aydınlığına sığınırım. İnsanların rengiyle yargılandığı, geçmişiyle anıldığı, asılıp, dalından koparılacak belki de sonsuzluğa uğurlanacaklar geriye bir bakış atmadan. Utanmadan,

yürekleri sızlamadan, sabrın bulutlara takıldığı her an bir öykü gibi geçer ömründen. Bir cellât bakışında daha kalacaktır gülüşler. Anne sütüne hasret kalırız soluksuz. Yurdunu kaybetmiş bir maviye sevdalanır yürek. Uyku tutmaz oysa anılar bir bir dizilir. Mutluluğa boyun eğmekti her şey. Ama yoktu. Adı yoktu ihanetin. Hep zamansız gelirdi.

Çaresizliğin doruğunda yorgun, sıırıslıklam... Kan sıçrar üzerine her doğrulmak istediğinde. Buğulanan gözlerde saklı kalır yağmurun rengi. Zamansız çekip gidenler. Bir hatır bile istemeden, çekip gittiler gecenin en derin yanına. YA GERİDE BIRAKTIKLARINIZ.

14.06.2010

Sırtı delik deşik bir ceketin ağırlığı var sırtımda. En tenhasında vakitlerden, çırılçıplak bir şafak, al mendil takmış kafasına. Baş ağrılarım öldürür düzeyde. Sorgulanmamış bir aşkın en yitık ve çürümüş hali yakamda. Bir karanfil inceliğinde, gözyaşı berraklığında... Paramparça bulutlar cesaretsizce hamleler yaparken, kendi korkularına boğulur ay aydınlığına.

28.07.2010

Gidip de gelmemek var, gelip de uğramamak var, bu bir veda şarkısıdır, yüzüne el sürmemek var...” bu gerçekliğin farkındayız her birimiz. Ama kendimizi de buna göre şartlandırmıyoruz. Hiçbir zaman her ne kadar çoğu zaman dilimizden şahadet kelimesi düşmese de biz bu yola çıkarken ölmek için değil, ölümü öldürmek için çıktık. Ölüm gerçekliği her gece başımızı bıraktığımız yastığımızın altında durur halde. Bununda farkındayız. Ama ölüm o kadar soğuk değil aslında. Hele hele böyle bir yerde özgürlüğün tadına erişmek için çaba gösterdiğin, dem dem tadına eriştiğin, dem dem kursağında kalan, o güzel duygunun gölgesinde ölümün gelmesi çok ta umursanacak bir konu olmaz herhalde. Maviye sevdalanmıştık bir kere ve bir şafak kızılığında çıktığımız bu yolda gelenler, gidenler, düşenler oldu. Çoğu kişi kalkıp yoluna devam ederken bazıları da bu yolda sönüp gittiler. İnancımız, cesaretimiz, isteğimiz var ve bu yolun onurlu birer savaşçısı olmak istiyoruz.

“keşkesiz” yarınlar yaratmak adına “iyi ki” diyeceğimiz mavi ren-
gindeki umutlar büyüteceğiz. Yüreğimizin en sol yanında zamanın
sonsuzluğuna inat yaşayacaktık anı ve an da saklayacaktık en güzel
yasaklarımızı. Fırat’ta isyan sırtlayıp, bir halkın yarım kalan özgür-
lük çığlığını Dicle ile yaşamsallaştıracacağız. Mûnzûr’da bir tas su
içip Dêrsim’de közde kaynatılan bir çayın eşliğinde tüttüreceğiz
sigaramızı. Ve tüm kokulara inat Tendürekler’de yarım kalan bir
aşkın beyannamesi okunacak. Bir şiirin en somut halinde ay ışığına
sevdalanacak dağlı çocuklar. Ve sonra Amed surları bir gecede
yıldız katliamına şahitlik edecek. Güneş ışınları sarmalayacak Kür-
distan anamın dört bir yanını...

Ve unutmamalı yaşananlar, bakışlarda saklı nice duygunun
dilde somutunu bulamayan nice düşün, yürekte yankılanan çığlığın
en sessiz hali... Hiçbiri anlamsız değildi. Pratiği az, sızısı çok nice
acılar tattık bu sofrada. Ve kayaları bile çatlatan hasretlikler yaşar-
ken her seferinde başköşede yerimizi aldık. Hayır, ayrılık değildi
bizi sonsuz düşler diyarına götüren. Ama özlemekti sineme ka-
panmaz yaralar açan, unutmaya ve unutulmaya inat özlemek ve
özlenilmek... Bir gece herhangi bir tepesinde Kürdistan coğrafyası-
nın, üst üste nefesler çekerken sigarandan, gözlerin ay ışığına kay-
nadığı bir anda bir sızı hissedebilmeli ve hafiften bir tebessüm kap-
lamalı göz kapaklarının en içini. Ne kadar kara olsa da göz bebeği-
nin rengi ay aydınlığına kavuşturur düşlerinin her yanını.

Örgüte gelmeden önce ve sonra birçok pişmanlık yaşadım.
Pişmanlıklarımın sebebi ise yapmak istediklerimi zamanında ya-
pamamak, söylemek istediklerimi de tam olarak ve yerinde söyle-
yememekten kaynaklıydı. Belki de AN’ın gizemini kavrayama-
maktan kaynaklıydı. Bir bakış yeterdi belki de birçok şeyi dile ge-
tirmeye. Ama onu bile çoğu zaman kendimden bile sakındım. Ve
her saklayışım yeni bir sızıyı beraberinde getirdi. Sızılar birikti ve
şimdi belki de kapanmaz yaralara sebep olacaktır. Bu uğurda sözler
yenilerken, sözler yükledik yaşam yükümüze. Evet, çok uzaklarda
bir yerlerde de olabiliriz. Ama verdiğim her sözü boynumda asılı
bir kolye gibi taşıyacağım. Öyle olmasa da ben öyle istediğim için
kendimde yarattığım yeni benlerle merhabalar vereceğim yeni gü-
ne. Dolunayın en berrak haline, yıldızların en parlayan yanına...

Ne yaman bir çelişki! Öyle olduğunu bildiğim halde istemezse
insan görmez göz, duymaz kulak, konuşmaz dil, hissetmez yürek.

Ama ben hevalim öyle olmasa da kendimde yarattığım istemlerle öyle gördüm. Öyle duydum, öyle konuştum ve öyle hissettim.

Ve şimdi boynumda ağır yükün vebali. Biriken suçların silueti hakikat cenderesinde sırlısklam ve bir sırtlan gibi pusuda, hain, sinsice göz kırpmakta. Korktum! Çoğu zaman korkmaktan bile korktum. Ne söylenenler yerini buluyordu, ne de yaşananlar yeterli geliyordu. Korkularıyla yüzleşebildiği derece yenebilirmiş insan korkularını. Ama yüzleşemedim. Ne kendimle ne de korkularımla. Yüzleşmeye her yeltendiğimde yepyeni korkular biriktirdim en derin yanında yüregimin. Düşler kurdum, az kalsın kendi düşlerimde boğuluyordum.

Yağmur mevsimi olmasa da gelip çatmıştı ayrılık ve en somurtkan haliyle karşı karşıyaydık. Sırlısklam olmuş zaten tüm duygular. Gereği yok artık yağmasına yağmurun, şarkılar listesinin başına en hüzün kokanını bırakıp terlemiş gözlerle anıları yıkıyoruz. Çok uzak iklimler uzak olabilir mi bilinmez, yine kahreden yalnızlıklar mı yaşayacaktı. Yürek, yoksa takılı mı kalacak gözler şafağın kızılılığına? Mesafeler zamanın vicdansızlığına boyun eğmiş halde. Yıldızlar şahitlik edebilecek mi yeni başlangıçlara. Bir rüya gibi gelip geçecek cesareti var mı, solgun bir aynaya benzeyen... Bakışlarında mutluluğa dokunmak isterken sessizliğin...

Sesini bile duyamamak. Ne zaman tamamlanacak bu şiir! Geçmiş zamanlara bakmadan, anı anına gülmek gözlerde. Nice güzler geçirdik. Yüreklerimizden söylemeye korktuğumuz, yazamadığımız hatta kendimizden sakındığımız. Oysa kim değiştirebilir ki bu filmin sonunu. Senaryosu önceden yazılmış bu filmin...

Hoşçakal deme zamanıdır. Fark ettirmeden usul usul yanı başımıza kadar geldi yolculuk. Ama bu yazıda olacaksa bir eksiklik 'Hoşçakal' eksik olsun. Ve sonu olmasın. Bir nokta koymadan devamı olsun diye üç nokta bırakalım ki devamı olsun bu yazının. Ama dikkat et yarım kalmasın düşlerimiz gibi, umutlarımız gibi tüm yasaklarımız gibi. Olacaksa tam olsun. Adam gibi!

Her dolunayda ben orada, çok yakınlarda bir yerlerde olacağım. Gözlerim takılı kalacaktır ay aydınlığına. Masmavi düşler kurup ve nice mürekkepler dökeceğim bembeyaz yapraklara. Ve sen ak gülüşlü hevalim orda ol. Sen tamamla bu yazıyı. Yarım kalmasın nice şiirler gibi. O an bir kelebek konacaktır, belki de sen nefesini verecekken avuçlarında yeniden doğuşu yaşar...

02.08.2010

Firari yalnızlıklarda gezinen rüzgâr coşkun nehirler gibi bulutları da arkasına alarak geldi bir akşamüzeri. Özlemi gözlerinden okunuyordu. Bakışların da ise inceden, huzur veren bir tebessüm! Toprak sonuna kadar kucağını açmış, çatlamış yüreğine nefes gelecekti yeneden. Doğanın dansı başlamıştı. Bir türkü dillendirir ağaçların her bir dalı. Melodisini seslendiren ise dalların her bir yaprağı... Heyecanı doruklarda süzülür her canlının. Bir sîvorî görünüyor cevizin neşeli bakışlarına dokunurken. Günün yorgun argın sinekleri savrulur nefesiyle rüzgârın. Bir tilki dolanır ortalıkta, o saka kuşunun sesi şimdi daha içten ve gür. Islak bir nefes okşar tenini ağaçların. Şiddeti arttıkça heyecanı çoğalıyordu yeryüzünün. Gümbür gümbür şimşek sesleri eşliğinde hafiften çiseliyordu artık. Bir, iki, üç... Damlalar bir bir bırakıyordu kendini. Bir an yaşanır, küçük bir çocuğun bir hengâmede kaybedip sonra bulması gibi anasını, derin bir sevinç ve gülücükler yankılanıyordu dağlara doğru. Beni de ıslatsın istiyorum. Yüreğimin çoraklaşan her bir yerini, yeniden yeşertsin diye. Çok önceden attığım düş tohumları filizlenir belki de. Gözlerim kapalı, yüzüm semaya dönük. Salık veriyorum kendimi bu cümbüşe. İliklerime kadar hissetmek için bu anı. Kaybolmaması için kendimi göreyim diye bu anda. Mevsimin ilk yağmuru! Mevsimlerden ise sonbahar, güz ayları da denir. Ayrılık, acı, keder ve gözyaşı barındırmış içinde. Yaktığım sigaranın dumanıyla savuruyorum tüm korkularımı. Dağ, gerilla ve yağmur! Birde közde kaynatılan bir bardak çayın varsa kim durdurabilir ki içindeki coşkunluğu. Yağmuru seyrediyorum şimdi, ıslak, ılık bir nefesi ensemde hissederek. Düşlerimle, umutlarımla ve tüm yasaklarımla!

18.09.2010

Ben Wan'ı kariyla ve her kar yağdığında yüzünde beliren ince tebessümünle sevdim.

Beni buraya bağlayan sonsuz bir güç vardı. Ne olduğunu bilmeden peşinden koşar adımlarla gittim. Çoğu defa önüme setler çıktı gitmeme engel olamadı. İrili ufaklı taşlara takıldı, düştüm, kalktım ve devam ettim. “sana yar olmam” dedi. Ben

“Olmayacak bir şey yok” dedim. Dört duvarların arasına tıktı, işkencelerden geçirdi. İnat etti, ben pes etmedim. Ben Wan'ı inadıyla sevdim.

Ben Wan'ı bir akşamüzeri Xaçortlu minik bir kız çocuğunun arkamdan koşar adımlarla yaklaşıp tatlı dilinden dökülen "Heval" kelimesiyle, Yüniplik'te alçak damlı bir evde barış anasının sevgi dolu bakışında, Bostaniçin'de bir gerilla anasının yaşlı gözlerinde ve asi çocukların diyarı Şabaniye de ASİ bir çocuk olarak büyüyen seninle sevdim.

Ben Wan'ı gün batımında su yüzüne vuran güneş ışınlarının yakıcılığıyla... Wan gölü taze bir gelin, Ahtamara aşkının kalesi. Tamaranın vazgeçilmez aşkıyla, Artos'tan yükselen güneşin şaha durmasıyla, Emek'in Süphan'a verdiği ince selamla ve Süphan'ın mağmur bakışlarında sevdim.

Ben Wan'ı içinde bulunan insanların bitmez tükenmez yoldaşlığıyla, genciyle, yaşlısıyla, cana can katan bana beni hatırlatan samimiyetiyle, Mem u Zin'i kıskandıran aşkıyla ve mütevazı, özgürlüğe sıırıslıklam âşık, yarı aç, yarı tok "amatör devrimci"leri ile sevdim.

Ben Wan'ı bir Newroz sabahı göklere savurduğum tililide, her yıldız kaydığında tuttuğum dileklerde, geceleri ay ile paylaştığım tüm saklı duygularda, umuda olan sonsuz inancım ile sevdim.

Ceylan bakışlı, badem gözlü, güneşin yoldaşı! Ben Wan'ı seninle sevdim. Ben tanıdıkça seni kendimi tanıyarak sevdim seni...

Ben seni en çocuksu yanımla sevdim. Ben Wan'ı kavgasıyla sevdasıyla sevdim. Ben Wan'ı seninle sevdim...

15.10.2010

Dolunaya Bir Kala

Akşamın buğulu yorgunluğunda takılıyorum ay kokulu rüzgârın peşine. Yıldız ormanındayım, yarım kalmış bir şiirin dizeleri bir keleşin kanatlarında ömre bedel. Adınla başlatıyorum zamanı. Son sürgünümünden bu yana tek dize bile dizemedim. İstedim, bu ayrılıktayorgun bitmesin. Yeni bir hüznü takmadan koluma, gözlerindeki sevinci saat niyetine kullanıyorum. Her nabız atışımda hissederim diye kaçak bir mutluluk besliyorum boynumda.

Topladığım bir demet kır çiçeğini getiremedim diye kızma ne olur! Her karanlık köşede soytarı gülmeler peşimdeyken gülüşündeki mutlulukta ısınmak bir hayaldir. Yazdığım şiirlerde, dinlediğim şarkılarda ve okuduğum her kitapta büyütüyorum geleceğimi. Islatan yağmurların tenine dokunurcasına sorguluyorum tüm yasaklarımı. Korkarak, ürkek, biçare halde... Ateşten bir gömlek giymeye yelteniyorsam

bağışla beni! Fotokopisi hiç olmayacak bu akşamın. Olsa bile hiçbir zaman “ Mavi” kendi rengine bakmayacak yaşama.

Rüzgâr estikçe yeni bir mevsime yol alıyor gülmeler. Hazanı bulmadan bir yerden başlanmalı ve sararıp düşen her yaprak tomurcuk olabilmeli baharın ruhuna. Uğruna düşülen bu yolda taş olmak değil, olan taşı kaldırabilmeli yürek.

Bir bulutun durgunluğu bir o kadar da hırçınlığı geziniyor şimdi damarlarımda. Vakitlerden dolunaya bir kala. Akşamı geceye bağlar-ken sönmekte olan sigaramın dumanı karışır sessizliğine. Kaçamak bakışlar son nefesini verecek birazdan. Gecenin sabaha evrileceği zamanda yine aynı yerde buluşacak dokunuşlar. Dilden dökülecekleri kucaklamaya hazırlanıyor ay, tüm coşkunluğuyla. Söz yürek birliği! En büyük hasretlikleri aşar düzeyde. Hiçbir hasretlik bize uymamıştı oysaki...

Bahtı teninden yanık olmamalı düşlerimizin. Bir cemre misali yü-reğe düşen her umut yeşerebilmeli, yeni bir mevsime merhaba diye-bilmeli.

Bakışların sorgulatır düzeyde. Son görmemden bu yana tüm za-manımı katliamdan geçirdi gülüşün. Gözlerinin ormanındayım. Dolu-naya bir kala dolduruyor içimi gülüşün. Soluksuz, yorulmadan takılı-yorum rüzgârın peşine. Bir demet sevinç aldım. Son hakkı mı kullan-makla bir kez daha yazdırıyorum adımı veresiye defterine. Ve açabi-leceğim bir gömmem bile yok artık.

Düşler ormanındayım şimdi. Belki de tek gerçek hayallerimdi. Gölgesinden kaçarken her bir ağacın, bakışlarında tutuklanıyorum ayın. Vakitlerden dolunaya bir kala... Takvimlerde Hazan diyor...

21.10.2010

Kırık Düşler

Aysız bırakılmış soğuk bir gecede, kursağında kalır, göğüs ka-fesini deler nefesi. Göz bebeklerinde gözyaşı fışkırır gibi tüm hü-zünler akar henüz teri kurumamış yıldızların koynuna. Anımsandı-ğı müddetçe yok olmayan tüm düşler, hayaller bir zincir halkası gibi kopar, dağılır zaman sonsuzluğunda. Zaferi kursağında kalır gökyüzünün. Fırtınalar, boranlar eşlik eder yalnızlığına sessizliğin. Baş edilemez hıçkırık sesleri yankılanır kuytuluklarda, aşırıya ka-çar her zaman ki gibi vakitsiz gelen sevinçler. Yarım kalan bir şii-

rin üç noktası dağılır kâğıdın her bir yanına. Taraf seçmeden bir savaştır alır başını yol boyu ilerler. Sürgünlük yaşar. Varacağı son durak olmadı giderken; dönüşü firari olur, sürgünlük yaşar. Umut-suz bekleyişlerde hangi bahardı unutulur! Aynadaki siluet misali çiçeklerin rengi solgun... Yanık bir türküdür tarihin zihnine yerleşen. Yeşerdikçe tarlalarda buğday başaklar, toprak şekerleme bir uykuya dalar. Beklenmedik bir isyandır tebessümler, gülüşlerkimin haddine! Kalemin mürekkebi ne zaman tam olarak yetti ki olanı yazmaya. Yarımdı düşler, yarımdı gülüşler. Belki bir gece vakti, battaniyenin altında kıvrılırken, dolanır diline hiç beklenmedik bir türkü yumağı. Bestesi kendi içinde...Haydi bakalım, ayak uydur, tutturabilirsen ritmini!!! İnlemeler, baş ağrıları, melodisi bir daha böler uykunu en güzel yerindeyken rüyanın. Bir söz, bir cümle, bir harf yeterdir bazen içindeki her şeyi anlatmaya. Bir dokunuş, bir gülüş, bir bakış yakınlığında nice saklı düşüncüler. Hazır değilsindir çoğu zaman, hiçbir şey yaralayamazdı seni ama bir balyoz darbesi iner gibi yakar canını. Saatler ilerlerken, beyninde yankılanır tik taklar. Geçmek, bitmek bilmez bir zulüm olur. Çaresizliğin verdiği eziyet, kin ve gözyaşı... Sabahı beklemeden boş bakışların yorgun dokunuşu sarmadan bedenini tir tir titrerken;yanan sobanın kenarında üşüyen düşler olur, gülüşler olur, sevinçler olur...

“Şehide, şehidine hakkını vermeyenler, onların anısını esas alıp yaşamını düzenlemeyenler, parti gerçeğimizin de sağlıklı bir militanı haline gelemeyenler.”

Rêber APO

III. DEFTER

Sizlere Özlemlerimi Gönderiyorum

Şimdi nasılına aldırış etmeden serbest bırakıyorum kalemime sarılan parmaklarımı. Yüreğimin derinlikleriyle bağıcı kurdum, ulaştırsın diye nice biriken hasretliklerimi. Dilime bir kilit vuruyorum. Bir tek dolunaylı zamanlarda sese dönüşsün diye azad ediyorum. Merak etme bu devamlı değildir. Bir gün gelir de dolunaylı bir zaman diliminde, gökyüzümüz bağımsız olduğunda, yıldızların yüzleri gülümseten dansları eşliğinde döneceğim bir bir birikenleri. Ne yapsam da boynu bükük kalacak kalemim. Defterse utancından intihar eylemcisi olacak. Bundan kaynaklı bağışla diyorum. Bir kırıntısını, sadece bir kırıntısını özlemlerimin gönderebiliyorum sizlere...

Fedailiğin Resmini Çizenler

Uzun bir süreden sonra tekrar deftere yazma kararı aldım. Bunu tetikleyen birçok sebep var. Ama her şeyden çok yoldaşlara olan özlemim bunu büyüttü. Tolhildanlar şimdi her biri ayrı bir yerde. Şoreş, Deniz ve Ronahî gibi fedailiğin resmini çizenler oldu. Diğer yoldaşlar da farklı farklı mücadele alanlarında özgür yaşam mücadelesini sürdürüyorlar. Son iki yıldır Tolhildanlar'dan doğru dürüst haber alamıyorum. En son Şoreş'in şahadet haberi hiç beklemediğim bir anda geldi. Hala o günü düşündükçe, usulca gözlerim dolar, tek tek damlalar kendini bırakır yanaklarımdan. Her şeye rağmen Şoreş ve Ronahî'nin anısına layık olmak için içimde biriken öfke ve duygu selini mücadeleye akıtmaya çalışıyorum. Ama yüreğime birikmiş nice söz var. Söylemek isteyip de söyleyemediğim ve dolunaylı gecelerde AY'a bile söyleyemediğim sözler bunlar. Hep içimde bir umutla bir gün bir araya geleceğimizin ve dolunayın eşliğinde sohbet edeceğimizin hayalini kurdum.

Altıncı yılımızı doldurduk. Bu zaman diliminde çok şey gördük ve yaşadık. Zaman durmuyor. Zamanın ruhuna dokunmak ve öyle yürümek en anlamlısıydı. Hüzünlendiğimiz, güldüğümüz, yer yer acılarla yoğrulduğumuz, yağmurlar olmamasına rağmen sırlıklam olduğumuz zamanlar geçti ömrümüzden. Çoğu hala taptaze anılardır yüreğimizin derinliklerinde saklı tuttuğumuz. Özleme dönüşenler var. Kişiyi var eden, anı anına yürüten ve anımsandıkça tazelenen anılar, zamanlardı.

Şimdi uzak memleketlerdeyiz. Özlemlerim öyle büyük ki kısa bir zaman dilimi olsa diyorum. Tolhildan'larla çok kısa bir zaman veya an olsa bile bir araya gelsek! İçimde birikmiş nice söz ve duyguyu paylaşacağım.

Amacı kadardır insan. Büyüdükçe istenç, büyür çaba. Umutla buluştukça hedefler, aydınlanır yürünen yollar, anlam kazanır yolculuklar. Anlamsız değildir hiçbir şey. Ama anlamı büyüten edinilen amaçlardır. Amaçları büyüdükçe insanın, anlam arayışı da büyür ve büyük zaferler yer edinir yaşam günlüğünde.

Gülünç zamanların saçmalıklarla dolu yaşantıları amaçsızlıklardan kaynaklanır. Amaçsızlık anlamsızlıktır. Anlamsızlık da hiçlikten başka hiçbir şey! Geçmişin anlamlandıran suretinden bihaber, 'yarın'ın maskeler ardına saklanmış yüzüne aldananlar, 'şimdi'lerde ne yaşayabilir ki! Henüz dünü anlayamamışlar ve bu gününü yaşayamazlar. Yarının hayallerine kapılmak boğulmak değil midir? Kararsızlıklar kaplamışken yeryüzünü, şekilsiz ve siyahbeyaz portrelerde çocuk gülüşlerine dokunmak mümkün mü?

Amaçlarımız büyük. Anlamlı bir yaşamın sahibi olmak istiyoruz. Yoldaşla omuz omuza aynı yolun yolcusu olmak en güzeli olsa gerek. Mekânı farklı olsa da bedenlerimizin yürekler aynı istenç, umut ve amaçla atıyor. Ben, buna inanıyorum. Çünkü ben bunu tüm yoğunluğu ile yaşıyorum. Dolunaylı gecelerde kalbimin sıkışması bundandır.

Devrimci Selam ve Saygılar
02.12.2013

Yılın ilk karı Xinêre'ye düştü. Şekîf'in zirveleri bembeyaz olmuş halde. Ama hala yamaçlarda yer yer siyahlıklar görünüyor. Arkadaşlar bu karın fazla kalmayacağını, ikinci gerçek karın ciddi olduğunu söylüyorlar. Umarım öyledir. Çünkü henüz kış üslenme çalışmalarını tam olarak bitirmiş değiliz. Son iki gün fırın ve mutfağın için ağaç kestik. Ama yoğun kardan dolayı kestiklerimizin çoğu halen arazide bulunmaktadır.

Bu senenin sert geçeceği tahmin ediliyor. Aslında geçen kış da gayet sertti. Bakalım artık. Yeni kampımız kış koşullarına dayanır umarım. Özellikle bahara doğru yoğun yağın yağmur ve karların erimesi mangalarımızın su almasına neden oldu. Hatta çökme

tehlikesi bile var. Geçen kış böyle bir olay başımdan geçti. İnternet mangası, biz beş arkadaş mangadayken, üzerimize yıkıldı. Şans eseri kimseye bir şey olmadı. Benim belime bir taş geldi. Zar zor doğrulup mangadan çıktım. Önceki akşam manganın kanalını onarmıştık. Manga onarıldıktan sora bir arkadaşın ‘Kanal iyi çalışıyor’ sözü ile az önce yaşadığımız şeyi bir kenara bırakmıştık. Bu espri halen alanda dolaşıyor.

Kışın, güzel yanlarından bir tanesi de düzenli okuma ve eğitin görme imkânının olmasıdır. Kamp olarak, bu kış, Önderlik Savunmaları üzerine eğitim göreceğiz. Şimdiden birçok arkadaşı heyecan sarmış. Özellikle Önderliğin ‘Demokratik Ulus Çözümü’ savunması her arkadaş tarafından defalarca okundu. Önderlik çok net belirtti;

“Herkes bu kitabı okusun, anlasın ve yaşamsallaştırsın.”dedi. Bunun için de sadece okumak değil, okumaları tartışmalara açmak, anlaşılır kılmak ve pratik çözümler üretmek konusunda da çaba sahibi olmak gerekir.

Zaten akademi üyeleri olarak Önderliği anlamak, anladıklarımızı daha da derinleştirme, yoğunlaştırma görev ve sorumluluğumuz var.

**Yoldaşca Selam ve saygılar
Zerdeşt TOLHILDAN**

Henüz yeni yazıyı bitirmiştim ki yönetimdeki arkadaşlar beni çağırdılar. Bir önceki tekmil aktarımında arkadaşlarla tek tek konuşulacağı belirtilmişti. Bunun için kendimce biraz hazırlıklıydım. Özellikle akademi yaşamına ilişkin, birçok resmi ortamda değerlendirmelerimiz olmasına karşın, gereken düzeyde üzerinde durma durumu yaşanmadı. Yine akademileşmeye ilişkin görüş ve önerilerim vardı. Bir kısmını daha önce paylaşmışım. Ama gelişen yoğunlaşmalarım ile hem kendimi hem de var olan somut gerçekliği görebiliyordum. Bunu üzerine daha fazla çalışmaları tanıyarak, çalışmalara katılım düzeyimi ve potansiyeli de göz önüne getirerek yapılması gereken, yetersiz kalınan planlanıp da uygulanılmayan birçok şey benim yoğunlaşmalarımın içinde yer alıyordu.

Benim yoğunlaştığım konular ile yönetimin belirlediği çerçeve birbirini tutmadı. Meğer sorun benmişim. Bir süredir benim

üslubum, yaklaşımlarım, duruşum ve katılımım arkadaşlar arasında gündem olmuş. Özellikle üslup konusunda içine girdiğim yetersizlikler bazı arkadaşları ciddi anlamda kırmış. Bunları duydukça, özellikle bazı söylemler üzerinden beni eleştirmeleri çok zoruma gitti. Evet, gerçekten yer yer samimi olayım adı altında ölçülerini düşüren bir usluba kayıyorum. Ama çoğu zaman üzerinde durup, bir şekilde özeleştiriyorum.

Kendime kızıyorum. Bu iflah olmaz yüreğim çok çabuk kanıyor. Yüzüme karşı her gülen insanın gerçekten de içten güldüğünü sanıyorum. Tecrübeleri ağır oluyor. Acı veriyor. Her seferinde daha farklı olacak diyorum. Ama sonuç itibarı ile içine girdiğim eskinin tekrarımdan öte değil.

Bu sefer son olacak. Örgütsel ölçüler dışında, insanlara, kendine göre yaklaşmayı keseceğim. Aşacağımı biliyorum. Buna inancım var. Bunun için sebeplerim var. Verdiğim sözler, uğruna ölümler gittiğim amaçlarım var. Siz Tolhildan'lar varsınız! Tolhildan'lara layık olmak ve Şoreş ile Ronahî'nin umutlarını yeni yüreklerde yeşertmek için kişiliğimin yetmez yanlarını bir an önce üzerimden atmam gerekir. Kişiliğimi örgüt gerekliliğine büründürüp Önderlik felsefesi ile donatmam gerekir. Bunun için çalışıyorum. Ama anlaşılan o ki yetersiz kalıyor.

Hala kar yağıyor. Sadece dışarıda değil, benim içimde de bir fırtına kopuyor. En azından bundan sonrası için yapmamam gerekenleri iyi biliyorum. Yapacaklarım zaten belli, gün gibi aydınlık. Tolhildan'lardan aldığım güçle daha fazla üzerine gidip, sonuç alıcı eylemler gerçekleştireceğim. Söylem ve pratiğin birleşmesi ve büyük düşüncenin yaratılması için bu şart.

Kendinize iyi bakın. Dolunaylı bir zaman dilimine doğru ilerliyoruz. Umarım doğa bize fırsat verir de dolunayı en zirvede olduğu zamanda bir araya geliriz.

Yoldaşça Selam ve saygılar

04.12.2012

Zerdeşt TOLHILDAN

“Ben Kimim?”

Her birimiz bir şekilde bazı şeyleri tanımlarız. Yorumlar geliştirir, anlam arayışımızı büyütürüz. Çoğu arayışımız, tanımlamamız, anlam verme çabamız yaşama ilişkindir. Sorular sorar, çoğu tatmin etmese de cevaplar veririz. Aslında gerekçelerdir çoğu. Düşünce sınırlarımızı zorladığı an, onların üzerine gitmek yerine anlık, kestirme cevaplar yolu ile aşarız. Aştığımızı sanırız. Oysaki çoktan kandırmışızdır kendimizi. Zaten önce kendini kandırır insan, sonrasında büyür kandırmaları, çoğalır yalandan gülmeler, sahte sevmeler... Tükenen bizizdir. Biz farkında olmasak da çoğunu görmediğimiz ya da görmek istemediğimiz aynada karşılaştığımız bizim suretlerimizdir. Zamanın ağır darbeleri karşısında her haritanın sınır hatları gibi derinleşmiş çizgiler, çoğu zaman, anlatı her şeyi. Yine de bildiğimiz-cahilliğimizi- kırmızıçizgiler diye koyarız önümüze. Bundandır işte ne kendimizi ne etrafımızı ne de yaşamımızı tanıyamayız. Biz anladık, anladım, anlıyoruz desek de yanlış samalarımızın en somut halidir söylenenler.

Soruyorum kendime, tarifi var mıdır şu anki duygularımın? Ya da bu yazıyı okuyacak her hangi birinin yaşadığı ilk yorum, tanımlama, değerlendirme ne olacak? Gerçekten de tarif edilecek mi? Bence ancak bir şekilde bunu yapabilir; hissederek... “Hissetmek, anlamak değil midir?” diye sorabilir çoğu kişi. Bence değildir. Belki de anlamı ve anlamlandırmayı yanlış değerlendiriyorsundur. Hiç fark etmez!

Tanımladığımız şeylerin çoğu, olan üzerinde yola çıkılan yolculukların sonucundadır. Bu da daha çok dışarıda aranır. Dışarıda aranması nedeniyle bir yanı hep eksik kalır. Tablo tamamlanmaz. Çünkü odak noktası hep gözden kaçırılır. Ya da olanı olduğu gibi kabul ettiğinden gördüğünü zanneden göz kör olmuştur. Bunun için hissetmek gerekir. İçten, yüreğin derinliklerinden, bir an olsun tereddüt etmeden.

“Ben kimim?” sorusu çok önemlidir. Bu soruya cevap verdiğim oranda içinde bulunduğum yaşamı da daha iyi anlamış olursun. Eğer ‘evrensel giz’ ‘ben’de saklı ise bunu açığa çıkarmak olan da yine benim. Ben, özeti isem bu koskoca evrenin, demek ki yaratacım birçok şeyin. Her an büyürken ve değişip-dönüşürken düşlelerimiz, hissedişidir kişinin yaşamı.

Bazen bir taş bazen de bitki ya da bir hayvan olma özelliğinden başka bir şey değildir. Hepsini barındırır içinde. Hepsinin mirasçısı ve devam ettiricisidir. Kendisi bunu bilmesede evren bu sorumluluğu yüklemiştir insana. Gelişen zekâ ve bilinç düzeyi, gelişen toplumsallık demektir. Ve toplumsallık insanın en temel kimliğidir. Bu kimliğin sahibi insan, anlam arayışında olur. Gerisi tatmin etmektir güdülerini. Güdüler ki; elini-kolunu zincire vuran, bir amacın sahibi olmanı engelleyen güç...

Hissetmek maddi yaşamdan manevi yaşama doğru kapının aralanmasıdır. Ama halen kapının ardında bulunan gerçeğin ne olduğu konusunda bir bildiğin yoktur.

Ben kimim? Burada devreye girer. Birçok kişi de bu soruya farklı farklı cevaplar vermiştir. Ama tüm zamanları yapılan tanımlamalarındaki ortak nokta ‘mutlak öz’dür.

Peki, ama “ben kimim?”

Nerden geldim, nereye gidiyorum?

Nasıl oluştum, yaratanım kim?

Dünümü, bugünümü ve yarınımı kim, nasıl kullanmak istiyor? Yaşam denen bu kavgada sürüklenen miydim? Hepsinden önemlisi:

“Ben Kimim?”

“Ben, oluşumun ilk anından beri var olan ‘mutlak öz’üm.”

“Ben, sonsuzluğun sırrında ölüm ile yaşamı yaşayanım.”

07.12.2012

Zerdeşt TOLHILDAN

Sevgi

Sevgi öylesi bir olgu ki; çok yakın gibi görünse de öyle değildir. Bundan daha zordur sevgi! Kendine göreliği asla kabul etmez. Uyum olmazsa olmaz öneme sahiptir. Nasıl yaşam uyum gerektiriyor ise. Sevgi ile yaşamak en büyük sanattır.

Sevgide karşılık beklenmez. Birileri beni sevsin diye sevgi gelişmez. İnsanlarda tersi olsa da sevgi olayında isteme yoktur. Öncelikli olarak vermek esas alınır. Bu sayede sevgi gerçekliği anlaşılır. Severek, sevginin özü kişide anlama kavuşur. Severek sevmeyi öğrenir. Severek sevilirsin.

Ama biz! Biz henüz sevmeye olguluğuna erişmeden sevmeyi bekleriz. Çok düşünmeden, nasılına kafa yormadan, hesapçı ve cimri bir tarzla yaklaşır, ‘hep bana, hep bana’ diyoruz. Biz insanlar

böyleyiz. Bundan işte; hep yarım kalır ilişkilerimiz. Nereden geldiğini anlamadan darbeler alır yürek. Beklemek değildir çare olan. Beklemek kaybettirir; aşındırır birçok şeyi. Yıpratır, daraltır, gülmeler bile azalır. Oysaki gülmek kalbi açar, bedene can katar. Ruhunu şenlendirir.

Sevgi sonsuzluğun sırrına ermektir. Sevgi birbirini tamamlayabilmektir. Tamamlayıcılık temelinde yaklaşıp yüreğin derinliklerinde hissedebilmektir.

Sevginin nedeni aranmamalıdır. İnsan, böylece en muhteşem olana ulaşır. Sevgi hayatın anlamıdır. Sevgi olmaksızın yaşayanlar anlam yitimine uğrar.

Sevgi nefes verir, en dar anda bile rahatlatır. Tıkanmış tüm damarlarımız, sevgi ile açılır. Sevgi ile daha iyi görür, bakış açımız genişler.

Sevelim birbirimizi. Ama karşılık beklemeden...

Sevelim birbirimizi; cimri olmadan. Nedenler aramadan, hesaplara girmeden. Ancak o zaman öz benliğimiz ile insanlarla bir arada olabiliriz.

Seviyorum hepinizi, PKK'yi, toplumu, doğayı!..

Ezop Dili

Bugün bizi Tarihsel Toplum biriminin mitoloji konusunda tartışmamız vardı. Genel anlamda tartışmalar olumlu geçti. Tartışmanın komisyonu bendim. Bir hazırlığım olmamasına karşın iyi geçtiğini düşünüyorum. Yer yer zıtlasmalar yaşansa da anlam düzeyi yüksek tartışmalar gelişti. Tek sorun, toparlamada, biraz zorlandım. Biraz hesap biraz da tereddüt vardı konuşmamda. Bundan dolayı da söylemek istediklerimi çok yuvarlak, ezop bir dille dillendirdim.

Aslında benim temel sorularımdan bir tanesi. Ben, kaynağının düşüncedeki örgütsüzlükten olduğunu düşünüyorum. Aslında genel geçer doğruyu bilmeme karşın, düşüncedeki sistemsizlik kaygısı, hesabı net olmayan ezop bir üslubu doğuruyor. Kaygı da kaynağını aşırı bir şekilde ortamı kaide olarak ele almaktan alıyor. “Acaba doğru mu yanlış mı olacak? Bunu söylersem karşımdaki nasıl anlayacak? Benim söylediklerim yanlış anlaşılır mı?” ve birçok tereddüt içerikli duygular gelip geçer. Bende somut olarak yaşanan durum tam da buydu. Aslında son derece yanlış olduğunu biliyo-

rum. Nasıl davranılması gerektiğini de biliyorum. Ama uygulamaya geldiğinde yetersiz kalıyorum. Anlaşılmayı en çok etkileyen durumlardan bir tanesi de budur.

Her ne kadar başlardaki gibi bir durum yaşamıyorsam da böylesi zamanlarda kendini dışa vuruyor. Anlaşılması güç bir durum değil.

Bu durumu sadece bir noktayla bağlantılandırmak da yetersizdir. Muhakkak bunun farklı boyutları da vardır. Büyük olasılıkla yoğunlaşmalardaki dağınıklık da etkiliyor. Net bir yoğunlaşmaya sahip olursa böylesi ezop bir dil de açığa çıkmaz.

Bu tartışmayı, kendim için, bir dönüm noktası olarak belirledim. Bundan sonra her ne olursa olsun örgütsel üslubun dışına çıkmadan, Parti ölçüleri ekseninde hiçbir kaygı duymadan düşünceleri paylaşacağım. Özellikle düşünsel örgütlülüğümü sağlayıp, daha sistematik yoğunlaşmalar geliştireceğim. Kendimi istenilen düzeyde anlatamıyorum. Bir ortamda anlaşılmaaksızın yaşamak zordur, zorlar.

Üç yılı aşkın bir süredir buradayım. Bu süreç dâhilinde yoğunlaşma anlamında birçok önemli süreç yaşadım. Bu süreçlerin çoğu zorlu ve sancılı geçti. Şimdi, bu süreçte de zorlu ve sancılı yoğunlaşmalar yaşıyorum. Zaten insan, böylesi süreçlerde önemli çıkışlar yapar. Doğru yoğunlaşmaya göre insanın çıkışları da doğru ve değerli olur.

Ben büyük bir çıkışın sahibi olabileceğimi düşünüyorum. Benim güç aldığım birçok kaynağım var. Önderlik felsefesi ve ideolojisi ile Parti ölçü ve yaşamı ile ve yoldaşlarımın her an yüreğimde büyüyen özlemleri ile edindiğim amaçlarımı başarıya ulaştıracacağım.

Yoldaşça Selam ve Saygılar

10.12.2012

Zerdeşt TOLHILDAN

Yoldaşların Özlem Işığı Yüreğimi Aydınlatacak

Bu gün bir not aldım. Notu gönderen arkadaş Şehit Zerdeş arkadaşın kardeşi Newal arkadaş. Aslında bir süredir Tolhildalar'ın birinden not geleceğini hissediyordum. Zaten arkadaş elime tutuştuğunda ilk aklıma gelen ya da olmasını istediğim sizlerden birinden notun gelmesiydi. Ama öyle değildi. Yine de gönderen arkadaş da bir süredir kafamda soru işaretleri bırakıyordu.

Biz heval Newal'le 2009'da ben tedaviden döndüğüm süreçte gençlik karargâhında tanışmıştık. Henüz yeni gelmişti. Ben Ulaş'ı (Musa) görmek için gitmiştim.

Bir ara içimde birikmiş özlemi doğayla, dağlarla paylaşmak için bir kayanın üzerine çıktım. Ben öyle araziye izlerken Newal arkadaş yanıma geldi. Çok genç, tez canlı, güler yüzlü ve bir an olsun yerinde durmayan bir arkadaştı. Yüzünden tebessüm hiç eksik olmuyordu. Newal'in bu coşkusu bana da coşku veriyor, uzun bir süreden sonra dağlarda, yoldaşları arasında olmanın heyecanı ile yer yer dalan gözlerle ama hafiften tebessümle bir olmaya çalışıyordum.

Benimle ilgilenmek istercesine yanımda oturup yer yer sorularla daha çok da kendisi konuşarak, çocukluğumun toz toprak içinde yalın ayak koşturan zamanlarını hatırlatıyordu.

Aradan birkaç ay geçtikten sonra tekrar karşılaştık. Biraz daha büyümüştü. Ama coşkunluğu, neşesi, içtenliği ve yürekte gülmesi hala yerindeydi. Artık pratiğin içine de girmiş ve aktifleşmişti. O zamanki görüşmemizde eğitimdeydi. Bir gece boyunca Wan'dan, Wan'lı analardan ve çocuklarından bahsettik. O da katılmadan önce kısa bir süre Wan'da çalışmalarda kalmış. Tolhıldanlar'ın Wan'da hala izlerinin olduğu, anaların sürekli bizden bahsettiğini söyledi. Dinlemek bile heyecan vericiydi.

En son ben eğitime gelmeden önce şehitlikte Şehit Zerdeş ile görüştük. Newal hakkında da biraz sohbet ettik o zamandan sonra Newal hakkında sınırlı haberler alıyordum. İki yıl sonra Şehit Zerdeş'in şahadetini öğrendikten sonra, Newal'in ruh halini de göz önüne getirerek, Şehit Zerdeş'in şahadetine ilişkin bir not yazıp Newal'e gönderdim.

Dört ay öncesine kadar gönderdiğim notun ulaşmadığını sanıyordum. Ama heval Newal'i görünce öyle olmadığını anladım.

Newal değişmişti. Artık gülmüyordu. Neşesi kaçmış, alabildiğine sessiz ve ağırbaşlı bir haldeydi. Bu, beni çok şaşırttı. Beni de tanımadı. O an bir şeylerin olduğunu tahmin ettim. Newal o çocuk ruhlu Newal olmaktan çıkmış ve elli yaşına bir insanın hareketlerine bürünmüştü. Ama üstelemedim. Zedeşt'in şahadetinin üzerinde yarattığı etkiden kaynaklandığını düşündüm.

Okulun kapanış töreni olduğundan çok fazla konuşma fırsatımız olmadı. Yaptığımız sohbetten notumun ona ulaştığını, ama başka bir Zerdeşt'ten geldiğini düşünerek cevap yazmadığını öğrendim. Aslında olayın özünü anlamadım. Anladığım bir şey vardı; Newal çok değişmişti.

Kafama çok takıldı. Anlamaya çalışıyordum. Çok zorlandığı belliydi. Ama bu zorlanmanın kaynağında ne olduğunu bilmiyordum. O sohbetten sonra görüşme imkânımız olmadı. Kısa bir süre sonra Şehit Zerdeşt'in günlüğünü isteğim üzerine bana gönderdi. Şehit Zerdeşt günlüğünü Newal'e hitaben yazmıştı. Bu, beni çok etkiledi. Günlüğü bilgisayara geçirdim. Bu arada hevala Newal, Saziya Ziman'a eğitime gitti. Günlüğün yazımı bittikten sora göndermek istedim. Ama tekrar alana geleceğini bildiğim için sormak istedim. Bunun üzerine bir not yazıp, günlüğün dijital hali ile kendisine gönderdim.

Buna cevaben bahsettiğim notu gönderdi. Bu süreci niye anlattım, bilmiyorum! Ama bağlantısı açısından önemlidir. Çünkü notunda belirttikleri beni çok etkiledi. Belirttiklerinin çoğunu ben kendim yaşıyordum. Özellikle belirttiği; "katıldığımda çok coşkuluydum. Çok gülüyordum, heyecanlıydım, çok ve hızlı konuşuyordum, çok ağlıyordum, hiperaktiftim... Artık az gülüyorum, hemen hemen hiç ağlamıyorum, (Nadiren gözlerim doluyor, hemen toparlıyorum) yavaş ve az konuşuyorum, yerimde durmayı öğrendim vs. yani değiştim. Olaylara, olgulara, insanlara yaklaşımım değişti". Konu tam da beni anlatıyordu. Çünkü aynı durumları ben de yaşıyordum. Şimdi en çok düşündüğüm şey, notuna nasıl cevap vereceğim. Kendi yaşadıklarım üzerinde yazacaklarım bir cevap ne kadar doğru olur, Newal'in zorlandığı süreç konusunda bir bilgim yok. Ama durumu da beni endişelendiriyor.

Evet, değişiyoruz, değişmeliyiz. Ama ne amaçla, ne uğruna, nasıl koşullar altında olduğu doğru temelde bilince çıkarılmalıdır.

Şuan burada, akademide kişiliğimde bir değişime gidiyorum. Gitmek zorundayım. Çünkü bazı noktalarda Newal'in de belirttiği gibi büyümeliyim. Artı ne ben eski ben olabilirim ne de insanlara eskisi gibi yaklaşabilirim. Tek sorun bunu yaparken nasıl bir yöntem

izleyeceğimdir. Yöntem konusunda benim hala sorunun var. Bazı şeyleri yapmak için bazı şeyleri yıkmak gerekir. Ama bir korkum da çocukluğumun hala bende yaşayan yanlarının da yıkılmasıdır. Ben de artık eskisi gibi gülemiyorum. O coşkun, durmak bilmeyen Zerdeşt yok. Artık gözyaşı akıtmadan ağlıyorum. Anlayacağınız ben de değiştim. Biliyor musunuz, bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var; büyürken çocukluğumu da yitiriyorum.

Şimdi nasıl bir cevap yazayım. Newal beni çocukluğuna benzetmiş. Ben büyürken onun çocukluğunu da mı öldürüyorum?

Ben ne yapayım?

Nasıl yapayım?

Nerden başlayayım?

İşte bütün mesele bu sorulara verilecek cevapta gizli.

Yoldaşların özlem ışığı yüreğimi aydınlatacak. Sadece yüreğimi değil, yürümekte olduğum yola da ışık olacak, amaçlarımı anlamlı kılacak.

Yoldaşça Selam ve Saygılar

11.12.2012

Zerdeşt TOLHILDAN

Bizde ters giden şeyler var. Görüyorum, sadece burada mı böyle yoksa her yerde mi böyle?

Kendimizce en çok üzerinde durduğumuz, en çok dikkate aldığımız durumu tekrar tekrar yaşıyoruz. Bir süredir akademinin gündeminden güvenlik konusu düşmüyor. Her değerlendirmemizde haklı olarak güvenliğe dikkat edilmesi gerektiği konusunda ciddi uyarılar geliştiriyoruz. Hemen hemen her arkadaşın bu konuda bir görüşü oluyor. Bir şekilde yapılmaması gerekenleri sıralıyoruz. Ama gelişen nokta, kendi söylediklerimizi boşa çıkarıcı tutum ve davranışların yaşanması oluyor.

Düşman gerçekliği bilinen bir durum! Bugün bir süreç yaşanıyor olsa da bu sürecin her an bize dönme olasılığı çok yüksek. Nitekim Önderliğin mektuplarında bu yönlü harekete ciddi eleştiriler var. Önderlik, özellikle Önderliği anlamama ve zamanında uygulama konusunda çok yetersiz olduğumuzu görüyor. Tempomuzun ağır olduğunu daha fazla uygulama gücü olamaz gerçekliğini belirtiyor.

Önemle üzerinde durulması gereken bir durumdur. Ama gel gör ki bazı şeyleri bilmemize rağmen, anlam ve önemini kavradığımızı

sanmamıza rağmen açığa çıkan denk bir duruş olmuyor. Sebebi nedir? Niye böylesi bir uçurum, dengesizlik? Kaynağını nereden alıyor?

Sonra insan kendisine ‘Acaba bilmek yetiyor mu?’ diye soruyor. Çünkü bizlerin bilmediği (bildiğini sandığı) hiçbir şey yok! Önderlik “Sadece bilmek yetmiyor” diyor “önemli olan bildiklerini yaşamsallaştırmaktır” belirlemesinde bulunarak uyumun yakalanması gerektiğini belirtiyor. Özcesi teori pratik birlikteliği konusunda var olan dengesizlik tüm bilmelerimizi anlamsız kılıyor. Diğer yandan aslında bir şey bilmiyor muyuz. Çünkü anlıyoruz ki; Bilmek Uygulamaktır.

Bizler de burada çok şey dile getiriyoruz. Çok konuşuyor, çok teori yapıyoruz. Ama uygulama konusunda sınıfta kalıyoruz. Kaybediyoruz, örgüte kaybettiriyoruz. Zamanında yapılması gerekenleri erteliyoruz.

Son birkaç gündür yoğun olarak keşif dolaşıyor. Keşif uçaklar konusunda örgütün geçmişten beri ciddi kaygıları var. Bu uyarılar çok ciddi kayıpların ürünü olarak bu gün yaşamımızda birer kural olmuşlar. O kadar değerli yoldaşları yitirdik ki dikkatte alınmadığı takdirde var olan sonuçlar yaşamımızda kapanmaz yaralar açtı. Bundan dolayı belirlediğimiz kuralları uygulamakta bize kalıyor. Bizim kurallarımız yaşamsal kurallardır. Büyük bedellerin acıların gözyaşlarının sonucunda kendimize belirlediğimiz mantığa da ters düşmeyen kurallardır. Ki PKK eğer tüm dünya egemenler karşısında dimdik ayakta durup, özgür yaşam safları sıklaştırıyor ise bunun ürünüdür. Bunun için anlamlıca yaşamak bildiklerimizi uygulamak ve sonuna kadar takipçisi olmayı gerektiriyor. Bu bizim için vazgeçilmez bir yaşam kuralıdır. Her birimiz bildiğimiz ve uyguladığımız kadarız. Bundan ötesi yaşamın tuzu, biberi...

Bu konuda kendi yetersizliği de görüyorum. Akademi yönetiminde bulunan bir arkadaş olarak bazı konuların yaşamsallaşmasında öncülük etmem gerekirdi. En azında dayatıcı olmam gerekirdi. Kaba dayatma tarzının ötesinde, yaşamım ve pratiğimle arkadaşları daha çok dikkatli olmaya itebildim. Hiçbir şey için geç değil. Özeleştirim pratiğim olmalı. Yaşamı, birlikte olmayı, yoldaşlığı ve örgütselliği daha çok anlamlı kılacak olan da budur.

Yoldaşca Selam ve Saygılar
21.12.2012

Ayna Ve Yoldaşlık

Aynaların insan yaşamındaki yeri nedir? Gerçekten de sadece şeklini şemalini göstermek için midir?

Bir yanı, yoğunluklu kullanım amacı bu olsa da insanın kendi geçekliğini anlaması açısından ayna ve insan özdeşleşmesi de yögundur. Yansıması olsa da insan, aynada kendisini görür. Birçok ayna hikâyesine şahitlik etmişizdir.

Geçenlerde televizyonu seyrederken kime ait olduğunu bilmediğim bir söz kullanıldı. Şuan sözü de tam olarak hatırlamıyorum. Ama beni çok etkilemişti. Ve AYNA ile yoldaşlığı özdeşleştirmiştim. Gerçek yoldaşlığı!

Söz şöyleydi:

“Ayna insanın en iyi dostudur. İnsanlar pek aldırış etmez ama sen ağladığında ayna, sana gülmez.”

Yoldaş olan da böyledir. Yaşar! Sen gülerken güler, acı çekerken... Ünlenirken, sevinirken, coşkulanıp mutlu olurken o da etkilendir. Yoldaş olan da bu değil midir? Yürekten hissetmesidir. Ve gerçekten de sen ağlarken haline gülmez. Gözyaşı damlalarının içinde o da akar, yüreğe dokunur, ağlamalar yerine gülüşler çoğaltır.

Şimdi her birimizin karşımızdaki yoldaşımıza ayna olma zamanıdır. Bu, her zaman için geçerlidir. Bir yerden başlamak gerekir. Ben kendimi yoldaşımda gördüğüm oranda, yoldaşımı yaşadığım oranda aynası olurum. Yaşamına renk katar, duygularına anlam katarım. Bu sayede gereksiz, yersiz kaygılara da girmem. Her ne kadar insan yetersiz olsa da insanın kendini gözlemlemeyeceği tek şey kendisidir. Bir birimizin aynası olalım!

25.12.2012

Zerdeşt TOLHILDAN

Devletin Temel Oluşum Gerçekliği

Televizyonlar hep Roboski'den bahsediyor. Parçalanmış cesetlerin katırların sırtına ve traktör römorklarında görüntüleri var ekranda. Ağlayan analar, bacılar, babalar ve kardeşlerin isyan sözleri, ekranlardan çıkıp, yüreklerimize baskı kuruyor. Ve bir son dakika haberi; "bir ana geçirdiği kalp krizi sonucunda yaşamını yitirdi." Trajedi üzerine bir trajedi daha... Yüreği kaldırmadı ananın. Biz nasıl dayanıyoruz?

İki yıl gibi uzun bir süre geçti bu katliamın üzerinden. Katliamı yapanlar belliyken, hala devlet kapısında adalet arayışına anlam vermek mümkün değil. Bu, aslında bizim özeleştirisi nedenimizdir. Eğer gerçektende bizler, ölçüt olarak, halkımızı doğru temellerde donatsaydık elde edeceğimiz sonuçlar da çok farklı olacaktı... Evet, Kürt toplumu Ortadoğu toplumları içerisinde en örgütlü toplumların başında geliyor. Bu da kaynağını tarihten alıyor. İnsanlığa ve toplumsallığa beşiklik etmiş bu topraklarda en eski ve gelişmiş toplumsal kültür yapılanması ile bugün de insanlığa, toplumsallığa öncülük ediyor.

PKK'nin yaratmış olduğu örgütlülük düzeyi bunda belirleyicidir. Yanı sıra edinilen amaçların temizli de bunu geliştiren etmenlerin başında geliyor. PKK, toplumsallığı ile örgüt olmuş, edindiği amaçlarla da tüm topuma mal olabilmıştır. "PKK halktır; halk burada!" sloganı tam da bu gerçeği vurgulamaktadır. Özcesi halklaşan bir PKK gerçekliği söz konusudur. Tabii ki bu gerçeklik yakalanıncaya kadar büyük bedeller ödendi. Verilen her bir bedel, değer oldu bu halkın mücadelesinde. Bu değerlerini korumak için her şey yaptı, yapıyor, yaracak. Ancak bilerin örgüt olarak, bu örgütün militanları olarak Roboski karşısında güçlü bir özeleştirisi vermemiz gerekiyor. Bu özeleştirisi yapmamız gereken ama yapmadıklarımız temelinde olmalı. Roboski katliamını gereken düzeyde anlatabilseydik, Kürt toplumu başta olmak üzere diğer toplumlara ulaştırabilseydik, zamanında bazı kritik kararlara gidebilseydik, şimdi, çok daha farklı sonuçlar yakalayabilirdik. Ama bugün geldiğimiz aşama propaganda-ajitasyonun ötesine geçmemektedir. Çok önemli bir alan olmakla birlikte mücadele yoğunluklu olarak bu alan üzerinden geliştirildiğinde çok çabuk refleks, tepki açığa çıkabiliyor ancak, çok çabuk da söner. Duyguların gerçekliğidir; her an öfke duyamazsın. Her gün ağlayamazsın. Ya da her gün kutlu olamazsın. Diyalektik iyi oturtulmadığı takdirde tepkiler de süreklileştirilemez. Bu da ancak doğru düşünce birliktenliğinden

geçer. Bu diyalektik iyi oturtulduğunda açığa çıkacak olan sonuçlar da çok farklı olacaktır. Özcesi ideolojik, düşünsel mücadele boyutunu göz ardı etmeden Roboski halkının duygularını tüm insanlığa mal etmemiz gerekir. Biz, bunu yapmadık ya da yetersiz yaptık. Vereceksek –ki vermemiz gerekir– bir özeleştir, bu noktada olmalı.

Devlet hiçbir zaman adaletli olmamıştır ki şimdi adalet dileyelim. Devletin temel oluşum gerçekliği adaletsizlik, eşitsizlik, kölelik ve kâr üzerinedir. Bir an olsun bunu unutmamamız gerekir. Bunu unuttuğumuz an, devletin ve sistemin tüm uygulamalarına kapımızı aralamışızdır demektir. Ne Roboski’de ne de Wan depreminde, ne Gever’de ne de herhangi başka bir devlet uygulamasında kapısına gideceğimiz devlet olmamalıdır. Gideceğimiz tek bir yer var; o da halkın vicdanıdır.

Zerdeşt TOLHILDAN

Uzun bir süreden sonra bugün televizyon izlemeye gittim. Ancak karşılaştıklarım karşısında gözyaşlarımın akışına hâkim olamadım. Hele hele Ananın şahadetinden sonra öfkemde buluştu acı. Gözlerim yuvasından fırlayacakmış gibi uyumak istiyorum ama bir türlü gözümün önündeki görüntüler fırsat vermiyor.

Zerdeşt TOLHILDAN

Yeni bir yılın ilk günü. Dün akşam burada doğal bir şekilde kutlamalar oldu. Hediye çekilişi yapılmıştı. Hediyeler dağıtıldı, tatlılar yenildi. Baş ağrılarımın dolayısı bütün gece kalamadım. Kendimi çok kötü hissediyordum.

Diyorlar ki; yeni yıla nasıl girersen yılın öyle geçermiş. Ben, yeni yıla baş ağrıları eşliğinde uykuda girdim. Rüyalar âleminde gezinirken girdim. Bakalım artık. 2014 yılını da rüyalarla, baş ağrısı ve uykuyla mı geçireceğim? Yine de insanın kendi elinde; insan kendini kendisi yazar.

Bu yıl, bizim açımızdan, çok önemli bir yıl olacak. Birçok şeyin netleşeceği bir yıl olacak. Var olan siyasi süreç bize de birçok şey yüklüyor tabi.

Rojava’da devam eden süreç artık döndürülemez bir düzeye gelmiştir. Her ne kadar KDP gibi inatçı güçler bu gidişatı kendi lehine döndürmek istese de halkın direnişi ve örgütlülüğü gelişen ve gelişen-

cek olan tüm kirli oyunları bozacaktır. Bunun için de üçüncü çizgide daha fazla ısrarın olması ve bu temelde de sistem inşasına ağırlık verilmesi gerekir.

Yine Kuzey’de de son günlerde görüldüğü üzere, Özgürlük Hareketi ve Önderliğin duruşu bu gün Türk devletinin tüm kirli siyasetini açığa çıkardı. Bugün Türk devleti bırakalım Kürt geçekliğini kabul etmeyi, Önderliği ve Kürt Özgürlük Hareketini muhatap alır düzeye gelmiştir. 2014 yılı on yıllardır yürütülen mücadelesini zaferle ve özgürlükle taçlandırma yılı olacak.

Önümüzdeki seçim süreci ve geliştirilecek inşaa çalışmaları belirleyici bir rol oynayacaktır. Yine önderliğin özgürlüğünü sağlama yılı olacaktır.

Her ne kadar ben arkadaşların coşkusuna katılmamış olsam da umutlarına, özlemlerine ve isteklerine tabiiyim. Bu örgütün bir militanı olarak 2014 yılını Önderliğin ve Kürdistan’ın özgürlük yılı yapacağız.

01.01.2014

Zerdeşt TOLHILDAN

Bir iki gün önce aylık kamp toplantımızı yaptık. Üç aylık sözcülük dönemimi devrettim. Genel olarak önemli konular tartıştık. Hem birim toplantılarında hem de genel akademi toplantılarında, son üç aylık görev sürecini, değerlendirmeye çalıştım. Birim toplantısında, yöntem noktasında içine girdiğim yetersizliklerden kaynaklı, biraz sert eleştirildim.

Genel olarak üç aylık süreci değerlendirdiğimde olumlu ve olumsuz yönlerinin beraber olduğu, daha iyi değerlendirebileceğim bir süreçti. Yetersizliklerle dolu bir süreçti. Aslında örgütün sunduğu imkânı yeteri düzeyde, başarıyla yerine getirdiğimi söyleyemem. Biraz yaşadığım zorlanmaların da etkisi ile oluruna bırakma durumu yoğun yaşandı. Bir an önce bitse de rahatlasam yaklaşımına girdim. Rahat bir nefesin ancak aldığım görevi en iyi şekilde yerine getirmekle olacağını da biliyordum. Bundan dolayı bir çaba içine girsem de var olan yetersizlikleri aşacak düzeyde değildi. Halklı olarak, arkadaşlar da bu durumu eleştirdi.

Sonuç itibarıyla bu üç aylık süreçte yapamadıklarımın özeleştirisini verdim. Önemli olan kişini kendini her an sorumlu görmesi, bir çabanın sahibi olmasıdır. Bu temelde sözcü olsam da olmasam da

militanlığın gerektirdiği devrimci görevleri yerine getirmek zorundayım. Aslında anlam verme ve anlama kavuşturulan gerçekliğin yaşımsallaştırılmasında bir adım daha attım. Lakin ağır aksak atılan adımlarla mücadele gerçekliğine cevap olunamayacağını da biliyorum. Devrim fırtına kişilikler ister. Fırtına gibi esmez ise bir militan, bir yaprak gibi savrulmaktan kurtulamaz. Böyle olduğunda bırakalım ihtiyaca cevap olmayı, örgütsel ortamı zorlamaktan öteye bir duruş aşılamayacaktır.

Böyle vasat bir duruşu ne kendime ne de başka bir yoldaşıma layık görmediğim için bunu aşmanın çabasını daha büyük vermem gerekir.

03.01.2014

Zerdeşt TOLHILDAN

Bir süredir bir salgın dolaşüyor alanda. Henüz mevsimin başında ters giden bir şeylerin olduğu anlaşılıyordu. Kar yağmadı. Ön bir bahar mevsimi yaşanıyor. Hem de korkular uyandıracak düzeyde. Böyle giderse yazın birçok noktanın susuz kalması kaçınılmaz olandır. Bizim dışımızda bir de milyonlarca insan var. Kışın, sert geçmemesi güzel ama yazın su ihtiyacı olan topraklar var. Bu topraklarda yetişecek ürünlerin su olmadan yetişmeyeceği kesindir. Bu da kuraklık demektir. Kuraklık da kendisiyle birlikte başka sorunlarda getirecektir. Bu bahar havasının yanı sıra vücutta da dengesizlikler yaşandı.

Bir süredir normalin üzerinde seyreden soğuk rüzgâr, esiyor. Bu soğuk rüzgârlardan kaynaklı her yer don tutuyor. Yanı sıra esen rüzgârın etkisi ile yüksek tepelerde birikmiş kar da dağıldı. Bu da ayrıca bir sorun.

Esen soğuk rüzgârlar, kuru bir soğuğu taşıyor kendisiyle. Kar olsa o kadar üşütmez insanı. Geceleri don tutarken gündüzleri de kandıran bir güneş baharı tattırıyor bize. Bu dalga şimdi birçok arkadaşın bedenine vurdu. Hissettirmeden sana bir şekilde sokuluyor. Ama düştükten sora “böylesini görmedim” dedirtiyor. İlk başlarda normal soğuk alınlığı sandık. Ama öyle değil. Nasıl ki mevsimler, havalar normalin dışındaysa bu soğuk alınlığı da normalin dışındaydı. Kendim buna yakalandığım için biliyorum. Tüm vücudu kas katı kesen, tüm eklemlere ağırlar yerleştiren, yer yer tüm

bedeni uyuşturan, akıntısı olmayan ama sürekli bir baş ağısına neden olan, terlemesi yok ama ikide bir tansiyon düşürüp kaldıran bir soğuk algınlığı. Sağlıkçı arkadaşlar bir virüs diyorlar. Vücut henüz yeni yeni bu virüsle karşılaşılıyor. Normal bir bakterinin sonucunda gelişen bir durum değil. Bilmiyorum diğer alanlar da böyle mi ama tüm Xinêre bu salgına yakalanmış durumda. Ve de çok zorlanmakta.

10.02.2014

Zerdeşt TOLHILDAN

Bahar geldi. Gerçi bu kış çok farklıydı. Kış hep bahar havasında geçti. Xinêre'ye yakışmayan bir durum. Son üç yıldır hep beyazlara bürünürdü. Ama bu yıl bir-iki defada başka kar hiç yağmadı. Yüksekler dışında hiçbir yerde kar tutmadı. Son bir hafta boyunca yoğun yağmur yağışı vardı. Yağmurların etkisiyle, toprak doymuş olacak ki, her yanda pınarlar akıyor. Yapraklar da açmaya başladı. Önümüzdeki yaz çok sıcak geçeceği benziyor.

Newroz kutlamalarından sonra tüm vücudum tutuldu. Özellikle ayaklarım feci durumdaydı. Ağrılardan dolayı spastikler gibi olmuştum. Yeni yeni kendime geliyorum. Her şeye rağmen çok güzel kutladık. Son iki yıldır birikmiş halay borcumu ödedim, oynadım. Ve bu bana çok iyi geldi.

Bu arada platformlardan da geçtik. Ağır ve yoğun eleştiriler gelişti. Anlamli eleştirilerdi. Güç veren, kendi gerçekliğiyle yüzleşmeye yöneltten eleştirilerdi. Süreci gereklerine denk bir duruşun geliştirilmesi yönünde güç veren eleştirilerdi. Ben de bu temelde özeleştiri verdim. Ne kadar cevap olabildim bilemiyorum. Ama eskisi gibi yaşayamayacağımı iyi biliyorum. Bunun için de bu alan çalışmaları başta olmak üzere örgütün tüm çalışma alanlarında başarıma istemiyle kişiliğimi hazırlayacağım.

Nisan ayında yeni düzenlemeleri gündeme girme durumu var. Ben de öz savunma önerimi yapmıştım. Bu alanda çalışmalara katkıda bulunacağıma inanıyorum. Bakalım artık! Örgüt uygun görürse giderim. Ama 'burada kal' denilirse de en güçlü şekilde kendimi katma uğraşı içinde olacağım.

23.03.2014

Zerdeşt TOLHILDAN

Özgür Yaşam Yürüyüşü Büyük Zafer Elde Edilinceye Değın Durmayacak

Jeneratörümüz bozulmuş. Baraj da gel-gitler yaşıyor. Çalışmamam. Uykum da gelmiyor. Bir kırgınlık vardı üzerimde, gündüz biraz uzanayım derken kendimden geçmişim. Bir saate yakın uyumuşum.

Nicedir Tolhıldanlar'dan hiç haber alamıyorum. Kim nerede ve yapıyor? İnaniyorum ki çok iyidirler. Ama bir yıla yakın bir süredir hiç birinden doğru dürüst bir haber alamıyorum. Biliyorum, yetersiz yoldaşlığımın bunda etkisi var. Ama nasıl ulaşacağımı da bilmiyorum.

Şoreş'in şahadetini hala kaldıramıyorum. Yeni şervanlar eğitiminden sonra sadece bir kez görüşebildik. Birkaç kez de notlaştık. Ama çok konuşmak isterdim. Son notunda kendisi de yüreğinde biriktirdiğı ve zamanı gelince söyleyeceğı şeylerden bahsediyordu. Ama...

Keşke demekten nefret ediyorum. Ama bazen ben istemesem de gelip gelip dilime dolanıyor. Keşke biraz ısrarcı olsaydım diyorum bazen. Belki o zaman Şoreş'i görür, doyasıya konuşurduk. Ama yapmadım.

Özlemlerim dağ gibi. Tek yapabildiğim yoldaşlarıma layık olmak için çalışmalara, yaşama en iyi şekilde kendimi katmaktır. İyi katılırsam, ihtiyaçlarına cevap olursam Tolhıldanlar'ın yüreğinde yer edineceğimi biliyorum. Bunun için bir gün hepimizin bir araya geleceğı günü umut ederken bu umudu, hayali gerçeğe dönüştürmek için 'nasıl'ına ilişkin yoğunlaşıyorum.

Tarih Tolhıldanlar'ı yazacak. Ronahî ile başlayan, Soreş ve Demhat ile devam eden özgür yaşam yürüyüşü büyük zafer elde edilinceye değın durmak bilmeyecek Tolhıldanlar! Yürek ateşini her yanı saracak. O zaman yaşam daha anlamlı olacak.

TOLHILDANLAR'A SELAM

APOCULAŞMAYA DEVAM!

24.03.2014

Zerdeşt TOLHILDAN

4 Nisan

4 Nisan etkinlikleri vardı. Ortak bir kutlama yaptık. Hava yağmurlu olmasına karşın tüm arkadaşlar coşku ile katıldılar.

İki ağaç diktim. Birini Tolhildanlar için, Medya arkadaşla birlikte diktik. O an çok duygulandım. Hele hele Şoreş ve Ronahî aklıma gelince, isimleri bir yerde geçince daha çok duygulanıyorum. Bazen, Ronahî ya da Şoreş isimleri çağrılınca başım kendiliğinden o tarafa dönüyor.

Yağmurlu hawanın eşliğinde yaktığımız ateş etrafında halaya tutuştuk. Her ne kadar kısa sürse de bugün için anlamlıydı.

Üstümüz başımız sıırsıklam olmuş halde döndük. Birazdan kamptaki arkadaşlarla beraber tekrar halaya tutuşacağız. Bugün yeninin toprak altından filizlenip yeşerdiği gündür. Bugün yeni yaşamın, özgür ve yaşanılır yaşamın yeniden doğuşudur.

04.04.2014

Zerdeşt TOLHILDAN

Bir uzun halaya tutuşmuş gibi yıldızlar. Gecenin rengine bir sebep ararken saklı özlemlerin uygun bakışlarıyla karşılaşırım. Vurgun yemiş gibi bir yalnızlığın tam ortasında hissettiğim o an. Ne hafiften dokunuşlarla tenimi yoklayan rüzgâr ne de sürgün bir vakitten çıkmış gibi çıkmış ayın gümüşü bakışları kapatabiliyor gecenin yürekte açtığı duygu yoğunluğunu. Şıngılganmış gibiyim. Soğuk bir ürperti yayılır damarlarımdan. Kalbimi, beynimi ve tüm vücudumu dolaşır kanla karışık ürperti.

Yükselen ayın bakışlarında bir bir kaybolur yıldızlar. Birbirine karışır nefesleri. Dokunuşları, yüreğimi yakar.

Sabaha çok var daha ama uyku girmek bilmiyor gözlerime. Gözlerimi her kapattığımda aynı gökyüzü gelir durur karşımda. Uyumam gerek ama uykusuzluk bir karabasan gibi çökmüş üzerime. Sebep aramıyorum. Çünkü sebebin ne olduğunu biliyorum. En azından bildiğimi sanıyorum. Uykusuz kaldığım birçok gece olmuştu. Ama böylesi duygu yoğunluğu eşliğinde ikinci oluyor.

Yüksekçe bir kayanın üzerinde oturup, aşağıda akan derenin sesi, gökyüzünde ay ve yıldızların gecedeki dansına şahitlik ediyorum. Akan derenin yüzeyin vuran ayın yansımada soluk benzimi görüyorum. Ağır Nisan gecelerinden birindeyim. Yağmur yağsın

isterdim. Yağsın ki ıslatsın baştan aşağıya beni. Belki o zaman dolmuş gözlerim fark edilmez.

Zaman ilerledikçe boğazım kuruyor. Yutkunmakta zorlanıyorum. Titrek dudaklarımın kuruyup çatladığını hissediyorum. Dere akıyor ama soluk bakışı ile ay aynı yerde.

Gece ağır. Duygular yorgun. Bakışlar solgun. Sözler sürgün...

Oysaki gecenin rengi hep karanlık değil. Aşka geldiği zamanlar olmuştu. Uzak gecelerde yıldızlarla donanmış gökyüzünü denize benzettiğim çok anlar olmuştu. Deniz balıksız olmaz ya gökyüzünün balıkları da yıldızlardı.

Hatırlıyorum da çocukluğumda çok uzun bir süre gördüğüm tek bir rüya vardı. Baharla birlikte kavurucu sıcakların da başlamasıyla insanlar çoğu tek katlı, alabildiğine mütevazı evlerin damında uyurdu. Bizim sokakta da bir iki ev dışında bulunan evler tek katlıydı. Akşama doğru, yavaş yavaş güneşin de etkisini yitirdiği saatlerde damlarda yataklar serilmeye başlanırdı. Kimisi damda kurduğu televizyon eşliğinde içerdeki bunaltıcı havadan ve tül perdenin etkide bulunmadığı sivrisineklerden kurtulmak için yemeğini damlarda yerd. Gecede sesler birbirine karışırdı. Damdan dama koşuşturan çocuklar, sohbet eden ana-babalar, bazen kaçamak buluşmalar ve en çok da gökyüzü fantezileri... Gökyüzülü rüyalarımı en çok böylesi zamanlarda görürdüm.

Bizler çocuktuk, hayal dünyamız sınırsızdı. Olmasını istediğimiz o kadar çok şey vardı ki bazen düşünceler yetersiz kalırdı. Günün ve gecenin tüm yoğunluğunu, uzanıp iki elimi başımın altında birleştirdiğimde ve yıldızlar içinde kaybolduğumda unutturdum. O andan itibaren her şey yıldızlar, yürek ve düşünce arasında gelişirdi. Dakikalarca gökyüzüne bakardım. Bu kadar büyük olmasının nedenini sorardım. Milyonlarca yıldız nasıl böyle asılı duruyor? Neden üzerimize düşmüyor? Yıldızların kara gecede kaybolduğunu görüyordum ama bunlar nereye, nasıl düşüyordu? Buna kim, ne sebep oluyordu? Sorular çoğalır, çoğalan soruların eşliğinde kendiliğinden uykuya dalarım. Yıldızlarla uyur yıldızlı rüyalar görürdüm. Gökyüzünde yıldızlar arasında yürüyordum. Bir denizde yüzer gibi yüzüyordum.

Gecenin rengi hep karanlık değildi. Ama karabulutlarla örülü geceler de az değildi. Göz gözü görmediği zamanlar olur. Bu zamanlarda insanlar kendini hep boşlukta hisseder. Büyük adımlar

atamaz, her an düşecekmişsin gibi yürürsün. Gözlerini fal taşı gibi açarsın ama burnunun ucunu bile göremezsın. Ellerinle yoklar, öyle yürürsün.

Şimdi ikisin arasında bir yerdeyim. Mevsim bahar, aylardan Nisan... Gökyüzünde yıldızlar, usul usul yükselen ay! Ensemde dolanan serin bir rüzgârın sesi karışır akan derenin sesine. Yüreğimde birikmiş özlemlerim. Dil tutuklu kalmış. Tüm asiliğine karşın gözlerim yaşlarını zincirlemiş. Soluk alış verişim kalbimin ritmiyle orantısız. Bazen nefessiz kalacakmış gibi oluyorum.

Cevap almadığım sorular var. Her seferinde kaçamak duygular yaşıtan...

Bir gidiş haberi daha geldi bugün. Bir uzaklaşma daha! Henüz görmeden zulamda dolunaylı gecelerde söylemek üzere saklı tuttuğum cümlelerimi söyleyemeden ve birikmiş hasretliklerimle kucaklamadan...

Öğle vakti, hava bunaltıcı! Her zamanki nisan günlerinden! Sabah yağın yağmurun hemen ardından çıkan oturur vaziyette ter döktüren sıcaklığı etkisinden kurtulmak için gölgesine sığındığım, yaprakları henüz açılan ağacın altında elime tutuşturuldu Bêrîtan TOLHILDAN'ın notu.

Nicedir bekliyordum. Biraz geç olsa da notun gelişi beni çok mutlu etti. Son iki gündür yeni kamp için manga yapıyoruz. Bir süredir pratik, kazma-kürek çalışmalarını yapmamadan dolayı vücut hamlaşmış. Yanı sıra kısalan ayağımın etkisiyle bel ağrılarım çoğalmış durumda. Yaptığımız manga da taşlık. Kürek sallamakta çok zorlanıyoruz. Burada bulunan güçte yer alan arkadaşların tüm bir şekilde rahatsız. Çoğu eski arkadaşlar, çeşitli pratiklerden geçmişler. Yeni olan arkadaşlar da var. Ama çalışma sırf onların üzerinden de gitmez. Bundan dolayı biraz kendimi zorlamak zorundayım.

Bir an önce bu pratik çalışmaları elimizden çıkarmamız gerekiyor. Son toplantımızda geniş, kapsamlı bir planlama da yaptık. Bunun yanı sıra benim kendim için belirttiğim bazı çalışmalar var. Öncelikli olarak Şehit Ronahî (Songül ŞAHİN) yoldaşın günlüğünü tamamlayıp son halini vermem gerekiyor. Devamında daha önce Şehit Şoreş'in yazdığı ama arayıp da bulamadığım senaryoyu, biz, Tolhıdanlar'ı işleyen çalışmasını tekrardan ele almayı düşünüyorum.

Bugün tüm yorgunluğum üzerimden alan Bêrîtan'ın notu ile birlikte Tolhildanlar'a daha fazla layık olmam gerektiğini anladım. Bêrîtan'ın, henüz Şoreş'in şehit düştüğünden haberi yok. Ne zaman öğrenir bilmiyorum. Ama benden öğrenmeyecek. Hem Amed yolundaymış. Cejna'da fotoğraf göndermiş. Ne onur verici bir durum! Tolhildanlar bir bir Dersimlere yol alıyor. Ronahî ve Şoreş en önce ulaştılar özlemlerine. Şimdi ardıları olarak kalan bizlerin, açtıkları yolda kararlı ve başı dik şekilde yürüme zamanı.

“Ne kadar uzaksan o kadar yakınsındır sevdana.” Bêrîtan da bu gerçeği fark etmişe benziyor. Tolhildanlar dağ koşullarında çok nadir bir arada kaldılar ve birbirini gördüler. Ama bağlılıklarımız, birbirimize olan özlemimiz, yürekten sevgimiz hep çoğaldı. Çoğaldıkça mücadele gerekçemiz oldu. Yolda olmanın ve Tolhildanca yürümenin coşkunluğu ve gururu ile yarınlar oluşturmada sözler yenileyip, amaçlar büyütüyoruz. Hep uzaklardan, bazen yağın yağmur damlalarının tene dokunuşunda, bazen esen rüzgârların saçlarımızın arasında dolanmasında, bazen göçmen kuşları tozlu kanatlarında, bazen de dolunaylı zamanlarda beraber olduk; hep birlikte baktık yarınlara. Mesafeler uzaktı ama zaman birdi. Yüreklere aynı ritimle, özleme ve yoldaşlığa akıyordu. Ve şimdi Tolhildanlar uzak bir yolculuğa çıkıyor. Biz her seferinde “yakın bir zamanda görüşeceğiz” i umud ederken umutlarımız, özlemlerimiz ve bağlılığımız uzaklıklarla sınanıyor. Biz henüz bu yolun başında en başında “ayrılıkları” kabullenip, özlem ile kutsamıştık. Bunun için de; “hoşçakal”ları eksik bırakıp, ”görüürüz” umudunu yüreğın derinliklerinde saklı tuttuk.

Bu akşamüzeri, çalışmadan döndükten sonra, Bêrîtan'ın notunu da alıp kampımızın hemen üstündeki kayalıklara çıktım. Bir yılan kıvraklığında akıp Lolan'a dökülen derenin akşam kuşları, rüzgâr ve rüzgârın yapraklarla temasından çıkan sesin oluşturduğu ritimle bir kez daha okudum notu. Sessizce yanıma yaklaşan Tolhildan yoldaşa (bizim kamptaki arkadaşlardan) da notu okudum. Kendisi de duygulandı. Cejna'yı tanıdığını ve Qendîl savaşındaki cesaretinden bahsetti. Hafif bir gurur kapladı yüreğimi. Tolhildanlar'a da bu yakışırđı zaten! Sonra ben de tek tek Tolhildanlar'dan bahsettim. Sonra zamanı unuttuk, karanlık çökmüştü. Ağır aksak hareketlerle mangalarımıza doğru yürüdük.

Biraz daha dolaşmak istedim. Bu sefer yalnız başıma uzadıkça uzanan patıkaya koyuldum. Dilimde “gulfiroş” şarkısı. Gözümün önünde gidip gelen Tolhildanlar. Sonra hep beraber yürüyormuşuz gibi oluyor. Dağların yolunu tuttuğumuz o ilk günün coşkunluğ u ile bir tebessüm gelip yerleşiyor yüzüme, yüreğ ime, tüm bedenime. Sonra yüksek sesle “gulfiroş” u dillendiriyorum.

26.04.2014
Zerdeş t TOLHILDAN

Ü ç gün önce komiteden şıyar arkadaş, “bence bu son fırının hikâyesini yaz” diyerek düzenlememin ilk sinyalin i vermişti. Ama aynı zamanda “gümrük” çalışmalarına düzenlememin olduğ unu söyleyerek şaka da yapmıştı.

Bugün arkadaşlar benimle konuştu ve düzenlememin HPG’ye olduğ unu söylediler. Bêrîtan’ın notundan sonra bu düzenlemenin olması anlamlıydı. Çünkü Bêrîtan ve Cejna Kuzey’e gideceklerdi ve bana havalarını atıyorlardı. Bana da “ Sana da kalem yakışıyor-muş” diyerek moral vermeye çalışıyorlardı. Ama şimdi daha onlar gitmeden onları görme şansım oldu.

Bir süredir Önderliğ in bir dönem yoğun olarak gündemleşti-r-diğ i HPG çalışmalarına kısa bir süre sonra gideceğ im. Heyecanlı-yım. Ronahilerin, şoreşlerin ve Demhatların aydınlattığ ı yolda olma ve onların yüreğ inde her an büyüttüğ ü hayallerini zafere ta-şıma noktasında büyük bir şanstır elime geçen. Mûnzûrlara olan SÖZÜMÜZÜ pratikleştirme anlamında şimdi bir adım daha yakı-nım.

Behdinan’a gideceğ im, düzenlemem orada olacak. Bir süredir öz savunma çalışmalarına yoğunlaşıyorum. Eğ er arkadaşlar da ka-bul ederse ve örgüt de uygun görürse bu çalışmalarda yetkinleşmek istiyorum. Yoğ unlaşan inşa çalışmalarının başarı şansı güçlü öz savunmayla mümkün olacak. Koruması olmayan bir sistemin ayak-ta durması çok da mümkün değ ildir. Nitekim öz savunma her canlı ağıısından en vazgeçilmez durumdur. Kürt halkı ağıısından bu daha çok vazgeçilmezdir. Kürt halkı artık kendi kendisin savunur hale gelmelidir. Bunu başardığ ı oranda gerç ek zaferler elde edebilir. Gelinen aşamada bu mümkündür. Önemli olan özellikle bizim

oluşturmuş olduğumuz statüleri-statükoları kırmamızdır. Bazen karşı olduğumuz durumlara kendimiz düşebiliyoruz. Halkı bir yerlerin denetiminden çıkarmak istiyoruz. Kendi kendine yetecek düzeye getirmek istiyoruz. Ama bizim yaklaşımlarımız nedeniyle bir şekilde devletten kopan halk kendi oluşturduğumuz merkezlerde statülere mahkûm bırakıyoruz. Şekilde farklılıklar olsa da özünde öncekilerden bir farkı yoktur.

Öz savunma halkın bir yerlere ihtiyaç duymadan, ihtiyaçlar temelinde doğru yer ve zamanda, ertelemeksizin gelişen her türden saldırı karşısında kendini korumasıdır. Bunun için doğru bir şekilde örülmüş örgütlülükle ve güçlü eylemlilikler öz savunma gerçekliğini yaşamsallaştırabilir. Aksi takdirde olanın ötesine geçmeyen bir durum yaşanır.

Dediğim gibi; üzerinde yoğunlaşıyorum ve daha da derinleşmek istiyorum. Burada da bu konuda çok şey yapıldı ama çalışma sahasının kendisinde yapmak daha farklıdır. HPG'ye gidişim, bu anlamda, çok iyi olacak. Bunu kendi açımdan belirtiyorum. Bundan sonrası bana kalmış. Doğru yaklaşır ve elime geçen imkânları iyi değerlendirirsem olumlu şeyler yapabilirim. Ama kendime göre olursan örgütün başına bela olmaktan öteye bir durum olmaz. Bu da Tolhildanlar'a yakışmaz. Ve hiçbir Tolhildan bunu yapmaz, yapmayacak. Tolhildan olmanın büyük, haklı gururuyla yolda ve yoldaş olmaya devam edecek...

04.05.2014

Zerdeşt TOLHILDAN

Gittiler

Gittiler; artlarında bizleri bırakarak. Gidenler, gitmeleri gerektiği için gittiler.

Yabancıysa değildik. Ama hiçbir zaman alışmamıştık gitmelere. Bunun için adına 'ayrılık' demedik. Gidenler kalanlara özlem dolu bir rüzgâr bırakmıştı. Çünkü özlemek, gitmelerin ayrılıklardan arındırılmasıydı.

Gidenler özlem ile gittiler. Umudu kutsayıp hayalleri ile sundular. Ve hiçbir zaman gidiş yoktu ne de kalan. Yürekte taşınırken gözlerdeki tebessüm, sermayesi oluyordu yürümelerimizin. Sesi-

mize ses, dizimize güç oluyor. Tüm sabırsızlıları söküp içimden, anılarımızla yolcusu oluyorduk yolların.

Gidenlerin yolunda yolcu olmanın utangaç ama haklı gururuy- la rüzgârları da alıp ortamıza güneşin yürek ısıtan ışınlarıyla gittik- çe daralan patikalardan yürüyoruz.

Yol duruyordu. Yolun yolcusu olup aktık zamanın koynuna. Bir ana şefkati ile karşılamıştı bizi. Ama öksüz de bırakmamış.

Gittiler;Onlar giderken kalamazdık yerimizde. Selamlayıp gökteki yıldızları, rehber edindik gidenlerin hayallerin.

Gidenler gittikleri ile kalmadılar. Işık oldular, aydınlattılar ka- lanların yolunu.

Yoldaşıyız! Yoldaşlığın gereği olarak yürümekteyiz.

Gittikleri için öfkeli değiliz. Özlem ve umut doluyuz. Anlam denizinde yoldaşlığın takipçisiyiz.

05.05.2014

Zerdeşt TOLHILDAN

Düzenlememin söylenmesinden sonra bir tedavi süreci geçti. Dün Xinêre'den çıkış yaptım. Şimdi Qendîl'de misafirhanedeyim. Umarım araba vardır. Bir an önce yerime ulaşısam iyi olur. Çünkü son bir hafta, on gün beklemekle geçti. Beklemek de çok kötü. O kadar kötü ki Galiono'nun sözünü anımsamamak mümkün değil. “Ölümden beteri de varmış!”.

Zerdeşt TOLHILDAN

Beklemek

Süreç de alabildiğine hareketli. Lice direnişi Kürdistan'ın birçok yerine yayılmış durumda. HPG'de misilleme eylemleri ile düşmanın katliamlarına cevap veriyor. Halk serihildanları kaçınılmaz olandır. Ama geçmişten farklı olarak askeri destekli olacak. Hala belli yeter- sizlikler var. Ama bu yaşananlar bile düşmanı yeterince korkuttu. İlk fırsatta heyeti Önderliğin yanına gönderdiler. Önemli bir gelişmedir. Çünkü düşmanın olabildiğine Önderliğin ayrıştıran yaklaşımlarına karşın halkı direnişi düşmanın, Önderliğin ayağına gitmesine olanak tanıdı. Aslında bu bilinen bir durumdu. Ama biz yeteri düzeyde bunu sağlayamadık. Önderliğin yer yer gelişen eleştirileri de bu temeldeydi.

Şimdi çok iyi bir atmosfer var. AKP bu süreci de oyalama çabasında olacak. Nitekim Cumhurbaşkanlığı seçimlerine ciddi bir hazırlıkları var. Bu süreci çok iyi değerlendirirsek büyük kazanımlar elde ederiz. Yok, eğer değerlendiremezsek süreç, olanın da çok gerisine düşecektir.

Özcesi bir an önce alanıma yetişseydim, kendimde var olan yoğunlaşmaları örgüte sunabilirdim. En fazla bir iki gün içinde ulaşırım her halde.

10.06.2014

Zerdeşt TOLHILDAN

Arkadaşlarla bugün tartıştık. Ben öneri ve yoğunlaşmalarımı sundum. Ancak bu süreç için pek mümkün olmadığı belirtildi. Göreceğim bir eğitim devresi ile pratik alan çalışmalarına daha aktif katılım sağlayabileceğim belirtildi. Bundan dolayı da sonbaharda açılacak devrelerden birinde yer almam için bir süre yeni şervan devrelerine gitmem istendi.

Bilim Aydınlanma'da edindiğim birikim ve tecrübeleri en somut anlamda pratikleştirebileceğim çalışmalardan biridir. HPG yapısı ve katılımları da göz önüne getirdiğimizde var olan ihtiyaç da açığa çıkmaktadır. Bir nebze de olsa ihtiyaçlara cevap olmak için ben de bir militan olarak özerime düşen her türlü görev ve sorumluluğu yerine getireceğim.

Örgütün çabaları sonucunda bende oluşan birikimi aktaracak, aktardıkça yeni yeni şeyler öğreneceğim. Her bir arkadaş ayrı bir evren ve keşfetmeyi bekliyor. Gerisi bana kalmış.

12.06.2014

Zerdeşt TOLHILDAN

Ronahî

Böyle bir geceydi. Dolunay tam tepedeyken yola koyulmuştuk. Eylem alanına varmadan bir halaya tutuşmuştuk. Herkesi gözbebekleri gülüyordu. Çoğu genç ve yeni arkadaşlardık. Ama düşmana olan öfkemizi, bir nebze de olsa kusmamız için, alabildiğine heyecanlı ve mutluyduk. Çekilen halayda söylenen şarkılar ve dilendirmiş şekli de bunu gösteriyordu. Tozu dumana katıyorduk. Nede olsa birazdan düşmanın başına bir balyoz darbesi gibi inecektik.

Dolunayın eşliğinde çıktık yola ve dolunayın sarmalayan bakışları altında son defa göz göze geldik yoldaşlarımızla. Serkeftin temennisi o zaman tek sermayemiz, yoldaşın sıcak tokalaşması serkeftine ulaşma gerekemizdi. Ama her şeye rağmen hep beraber yoldaşça coşkusuyla silahlarımızı kavrayıp mevzilerde yerlerimizi aldık.

Dolunaylı bir geceydi. 14 Haziran şafağında serkeftin zılgıtları yankılandı Deşta Wêranê’de. Ama kayan yıldız fark etmemiştik.

Dolunay vardı gecede. O gece yiğit bir Kürt kadını daha, adı Ronahî olan, karıştı dolunayın aydınlığına ve sarmaladı her birimizi. Yıldızlar ülkesinde yerini aldı.

Tam altı yıl oldu. Ama gidişine alışamadığımız aydınlık yüzlü, dolunay bakışlı, yıldız gülüşlü yoldaşımızdı Ronahî. Badem gözlerinin yüreklerimizi rahatlatan gülüşü hala dn gibi... Duvara asılı fotoğrafı ısıtıyor düşlerimi. Nereye gitsem yanımda...

Bir fotoğraftan ötedir yanımda taşıdığım. Umutları, zlemleri, amaç ve dşleridir zgr yarınlara taşımak istediğim. Bundandır belki de bedenimde açılan yaraya aldırış etmedim hiç. Hatırası olarak taşıtmaktan hiç gcenmedim.

Tarih 14 Haziran’ı gösteriyor şimdi. Gökyüzünde dolunay. Bir yryşteyim. Yıldızlarla halaya tutuşuyor ve zgr yaşam için eylem halindeyim. Kısa bir süre sonra şafak sökecek. Belki bu arada yıldızlar kayacak. Gökyüzü denizinde başka canlar türeyecek. Ama şimdi dolunaylayım; aydınlık bakışlı, güzel bakışlı yoldaşım Ronahî’ylelim.

14.06.2014

Zerdeşt TOLHILDAN

Bir ay gibi bir süredir yazmadım. Bu süre içinde çok şey yaşandı. Nitekim kısa bir süre değil. Taburda yönetim değişikliği oldu. Ben de bölük komutanı olarak görev yapıyorum. şuana kadar ciddi bir sorun yok. Aslında kalıplaşmış, genel alanla ilgili sorunlar yaşanıyor. Geldiğim ilk günden buyana her şekilde yönetimsel sorunlar açığa ıktı. Müthiş bir uyumsuzluk, birbirini anlamama ve tamamlayamama durumu yaşanmaktadır. Olan yönetim alabildiğine tecrübesiz ve zorlanan-zorlayan bir tarza sahiptir. Takım komutanının ciddi yetkinlik sorunu var. Hem erkek arkadaşların hem de

kadın arkadaşların takım komutanları bu sorunu yaşamaktadır. Henüz kendilerinin eğitime ihtiyacı varken ve yetkinleşmesi gerekirken, bu yapının ihtiyaçlarına cevap olması beklenemez. Nitekim cevap olamıyorlar. Bir de kadın arkadaşların tabur ve bölük komutanı da yok. Şimdi yalnızım.

Toparlamaya çalışıyoruz. Öncelikle yönetimdeki uyumu sağlamaya çalışıyoruz. Yapıda da bazı değişiklikler yaptık. Yaşamı, yoldaşları, bir bütün örgütse işleyişi zorlayan, yoğun çabalara rağmen kendini düzeltmeyen birkaç arkadaşın çıkarılması önerisi vardı. Sonuç itibarı ile çıkarıldılar. Şimdi belli bir düzeyde toparlama var. Hem yapı hem de yönetimde de belli bir düzelme ve ortaklaşma doğuyor. Bunu daha da güçlendirmemiz gerekir.

Bazen uykularım kaçıyor. Özellikle ilk günlerde gün yoktu ki bir sorun yaşamasın. Yapı itibari ile arkadaşların birçok şeye açık olduğu bir dönemi yaşıyorlar. 16-18 yaş arası olgunlaşma sürecidir. Bu süreçte ne alınırsa ileriki yaşamlarında da bu, böyle devam edecektir. Bunun için de daha hassas olmamız gerekiyor. Kendim de bu ağırlığı hissediyorum. Belki uykularımın kaçması kaynağını bundan alıyor. Bundan sonra da eğitime daha çok ağırlık vereceğiz. Hem yaşamsal hem örgütsel hem de ideolojik eğitimlerle kişilikte oluşturulmuş sakat kişilikleri tedavi etmeye çalışacağız. Bu sırada kendimizi de daha iyi çözümleme yapabilecek ve sorunlarımızı daha iyi bilince çıkararak kendimizi oluşturabileceğiz. Zaten ilk geldiğimde de sırf bir eğitmen, öğretmen olarak gelmediğimi belirtmiştim. Çünkü benim de öğreneceğim birçok şey var. Bu inançla arkadaşların hayal dünyalarına girmeye çalışıyorum. Ne kadar başarılı oluyorum, bilmiyorum. Ama bazı sonuçlar alıyoruz. Bu, olumlu değerlendirilebilir. Daha da uğraşacağız. Daha da bilinçlenip, bilinçlendireceğiz. Anladığımız oranda anlatacağız. Çünkü bu insanlar bizim insanlarımızdır. Her ne kadar sistem bu insanlarla oynamışsa da onları kendi gerçekliklerinden uzaklaştırmışlarsa da temel sorumluluk bizdedir. Biz sorumlu ve özverili yaklaşırsak gerçek başarıyı ve yoldaşlığı yapacağız. Yapacağımıza olan inancım büyüktür.

Zerdeşt TOLHILDAN

Taburdaki yaşam devam ediyor. Her geçen gün yeni yeni durumlar yaşanıyor. Kararsız olandan tutalım da ajan olduğunu itiraf edene ve şizofren gibi rahatsızlıkları olanlar. Her geçen gün çok daha fazla öğreniyorum. Düşman gerçekliğini çok daha iyi çözümlüyor, insanımıza nasıl yöneldiğini çıplak bir şekilde görüyorum. Ama bir o kadar da gerçek. Önderliğin “Hücrelerinize kadar kölelikten etkilenmişsiniz.” Gerçeğini somut olarak burada daha iyi bilince çıkarttım diyebilirim. Gülüşlerine, nefesine kadar kirletilmiş bir durum bu. Tüm bu kirletilmişliklerle şimdi bizim içimizde temizlenmek ve ‘kendin’ olmak istiyorlar. Zorlanıyorlar, bu yaşamla tam olarak bir olamıyorlar. Yanı sıra zorlanıyorlar. Çoğu zaman kendi gerçekliklerinde direktme, düzene, disipline gelememe var. Ama her şeye rağmen bu bizim işimiz diyerek, anlamaya anladıkça bildiğimiz, Önderlikten, PKK’dan aldıklarımızı en uygun şekilde vermeye çalışıyoruz.

Gittikçe zayıfladığımı söyleyenler çıkıyor. Buna rağmen bende bir büyüme ve olgunlaşmanın gün geçtikçe geliştiğini fark ediyorum. Pratik anlamda bazı sorunlarla yüzleşmek ve mücadelesini yürütmek içinde çeşitli zorlanmalar barındırıyor olsa da yaşamsal farkındalığın güçlendiğini hissetmek ayrı bir haz uyandırıyor. Daha önce de bu sorunlar üzerinde yoğunlaşma vardı. Ama bu kadar yürekten hissettiğim olmamıştı. Ufkumun geliştiğini, yöntemde zenginliklerin yaşandığını belirtmek abartı olmayacak her halde.

Üzerimdeki ağırlığın farkında olarak buradaki her bir arkadaşaya yaklaşım sergileme çabasındayım. Burada yapacaklarımın ileriki mücadele yaşamımın üzerinde çok büyük etkiler yapacağını farkındayım.

Başaracağız! Hep beraber! Sistemin bizde yarattığı düşman kişilikleri yerlebir edip, özgür yaşamı anlamlı kılacağız. Bu, bizim yaşamımız ve kimsenin, hiçbir şeyin bu yaşamımızı kirletmesine izin vermeyeceğiz.

Zerdeşt TOLHILDAN

“YoldaşlıkEn Anlamalı İnsan Hakikatidir”

Son süreçte alabildiğine olağanüstü gelişmeler yaşanıyor. Her ne kadar Otradoğu ve Kürdistan’ın gerçekliğinde olağan gelişmeler olarak görülse de bize yansıyışı çok farklı. Her zaman için savaşın yoğunlaştığı süreçlerde bir hareketlilik, kadroda bir yoğunluk yaşanıyor. Ama çetelerin önce Şengal’e, sonra Mexmûr’a girişi, her birimizi çok farklı etkiledi. Özellikle grup grup arkadaşların takviyeleri etkiyi daha da derinleştirmektedir.

Gelen son haberler yeni grupların gidişi, gerillaların gerilla elbiseleriyle Başur halkı içinden geçerek savaş alanına varması yıllardır özlemini çektiğimiz, yapmayı umduğumuz Başur devriminin en somut halidir. Duygulanmamak, yürekte bir coşku selinin kopmaması mümkün değil. İlk görüntüleri izlediğimde, işte Başur devrimi budur demiştim. Gerilla Güney halkının alkışları, sloganları eşliğinde, arabalarla savaş alanına doğru yol alıyor.

Buradaki birçok yoldaşımda olduğu gibi benim de içimde fırtınalar kopuyor. Geçen gün toplantıda kendimi gitmek için önerdim. Buradaki arkadaşlar da günlük olarak bu durumu dillendiriyorlar. Aynı duyguları yaşıyoruz. Aynı istem ve arzuları paylaşıyoruz. Ama direk cevap alamıyorsun. Sonuçta bir sorumluluğum var ve bu sorumluluk çerçevesinde hareket etmem gerek. Bana kalsa buradaki birçok yoldaşı da alıp arkama, savaş alanında buluruz kendimizi. Ve hepsi de hazır. Aslında bu durumu düşünmedim değil. Gece yürüyüşü adı altında Mexmûr’a doğru yol almayı düşündüm. Ama uygulayamazdım. Örgütü çok zor bir durumda bırakabilirdim. Nitekim örgüt, buradaki arkadaşları korumak ve ileriye hazırlamak istiyor. Bunu için bana, bize düşen bunu en iyi şekilde yapmak. Şu konuda çekince var. Yarın arkadaşlar beni çağırırsa eğer, bu arkadaşların tavrının ne olacağıdır. Çünkü çoğu, gidersem eğer burada kalmayacaklarını belirtmişlerdi. Tabi her şeyden önce örgüt, ama insan gençlik ruhunu göz önüne getirdiğinde yapabileceklerinin ne kadar çok olduğunu da görüyor. Her gün onları motive etmeye, eğitime yönlendirmeye çalışıyorum ama benim yoğunlaşmalarımın çoğu savaş alanında.

Devremiz de sonlara doğru gidiyor. Son bir dersimiz kalmış. Bundan sonra kapanışa doğru gideceğiz. Zaten bu taburumuz dağıtılmadı. Bu durumda gitme olasılığım da artabilir. Örgüt, tabura ilişkin son kararı açıkladı. İki taburu dağıtıp tek tabur şeklinde ör-

gütlendirilecek. Bu temelde ben de yeni bir rapor yazdım. Kabul edilirse eğer ben, savaş alanına doğru, yol alabilirim. Ve kabul edileceğine dair büyük bir umutla doluyum.

Heval Deniz'in şahadet haberi de bu istemimi daha da körükledi. Heval Deniz ile bir süre beraber kaldık. Anısına bağlılığın gereği, bundan sonra, her nerede olursam, kazırım daha coşkulu ve iyi katılımı kendime esas alacağım.

Zerdeşt TOLHILDAN

Devremiz sonuçlandı. Bugün kapanışımızı yaptık. Birkaç gün öncesinde gelişen platformlarla, her bir arkadaş eleştiri ve özeleştiriler eşliğinde süreç karşısındaki tutumunu ve sözünü yineledi. Genel anlamda tüm arkadaşlarda bir düzenleme heyecanı var. Bu heyecana ortak olmamak elde değil. Daha önce arkadaşlara taburca alan dışına çıkabileceğimizi söylemiştim. Nitekim öyle de oldu. Ancak kadın arkadaşların, son dakika değişen düzenlemeleri nedeni ile kadın arkadaşlar alanda dağıtıldılar. Erkek arkadaşların bölüğü de, komple dış alanlara gidecek. Ben de arkadaşlarla beraber gideceğim. Nereye kadar, bilmiyorum. Ama tüm arkadaşları sağ selim yerlerine ulaştırma sorumluluğu benimdir.

Düzenlemelerin dış alanlara olduğunu öğrenen arkadaşları, müthiş bir coşku, heyecan ve sabırsızlık sardı. İki de bir gelip ne zaman çıkacağımızı soruyorlar. Ama çıkış benim elimde değil. Arkadaşların gelmesini bekliyoruz. Son sözü arkadaşlar söyleyecek.

Biz ayrılırken kadın arkadaşların gözlerinde birikmiş duygu yoğunluğu asla unutmayacağım tablolardan biridir. Çok farklı bir süreç geçirdik. Zorlanmalar oldu; üzüldük, birbirimizi üzdük. Belki kırdık, kırıldık. Ama bu an her birimiz açısından asla unutulmamacak bir an olarak hatıradaki kalacak. Yoldaşlık, zaten acısı ve tatlısıyla, sevinciyle, hüznüyle hep beraber yaşandığında büyük anlam bulur. Anılarımızı bu gerçekliklerle somutlaştırır, yarınların oluşturulmasında temel olarak ele alırız. Ayrılık anı geldiğinde, ayrılıkların sadece aramızdaki yoldaşlık bağını, umutlarımızı, amaç ve hedeflerimizi güçlendirebileceğini bilince çıkararak doğru yaklaşım sergilememizi sağlar. Tebessümler eşliğinde, hafif hafif yanaklardan inen gözyaşları eşliğinde yükselen “Biji Serok APO” ve “Serkeftin” sloganları cana can katıp, umutları tükenmez kılar. Bizler

böyle bir andan geçtik. Biz gerillalar için, kendini özgür yaşamın oluşturulmasına adanmış özgürlük militanları için her an yanı başımızda olabilecek, hatta başımızı koyduğumuz yastığımız kadar yakın bir gerçekliktir. Bu gerçekliğin farkında olmak özgür yaşam mücadelesi ile daha anlamlı ve yapıcı bakmamızı sağlar. Bu temelde gelişimin akış gücüne daha saygın yaklaşım sergilenebilir.

Her birimizin mücadele tarihine kısaca ama büyük anlam bırandıran bir an olarak geçiyor. Belki bazılarımız böylesi anları daha fazla yaşamışızdır... Belki bazılarımız bir ilk yaşıyor. Ama bu anın anlamı her birimiz için ortaktır. Çünkü gözlerde görünen, dışa vurulan ve dilden yükselen “serkeftin” ler aynı tonda, aynı coşkunlukta, aynı heyecanda. Bundan dolayı yürek, beyin ve duygu bütünlüğünün yoldaşlık hakikati ile buluştuğu bir an...

Yoldayız! Yolda birer yolcuyuz! Bu yol, özgür yaşam yolu, umut dolu, özgürlüklerle kutsanmış. Bu yol, bizim yolumuz. Bu yola layık olmak bizim elimizde. Bu yolu büyütmek ve güzelleştirmek bize kalmış. Başaracağımıza olan inancımız büyük. Çünkü büyük yaşama arzumuz var. Çünkü BÜYÜK yaşamak zorundayız...

Zerdeşt TOLHILDAN

Buradaki üçüncü günümüz. Bawer arkadaşın gelmesinden sonra tüm arkadaşları değerlendirip uygun düzenlemeler yapmaya çalıştık. Bu temelde dört arkadaşı güvenlik olarak tuttuk. Diğer arkadaşların hepsini de Zağros, Haftanin ve Metina alanlarına düzenledik. Tüm arkadaşlarda heyecan doruktaydı. Bendeki heyecan da çok farklı değildi. Sonbaharda eğitime gitme durumunu bilme me rağmen yoldaşların coşkusuna ortak olmamak elde değil. Her biri yeni bir alana gidiyor. Yeni bir mücadele alanı, yeni yüzler, yeni yeni bir coğrafya... Her şeyi ile yeniliklerle dolu bir yolculuk. Olabildiğince arkadaşların istem ve önerileri doğrultusunda ama örgüt ihtiyaçlarını göz ardı etmeden arkadaşları düzenlemeye çalıştık. Belli düzeyde dengeli bir düzenlemenin olduğunu söyleyebilirim. Kararsızlık durumu yaşayanlar dahi kararlılıklarını belirterek, doğru ve güçlü bir katılım sergileyeceklerinin sözünü verdiler.

Bunlar benim açımdan da bir ilkti. Yöneticilik konusunda ilk ciddi tecrübemdi. Bölük düzeyinde ilk defa böyle bir sorumluluk

üstleniyordum. Çok uzun bir süre olmasa da, bu genç yoldaşların sorumlusu olarak, ayrılık anı geldiğinde çok duygulandım. Duygusal yanımın olduğunu biliyordum ama bu derece yaşanabileceğini tahmin etmiyordum. Bawer arkadaş, arkadaşların hepsini gönderinceye kadar yanlarında kalmamı istedi. Açıkçası o anı yaşamak istemiyordum. Çünkü birçok kez bu anlara şahitlik etmiştim. Gidenin ardından bakmak, uğurlayan olmak çok zorlayıcı bir durum... Bunu biliyordum. Çünkü daha önce de bunu yaşamıştım. Her ne kadar yürek coşkusu olsa da, gözlerde yaşlı bakışlar kendini dışa vuruyor. Umut varsa da, hüznün ve ayrılığın ince sızısı da gelip yerleşiyor yanı başına. Bir daha ne zaman görürüm ya da 'görülebilecek miyiz'in inciten kaygısı kaplar yüzü. O an insan kontrolde değildir. Yüreğinde beliren ince hatları kendin görmezsen de karşındaki bunu görür, hisseder.

Bunu yansıtmamaya, hissettirmemeye çalışsan da duygular tüm baskınlığı ile gelir yerleşir yüreğe, düşünceye ve bedene. Bir de bu düzeyde aldığım ilk sorumluluk olması nedeniyle, bu yoldaşlarımı uğurlamak ve onları uzak diyarlara yolculamak çok zor geldi. Dün akşam ilk grubu gönderdik. Zağros yolcusu oldular. Saat gece 8.00 i gösteriyordu. Arabanın korna sesi ile yürekteki atış hızı daha da şiddetlendi. Ve veda anı! Her biri ile güçlü bir şekilde sarıldıktan sonra arabanın arkasında bir tek ben kaldım. Tüm arkadaşlar hep bir ağızdan, "bize ilişkin iyi şeyler duyacaksın" deyip " Biji Serok APO" sloganı eşliğinde zifiri karanlığın içinde uzaklaştılar.

Diğer iki grubu da bu sabah gönderdik. Yine aynı atmosfer vardı. Ve yine bir ben kaldım. Uzaklaşan arabanın gözden kaybolmasıyla elim kendiliğinde sigaraya gitti. Bir taşın üstüne oturup sigaramı içtikten sonra ben de tersi yöne hareket ettim.

Her biri ayrı bir dünya, ayrı bir umut kaynağı! Bakışlarındaki sonsuz yaşam mücadelesi insanın yıllarca, kaygısızca mücadele etmesine yetiyor. Ne derece başarılı bir eğitim verdiğimiz ileriki süreçlerde anlaşılacak. Ama bu yoldaşların her biri Önderlik tarafından bize emanet edildi... Çünkü Önderlik "onlar benim yoldaşımdır" dedi. Onlara sahip çıkmak Önderliğe sahip çıkmaktır. Onları güçlü kılarak Önderliği, Önderliğin felsefesini güçlü kılmış oluruz. Bundan dolayı doğru yaklaşmak, sıradan ve basit yaklaşmamak çok önemlidir. Her birimizin onlardan alacağı çok şey var. "Bilmiyorlar", "Gençtirler", "Bilinçsizdirler" vb. söylemlerle biz sadece kendimizi kandırıyoruz ve

onların ruh dünyalarını yanlış ele almış oluyoruz. Aslında toplumsal gerçekliğimizi, düzeyimizi en iyi onlarda anlayabiliriz.

Sonbahara, eğitim devresi başlayınca kadar 15 yaş altı arkadaşların eğitimlerinde yardımcı olmam için, arkadaşlar öneride bulundu. Ben de olumsuz karşılamadım. Benim açımdan da bir yoğunlaşma süreci olacak. Elimden geldiğince layık olmaya çalışacağım.

Zerdeşt TOLDILDAN

1 Eylül!

1 Eylül! Koskoca “barış”ın içine sığdırıldığı, dokuzuncu ayın ilk günü. Şimdi dünyanın birçok yerinde, savaşın kirliliğinden, açısından nasibini almış birçok halk, insan sokaklarda barışa olan özlemini haykırıyor. Başta da Kürt halkı! Özellikle son iki yüzyıldır bu topraklar savaşın kirliliklerle, hastalıklarla dolu yüzüne bakmak zorunda kaldı. Tarihin birçok döneminde birçok toplum egemenlerin savaş politikaları neticesinde ya yok olmuş ya da sistem içerisinde yaşamaya mahkûm olmuştur. Son kırk yıllık savaşta gördüğümüz üzere, savaşın en kirli yönleri Kürt halkı üzerinde uygulanmaya çalışılmıştır. Ama Kürt halkı ne tam yok olmuştur ne de sistemin dayattığı yaşama adapte olmuştur. Buna karşın, direniş yolunu seçerek, teslimiyeti param parça etmiştir. PKK şahsında bu daha da derinleşmiş, bir bütün Kürt halkına dağılmıştır. Her ne kadar Kürdistan’ın dört parçasında özgürlük mücadelesi kanla başarıya ulaştırılmak isteniyorsa da Kürt halkı yürek birlikteliğini sağlama yolunda. Bu durum insana büyük heyecan veriyor. Çizilen ve çekilen tüm yaşam sınırların anlamsızlaştığı bir süreçten geçiyoruz. Böylesi bir atmosferde yine en önde Kürt halkı barış istemini yüksek sesle haykırıyor. Çektiği tüm acılara karşın barıştan yana duruşunu bir an olsun değiştirmiyor. Aslında Kürt halkındaki neolitik öz somut anlamda kendini dışa vuruyor.

Yeni bir ay, yeni bir mevsimin henüz başı. Ve Kürtler her yerde başı dik, onurluca özgür yaşam yürüyüşüne devam ediyor. Tüm dayatmalara rağmen barışa olan tutkusundan da vazgeçmiyor. Ama barışı isterken kimseye yalvarmıyor. Bunu da emeği ile mücadelesi ile elde etmeye çalışıyor. Bu temelde Önderliğinin izinde büyük adımlarla ilerliyor, ilerlerken şunu demekten geri durmuyor;

“Heya Serok azad nebe

Aştî şaşîti ye!”

Zerdeşt TOLHILDAN

Harûn

Nicedir durgun kalemim. Akacak bir defter arar. Ama kalemi arasına alacak parmaklar yorgun. Yorgunluğu boşuna değil. Son zamanların en buruk ruh halinde yürek... Bundan işte, karar vermekte zorlanıyor yüreğim; yazayım mı yazmayayım mı?

Yazmak; ruhumun sızılarını dindiren bir ilaç gibi, biliyorum. En çok da sözün yetersiz kaldığı zamanlarda devreye girer. Akar nice duygu kareleri çizgili defterlere. Suyun akışkanlığında, yatağını oluştura oluştura bir bir dökülür duygular.

Şimdilerde tek ilacımın yazmak olduğunu bilsem de tutuklu kalır yüreğim. Söz geçiremez parmaklarıma ve akmaz kalemin mürekkebi. Duygularımın dili olan kalem! Biçare bir halde durur yeleşimin sol cebinde.

Kalemim: yüreğim. O kadar çok şey var ki zulasında biriktirdiği. Öyle ki en küçük fırsatta dökülmeyi bekleyen kos koca bir deryadır. Belki de bunların ağırlığındadır. Bu yürek çok ağırlaştı!

Hep başka zamanlara, buluşmalara ve birliktenliklere ertelemek zorunda kaldığım, yetersiz yoldaşlığımın ağır yükü! Ömür defterine yeni “keşke”ler eklenmesine sebep olan, çocuk yüreğimde müthiş pişmanlıklar doğuran, zaman aşınımına uğrasa da ağırlığı bugün gibi taze, paylaşılmayı bekleyen özlemler...

Kalemim ile sustu sanki geceler. Dolunaylı zamanlar daha geç gelir oldu. Hiç bu kadar dolunaya hasret kaldığımı hatırlamıyorum. Eylül, hiç bu kadar, uzamamıştı. Bu kadar hüznün kokmamıştı sonbahar. Ve ayrılığın karanlık yanını ilk defa iliklerime kadar hissettim. Tüm özlemlerimi toplayıp, öyle yürümek istedim. Yağın yağmurun eşliğinde, hafifte esen rüzgârı da alarak arkama, öylece üstüne gitmek istedim zamanın. Ama tüm zamanlı zamansız ayrılıklarımı anlamlandıran özlemlerim bile baskın çıkamadı bu son ayrılığa. Kalemimin belini büken, adı HARÛN olan, zamansız ayrılık...

Henüz kısa bir süre önceydi, büyük cihaz üzerinden konuştuk. Dört yılın özlemini on dakikaya sığdıramazdık. Bir dahaki ilk fırsatta daha çok konuşacak, özlemlerimizi paylaşacaktık. Ama o fırsatı bulamadan, kahpelik buldu Harûn'u! Komplo sonucunda iki yoldaşı ile birlikte şehit düşmüştü Harûn.

Son süreçteki DAİŞ saldırılarını fırsat bilen, kahpelikte ve komploculukta sınır tanımayan İran devleti, Kelareş alanında sınıra

DAİŞ'lilerin geldiği haberini yayarak, arkadaşları yönlendirmiş. Aralarında Harûn'unda olduğu üç arkadaş kontrol için gittikleri yerde suikast sonucu şehit düşüyorlar. Ve şimdi körpe bedenleri, bu yobaz, kahpe ve komplocu devletin elinde...

İçim kan ağladı sanki. Böylesine ağladığımı hiç hatırlamıyorum. Böylesine gözyaşlarına boğulacağımı hiç tahmin etmiyordum. Bundandır belki de sustu yürek, sustu kalemim.

Üniversite birinci sınıftan bu yana beraber gülüp, beraber coştüğümüz zamanlar geçmişti aramızda. Okuldan atılmalar, gözaltı ve tutuklanmalar ve Partiye katılıma kadar nice yaşanmışlık vardı. En çok da katılım kararını almadan önce bana Zerdeşt ismini vermesi, katılımımızla beraber, Tolhildan olmamız gerektiğini söylemesi var, hatıralarımın başköşesinde. Tolhildanlar olarak yolcusu olduğumuz özgür yaşamın ilk adımlarını heyecan dolu, bir o kadar da fırtınalı duygular eşliğinde atmıştık. Hep Harûn vardı yanı başımızda. O, bizim komutanımızdı. Pratikte de, ideolojide de ÖNCÜMÜZDÜ bizim. Biz Tolhildanlar'ın ve sonradan yeni gelen onlarca ardılıımızın... Halen yeni katılanlar, ilk olarak, Harûn'u sorarlar bize. Yarattığı etki öylesine derin ki, unutulması imkânsız. Halen analar ilk selamı O'na gönderiyorlar. Cılız bedeninin içinde taşıdığı müthiş cesaretli yüreği tüm mücadele alanlarında yer edinmişti.

Tüm dayanılmazlığına rağmen, verdiğimiz sözün güçlü bir ardılı olarak, Tolhildan'ca bir duruş sergilemem gerektiğini biliyorum. Yüreğimin eskisinden daha çok ağırlaştığını biliyorum. Yükümün eskisinden daha çok ağırlaştığını biliyorum. Bu yükü daha güçlü omuzlayıp Tolhildanlar'a layık olmak için ne yapmam gerektiğini de çok iyi biliyorum. Bunun için belki de bir daha asla ağlamayacağımın sözünü verdim. Ve yazacağımı, her ne olursa olsun bu kan damarlarımdan aktığı sürece yazacağım.

Tolhildanlar'ın mücadele ve yaşamlarını yazacağım. Mücadele duruşumla yaşamımın her anına yerleştireceğim.

Diren, Demhat, Şoreş ve Harûn yoldaşların Tolhildan'ca ruhunu tüm mücadele yaşamımda sergilemek için, var olan çabamı daha da güçlendirip, doğru bir bilinç ve güçlü bir pratikle örgüt hizmetine sunacağım.

Unutma,

“Unutmak İhanettir!”

Zerdeşt TOLHILDAN

Kobanê Ve Kürt Aşkı

Henüz gece yeni başlamasına rağmen, tüm yoldaşlar, akşam haberlerini dinledikten sonra, yatmaya başladılar. Üslenme çalışmalarından dolayı genel bir yorgunluk var. Son 15 gündür kamp yerimizi yapmakla uğraşıyoruz. Arkadaşlarla yaptığımız tartışmalar sonucunda bir eğitim devresi görmemin olumlu olacağı belirtildi. Daha önceki öz savunma yoğunlaşmalarından dolayı, Şehit İbrahim Akademisinde eğitim görmeyi önerdim. Önerim uygun görüldü. Bu temelde bahara kadar burada olacağım.

Baharın başında Kuzey'e Xerzan'a gitme istemimi de yönetime ilettim. Eğitim sonucunda tekrar tartışacağımız belirtildi.

Ağır bir atmosfer var Kobanê'de. Son süreçte yaşananlar her birimizi ciddi şekilde öfkeliendirmekte. Yanı sıra heyecanlandırmaktadır. Emperyalist güçler, DAİŞ aracılığı ile topyekûn saldırıya geçmiş. Kürt halkını Kobanê'de bastırmak, nefessiz bırakmak istiyor. Buna karşın Kürt halkı da büyük direnişte ve özgür yaşamda ısrar ediyor. Bu uğurda büyük bedeller veriliyor. Gün yok ki bir şahadet haberi gelmesin. Gecedeki ağırlığın sebebi bundandır. Her bir arkadaş var olan durumdan rahatsız. Her birimiz Kobanê'de yaşanan duruma tahammül edemiyoruz. Gitme istemi çok yoğun şekilde kendini dışa vuruyor. Ama örgütün plan ve projeleri de var. Bu temelde her bir kadrosunu nasıl ve nerede konumlandıracağını en ince ayrıntılarına kadar hesaplıyor. Son bir haftada üç taburluk güç Rojava ve Şengal hattına konumlandırıldı. Çete saldırıları çok ciddi bir boyutta; Yanı sıra KDP ve yayın organlarının psikolojik savaş yöntemleri de Türk devletinin askeri ve lojistik desteği de var olan öfkemizi iki katına çıkarıyor. İhanetin, işbirlikçiliğin her zamanınkinden daha beter yürürlükte olduğu bir süreç bu süreç...

Şimdi gök gürlemeleri eşliğinde yer yer yağan yağmur var. Gecede şairin değımi ile "hava kurşun gibi ağır!" sonbahar mevsiminin ilk yağmurları. Toprağın rengi ve kokusu değışti. Çok yakında doğanın rengi değışime uğrar. Her şey değışir. Çünkü zaman var. Bir şekilde her şeyi gelip bulurdu zaman. Zaman durmuyor, ilerliyor. İlerlerken kendisi ile değıştiriyor. Ancak sanki bir tek Kürtler için acıya yazılmış zaman. Tüm insancıl, kolektif ve kapsayıcı yaklaşımlarına karşın her kes bir olmuş Kürdün özgür yürüyüşü karşısında. Emperyal güçler tarafından lanetlenmiş bir halk gibi. Her şeye rağmen tüm egemen güçlerin bastırma ve yok etme

saldırılarına karşın, bir an olsun, direnişten ve özgür yaşam tutkusundan taviz vermiyor ve geri adım atmıyor. Bundandır belki de tarih boyunca yaşama tüm saldırılara karşı onurluca göğüs germiş ve varlığını bu günlere getirmiş. Bunca ödenmiş bedelden sonra, elde edilen değerleri bırakmak hiçbir Kürdün kabul edeceği bir şey değil. Bunun için şimdi gerillasıyla, halkıyla, çocuğuyla, kadınıyla, genciyle, yaşlısıyla her kes mücadele alanlarında yürüyor. Bu savaş bitmeyecek; bu direniş ateşi hiç sönmeyecek; Taa ki özgür Kürt bu topraklarda özgürce nefes almadan...

Zerdeşt TOLHILDAN

Televizyonumuz bozuk. Kobanê ve Kuzeydeki gelişmeler alabildiğine yoğunlaşıyor. Kobanê direnişi bir aylık bir süreyi arkasında bırakırken Kuzey'deki serihildanlar yer yer soğusa da hala tansiyon yüksek. Genel olarak tüm Kürdistan ayakta.

Bu gelişmeler yaşanırken bizler de kampımızı tamamlamak üzereyiz. Bu gün okulumuzu bitirdik, ayın yirmisine doğru eğitimin başlama ihtimali var. Tüm arkadaşlar çok emek verdi. Zorlanmalar yaşandı. Fiziksel zorlanmaların yanı sıra süreç karşısında yeterli düzeyde cevap olamamanın yarattığı psikolojik etki baskın çıkıyor.

Bu aralar benim de fiziksel rahatsızlıklarım artmış durumda. Ayağımdaki damarlardan dolayı belimde başlayan rahatsızlığım gittikçe daha da kötüleşiyor. Arkadaşlara yansıtmamaya çalışıyorum ama geceleri ağrılardan yatamadığım zamanlar oluyor. Durumumu fark eden arkadaşlar da var. Dikkat etmem için uyarılarda bunuyorlar. Hatta belli bazı ağır çalışmalardan geride de tutmaya çalışıyorlar. Ama her kes bir şekilde katılırken benim geride durmam kendim için kabul edemeyeceğim bir durum. Pratik çalışmaların son dönemecindeyiz. Yavaş yavaş eğitim düzenine geçeriz. Düzen oluşturduktan sonra yoğunlaşmalarımız da bir sisteme kavuşur. Bir süredir okuma fırsatımız bile olmuyor. Neyse ki tüm kamp yapım aşaması boyunca farklı sakatlıklar yaşanmadı.

Yeni şervan devrelerinden beraber olduğumuz bir arkadaşla bugün tüm yoldaşlarımızı andık. Konu Harûn'a gelince konuşmak istemedim. Ama sonra 'nereye kadar' diye içimden geçirdim. Artık Harûn'un şahadetini daha da anlamlandırmam lazım. Ne kadar zor

gelse de, dile gelmese de, düşünmesi zor bile olsa, kabullenmem gerekir. Eski günlerimizi, eski anılarımızı bir bir tazeledik. Acısıyla, tatlısıyla. Ama en çok tatlı anılarımızı...

Anılarımız, bize yolumuzda ışık olmaya devam ediyor.

Zerdeşt TOLHILDAN

Var olan sağlık sorunlarımdan dolayı hastanenin yolunu tuttuk. Sonuç itibari ile ayağım için yapacakları bir şey yok. Ameliyat olmam gerek. Belimde de ayağımdan dolayı disk çıkmış. Bunlar çok önemli değil de hastaneye gitmek istememin temelinde Harûn'un küçük kız kardeşini görme istemiydi.

Kafamda birçok soru eşliğinde, tüm cesaretimi toplayarak bu yolculuğa düşmüştüm. Acaba haberi var mıdır? Öğrenmemişse nasıl konuşacağım? Ya bir pot kırarsam vb. sorular son ana kadar da kafamda yankılanıyordu.

Tüm cesaretimi toplamama karşın hazır olmadığımı da hissediyordum. Ama aşmam gerekirdi. Bu isteme karşın Têkoşin, operasyon okuluna gitmiş. Biraz rahatlamıştım ama biraz geçince bir huzursuzluk kapladı yüreğimi. Son süreçte özellikle Kobanê direnişinin yoğunluk kazandığı günden bu yana en az üç devre operasyon okulu devrelerini tamamlayanlar savaş alanına gönderilmişti.

Bu devrenin de tamamlanmadan dağıtılma olasılığı vardı. Aynı zamanda bu, şu anlama da geliyordu; henüz Harûn'un şahadetinden haberdar edilmemişti. Zaten hastanedeki çalışma arkadaşlarımdan böyle bir haberi alıp almadığına ilişkin bilgiler aldım. Henüz kendisine bir şey söylenmemişi.

Bundan dolayı belki de yüzleşmeyi bir türlü başaramadım. Onda Harûn'u görecektim. Ama Harûn değildi. Biliyorum bir yerde belki kısa süreli de olsa yüreğim ferahlayacaktı Têkoşin'i görsem, onunla konuşsam, en azından "Harûn gibi yiğit, yürekli, fedakâr ve yoldaş ol" diyebilecektim. Ne de olsa biz evden çıktığımızda Têkoşin henüz küçük bir çocuktü. Belki Harûn'u hatırlayacak kadar tanımamıştı. Bunun için, ben olmuş Harûn'u, dilim döndüğünce, yüreğim elverdiğünce anlatacaktım.

Ama yapamadım. Aramızda beş dakikalık bir mesafe olmasına karşın, ayaklarım götürmedi beni. Titreyen bedenimi kontrol ede-

mezdim. Dilim tutulur, bir söz bile söyleyemezdim. Belki gözlerimin asiliğine direnemez, gözyaşlarımı akıtırım diye söndü içimdeki tüm görme istemi. Şunu da biliyorum yarın bu kadar görme imkânı varken görmeye gitmemenin duygusal sonuçlarını yaşayacağım. Ama her şeye rağmen henüz içimde kabullenmediğim bir gerçeklik olmasından dolayı görmememin iyi olacağını düşünüyorum.

Tek yapabildiğim bir selam ve günlük tutması için bir defter göndermek oldu. Yetmeyeceğini bilsem de şimdilik yapabileceğim bu. Ama şunu da belirtiyorum ki, bir an önce bu durumdan sıyrılmam gerek.

Bunun düşünsel yoğunluğundandır bilmem ama yapılan iğne-den sonra kendime gelmişim son anda arkadaşlar müdahale etmişler. Birkaç saat sonra ancak kendime gelebildim.

Zerdeşt TOLHILDAN

Anlatmalı

Anlatmalı! Rüzgârlı zamanları, bu zamanlarda ensemizde dolanan, burun deliklerimizi yoklayan reyhan kokusunu anlatmalı. Anlatmalıyız; bir bir peşinsıra düşen, topağın kutsallığında hayallerini yıkayan her bir canı anlatmalı.

Anlatmalıyız. Çoğu yağmur olmadan ıslandığımız zamanları anlatmalıyız. Öyle ki anın gizemi anın kendisi ile sınırlı kalmasın ve geleceğe aksın diye. Öyle bir anlatalım ki kayıp kırlangıç yuvasını bulsun ve tozlu kanatlarında birikmiş ter tanelerinde kutsayalım özlemlerimizi.

Anlatmalı! Sevgilerimizi, özlemlerimizi ve yarım kalmış, tamamlamadığımız yürüyüşlerimizi. Belki bir çaresi bulunur diye. Düşlerimizin hayallerimizin kâbuslarla büyümemesi için anlatmalı. Çoğu çocukluğumuzdan kalmış duygularımızı, zamana kurban etmemek için. Çocuk gülüşler kurşunlanmasın ve bir harabenin altında ezilmesin diye anlatmalı. Esen rüzgârın ulaşmak istediği mekânlara ulaşması için anlatmalı.

En çok da gülüşlerini, cana can katan uçuşunun kenarında düşecekken tutunacağımız dal olan yürekten bakışlarını ve dilden dökülen “HEVAL” gerçekliğini anlatmalı. Beş harfin bir araya gelmeden öte bir şey olan, kanla, terle, gözyaşıyla, umutla, sevgiy-

le yüklü bir gerçeklik olduğunu anlatmalı. Anlatmalı ki; bu dağların bağrında nasıl bir tarihin taşıdığını hissedebilsin insanlar. Bu dağlar ki milyonların özgürlük çıığına sırt çevirmeyip özgür yaşam arayışçılarına meskenlik etmişti. Tarihin her döneminde zirvelerini ateşin ve rüzgârın buluştuğı yerde halaya tutuşmasını bilen yüreklere açmıştı.

Anlatmalı! Dağları; dağlı ateş yürekli çocukları! Dağlarla nasıl bir olduklarını, dağlarda nasıl yaşam yarattıklarını anlatmalı. Anlatmalı ki; nice yiğidin kalp atışlarıyla bu dağların hala dik durduğunu anlasınlar diye dağı, kadınları, kavganın onurunda büyümüş ve kendisi ile yeniden özgür yaşamı büyötmüş ay kokulu, güneş sıcaklığındaki kadınları anlatmalı. Sistemin tüm soysuzlaştırma ve köleleştirme çabaların karşın seçimini özgür yaşamadan yana yapan büyük yürekli İhtarların, İnannaların ardıllarını anlatmalı. Tarihi yazılmasa da adları lanetliler olarak anılsa da, canlı canlı gömölüp, tek tek avlansalar da; var olduklarının ve varlıklarıyla özgür toplumu yeniden özgürleştireceklerinin sözünü vermiş uçurumların kadınlarını anlatmalı. Anlatmalı ki; dünü bugün ile buluşturup yarınlara ulaşırsınlar diye.

Besê'yi, Zarife'yi, Rindêxan'ı anlatmalı. Düşmanın hiçbir zaman için esir alamadığı yürekli Kürt kadınlarını anlatmalı. Kimi uçurumlarda özgürleşirken, kimi rext kuşanıp savaş alanlarını mesken edinirken, kimi; vatandan başkasına yar olmayacağını sözünü vererek bedenini suların akıntısına bırakan ölkemin kızıl güllerini anlatmalı. Anlatmalı ki; ardılları olan nice canın yaşam mücadelesi daha iyi anlaşılsın ve hedefleri gelecek zamanlara taşınarak zaferle anlam kazansın diye, anlatmalı.

Bêrîtan'ı, Zîlan'ı, Viyan'ı, Nûda'yı, Delîla'yı, Amara'yı anlatmalı. Karanlık uçurumları anlamsız kılan, düşmanın beyninde bomba olan; yüreklerde isyan ateşi olan ihanetin zincirlerini büyük iradeleri ile kıran, sesiyle ölkemin çocukları yeni güne güler yüzle bakan ve tüm ezilmiş halkların birlikteliğini mücadelesiyle yaşam-sallaştıran nice tanrıça soyluları anlatmalı. Öyle bir anlatmalı ki; Ronahî olsun yürekler ve Diren'sin en çaresizler bile! Tolhildan'ca bir duruşla bir an olsun gülüşünü bırakmayan yüreklerin, öfke selinde nasıl yakıcı olduğı anlaşılsın diye anlatmalı.

Anlatmalı Ronahî, Diren, Tolhildan olan her kes anlatılmalı. Gelirken aydınlık olup direnme ile devam eden esmer kızı anlatma-

lı. Rengini topraktan alan, asi bakışlı, Urfalı kızı anlatmalı. Neden Tolhildan olmayı seçtiğini, yola girerken edindiği amaçları, bu amaçlar uğruna verdiği mücadeleyi anlatmalı. En çok da Dolunay ile olan yoldaşlığı anlatılmalı. Tolhildanlar'dan ayrı geçen her anı paylaştığı o solgun benizli gecelerde, yeryüzünü aydınlıkla buluşturan aylı geceleri anlatmalı. Her soluk alış verişinde rüzgârın her esişinde, suya dokunuşunda, yüzünü güneşe döndüğünde anımsadığı yoldaşlarını ve yoldaşlığını anlatmalı. Dêrsim sevdasını, Mûnzûrların yamacından soğuk bir tas su içme arzusunu ve bu dağların her bir karışını dolaşma ve mücadele istemini anlatmalı. Anlatmalı! Yoksa üşür gülüşler; soluksuz kalın beden; ruh ise bir kafese kapanmış gibi hisseder kendini. Öyle bir anlatılmalı ki özleminden kimsenin ölmediği, aksine bin yıllara taşınacak bir hayatın yaratılacağı anlaşılın.

Anlatabilmeli Diren'i; Urfalı esmer kızı. Wan'lı zamanlarını, çıkışını, çıkarkenki vedasın ve dağlarla olan ilk büyük buluşmasını anlatmalı. Dağlarda geçirdiği tüm zamanları, bu zamanlarda edindiği her bir düşünüyü ve bu düşlere ulaşma çabasını anlatmalı. Öyle bir anlatmalı ki; yarınlarda kalmasın özlemler anlam bulsun bugün ve özgürce yürünülsün yarınlara. Ki RONAHI yolunda Tolhildan'ca DİREN'ebilsin diye her bir can.

Şehit Diren TOLHILDAN'ın anısına!

Zerdeşt TOLHILDAN

Bugün resmi olarak eğitime başlama sözünü verdik. Son dört gün Bir Halkı Savunmak kitabını okuyorduk. Dün Cemal arkadaşların yaptığı ve bugün yapılan söz verme töreni ile akademimiz Şehit Şahin Devresi adı altında eğitimine başladı.

Cemal arkadaşın dünkü toplantısı sürecin anlaşılması açısından çok önemliydi. Bir süredir yaşanan gelişmeler, bazı açıklamaları gerekli kılıyordu. Özellikle Kuzey'de baharla beraber, hatta bahardan önce bile olası bir savaş durumunun olduğu üzerinde yoğunca duruldu. Bu temelde göreceğimiz bu eğitim devresini en iyi şekilde değerlendirmek ve doğru büyük zaferin doğru militanı olmak, her birimizden öncelikli olarak istenendir. Daha önceki yoğunlaşmalarım üzerinden daha derinliğine geliştireceğim yoğunlaşmalarla bu eğitim devresini sonuçlandırma hedefindeyim. Bu

hedefim doğrultusunda yaşamsal, ideolojik ve felsefik anlamda beni zorlayan, aşamadığım, göremediğim yanlarımı çok daha iyi bilince çıkarabileceğim. Yanı sıra pratik boyutta yaşanan yetmezlikleri de aşma imkânı verecektir bana.

Bilim Aydınlanma'daki son dört yıllık süreçte edindiğim bilgi-birikimi de doğru değerlendirerek, aldıklarımı doğru tarz ve yöntemle burada yoldaşlarla paylaşma imkânını da bulacağım. Nasıl ki gençlik taburunda sadece vermeyi esas almadıysam, burada da sadece almayı esas almayacağım. İnanıyorum ki, bu dengeyi tutturabilirsem, hakikat yolunda daha iddialı adımlar atabilirim. Hakikat savaşı olmak kolay değil. Hakikat yolu ne cahilliği ne de kendini beğenmişliği kabul eder. Aldığı kadar vermesini bilen; verdiği kadar almaya açık olan kişinin yolunda daha başı dik yürümesi olacak, olandır.

Bilim ve Aydınlanmadan çıkmam nedeniyle benden beklentilerin olduğunun da farkındayım. Bir yandan ağırlık yüklese de diğer yandan Bilim Aydınlanmadan çıkmanın (orada kalmanın) gururunu yaşıyorum. Çoğu arkadaşın eline düşmeyecek büyük bir fırsattı benim için. Yer yer arkadaşlarla geliştirdiğimiz tartışmalarda bu durumun ağırlığını tüm içtenliğim ile hissediyorum. Bundan dolayı Partinin ve yoldaşların emeklerine layık olma çabamı daha da büyütmem gerektiğinin farkındayım. Umarım bu beklentilere Tolhildan'ca bir duruşla cevap olurum. İncim büyük. Bu inanç doğrultusunda edindiğim amaçlarım büyük. Şimdi bu büyüklük temelinde büyük yaşayıp büyük zaferi kazanmak gerekir. Bu eğitimle, bir bütün olmasa da, kişiliğimde, yaşamımda ve pratiğimde yaşanan nice yetersizliği aşacağım.

Açılış sözüme bir de ek yaptım. Önderliğe, şehitlere, halka, zindandaki yoldaşlara, PKK ve PAJK'a, hazır olan ve olmayan arkadaşlara ve Tolhildanlar'a söz verdim. Ağırlığının farkındayım. Ama ben bir Tolhildan isem bu sözü en iyi şekilde, Tolhildan'ca yerine getireceğim. Ronahî, Şoreş, Demhat ve Harûn'a layık olmak bunu gerektirir. Ben buna layık olacağım. Tolhildan olmanın gereğini yerine getireceğim.

Zerdeşt TOLHILDAN

Eğitim

Eğitimin anlam ve önemini tartışıyoruz. Her arkadaş anladığı oranda yoğunlaşmasını ortaya koyuyor. Çoğu değerlendirmeler şekilsel kalsa da öz itibari ile genel doğruların anlaşılması açısından önemli veriler sunuyor.

Genel anlamda gelişen tartışmalarla açığa çıktı ki; Önderlik ve PKK ilk çıkışından bu yana en çok önem verdiği, olmazsa olmaz kabilinde ele aldığı konu, eğitim konusu olmasına karşın, en çok sorun yaşadığımız konunun başında da eğitim gelmektedir. Çok ciddi bir paradoks... Biz kadrolar olarak mücadelenin birçok alanında yaşadığımız paradoksların kaynağı niteliğinde olan eğitim sorunu, partinin tüm çabalarına karşın hala çok ciddi bir kadrosal sorun olarak karşımızda durmaktadır.

İstisnasız eğitim konusundaki düşüncelerini dile getiren her bir arkadaşın bulunduğu nokta eğitimin “yeni insan yaratma”, “insanın kendini yenilemesi” oldu. Muhakkak doğrudur. Ancak eğitime karşı tutucu yaklaşımlarımızdan dolayı “yeniyi” karşılayacak kişilikler oluşturmakta zorlanmalar yaşanmaktayız. Bu zorlanma karşıyı, yani örgütü zorlamayı da beraberinde getirmektedir.

Eğitim özelde insan toplumu için her bir canlı için en vazgeçilmez yaşam gerekçesidir. Bir toplumun sağlıklı bir eğitime sahip almadan gücünü anlaması, bugüne cevap olması ve yarınlarını yaratması pek mümkün görünmemektedir. Eğitim odur ki; kişiyi toplumsal ihtiyaçlar temelinde güçlü hazırlayarak, kendini de oluşuna tabi tutarak sorunlara cevap olabilmesini sağlamaktır. Bu temelde değerlendirildiğinde kimsenin üstün yaklaşması pek mümkün olmayacaktır. Eğitim zihniyetin kendisidir. Doğru zihniyetin oluşturulmasıdır. Zihniyet oluşturulmadan yani ideolojik anlamda gereken yetkinliği sağlamadan yaşamda sergilenecek her türden pratik yarım yamalak kalmaktan kurtulamayacaktır.

Bugün itibari ile biz kadroların da özerinde en çok tartıştığımız konuların başında teori-pratik, fikir-zikir-eylem arasındaki uçurumdur. Muhakkak ki böylesi bir gerçeklik kişinin eğitim düzeyi ile bağlantılıdır. Daha doğrusu alınan eğitimin içselleştirilmesiyle ilintilidir. Eğitim, yaşamın kendisidir. Çoğu değerlendirmemizde belirttiğimiz “en büyük eğitim yaşamımızın kendisidir” belirlemesi bir sloganın ötesinde en büyük hakikati temsil etmektedir. Ancak dile getirdiğimiz bu gerçekliği yeterince içselleştirip, bu doğrultuda

pratik sahibi olma konusunda sorunlar yaşıyoruz. Öyle anlaşıyor ki bilinçlenme yerine bilgileniyoruz. Bu yaklaşım, pozitivist yaklaşımın özünü teşkil eder. Yani ezbere yaklaşım... Biliyorum diyerek kendini kandırmanın ötesinde bir şey değildir aslında. Bildiklerimiz yaşamda yansımaları buluyorsa anlamlıdır. Kişi, bildiği kadardır. Buna inanmak gerek. Bundan dolayı da bildiğimizi sandığımız şeyleri bilince çıkarmak ve o temelde doğru bir tarzda pratiğe etmemiz gerekir.

Ezberci bir mantıktan öte, kişinin gerçekten de eğitimi kendisi için bir ihtiyaç olarak görmesi doğru yaklaşım açısından ilk ve büyük adım olabilir. Bu, kadrolar için belki de en temel sorunlardan biri olması itibarı ile daha çok özenli bir yaklaşım şart. HPG saflarında gerillayı sırf askerlikle tanımlamaya çalışma, “biz askeriz, askerliğimizi yapalım yeter. Başkaları da eğitim görsün” ya da “eğitim versin” gibi anlayışlar PKK kadro hakikatinden alabildiğine uzak anlayışlardır. Aksine en çok kendisini asker olarak tanımlayan biz, HPG gücünün bu eğitime ihtiyacı var. Çünkü savaşmak ne için savaştığını bilmek, doğru bir bilinç, zihniyet gerektirir. Bu zihniyetin gelişimi de ancak doğru eğitim ile olur. Bunun aksi bir yaklaşım kolaya kaçmak olur. Önderlik, “Her kes silah kullanabilir, patlatabilir, adam öldürebilir ama bizim için önemli olan hangi amaçla kullandığını bilmektir.” demektedir. Yine “Düşüncesi bizim olmayanın pratiği de bizim değildir.” belirlemesi, eğitimin anlam derinliğini bize sunmaktadır.

Kendisi için eğitimi gerekli görmemenin yanı sıra; kendini yeterli görme, iddia ve amaçta yetersizlik, yeterli düzeyde adanmama, eskiyi reddetmekte tereddüt ve sayılacak birçok sebep Önderliğe, ihtiyaçlara ve Partiye yerinde ve zamanında cevap olmamamıza sebep olmaktadır.

Bu anlamda insan için en büyük savunma aracının eğitim olduğunu anlamak gerekir. Bu temelde süreklilik sağlayalım ki dayatılan ölüme karşı büyük yaşayabilelim. Nitekim amaçları kadardır insan. İnsanın önüne engel olan tek şey insanın kendisidir. Bu engeli aşılması için eğitime ihtiyaç var. Onu da burada olmak üzere yaşamımızın her anına yerleştirmemiz gerekir.

Zerdeşt TOLHILDAN

Kavramlar

Kavramlar kullanırız, çoğu zaman kullandığımız kavramların anlam derinliğinin farkında olmadan. Kaynağını tarihten alan, her yanı bedel kokan çoğu kavram öyle basit bir şekilde dökülür ki, sonrasında acısını derinden yaşarız. O an için belki sıradan dile gelmiş gibi görünebilir ama kullanılan, dile gelen çoğu kavram, söz aslında kişinin zihniyetinin göstergesidir. Bugün itibarıyla toplumsal kavramlar noktasında olabildiğine fakirleştirilen insanlık, bu düzeyde eritilmiş, içi boşaltılmış, kendi gerçekliğinden uzaklaştırılmış durumdaysa sebebini bu anlamsızlaştırılan kavram kullanımlarından almaktadır. İnsanlarda öyle bir dil geliştirilmiş durumda ki, krizli sistemin krizli kişilikleri halinde tüm dünyayı sarmış durumdayız.

Günümüz sosyal bilimin belki de bilinçli bir şekilde yaygınlaştırdığı sistem dili ve üslubu toplumun yaşamına en ince ayrıntısına kadar nüfuz etmektedir. Öyle ki, ayakta durmak isteyen, bu temelde direnen, direndiğinde muazzam bedeller veren toplum kesimlerinin dahi kendisinden şüphe duyar hale getirilmiştir. Gerçeklik böyleyken, başta sosyal bilimin kendi özünü buluşturulması, bağlantılı olarak toplumun öz değerleri üzerinden şekillenmesini gerçekleştirmek her zamandan daha fazla ihtiyaç konumundadır. Bugün toplum sistem tarafından belirlenen kavramların yanı sıra, özü toplumsallığa dayanmayan ancak evrilip-çevrilip sisteme aitmiş gibi yanlış bir şekilde lanse edilen kavramlar üzerinde “sürü” toplumlar haline getirilmiştir. Sistem zihniyeti öyle ince bir tarzda insanların bilinçaltlarına bu kavramları kendi istediği gibi yerleştiriyor ki, kişi bir an bile farkına varmamaktadır. Önderliğin kapitalizm için getirdiği “derinleştirilmiş ve genelleştirilmiş kölelik” tanımlaması daha çok da kavramlaştırdığı zihniyeti üzerinden yapmaktadır. İnsanlar hızla ve derinliğine ve bir bütün köleleşmeye devam etmektedir. Bunun üzerinden sistem ömrünü uzatmakta ve zihniyetini yaşamın her anında yaşanılır kılmaktadır. Kişi ne kadar sistem karşıtı olduğunu iddia etse de hatta karşı safta mücadele yürütse de kullandığı kavramlar yoluyla sistem zihniyetini yaşadığını ve yaşattığını göstermektedir. Ne kadar karşı olunursa olunsun eğer üslup sistemin şekillenışı üzerinden geliyorsa aslında bu sistem zihniyetini yaşamak anlamına gelir. Çünkü söylem, söz,

kavram her ne denilirse denilsin, sistemin yararına ise bu, sistemi zayıflatmaz, aksine daha da güçlendirir.

Bizim açımızdan da bu gerçeklik güncelliğini korumaktadır. Bizler özgür yaşam militanları olarak, her ne kadar sisteme karşı bir başkaldırının içinde olsak da verili yaşamını kabul etmediğimizi belirtsek de üslubumuzdan dolayı o zihniyeti içimizde yaşatmaya devam ediyoruz. Şekilde yapmasak, hatta bir anlamda dilde red etsek de farkında olmadan çoğu zaman sistemi yaşamımızın birçok alanına yerleştiriyoruz. Çoğu üslup sorununuz, tanımlama ve hitabet sorunu bu kullandığımız, özünde sistem zihniyetini temsil eden kavramlardan kaynaklanmaktadır.

Dil, zihniyetin yansımasıdır. Zihniyetin kendisidir dahi denilebilir. Her toplum dili üzerinden varlığını her tür sistemsel saldırıya karşı koruyarak sürdürür. Dil, sadece bir iletişim aracı değil, yanı sıra toplumsal gerçeğin çıplak şekilde dışa vurumudur. Önderlik “Genel anlamda dili kültür olarak tanımlayabiliriz” dedi. O zaman tarih, toplumsallık, ahlak, politika, sanat, estetik ve daha birçok gerçekliğin dile kavuştuğunda anlam kazandığını belirtmek yanlış olmayacaktır. Dil, tarihselliği ve toplumsallığı barındırıyorsa, o zaman yaşamın kendisi olmaktadır. Sadece insanlık açısından değil, bir bütün canlı âlemi için dil, vaz geçilmez bir gerçekliktir. Bundan dolayı dile gelen her şeyin bir bütünün, kaynağını aldığı bir zeminin olduğundan bahsedebiliriz. Nasıl ki, dil, toplumsallığın tarihini yansıtıyorsa, yanı sıra sistemin zihniyetini de yansıtmaktadır. Dil zihniyetse, zihniyet de esnek bir yapıya sahip yani hem olumlu hem de olumsuz şeylere açıksa, günümüz itibari ile bir iç içelik yaşandığını belirtmek yanlış olmayacaktır.

Bugün, dilimize ya da zihniyetimize hâkim olan baskın güç, egemenlikçi sistem zihniyetidir. Tarih boyunca egemenler iki temel zihniyet olan demokratik uygarlık ve kapitalist uygarlık zihniyetlerinin mücadelesi bugün en sert biçimde sürmektedir. Ancak köleliği derinleştiren ve genelleştiren sistem uygulamaları nedeni ile kişiler öyle bir konuma getirilmiş ki; hissedememe durumundadır. Adeta düşünüş uyuşturulmuş haldedir. Dilde şekillenenin aslında sistem zihniyetinin olduğu pek anlaşılmamaktadır. Ya da anlaşılmak istenmemektedir. Tabi yine Önderliğin bugünün insanına getirdiği “gönüllü kölelik” tanımlaması aklımıza geliyor. Bir toplum bu derece sömürülmesine; kendi öz değerlerinden uzaklaştırılması-

na ve doğasına (özüne ve zihniyetine) yabancılaştırılmasına rağmen bu zihniyete sıkı sıkıya sarılması müthiş bir paradoks. Bu notada bilmek ile bilince çıkarmak arasındaki ince ayrıntı karşımıza çıkmaktadır. Bildiğimiz, daha çok da bildiğimizi zannettiğimiz, birçok şeyin yanlışlığını-doğruluğu çok rahat tartışabilir, dile getirebiliriz. Ancak dil o derece kıvrak hale getirilmiş ki, bilince çıkarılmadığında süreli kalmakta ya da yaşama yansıyışı farklı olmaktadır. Söylem ve pratik birlikteliği noktasında yaşanan çoğu sıkıntının bu gerçeklikten kaynaklandığı artık çok açıktır. Bunu aşmak, yaşanan sorun ve sıkıntılara doğru cevap olmak büyük irade ve kararlılık gerektirir. Hâkim sistemin iradesizleştiren politikalarından dolayı her an kişiler yeni yeni tükenişlerle yüzleşmektedir. Bu tükeniş bir anlamda toplumsal yok oluşun habercisi konumundadır. Kapitalist sistemin yalnızlaştıran, toplumdan koparan egoistleştiren politikaları nedeni ile zaten toplumsal tükenişlik her geçen gün daha da gelişmektedir. Bu tükenişe son vermek ancak doğru zihniyetle mümkün olacaktır. Bu da dilini, dilden dökülecek her bir kelimenin özenle seçilerek, yaratacağı sonuçları hesaplayarak kullanılması daha da anlamlı olacaktır.

Bizde yaşanan, eğitimimiz içinde olsun, yaşam içinde olsun karşıtlığını iddia ettiğimiz ve bu temelde mücadele ve savaşımını verdiğimiz egemen sistemin zihniyetini bir şekilde söylemlerimizde yaşattığımız net bir şekilde anlaşılmaktadır. Hem sistem ile savaştığını iddia edeceksin, ama diğer yandan sistemin üslubuyla, kullandığı ve içini boşalttığı kavramlarla, hitabetle kendinde yaşatmaya devam edecek ve bunu yaşama dayatacaksın. Böylesi bir çelişki her birimiz açısından yoğunlaşma gerekçesidir. Bu anlamda ne konuşacağımızı, neyi ne zaman, nerede ve nasıl söyleyeceğimizi iyi tahlil etmeli ve bu temelde zihniyetimizi doğru bir temele dayandırmamız gerekir.

08.11.2014
Zerdeşt TOLHILDAN

Amaç O Derece Büyük Ve Anlamli Ki Buna Denk Bir Mücadelenin Sergilenmesi Hayati

Gelinen aşamada Önderliğin felsefesi ışığında PKK ve militanları olarak muazzam bir zihniyet savaşımı yürütüyoruz. Bu savaşım öyle bir düzeye ulaşmış ki bugün Kürt olgusu ve toplumsallığı tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar tarihe ve toplumsal inşaaya öncülük etmektedir. Bu öncülük sağlam temeller üzerine oturtulduğundan ve kaynağını tarihsel toplum gerçeğinden aldığı için imha saldırılarına maruz kalsa da ayakta durmayı başarmakta ve her geçen gün daha da büyüyerek ve anlamlılaşarak süreklileşmektedir. Tüm yetersizliklerine rağmen PKK kadrosu sürekliliği sağlamada uygulayıcı güç konumundadır. Bu anlamda yüklendiği tarihsel misyonun farkında olmak büyük önem arz etmektedir.

Egemen sistemin tarih sahnesinde yerini aldığı ilk günden bu yana, sistem karşısında toplumsal varlığını korumak için birçok hareketlilik yaşanmıştır. İlk şehir devletinin gelişiminde de görüldüğü gibi ‘barbar’ diye nitelenen nice kavim demokratik, komünal kültür temsilcileri bu sistemi ve yaşamı kabul etmeyip hep karşı saflarda yerlerini almışlardır. Merkezi hegemonyanın gelişimine denk bir şekilde direniş güçleri de var olmakta ısrar etmiş ve bir şekilde tarihsel akış içinde kendisini süreklileştirerek bugünlere kadar gelmiştir. Önder APO ve PKK öncülüğünde bugün evrensel bir boyuta ulaşmış olan Kürt özgürlük hareketi bu direniş kültürünün en iddialı takipçisi konumundadır. Bu temsiliyeti, insanın ilk oluşumundan başlatmak mümkündür. Özcesi PKK, bugün itibari ile evrenin özgürlük arayışının dili olmuş konumdadır. Bu, öyle dile geldiği kadar basit bir durum değildir. Milyar yılı içinde barındıran gerçeklik! PKK’de somutunu bulan bu milyar yıllık hakikat anlaşılacak durumundadır. Anlaşılmaksızın tarihte birçok kez çıkan hareketlerin uğradığı sonu yaşamaktan kurtulmak da pek mümkün görünmüyor.

Şunu söylemek durumundayız; edinilen amaç o derece büyük ve anlamli ki buna denk bir mücadelenin sergilenmesi hayati konumdur. Önderliğin önümüze koyduğu hakikat yaşanılmadan büyük zaferi yakalamak zor olacaktır. Önderliğin “Hakikat mutlak özdür. Bu da evrenin esas amacı olan özgürlüktür.” Belirlemesi nasıl bir yöntem belirlememiz gerektiği notasında açıklayıcı olmaktadır.

Günümüz pozitivist bilimin alabildiğine özünden boşalttığı insan hakikati doğru çözümlenerek, insanın nasıl evrenin dili noktasına geldiği anlaşılacaktır. Madde-enerji ikileminde tarih boyunca getirilen birçok saptıran yaklaşımlar aksine Önderlik bu ikilemin ne kadar iç içe olduğunu, tamamlayıcılık temelinde oluşumu mümkün kıldığı, birinin varlığının diğerinin yok olmasına bağlı olmadığını belirterek zihniyetimizi netleştirmektedir. Madde-enerji diyalektiğini belki de “maddenin amacı anlamlaşma, anlamın amacı da maddeyi aşmaktır” cümlesi anlaşılır kılmaktadır. Tüm evrensel oluşumun özü enerji olmasına karşın, enerjinin var olma istemi ve bu istemi maddeleşerek somutluk kazanır. Biri bir diğerinden bağımsız değildir. Birbirleriyle anlam kazanırlar. Nasıl ki, beden ruhsuz bir anlam ifade edemiyorsa, ruh da bedene kavuşmadan pek anlamlaşmaz. Bu hakikat, evrenin en yetkin canlısı olan insanda çok daha berraklaşır. İnsanın esnek zekâsıyla buluşan bu oluşum diyalektiği zenginleşerek farklılaşmaktadır. Toplumsal hakikat, yaşanan birçok sistemsel hastalığın tedavisi için bir panzehir niteliğindedir.

Gerçeklik bu olmasına karşın hâkim sistemin pozitivist bilim eliyle oluşturmaya çalıştığı ve her geçen gün daha çok derinleştirdiği zihniyet etkili olmaktadır. İddia ve kararlılık düzeyi olabildiğine minimize edilmekte, insanın değişim dönüşüm potansiyeli pasifleştirilmektedir. Hep bir merkeze bağımlı tutularak, görünmez, ulaşılmaz kutsallar oluşturulmaktadır. Ancak Sühreverdi’nin; “İnsan yarım bir tanrı; tanrı, mükemmel bir insandır.” deyişi insan istediği sürece nelere kadir olduğunu gözler önüne sermektedir. Öyle ki, bir şeylere ulaşmada insanın önündeki tek engelin kişinin kendisi olduğu anlaşılmaktadır. Bu anlamda “ne ararsan kendinde ara” deyimini yolumuza ışık olmaktadır. Tarih boyunca birçok bilge, filozof bu hakikate ışık tutmuştur. “Kendini bil”, “Enel Hak” ve daha birçok içsel yoğunlaşmaya vurgu yapan deyim bu hakikati anlamlandırmaktadır.

Kişi kendini bildiği oranda diğer her şeyi de bilir. Kişiliğindeki mücadeleyi doğru çözümleyip derinleştirdikçe evrensel gelişim de anlamlandırılabilir ve oluşuma denk hareket edilebilir. Çoğu zaman bu durum bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Kişi kendinden başka her yerde bazı şeylerin çözümünü aramaya koyulur. Ancak anlaşıldığı üzere kişi kendini tanıdığı oranda dışarıda yaşanan her bir şeyi tanımlayabilir. Sistem kişiliğimizi öyle bir hale getirmiş ki ken-

dinden başka her şeyi yaşamaktadır. Bu durum evrensel oluşuma denk olmayan bir yaklaşımdır. Bu yaklaşım, geliştirmedığı gibi kişiyi ve yaşadığı sorunları daha da çıkılmaz bir hale koyar. Çoğu sistemin bizde yarattığı korkulardan kaynağını alır. Korkuların kaynağında ise anlamsızlık yatar. Anlamlandırılmayan şeyler de çözümlenemez. Hep kaçılır. Kişi kendinden kaçtığını bilmeden yaratılan korku zırhının ardına sığınır. Oysa bu zırh yırtılıp atılmadan onurlu bir yürüyüşün sahibi olmak mümkün değildir. Bir hakikat savaşıncısının en büyük korkusu özgürlükten uzaklaşmak olmalıdır. Ama ne yazık ki bunun bir hakikat olduğuna inandırılan kişiliklerimiz hep bentler ve barikatlar ardına sığınarak kaçmayı seçiyor. Sistemi o kadar çok içselleştirmiş durumdayız ki bir kadermiş gibi bu yalana sarılıyoruz. Her an daha da tükendiğimizin farkında olmadan, bir şey olduğumuzu sanarak sahte yaşamın peşinden koşturuyoruz. Bu anlamda her şeyden önce kişinin büyük bir iradeyle kendine yönelmesi ve kendi şahsında aydınlık-karanlık savaşımını vermesi gerekir. Bu savaşı doğru başarılarla taçlandırırsa işte o zaman hakikatin güçlü bir taşıyıcısı olduğunu söyleyebilir.

Bizim açımızdan da çok açık bir şekilde en acil anlamda anlaşılmayı ve pratikleşmeyi gerekli gören bir durumdur. Hakikat ne arada, ne dışarıda bir yerde, ne gökyüzünde, nede uzaydadır. Bizim kendi içimizdedir. Hakikat soyut olmayıp aldığımız nefes kadar bizimledir. Hakikat ulaşılmaz olan değildir. Hakikat kendi içimizdedir. Kişi, o arzu ve istemi ruhunda, kalbinde ve düşüncesinde oluştursa ulaşamayacağı bir şey yoktur. Biz basit olamayız. Basit şeylere tamah edemeyiz, sıradanlığa soyunamayız. Çünkü insan, varlık olarak en üstün ve yetkin canlı olarak, var oluş gerçeğini doğru anlamlandırmak durumundadır. Bizler de PKK militanları olarak bu hakikati içselleştirerek, başaracağımıza güçlü iman ederek kendimizden başlayarak evrensel oluşumu anlamlandırmalıyız.

10.11.2014
Zerdeşt TOLHILDAN

Söz hiçbir zaman başa bele olmamıştı. Ama sözü şekillendiren düşünce(sizlik) can yakmaya devam ediyordu. Kalp kırıp yüreği yangın yerine dönderiyordu. Anlayan anlayacaktı belki. Ama anlamın derinliğindeki gizi çözmemek sözün, günah çamuruna bulanmasına yeterdi. Günah olan ise; olgunlaşmasına izin vermediğimiz, sabırsızlıkla sunduğumuz düşüncesizliklerimizdi. Dürüstlük mü? Şu ana kadar hiçbir zaman yolda yükü sırtlamayan olmamıştı...

Beklemek, belirsizlik! Boşluk, koskoca bir karanlık! Hiçbir şey izlemekle ilerlememişti. Ama zaman çalınmaktan nefret ederdi. Kim ki karanlık dehlizlerin çelik zırlı kapılarına dayanıp kilitleri zorladıysa affedilmez günah cenderesinden sıyrılıp güne ulaşırdı. Fırsat kollamak değildi. Kişi olduğu kadardı. Çünkü bu mekanın arabulucusu hiç olmamıştı.

Verilen vekâlet savaşı değildi. Ne de vicdanın tatmin edilmesi olayıydı. Gözyaşısız ağlayışlar çoğaldığında, yürekte ifadesine kavuşan, sözden ötedir artık.

Bundan işte candan vaz geçmesi. Toprağa yüz sürmeyi göze alabilmek gerekirdi. Ve sözden önce anlama ulaşmalıydı. Anlam anda oluşur, an özgürlüğe taşırdı. Yürek kuşandı mı yaşamı, önü alınmaz bir çağlayan olur düşünce. Aktıkça şekillendirir yatağını. Akması gerektiği için, ulaşması gereken yere doğru...

Dolunaylı bir zaman diliminde bir Tolhildan daha kuşandı intikam yüklü yaşamı. Söze gerek bırakmadan düşü, gerçeğe evirdi. Anlamı büyüktü. Aktı ve sürükledi. Hırçın ruhunda yaşamımızı şekillendirdi.

Hiç alışkın olmadık. Her akış bir ayrılık ve derin bir acı. Her sabah tutuşturduğumuz ateşin kaydattığı demli çayımızdan yudumlarken özlemlerimizi bileyen anılarımızı süreklileştirdik. Tenimi yoklayan sonbahar rüzgârlarına yüz çevirmeden yudum yudum çekerim güneşi. Hüzünlenip ağlamak değil bize düşen. Durmak, hiç değildir. Yoksa tufan olur yaşam, don tutar gülüşler.

Nemlense de kirpiklerim, içimde her an büyüyen isyan çılgınlığını Tolhildan'ca savurmalyım. Eyleme geçmeli sabırsızlıklar.

Ey, mücadelemın şafak vaktinde doğan özlem yıldızı! Dolunaylı zamanlar şimdi çok daha sancılı. Önce Diren girdi yola. Öncülü oldu duruşu ve mücadelesiyle. Sonra Demhat, sen ve en son

Harûn omuzladı ve sürdürücüsü oldu ölümsüzlüğün. Tolhildan kervanının, soluksuz özgür yaşam yolculuğunda, arda kalan olmak acı veriyor. Niyesine girmeden ve söze yer bırakmadan, bir dolunaylı zaman diliminde hep beraber olacağımızın umuduyla mücadelemizi anlama kavuşturmak, yaşamın her anına yansıtma zamanıdır.

TOLHILDANLAR'A SELAM

APOCULAŞMAYA DEVAM!

Şehit Şores TOLHILDAN yoldaşın anısına.

Zerdeşt TOLHILDAN

Önderliği Anlayalım Ve Uygulayalım

Bugün Önderliğin 26. heyetle olan görüşme notunu okuduk. Belli düzeyde tartışmalar da yaşandı. Görüşme notunda Önderliğin bir cümlesi hala beynimi zonklatıyor. Görüşme notunu ben okudum. O cümleye geldiğimde yutkunmakta zorlandım. Gözlerim doldu ama zar zor tuttum kendimi. Hala o sözün etkisi altındayım.

Heyet Önderliğe “ Sen bizim için çok değerlisin” diyor. Önderlik ise; “Kimsenin beni sevdiğine inanmıyorum” cevabı her bir militan için çok zor olsa gerek. Kendi açımdan bunu okuduğumda çok zorlandığımı belirtmem gerekir.

Bir anlamda kendimizi daha derinliğine sorgulamamız gerektiği ve Önderliğe yaklaşımımızın açılmanması gerektiği anlaşılmaktadır. Çok kullandığımız “sevgi” kavramının basit olmadığına çok güzel örnektir. Şimdi hangi birimize sorsalar Önderliği ne kadar çok sevdiğimiz, birçok cümle ile dile getirebiliriz. Ama bu sevginin ne kadar farkında olduğumuz ve bunu ne kadar yaşadığımız tartışma konusudur. Zorumuza gitse de ki gitmelidir, biz Önderliği sevmiyoruz. Seviyor da sevmiyoruz.

Sevgi olayı toplumsal hatta evrensel bir duygudur. Ama en anlamlısı belki toplumsallıkta anlamını bulandır. Anne sevgisi hiçbir şeyle kıyaslanmayacak kadar değerlidir. Nedir ana sevgisini farklı kılan? Anne doğurandır, büyüten, gözü gibi koruyandır. Son anına kadar yanından ayrılmayan, canından can katıp geliştirendir. Güzelleştiren, ölçü katandır. Eğiten, ilke kazandırandır. İnsan başta olmak üzere tüm canlılarda annenin yavrusuna olan sevgisi hep en

üst düzeydedir. Kendi yavrusu için kendi cananından geçendir ane. Anne kendi canından bir parça gibi bakmıyor sadece. Canı daha da anlamlandırma ve büyütme çabasında olur.

Bu anlamda sevgi emek ister. Kendinden ödün vermeyi gerektirir. Karşılıksız olmalı ki anlam derinliği çok daha iyi kavransın. İnsan bir ağaçsa sevgi bu ağacın suyudur. Yani sevgi hayatın kendisidir. Sevgisiz insan cansız bedene benzer.

Önderlik bir anne kapsayıcılığında bizi kendi gerçekliğinden alabildiğine yabancılaşmış kişiliklerimizi yeniden benliğimiz ile buluşturdu. Ana şefkatiyle kucaklayarak, içinde debelendiğimiz bataklıktan kurtardı. Kendi canından geçti; Sırf bizim canımıza can, ruhumuza ruh katsın diye... Bedel verdi... Yıllarını verdi... Ama hiçbir zaman yüzüzlüklerimiz karşısında yılmadı. Biz ne kadar kendi bataklığımızda kalmakta ısrar ettiysek de O, bizi başka azimle, kararlılıkla çekti. Umut aşıldı; özlemlerimizi büyüttü; amaçlarımızı anlamlaştırdı. Tüm zorluklara, sistemin bastırma, sindirme, pasifleştirme yaklaşımlarına karşın dimdik durarak direndi. Direniş mücadelesini en iradeli ve onurlu biçimde taşıdı. İradesizliğimizi, onursuzluğumuzu, yüzüzlüğümüzü, çirkinliğimizi, hastalıklarımızı, küçük kalmadaki yaklaşımlarımızı bilmesine, her an görmesine karşın, bizi büyötmeyi ve özgürleştirmeyi esas aldı.

Önderlik böyle yaklaştı da biz nasıl cevap olduk? Önderliğe olan minnetimizi nasıl ödedik? Ne kadar tamamlayıcı olduk? Ne derece yoldaşlığımızı verebildik? Ve gerçekten ne kadar SEVDİK?

Söylediği bu söz yakıcı da olsa bizim gerçekliğimiz. Bunu anlamak ve derinliğine bilince çıkartmak şart... Önderliğin sevgisine layık olmak ve gerçekten sevmek, ancak, Önderliği anlamak ve tamamlamaktan geçer. Önderliği anlayalım ve uygulayalım. Durmayalım! Bakmayalım! Çaresiz olmayalım!

Zerdeşt TOLHILDAN

Ölüm–Yaşam

“Devrim hayatı sever ve yaratır. Hayatı yaratmak için bazı kişileri hayatı engellemekten alıkoymak zorunda kalır. Doğanın temeli olan hayat-ölüm döngüsüne ek olarak bir de doğal olmayan bir yaşayan ölüm vardır. Tamlığı inkâr edilen hayat” böyle diyor Ezilenlerin Pedagojisi kitabının yazarı Paulo Freire. Çoğu kişi ‘devrim’ kavramını kendi cephesinden yorumlar ve kullanır. Sağcısı, solcusu, anarşisti, komünisti, faşisti, milliyetçisi, burjuvası... Ama toplumsallığın yüklü olduğu ‘gerçek devrim’ olgusu bir türlü yaşamı kucaklamıyor. Ondan işte, ‘inkâr edilen hayat’ vurgusunu özellikle yapıyor. Bütünsel olmayan hayat bakış açısı nitekim basit, sıradan olmanın ötesine geçemez. Devrim hayatın kendisidir. Devrim hayatı sevmekle eş değerdedir. Ve oluşumu esas alır. Hayat durmaksızın ilerliyorsa, gelişimini içinde barındırıyorsa oluşum varlığın saygınlığını da bu şekilde anlama kavuşur. Bir de hep koktuğumuz ‘ölüm’ gerçekliğinin ne derece hayatla bağlantılı olduğunu da anlıyoruz. Öder APO; “ölüm yaşamın anlamlandırılmasından başka bir şey değildir” diyor. Aslında yaşamla özdeş olan bir gerçeklik var karşımızda. Kişiliklerimizde farkındalığı yaratamadığımızdan, ölüme ilişkin korku ve kaygılarımız da hep firari eşkıya ürkekliğine itiyor bizi. Bundan kaynaklı da ölüm-yaşam bütünlüğünü doğru ele alamıyoruz ve sadece bir yönlü kalıyoruz. Ya bugün itibari ile kapitalist modernitenin dayattığı “gününü gün et; yaşa, yaşa yaşayabildiğin kadar” anlayışı ile bakıyoruz hayata ya da dinde belirtilen, “Bu dünya sizin için bir sınavdır. Bu dünyaya fazla alışmayın, eninde sonunda gideceğiniz yer bellidir. Siz burada misafirsiniz.” Anlayışını derinliğine yaşayarak bugün var olan hayatımızı anlamlandırmayıp hep ertelemelere maruz bırakıyoruz umutlarımızı. Ancak hayatı anlamlandıran nasıl ki ölümün kendisi ise, yine ölümü sorgulattır hale getiren yaşamdır. Bu nedenle devrimin bütünselliği içinde hayatın-ölümün oluştururculuğuna inanmak bugünümüzü dünün ışığında doğru tanımlayabilir, yarınlarımızı oluşturabiliriz.

Zerdeşt TOLHILDAN

Zaman

Yeni bir yılın ilk günleri! Gündemimizde zaman var. Akışkan, bir o kadar oluşturan zaman. Bir yıl daha geçti. Yeni umutlar yüklediğimiz bir yıla daha girdik. Sorgulaması var şimdi geçmiş demlerin. Ve neresindeyiz biz zamanın?

Zaman akarken kalan mıydık? Yoksa zamanla akıp giden miydik? Oluş diyalektiğinde zamana ne kadar yetişiyor, kendimizi ne derece oluşturunuyorduk? Neydi yitip giden ömrümüzden? Yiterken bazı şeyler yerine koyduklarımız neydi? Neydi bize ‘ah’ dedirten? Yer yer göz-yaşı akıttıran? Biriken özlem anlarımızı anlamlandıran? Zamanın bir yerlerinde bizi bekleyen şeyler var mıydı? Yoksa biz mi var edendik var oldukça zaman denen bilinmezlikte. O şey ki?

Zaman var şimdi gündemimizde. Akan, aktıkça oluşturan zaman; Varlığın, içinde anlam kazandığı zaman... Çoğu keşkelerle daha çok da iyiliklerle ilerleyen zaman. Dün, bugün ve yarın olan zaman.

Bazen çok mu acele ediyoruz diye soruyorum kendime. Peki, bu acele niye? Bir yerlere yetişme telaşı niye, neden? Bıraksak kollarına kendimizi ne olur acaba? O zaman zaman nasıl akar varlıkta? Ne olursa olsun, ne gelirse gelsin desek ne olur acaba? O zaman işte affeder miydi bizi zaman? Kucaklar mı bizi tüm gamsızlıklarımıza rağmen? Reva görebilir miyiz kendimize? Hiçbir şey yokmuş gibi salabilir miyiz zamanın akışkanlığına? Belki, cevap yine zamanda gizli! Çünkü zaman, gecikmeyi affetmez. “Zamanın ruhunu yakalayamayanlar tarihin çöp sepetine atılmaktan kurtulamazlar” dedi Bilge İnsan. O zaman, zamanda zamanla bir olmak kendin olmaktır.

Kendin olmak var bir de kendin olmak! Kendin olmak, varlığın zamandaki en yetkin oluşma halidir dersek ne derece anlamlı olur acaba? Kendin olmak, ‘evrensel oluşumun dili’ olan insanın zamanı yakalamasıdır. Ya da kendi benliğinin farkına varmasıdır. Benlik de evrensel oluşumun amacı olan özgürlüğü zamanda süreklileştirmektir.

“Kendini Bil!” diyen, ak saçlı bir bilge vardı. Ölüm döşeğinde birazdan baldıran zehirini içecekken bir öğrencisi “usta! birazdan öleceksin, seni yıkayıp hazırlayacağız. Nereye gömülmek istersin?” diye sorar. Kendinden emin buna cevaben “bu koca ömrümde aradım, kendimi bulamadım. Sen, beni görürsen eğer nereye gömmek isterse göm” der.

Zamanın şimdisinde bir kendin olma arayışıdır içinde olduğumuz. Binlerce yıldır sorulan ‘ben kimim’ sorusuna cevap verme arayışıdır.

Zaman var gündemimizde. Bir de zamanda süreklileşen ‘Kendini olmak’ arayışı. Zaman durmaksızın ilerliyor. Peki, biz?

Zerdeşt TOLHILDAN

Adamak

Bir hikâye okumuştum. Bazı sorunlarla karşılaştığımda, tekrarlar yaşandığında ya da tam olarak çözümler geliştiremediğimde sık sık aklıma gelen bir hikâye: “Tarihin bir deminde iki âşık varmış. Kız, bir rahibin kızı olup evleri şehre yakın akan bir derenin öteki yakasındaymış. Erkek olan da şehirde yaşayan yoksul bir ailenin çocuğuymuş. Arada akan dere bu iki aşığın bir araya gelmelerine ve birbirlerini görmelerine engel değilmiş. Çünkü erkek her gece derenin bir ucunda diğer ucuna yüzerek ve kızla bir araya gelirmiş. Sabah henüz şafak sökmeden tekrardan dereye vurup şehre dönermiş.

Gel zaman git zaman, bir gece yine hırçın dereyi aşan erkek kızın yanına varır. Bir süre kaldıktan sonra kızın yüzüne yaklaşır ve yüzündeki benin ne zaman olduğunu sorar. Oysaki o ben her zaman kızın yüzündeydi. Bunun üzerine kız erkeğe “şimdi gideceksin. Sana tafsiyem bir daha o dereye vurup gelmeye çalışma” der. Erkek anlam vermese de gider ve ertesi gece tekrar kızın yanına gitmek için dereye vurur. Ama henüz derenin ortasına varmamışken derenin akışına güç getiremez ve dereye boğulur.”

Kendini adamak ve tam aksi kendini adadığın amaca karşı yürekte yaşanan en küçük kaygının kişinin başına neler getireceğine en güzel örnektir. Esasta o erkeği akan hırçın dereye rağmen, bir an olsun ölüm korkusuna kapılmadan kıza ulaştıran şey aşkıdır. Ama bir nebze de kaygı, tereddüt yerleşti mi yüreğe tükenişi yaşamaktan kurtulunamadığı da çok iyi anlaşılıyor.

Bizler de özgür yaşamı inşa amacında olan Önderlik militanları olarak çok büyük amaçlar edinmiş durumdayız. Büyük amaçların başarısı büyük çabayı gerektirir. Kendini adamak, uğrunda her şeyinle kendini yatırmaktır. Canından geçmektir. Bireysel kaygılardan arınmaktır. En büyük tehlikelere rağmen bir an tereddüt etmeden, kaygılar yaşamadan üstüne üstüne yürümektir.

Şimdi her birimiz bir yürüyüşe sahibiz. Ama bu var olan yürüyüşümüz gerçekten de ne derece olması gereken düzeydedir. Ol-

ması gereken eğer kendimize göreyse yeterlidir deriz. Yok, eğer örgüte, toplumsal ihtiyaçlara göre ele alacaksak ne yazık ki çok altında ve karşılamayacak düzeydedir.

Bunun birinci sebebi henüz kendi gücümüzün bilincine varmamış olmamızdır. Kendini bilme gerçekliğinde güçlü bir iradeyi sağlayamamış olmamızdır. Yine edindiğimiz amaçlara, uğruna ölüme gittiğimiz hedeflere bilinçli ya da bilinçsiz kaygılı ve tereddütlü yaklaşmaktır. Hikâyede de gördüğümüz gibi erkek için kıza ulaşmak en temel hedeftir. Kız, erkeğin kendini adadığı amacıdır. Bundan dolayı akan nehrin tehlikesi onun için bir engel değil. Ölüm gibi bir şey aklına gelmiyor. Bu nedenle yaz-kış demeden o nehre vurup karşıya geçiyor.

Yine aynı kararlılıkla yani tekrar onu göreceğinin inancı ve umuduyla tekrar tekrar deniyor. Ama ne zaman ki kızda kusur görmeye başladı o zaman kıza olan sevgisi de azalmaya başlamıştır. Nitekim kız, erkeğin “yüzündeki ben ne zaman çıktı?” sorusuna “bana olan sevgin azalmaya başladığı günden beri” cevabını verir.

Bunu kendi geçekliğimize yorumladığımızda tekrar tekrar bazı sorunları yaşıyor olmamız, tam olarak çözüm olamamamız ve dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyor olmamız bizim de amaçlarımıza olan bağlılığımızı, adanmışlığımızı gösteriyor. Evet, bir sorgulama var. Belli ölçülerde değişimler de oluyor. Ancak devrim ve ihtiyaçlarını karşılamaktan çok uzak. Zamana yayan, erteleyen, oluruna bırakan yaklaşımın ürünü olarak zamana da ihanet ediyoruz. Çünkü gidenin telafisi mümkün değildir. Sonrası yama olur. Yamalı çözümler de çözüm değil, çözümsüzlüğü derinleştirmektir.

Önderlik ne güzel söylemiş; “insan amaçları kadardır. Amaçları büyük olan büyük yaşar. Amaçları küçük olan ise hep küçük kalmaya mahkûm kalacaktır.” Biz, küçük insanlar değiliz. Amaçlarımız küçük değil. Küçük olanı asla kendimize layık görmeyiz. Çünkü biz devrimciyiz. Biz PKK’liyiz. Biz APO’cuyuz. Bu adın ağırlığını bilerek yaklaşım sergilemek ve kendine çekidüzen vermek hayati önemdedir.

Evet, bazı şeyler basit değil. Hele hele kişilik devrimini sağlamak, değişim dönüşümü sağlamak kolay değildir. Sokrates bir ömür aradığına ulaşamamıştı. Hep arayışçısı olmayı bırakmadı da. Bunun için ne olursa olsun, nasıl zorluklarla karşılaşırsak karşılaşalım hep daha çok takipçisi, arayışçısı ve uygulayıcısı olalım. Bu

şekilde edindiğimiz amaçlar anlam kazanır. Başarı şansı daha çok artar.

Eğitimimiz önemli bir aşamaya gelmiş durumda. Ciddi sorgulamaların yaşandığı, kişiliğin hangi noktalarda cevap olamadığı, cevap olması için nelerin yapılması gerektiği notasında çözümler derinleştiriliyor. Süreç kritik. Boşluk kabul etmiyor. Hareket olarak da çok yönlü mücadelelerin verildiği bir dönemden geçiyoruz. Her alanda düşman saldırıları da çok yönlü geliyor. Şimdi savaş cephemiz artmış durumda. Bu notada olan kişinin haliyle cevap olamayacağı ve büyük zafer getirmeyeceği anlaşılıyor. Olan haliyle bırakalım devrim yükünü kaldırmayı kendi kişiliğimizi aşmada da yalpalanmalar yaşanıyor. O zaman dönemin ruhunu yakalayarak zamanın, oluşumun hızına yetişerek kendimizi, kendimizle bu devrimi oluşturabiliriz. Buna mecburuz. Başka şansımız yok. Çünkü tarih gecikmeyi affetmez! Tarih sayfalarını yoldaşlarımızın kızıl kanyla nakşettiğimiz bu süreçte tarih olmayalım, tarih yaratalım.

15 Şubat

Bugün 15 Şubat. Uluslararası komplonun yıldönümü. Kürt halkının olduğu her yerde serihildan havası var. Bu lanetli günün karanlı suretini yırtan çığlıklar yükseliyor göğe. Tüm yürekler bugünün düşmanın bitiriliş günü olacağına yemin etmiş halde. Düşman bugün de Kürt halkının ve özgürlük mücadelesini bitirmeyi hedeflerken, bugün Önderliğin büyük iradi güç ve sınırsız mücadelesiyle tersine dönerek düşmanın bin pişmanlıklar yaşamasına neden olmuştur. Özgürlük Hareketinin ve militanlarının doğan yetersiz yoldaşlıklarının özeleştirisini duruşlarıyla ve mücadeleleri ile vermek istercesine düşmana ve uygulamalarına karşı onur savaşı vermektedir. Yine Kürt Halkı, kendilerini yeniden benlikleriyle buluşturan Önderliklerine olan borçlarını ödeme temelinde alanları boş bırakmıyorlar. Bugün mücadelemiz belli bir ölçü kazanmış, halk ve gerilla Önderlikleriyle yürek birlikteliğini daha da güçlendirmiş durumdadır.

Bugün her birimiz açısından ciddi yoğunlaşma gerektiren, yetersiz yoldaşlığımıza sebebiyet veren kişilik sorunlarımızı çok daha derinlemesine çözümleme, anlama ve bilince çıkararak zihniyet

devrimini sağlama zorunluluğu ola bir gün. Muhakkak her yıl bu günü lanetle anarken tek bir amacımız Önderliği bir an önce özgürleştirme çabalarımızın daha da artması gerektiğini görüyoruz. Tarz ve tempomuzun, algı ve yöntemlerimizin Önderlik mücadelesine yetismekte ciddi sıkıntılar yaşadığını somut anlamda görüyoruz. Militanı, fedaisi, kadrosu olduğumuzu söylediğimiz Önder APO'nun yaşam felsefesini daha çok anlama kavuşturmak ve zihniyet yapılanmasına göre kendimizi şekillendirerek doğru bir mücadelenin sahibi olma yolunda çok ciddi sıkıntılar yaşıyoruz. Bundan dolayıdır ki beklenen 'zafer militanı' olma görevini yerine getiremiyoruz. Önder Apo o kadar zor koşullar altında bunca özgürlük değerlerini yaratmasına karşın bizim bu kadar imkân içerisinde fukaralığa soyunmamız pişkinlikten öte bir şey olmasa gerek. Önderlik anı anına kişiliğini inşa ederken kendisi ile toplumu, bir bütün insanlığa özgür yaşamı gösteriyor. Biz ise henüz elimize tutuşturulan bunca zenginliğe karşın başarı olanağını sağlamış olmaktan uzağız. Bu da bizim aslında Önderlikle olan ayrışmamızın somut ifadesidir. Önderliğin *"Aramızdaki makas gittikçe açılıyor"* eleştirisi bu alanda dikkat çekicidir. Her seferinde Önderlik bu makas aralığını daraltmaya çalışırken biz, Önderliğin yüküne yeni yükler ekliyoruz. Temel sorun gelip Önderlik ile düşünsel bütünlüğü sağlayamamaya dayanıyor. Bu da bizim katılım sorunumuz olarak kendisini yaşama dayatmaktadır. Katılımımızdaki yetersizlikler, biz çok fark etmesek de, harekete ve mücadeleye zarar veriyor. Kendine göre olan katılım tarzımızdan dolayı mücadelenin gerekli gördüğü zihinsel bütünlük sağlanamıyor. Bu da parçalı duruşa, yarım yamalak katılıma, istikrarsız ve etkisiz yürüyüşe sebep olmaktadır.

Süreç, inşa sürecidir. Her anlamda bir inşadan bahsediyoruz. Hem kişisel hem örgütsel hem de toplumsal inşa; hepsi beraber yürütülmek isteniyor. Her biri birbiri üzerinde etkide bulunur. Ama her halde en belirleyici olan kişilik inşasıdır. Kişinin öz benliği ile buluşarak, önderlik yaşam felsefesi temelinde kendini bulması ve dönem perspektifleri temelinde devrim ihtiyaçlarına kendini hazır hale getirmesidir. Biz de bir süredir bir eğitim sürecindeyiz. Yavaş yavaş devrimizin sonlarına doğru geliyoruz. Eğitim süreci boyunca belli düzeyde kendi gerçekliğimle yüzleşme fırsatı buldum. Özellikle devrim ile bir olamayan, bireyci, kendine göre, hassas, örgüt-

sel derinlikten yoksunluk, örgüt ve Önderlik ile tam bir olamama gibi yanların sebep ve sonuçlarını belli oranda sorgulama fırsatı buldum. Hala da bende süregelen anlayış ve yaklaşımların olduğunu biliyorum. Ama bunları aşacak irade ve kararlıktayım. Biliyorum ki bunları aşmaksızın devrime ve ihtiyaçlara cevapta olamam. Bu da Önderlik ile buluşmamak anlamına gelmektedir. Aramızdaki makasın daha da açılmasına neden olacaktır. Bugünün somut gerçekliğinden de yola çıkarak böylesi kara günlerin bundan sonra mücadelemizde yaşanmaması için bir an önce bu yetmez yanlarımı örgütsel, ideolojik ve zihni tedaviye tabi tutmam gerekiyor. Bunun için de Önderliği doğru anlayarak, anladığım oranda doğru pratikleştirerek mücadelede zafer militanı olma iddiamı güçlü dayanak oluşturmam gerek. Komplonun boşa çıkarılması yolunda ben de bu sayede etki sahibi olabilirim. Buna inanıyorum. Çünkü gücümü, inancımı, umudumu Önderlikten ve Önderliğin yarattığı tüm değer yargılarından alıyorum.

Zerdeşt TOLHILDAN

Eğitim Süreci

Zap'tayım. Geliyê Zap öz savunma çalışmalarına gidiyorum. Son bir haftadır yollardayız. Müthiş yorgunluk var üzerimde bu bir hafta içinde birçok kurum dolaştık. Bir yönüyle olumlu olsa da bir an önce çalışma alanına ulaşma heyecanı ve beklentisi sıkıntıya sebep oluyor.

Eğitim devresi sonuçlandı. Her ne kadar düzenlemem istediğim ve beklediğim çerçevede gelişmemiş olsa da pratik alan olması itibarıyla Geliyê Zap öz savunma çalışmaları da olumlu ve değerlendirilirse iyi sonuçlar verebilecek bir çalışmadır.

Genel anlamda eğitim süreci olumluydu. Belli bir yoğunluk sağladık. Kendi açımdan da kendimde yetersiz kalan birçok yanıma görme imkânı buldum. Toyluklarım, tecrübesizliklerim biraz daha kendini açık etti. Bilim Aydınlanma çalışmaları sürecinde edindiğim birikimi burada belli oranda paylaşma olanağı da buldum. Her ne kadar yer yer çeşitli kaygılara kapılsam da eğitime katılımımı sınırlamadım. Bir yanıla olumlu olsa da bir yandan da belki daha az katılsaydım daha da iyi olurdu diye sormuyor değilim. Boşuna değil. Karşılaştığım bazı yaklaşımları hiçbir zaman kabul edeme-

yeceğim ama gelen bazı eleştiriler bana bu soruyu sormayı gerektiriyor. Tabi bilmediğim durumlar da var. Benim temel kaygım, benim şahsımda Bilim Aydınlanma çalışmalarının farklı değerlendirilmemesi uğraşydı. Bundan belki de, bazı yönleriyle, kendimi yeteri düzeyde yaşama katamadım. Yani eğitimdeki aktifliğimi yaşama yansıtamadım. Bunu etkisi olarak haklı bir şekilde arkadaşlarda bazı yargılar gelişti. İnsan ne yapsa da karşıdan sürekli bazı yargılarla karşılaşır. İstesen de istemesen de bu durumlar doğar. Çünkü tanımamış ya da tanıtmamıştır kişi kendini. Zaten temel arayışımız değil midir “kendini tanımak”!

Her şeye rağmen, yer yer doğan bazı anlayışsızlıklara rağmen bu eğitim süresi belli oranda kişiliğimde ideolojik ve örgütsel yetkinlik sağladı. Çok güzel, yürekli insanlar tanıma olanağı buldum. Paylaşımlarımız oldu. Anılar yükümüze yenilerini ekledi. Belki ileride bazı yönleri ile ayakta tutacak değerli özelemler edindim. Belki tüm arkadaşlarla değil ama birçok arkadaşla derinlikli, katkı sunan tartışmalarımız oldu. Bunların hepsi kendimi tanıma ve bu örgüt içinde konumlandırma yolunda büyük katkılar sundular. Yine yaşanan onca şahadete hangi temelde cevap olunması gerektiği noktasında da belli yoğunlaşmalar yaşandı. Önderliğin ve örgütün geliştirdiği eleştirilere yerinde ve zamanında doğru yöntemle cevap olma gereksinimi iliklere kadar hissedildi. Nitekim özeleştirimizin ve katılım düzeyimizin temelinde Önderliğin bizlere sunduğu eleştiriler vardı. İnşa militanı olmak ve fedai kişiliğe erme yolunda takılması gereken duruş, edinilmesi gereken tarz ve tempo olması gerekenin çok altında seyrediyor ve bu aşılımsızın cevap olunması da mümkün değil, net anlaşıyor. Bu temelde de belli kararlılık ve iddia doğdu. Mesele bundan sonra bunun pratikte sergilenmesidir. Ve şimdi ben de pratik şansını yakaladım. Bunu en iyi şekilde değerlendireceğim.

Platformda da çok değerli eleştiriler geldi. Bazıları çok zorlarsa da bazı yönleri ile anlam vermesem de genel anlamda gerçekliğini gözler önüne koyan eleştirilerdi. Cemal arkadaşın kendisi de platformunda hazırды ve değerlendirmeleri oldu. “Beyaz gömlekli proleter” eleştirisi en ilginçiydi. Ve ağırdı. Hala üzerinde yoğunlaşıp, anlamaya çalışıyorum. Belli bir süre emek ve pratik olguları üzerinde bazı yoğunlaşmalarım da olmuştu. Herkesin pratikçi olabileceğini ancak herkesin emekçi olamayacağı sonucuna varmışım.

Çünkü emek olayı çok farklı bir olaydır. Ve her pratik ne yazık ki amaca hizmet etmeyebilir. Ya da toplumsal zemini zayıf olabilir. Bu anlamda emek, emekli ve emekçi olabilmek noktasında kendimi ikna ettiğim olmuştum. Benim de bu alanda bir pratikçi olmaktan ziyade emekçi olmam gerektiğini çıkarsadım. Emek direkt zihniyetle bağlantılıydı çünkü. Yine çıkarsızdır, kaygısızdır. Tamamıyla kendini adamayla bağlantılıdır. Maddi zeminin yanı sıra manevi zeminiyle doğru orantılıdır. Özcesi şekillenen zihniyetin somut yaşama yansımasıydı. Pratikte bununla bağlantılı olsa da maddi zemini daha güçlüdür. Hesap kitap girer araya. Kaygılar, bu nedenle de çıkarlar kişisel olmaktan kurtulamaz. Bu anlamda hala zihniyetten belli oranda uzak olduğumu gelişen eleştiriler sonucunda anladım. Çünkü bendeki dar pratikçilik anlayışı doğru düşünmeyi de engellemekteydi.

Platformlar ve düzenlemeler sonucunda yanlış bazı düşüncelere de kapıldım. Doğru olmadığını bilsem de ‘istenen’in ne olduğu noktasında bazı şüphelerim olmadı değil. Belki de beni kaba, dar pratikçiliğe yönelten bu yaklaşımın ürünüdür. Ama bariz bir şekilde anladım ki bazı noktalar devrim için tali durumda. Devrimci mi savaşçı mı ikileminde savaşçılığımın da çok ön plana çıktığını gördüm. Yanılıyor da olabilirim ama savaşçılık zihniyetimden kopuk değildir. Cemal arkadaşın komutanlaşma dersindeki bir belirlemesi can alıcıydı. Kürt halkının sosyolojik anlamda çözümlediği en temel özelliklerinden biriydi. “Kürtler savaşçıdır, direnişçidir. Komutanlaşma, kahramanlıkta sorun yaşıyor” demişti. PKK gerçekliğine de yansımış durumda. Temelinde yaşama ya da savaşa süreklilik gözüyle bakmamızdan kaynağını alıyor. Özcesi ben sırf bir savaşçı olmayacağım. Allahına kadar devrimci olacağım.

Baharın başı. Bir süre sonra pratiğe doğru yol alacağız. Zorlukları olan ama müthiş heyecanlı ve güzel bir çalışma. En iyisini yapacağım. Kararlıyım. Bundan sonra eskiyi tekrarlamayacağım. Özlemlerime ulaşmak ve edindiğim amaçlara cevap olmak için bu şart. Tolhildanlar’a verdiğim sözlerin bilincinde olarak Tolhildanlar’ı yaşayıp yaşatmak için bunu yapacağım. Layık olacağım. Sıradan ve basit olan her şeyi bertaraf ederek, sade ve doğal olan her şeye sarılacağım. Bununla devrimci militan kişiliği kendimde geliştireceğim.

Bu yazıyla bu defterdeki sona da geliyorum... Bir sonu yaşarken umuyor ve inanıyorum ki iyi ve başarılı bir başlangıç yapacağım. Tolhildan ruhuyla yol bildiğim bu davada, dava insanı olacağım.

Hoşça kalın demiyorum. Tekrardan Merhaba, diyerek sonlandırıyorum. Merhaba can yoldaşlarım Tolhildanlar.

Merhaba Harûn

Merhaba Diren

Merhaba Şoreş

Merhaba Demhat

Merhaba Bêrîtan

Merhaba Nûda

Merhaba Aras

Merhaba Cejna

Merhaba Roza

Merhaba yürekli, güzel insanlar. Merhaba, gül gülüşlü, umudun ve özlemin uslanmaz taşıyıcıları. Merhaba size.

MERHABA!

Zerdeşt TOLHILDAN

“Hareketimizin en önemli nedeni; şehidin anlamının, onun vasiyetinin boşa gitmemesi için, örgüt sürekliliğini, savaş çizgisinin gelişimini, yenilmeyen partisini gerçekleştirmektir. Niçin? Çünkü şehit anısı dayatıcıdır ve gerekleri mutlak yerine getirilmeyi emreder”.

Rêber APO

MEKTUPLAR

Özgür Güneşle Geçireceğimiz Özgür Yarınların Umudu

Sizi sormak istiyorum sizler neler yapıyorsunuz? Duyduğlarımı söyledim. Duymadıklarımı, bilmediklerimi sizden öğrenmek istiyorum. Kendinizi akan ırmağın türküsüne bırakırken, denizlere karışabildiniz mi sonsuz umutlarınızla? Özlemlerinizi arttı mı dolunaysız gecelerde, yıldızları tutma isteği hiç geçti mi yüreğinizden? Susuzluk çektiğiniz oldu mu, yalnız kaldınız mı, her tür yara-
yaya merhem yoldaşın gülüşüne hasret kaldığınız oldu mu? Yapmak isteyip de yapamadığınız, yarım bırakmak zorunda kaldığınız düşlerin sızısı sarmaladı mı bir şafak vakti körpe bedeninizi? Soruyorum, sordukça anlamak istiyorum yoldaşlarımların halini. Cevap yazma şansınız olur diye merak ettiğim her şeyi sormak istedim. Her şeyi değil mutlaka. Bu kâğıda sığmayacak birçok şeyi erteliyorum bir başka zaman dilimine. Gün gelecek ve özgür gülüşlü Özgür Güneşle geçireceğimiz özgür yarınlarda aynı havayı soluyarak konuşabileceğimiz, paylaşabileceğimiz günlerin yakın olduğu umudunu taşıyorum yükü ağırlaşmış yüreğimde.

Zerdeşt TOLHILDAN

Can Hevalım Roza Yoldaşa...

Selam, sevgi ve saygılarımla...

Zaman bazen deli dalgalar gibi yaşamın anlamına ulaşamayanları oradan oraya savurup duruyor. Bazen anlamın özünü yakalayamayanları keskin bir bıçak gibi kesip biçiyor. Bazen de bir karabasan gibi çöküyor ruhların üzerine. En çok da esen rüzgârın, yağın yağmurun, doğan güneşin, öten kuşun, zifiri karanlıkları aydınlatan dolunayın, dağların, patikaların, özlemin, hasretin, yoldaş gülüşünün, kendin olmanın güzelliğine erişemeyen ruhları sarmalar, kendi sessizliğinde nefessiz bırakır. Hemen yanı başımda duran yoldaşıma soruyorum; “zaman nedir” diye. Uzun soluklu bir cevap veriyor: Zaman oluşturdur, zaman şahittir, zaman nöbetçikoruyandır, zaman yargılayandır, zaman öncesi ve sonrası olma-yandır...

Buydu işte! Zaman bizdik! Kabına sığmayan, deli dolu, asi yürekli, mekânlara sığmayan, kısacası özgürlüğün diğer adıydı. Far-
kıncılığına varılana kadar ne çok heba olmuştu yaşayışlar. Ya da

farkına vardığımızı sandığımız ana kadar dönüşümü olmayan ne çok şey geçmişti. ‘Zamanın insan tarafından tahakkümü altına alamayacağı tek olgu olduğunu’söylüyor bir diğer yoldaşım. Zaman bütünü’nün yalnızca bir parçasıydı. Ama belirleyici bir parçası...

Dün, bu gün ve yarın... Bugün dünle vardır ve yarın bugün olmadan oluşamayacaktır. Hep beraber vardı. Buydu, buna inanmak gerekirdi. Nasıl ki gecesi olmayanın doğacak bir güneşi olmayacağı gibi; dün olmadan bugüne sarılmak istenirse ya da bugün hesaplanmadan yarınlar yaratılmak istenirse zamanı yüzüne gözüne bulaştırmak olur, insanın kendini rezil etmesi olur.

İnsan zamanı hep geriden takip ede gelmiştir. Bir yerlerde hep bir geç kalma hali yaşadı insan. İnsanın panik içindeki koşuşturmalarına şahitlik etti zaman. İnsanın tüm yetmezliklerine rağmen insanı kendi beniyle buluşturandı zaman. Dedik ya zaman oluşturan dır.

Gerilla bir başka aktı zamanın içinde, çoğu zaman zamanı kendisiyle sürükleyendi gerilla. Bazı şaşkınlıkları da bundandı zamanın. Şehadet şerbetinden tatmış nice yüreğin, kabına sığmayan hasretlikleri neticesinde, çok gerilerde bırakmıştı zamanı. Ötesine çıkabilmişti sınırlarının. Belirlenen sınırların aksine, özgür gülüşler eşliğinde soluk alış verişini dengede tutmuştu ve yüce soğukkanlılığıyla akan zamanın ruhuyla bir bütünlük sağlayarak yaşayışlar oluşturabilmiştir.

Kürt halkı için ‘tarihi’ olarak nitelenebilecek bir zaman diliminden geçerken, gerillanın kleşinden çıkan mermiyle özgür yaşam yolunda büyük zaferlere şahitlik ediyor zaman. Böyle bir zaman diliminde sana yazmanın verdiği coşkunluğu bir nebze de olsa paylaşma ve yüreğimde yankılananları sana ulaştırmanın yüreğimde yarattığı sevinçle, bu sevincin bende yarattığı önünü alamadığım büyük özlemlerimle sana merhaba diyorum.

Nasıl bir giriş yapayım derken, biraz heyecan biraz da tekrara düşmemek için yazdıklarımın başını alıp gittiğini fark ettim. Gelen eleştirileri de göz önünde bulundurarak uzun ve ‘edebi’(ben öyle görmüyorum) olmaması için yazdıklarımın birçoğunu kesmek zorunda kaldım. Aslına bakarsan biraz da yararlı oldu. Çünkü ayrıca iki yazı çıktı. Yani anlayacağın bu yazdığım üçüncü yazı oluyor. Ama yazdığım diğer yazıları göndermeme kararı aldım. Neden diye soracak olursan eğer aslında ben yazdıkça önünü alamadığım

bir şevkle yazının nereye gideceğini pek kestiremiyorum. Bundan kaynaklı çoğu zaman yazmak istediğimin dışına çıkabiliyorum. İşte onun için fark ettim ki yazdığım diğer iki yazı biraz farklı olmuş. Sanki ajite yapmış gibi bir hava sezdim içinde. Bir de artık biraz tedbirli davranıyorum yazdıklarım konusunda. Ya notunuzda hepimizin dillendirdiği ortak noktalardan biri de yazdıklarımın edebik olduğu ve nasıl bir cevap yazacağınız konusunda zorlandığınızdı. Bundan kaynaklı bunu bir eleştiri olarak ele alıp, hem sizin gelişiminiz önünde engel olmamak, hem de daha rahat yazmanız için biraz daha temkinli davranıyorum.

Neyse yoldaşım bunları diyorum ama bak görüyorsun yine uzattıkça uzatıyorum. Ne yapayım elimde değil. Gerçekten bir alışkanlık halini almış sanki. İyi mi kötü mü bilmiyorum. Eğer arkadaşları sıkıyorsa kötü tabi. Ve sanki sizi bu konuda sıkımişti. Ama yine de ben bu sefer kendimi çok kalıplara koymadan yazacağım.

Bir de o söylemlerinizi sonra yazdığım notu tekrar okuma gereği duydum. Okuduğum gibi neden böyle bir şey söylediğinizi anladım. Gerçekten de duygusal bir nottu. Ben bile etkilendim. Yukarıda da belirttiğim üzere elimde olan bir şey değil. Yazdıkça arkası geliyor. Bir de yürekte özlemlerin birikmişse daha farklı oluyor. O notta bunu da fark ettim. Ama yazdıklarım söylemek istediklerimin sadece yüzde onunu barındırıyordu. Çünkü o kadar biriktirdiklerim var ki, kimseyle paylaşmadığım. Paylaşmaktan çekindiğim, anlaşılmamaktan korktuğum. Beni bir siz anlarsınız diyerek hep bir gün gelip buluşacağımız umuduyla kendimle bıraktım hasretliklerimi. Belki yanlış diyebilirsin ama bu konuda kararlı olduğumu belirtmeliyim.

Öncelikle şunu belirteyim ki; gönderdiğiniz not dolunaylı bir zaman diliminde elime ulaştı. Tesadüf müydü bilmiyorum! Ama benim açımdan ferahlatıcı olduğunu belirtebilirim. Çok önceden beklememe rağmen, her ne kadar geç kaldığı konusunda özeleştirel yaklaşmış olsanız da, değerli zamanınızı ayırıp her birinizin böyle içten duygularla paylaşım içine girmeniz beni ayrıca duygulandırdı. Yoldaş olmanın güzelliklerinden biri de bu olsa gerek. Yoldaşlık sevinciyle sizlere nasıl cevap olabileirim sorusu var şuan zihnimde. Yoldaşlığınıza layık olmak için ne yapılabilir soruna verilebilecek her cevabı nakşettim yüreğimin sol yanına. Ve mücadelem bana

vermiş olduğu aşkla amaçlarıma daha sıkı sarılarak, özgür yarın-larda güler yüzlü birliktelikler yaşama umudumu her an daha da büyütüyorum. Örgüt ihtiyaçlarına cevap olma ve yoldaşlarımın bana karşı duydukları güveni boşa çıkarmamak için amaçlarımın takipçisi olma yolunda, hakikate ulaşma arayışımı yoldaşın dolu-nay aydınlığındaki bakışlarında pekiştiriyorum.

Şehit arkadaşlara ilişkin olarak istediğim materyallerde eksik-siz olarak elime ulaştı. Gönderdiğiniz için ayrıca teşekkür ediy-o-rum. Bir çalışmaya girişiyorum. Altından kalkabilir miyim bilmi-yorum. Ama bir yerlerden başlanılmalı diye düşünüyorum. Bir de son konusu olan yaşamımızın kurucuları olan şehitlerimiz ise bu uğraşı daha da gerekli kılıyor. Hatırlıyorsan ben daha ordayken de bu konuda bir uğraş içindeydim. Ama orada gereken önemi verme-diğimi fark ettim.

Burada biraz daha farklı bir pencereden bakma olanağı oluyor insanın. Bir de burada bu çalışmayı yürütebilecek imkânlar ve ye-terli zamanı oluyor insanın. Sadece bu konuda değil, birçok konuda insan istedikten sonra ve bir çaba sahibi olduktan sonra yapamaya-cağı şey yoktur. Her yer için geçerli olan bir durum olarak görül-meli. Ama burası gerçekten farklı... Bir cümleyle belirtecek olur-sam eğer; “burada Önderlikle, Önderlik felsefesiyle her an yatıp kalkıyorsun”. Bunu pratikleştirmek ise ben ve diğer arkadaşlara kalıyor. Eğer bir ürün çıkmıyorsa bu bizim sıradan yaklaşımları-mızdan kaynağını alıyor demektir. Ama süreç sıradan yaklaşmayı kabul etmiyor. Hareket olarak, halk olarak, mücadele olarak geldi-ğimiz aşama bizden hep daha fazlasını ve en iyisini yapmayı so-rumlu kılıyor. Önderlik dört duvar arasında olabilir ama mücadele-si, felsefesi, özgür yaşam anlayışı bizimle ancak yaşamsallaşabilir. Bizler ki kendimizi Önderliğin fedaisi, takipçisi ve özgür yaşam militanları olarak niteliyoruz. Madem öyle buna denk bir duruşun içine girmek ve Önderliğimizi, felsefesini, yaşam anlayışını yarın-lara ve milyonlara ulaştırmak temel görevimizdir. Öncelikli sorum-luluğumuz budur. Bunun ötesi kendini kandırmak olur. Önderliğin özgürlüğü sağlanmadan elde edilecek her türden başarı bir sapmayı, yanılgılı bir ruh halinden öte geçemeyecektir. Şimdi zaman Önder-liğin özgürlüğünü sağlama zamanıysa ve bunu yapacak olanlar bizler isek görevimizi yerine getirmede de üstün körü ve sıradan yaklaşım kabul edilecek bir durum olamaz. Çünkü önderlik bir kişi

olmaktan öte bir fikirdir. Ve fikirler dört duvar arasına sığdırılmaz. Ama her dört duvar arasında olmayan şey de özgürdür denilemez, evrenseldir denilemez. Önderliğin özgürlüğünü sağlamak istiyorsak eğer ki bu hareketin her militanı bu inanç ve istekle mücadelesini yürütüyor, dört duvar arasına sıkıştırılmak istenen ve nefessiz bırakılar boğulmak istenen Önderliği, Önderlik düşüncelerini, yaşamını özgürleştirme her kese ulaştırma zamanıdır. Önce kendimizde yaşamsallaştırarak, bu hakikatin özüne ulaşarak herkese ulaştırabiliriz. Önderliğin düşünceleri ütopya değildir ve ütopya olarak kalmayacaktır. Bunun için de her an aldığımız nefeste özgür iradenin oluşturucu gücü olan Önderliğe ve şehitlere olan borcumuzu ve sorumluluğumuzu ödeme bilinciyle her çalışmamıza sarılmamız gerekir.

Yetmezliklerimiz çok. Sistemin bizde oluşturduğu kirletilmiş bir kişilik var. Bundan arınmak, kendini sıyırıp temize çıkarmak kolay olmayacaktır. Zaten şimdi verdiğimiz savaşım kendi benimizde var olan sahte, sistem tarafından oluşturulmuş kişiliklerledir en çok. Kendi benimizle yüzleşme, ‘ben’ olmaktan çıkarılan kişiliklerimizle mücadele içine girme ve korkularımızın üzerine yürüme şimdi daha heyecan verici. Amaçlarının farkında olan birey, elde edeceği sonuçlara da katlanandır. Katlanmasını bilip, gerektiğinde hesap verip, hesap sorandır. Yakaladığımız düzey sıradan, sistemdeki bir kişinin düzeyiyle aynı değildir. Madem aynı değil, o zaman buna denk bir duruşun ve etkinliğin içinde olmamız gerekir. Her birimizin kendi çapında bir şeyler yapma uğraşı içinde olduğuna inanıyorum. Ama görülüyor ki bu uğraş yeterli değil. Çünkü hala korkularımızla yaşıyoruz, birçok çürümüş, hastalıklı yanımızla bir uzlaşa içinde gül gibi geçinip gidiyoruz. Bu hiç kimse için artık kabul edilebilecek bir durum değildir. Hele hele içinden geçtiğimiz süreç de göz önünde bulundurulduğunda bunu kendine layık görmek en büyük ihanetten daha beter bir ihanet durumudur. Bu vesileyle senin şahsında bir kez daha yetmez yoldaşlığımın, yetmez militanlığımın, partiyle bir olamamanın öz eleştirisini Önderliğe, harekete, halka ve tüm yoldaşlara veriyorum. Bundan bugünden itibaren sizlere layık olma Önder APO’nun özlü bir fedai militanı olmak için elimden gelenin daha fazlasını yapma uğraşı ve duruşu içinde olacağımı belirtiyorum.

Sanki yine uzadı değil mi? Dedim ya bir başladım mı gerisi kendiliğinden geliyor. Bu notu yoğunlaşmalarımın bir ürünü olarak da ele alabilirsin. Her ne kadar hala tam olarak istediğim düzeyde bir sonuç çıkarmış değilsem de, her an gelişen sorgulamalarım bir düzeye ulaşmıştır. Tabi bunun yaşamda somutlaştırılması gerekir. yaşamla bütünleşmemiş her yoğunlaşma yada teori, bir sapma halini yaşamaktan kurtulamayacaktır. Bundan kaynaklı bir nebze de olsa şehit yoldaşlara olan borcumu ödemek için şimdi bir çalışmaya girişmiş haldeyim. Dediğim gibi umarım bu ağır çalışmanın altından kalkabilir ve gerektiği düzeyde cevap olabilirim.

Notta bir şey göze çarpyordu. Her arkadaş daha notunu tamamlamadan bir düzenleme sonucu alandan çıkmış. Bu bir tesadüf mü bilmiyorum? Dediğin üzere ortak tanıdık arkadaşların hepsi bir bir alandan çıkmışlar. Bir yandan sevinirken, bir diğer yandan üzüldüğümü belirtmek zorundayım. Neden mi? Her an arkadaşların daha da uzaklaştığı hissine kapıldım. Belki fiziki bir uzaklaşma olduğunu diyebilirsin. Ama bu bile beni korkutuyor. Korkutuyor diyorum, çünkü birçok şeyin yarım kalmasına neden olabilecek uzaklaşmalardır bunlar. Gerçekliğimiz olarak ele alsak da zorlayıcı bir gerçeklik olduğunu düşünüyorum. Bunun içindir ki her dolu-naylı gecede, orada, sizinle olmayı ihmal etmiyorum. Her halde düzenli bir şekilde yapabildiğim tek şey sizinle olan bu buluşmalarımdır. Çünkü sizler tamamlayansınız. Hani her ay sonunda toplantılara çalışmalara, yaşama ilişkin bir döküm olur. Ben de burada sizlere tekmilimi düzenli olarak, ay aracılığıyla veriyorum. Çoğu zaman arkadaşlar ‘bir acayip adam’ gözüyle bana bakıyorlar. Kendi kendime konuştuğumu sanıyorlar. Hatta durumumun ciddi olduğunu söyleyen arkadaşlar bile çıktı. Buna cevaben “ciddi insanın durumu da ciddi olur” demekten çekinmiyorum. Ukalalık olarak ele alma, beni anladığını var sayarak çok ayrıntısına girmiyorum.

Şuan kendimi senin yerine koymaya çalışıyorum. Ancak bir yere kadar ilerleyebiliyorum. Bir sınır çıkıyor önüme ve ilerleyemiyorum. Sınır senin koyduğun bir sınır değil, zorlanıyor yüreğim, kaldıramıyorum ve bir geri çekilme halini yaşıyor bedenim. Acılar denizine bir ben düşmüşüm sanıyordum. Yaşadıkların o kadar tarifsiz ki, neresinden tutup çekeceğimi bilemiyorum. Sana sokulup bu ağır yükün altında bükülmüş belini doğrultmak istesem de kendin olmanın sevinciyle, usul usul başını kaldırırıyorsun dağların do-

ruklarına doğru. Sarya arkadaş doğru söylemişti. Öldürmeyen acıların seni güçlendirmiş. Her birimizi. Sen güçlendikçe, sen gülen gözlerinle yarınlara uzandıkça biz güçlendik, ben uzandım yarınlara. Biz beraber vardık. Biz birlikte olmanın özüne ulaşma yolunda yoldaşın parıldayan gözbebeklerinde yüreklerimizi ısıtanlardık nede olsa. Bundan kaynaklı yalnız kalmadın, yalnız değildin ve yalnız olmayacaksın. Her biri ayrı bir mekânda olabilir. Ama hiçbir mekânla sınırlı kalmazdı özlemler. Yoldaş sevgisi delip, aşar her türden çekili sınırı. Ve senin de bu sınırları aşıp, yoldaşlarının yüreğinde edindiğin yerde her zamanki o güler yüzlülüğünü koruyacağına inanıyorum. Sen güçlüsün. En azından benim kadar duygusal değilsin. Bir de beni düşün. Duygusallığım o kadar yoğun ki, yazılara bile haddinden fazla yansıyor. Neyse yazı meselesini tekrar açmayalım. Daha önce de belirttim. Sen de belirtmişsin. Her an, özelde de her dolunaylı gecede yoldaşla yürek birlikteliğini sağlama ve yoldaşı anlama, anlaşıldığının farkına varma en mutlu andır bizim için. Bunun için yalnız kalmadık biz. Ne dün, ne bugün ne de yarın. Bizler hep beraber özgür yaşam yürüyüşünü, belki mekânlar ayrı olabilir, umutla bezenmiş yoldaş sevgisi ve özlemiy-le başarıya ulaştıracağız. Ve yarınlarımızı çocuk saflığındaki inancımızla inşa edeceğiz. Buna inanıyor ve bununla yaşıyoruz. Yaşadıkça, kendimizi daha iyi tanıyoruz. Ve tanıdığımız bu benimizle zamanın sonsuzluğunda kaçamak bakışlar fırlatıyoruz.

Bıraktığım deftere de yazı yazıyormuşsun. Buna çok ama çok sevindim. Tabi şimdi beni bir merak da sardı. Nasıl okuyabilirim diye kafamda yankılanan sorularla, ne yazdıklarına ilişkin büyük bir merak uyandı içimde. Aslında ne yazdığın (öyle diyorum ama bakma sen) çok önemli değil!!! Önemli olan senin yazmaya başlamış olman. Ve bu beni çok sevindirdi. Ve belki de en çok bu süreçte yazmaya ihtiyacın olacaktır. Daha önce de belirttiğim gibi çoğu zaman insanın kendini bir çıkmaz içinde hissettiği anlarda en yakını olur defter ve kalem. Sadece bu anlar değil tabi. Bazen mutluluklarının, bazen hüznlerinin, bazen özlemlerinin, bazen gülmelerinin, bazen de beklentilerinin tek yerleşik mekânı olur yazı. Hele hele dolunaylı zamanlarda yazıyor olman o yazıları benim için daha anlamlı kılıyor. Umuyorum ki bir gün yazdıklarını okuma şansım olur.

Bu arada benim son süreçte Qendîl'e geldiğimi duymuşsun. Ne yazık ki öyle bir şey yok. Bu son süreçte benim hakkımda bir bilgi kirliliği var(!) zaten şaka yapıyorum. En son buraya iki arkadaşın düzenlemesi oldu. Her ikisi de oradan geldi. HPG tarafından. Sizi onlara sordum. Aslında sizin hakkınızda bir bilgi karışıklığı vardı. Zınarin'i gördüm. O farklı bir şeyler söyledi. Buradaki arkadaşlar farklı bir şey söyledi. Ama neyse ki sizin notunuz geldi de biraz rahatladım. Neyse geçen kış geldim o da imkânlar el vermediği için gelemedim. Yoksa gelip görmek ve birkaç gün kalmayı düşünüyordum. İlerde bazı çalışmalardan kaynaklı gelme durumu olabilir. Umarım rast gelirde, gelip görürüm. Tabi senin de bu taraflara gelme durumun varsa mutlaka bir haber ver. İllaki gelip görürüm. Ya da bu tarafa gelen arkadaşlara durumun hakkında birkaç kelime de olsa bir şeyler yazarsan sevinirim. Unutulmamak demiştin. Yoldaşlıkta olmaması gereken şeylerden biridir. Bir şiir vardı. Bir dizesi aklıma geliyor sadece “unutulduğunu hissettiğin an bil ki ben yaşamıyorum artık/seni unuttuğum an öldüğüm andır...” böyle bir şeydi her halde. Ama mesajın özü açık... Sonra ben kendime dedim ki “unutmak ihanet olsun”. Unutulmamanın verdiği coşkunlukla tüm unutma hallerini seyir defterimden bir bir çıkardım. Ve hatırlanmak her zaman için çok güzel. Bir yerlerden gelen sıcak bir selam, çoğu zaman kanamalı yaraları bile durduracak güçtedir. Unutmadım, unutulmadınız.

Senin de belirttiğin üzere son süreçte özelde de 2011 de yaşananlar her birimizi fazlasıyla yordu. Nice yorgun zamanlar geçirmişti genç ömürlerimiz. Ama böylesini ilk defa yaşıyordu. Her yanıyla acı kokan bir zaman dilimiydi. Evrenin Kürt halkı için 2011 yılına atfettiği sorumluluk acıydı herhalde. Ama her şeye rağmen acıların sırrından sıyrılmayı bilip, acıların buruşuk yüzüne inat gülmenin güzelliğini yakaladık. Dağların heybetiyle ‘bedel’ denilen gerçekliğin anlamına erişerek, acılara alışmadan, güçlendirdik irademizi. Güçlenen irademizle şimdi 2012 yılını zafere ulaştıracak pratiklerimiz en zirvesini yaşıyor. Açıkçası ben 2011'den nefret etmiyorum. Nefret edemiyorum. İçinde nice gözyaşı, ayrılık, acı ve hüznün olsa da, ben her seferinde en güzel yanına, güler yüzlü tarafına sığınıyorum. Bununla yürüyorum, bununla amaçlar edinip, araçlar tazeliyorum. Tolhildan olmanın verdiği coşkunlukla, Tolhildan'ca bir duruşun sahibi olma yolunda özlem-

lerime daha da anlam katıyorum. Geride kalanlar olarak, bize miras bıraktıkları yolda bir an olsun tereddüt yaşamadan ilerleyebilmek ve hayallerini yarınlara ulaştırmaktı. Şimdi takipçisi olduğumuz yaşayışlarının birer uygulayıcısı olarak en çok gülen gözlerine, esmer bakışlarına dokunma zamanıdır. Nice yarım kalmış yaşayışın gerektiğinde, hakkınca başarıya ulaştırılması zamanıdır.

Evet hevalım! Yine değerli zamanından bir dilim ayırıp uzadıkça uzayan bu yazıyı okumak zorunda kalacaksın. Bundan kaynaklı kusura bakma. Ama ihtiyaç temelinde bunları yazdığımı belirtmeliyim. Söyleyecek, konuşacak o kadar çok şey var ki. Ben de fırsattan istifade, yazdıkça yazıyorum. Nede olsa her zaman ele geçen bir fırsat değil.

Bilmiyorum imkânın olur mu, eğer imkânın varsa tuttuğun defteri skaynırlayıp bana gönderirsen sana sevinirim. Bir tek sen meraklı değilsin. Her halde senden bana geçmiş. Ben de bir süredir merak ediyorum. Tabi her şeyi değil, söz konusu yoldaşlarım ve yaptıkları olunca ister istemez bir merak geliyor. Bizim Bêrîtan da bir defter tutmuş. Gönderecekti. Ama hala elime ulaşmış değil. Ben de bu son süreçte yazdığım yazıları sana gönderiyorum. Çoğu şehit arkadaşlar üzerine olan yazılardır. Belki sizlere de yararlı olur. Heval Meral'e de verebilirsin, okuyup düşüncelerini sunarsa sevinirim.

Gönderdiğiniz fotoğrafları aldım. Duygu yüklüydü her biri. Her birinde ayrı bir selam, ayrı bir özlem, ayrı bir hayal... Her baktığımda sizleri ne kadar çok özlediğimi daha da anlıyorum. Özlemek gerilladaki en güzel duygu olduğuna inanıyorum. Mücadeleye adım attığımız ilk günden beri, yakamıza yapışmış ve bir gölge gibi ardımızdan gelen ayrılığın ağır yükü ancak özlemle dindirilebilir. Bizi birbirimize getiren, özleneni her an daha da yaşatan, büyüten ve adımlarının izinde yürümeyi sağlayan özlem oluyor. Gönderdiklerinizi ve benim yanımda olanları Şoreş'e de gönderdim. Eğer onun da düzenlemesi olmamışsa eline ulaşır büyük ihtimalle. Gönderdiğiniz nota da hiç dokunmadan öylece gönderdim. Paylaşmak ve sizden haberinin olmasını istedim. Onun da çok mutlu olacağına inanıyorum. Bêrîtan da Şoreşin şuan kaldığı alanda kalıyor. Suikast akademisinde eğitimci olmuş. Bol bol bana hava atmıştı. İncanın somut örneğidir Bêrîtan. İnançla savaşmanın res-

mi... Bundan kaynaklı Mutluyum. Beni güçlendiriyor. Yoldaşlarımın her gelişimi benim gelişimim oluyor çünkü.

Biraz kendimden bahsedecek olursam eğer; hala çalışmalarına devam ediyorum. Bu son süreçte burada da biraz yoğunluk vardı. Komitenin genişletilmiş toplantısını yaptık. Önemli kararlar aldık, şimdi bir pratik süreç var önümüzde. Bu süreci hakkıyla başarıya ulaştırmak en fazla da bu alanın, çalışmanın sorumluluğundadır. Bu bilinçle hareket etmek ayrıca önem taşıyor. Bizim içimizde ideolojik çalışmalara karşı var olan ilgisizliği az çok biliyorsun. Önemli olan her insanın önce kendinden başlamasıdır. Şimdi kendimde bir şeyler oluşturmaya ve var olan sürece cevap olmak için büyük çabaların içine giriyorum. Ama yine de yetersiz. Gereken düzeyde bir pratik, performans sergileyemiyorum. Aslında ne kadar çabalasam da hep bir şeylerin eksik kaldığını hissediyorum. Şuana kadar yaptığım hiçbir çalışmaya bu iyiydi, yeterliydi diyemedim. Beklenen düzeyde olmamasından kaynaklı değil. Beni tatmin etmiyor. Hep daha iyi olması gerektiğini düşünüyorum. Bakalım hevalım çalışmalar yoğunlaşıyor. Son toplantıyla birlikte belki daha farklı bir performansın içine girerim.

Bunun dışında bu aralar kaval çalmaya başladım. Bir anda gelen istekti. Dolunaylı bir gecede aya karşı durmuş izlerken şimdi bir kaval çalsa ne güzel olur dedim. Ben de bunun üzerine bir flüt buldum şimdilik. Ama uzaktan dinleyen arkadaşlar çok güzel olduğunu söylüyorlar. Ama yanıma geldiklerinde hemen kesmemi söylüyorlar. Davulun sesi uzaktan hoş gelir misali benim flütün sesi de uzaktan güzel geliyor. Ama birçok melodi çıkarabiliyorum. Hatta bir parça bile yaptım. Her ne kadar her seferinde farklı sesler araya girse de-bu aslında zenginlik oluyor- çalmak beni ferahlatıyor.

Bunun dışında çalışmalarımız, yaşamımız genellikle dar bir dol içinde geçiyor. Yaptığımız radyo programı sayesinde bazen dışarı açılabiliriz. Biliyorsun yerinde duran biri değilim. Sürekli bir hareket hali olmalı. Ama açıkçası burada çalışmadan kaynaklı biraz durduğumu belirtebilirim. Elime geçen her fırsattı değerlendiriyor, bazen saatlerce yürüyüp bir program alıyorum. Hala beni istedikleri gibi kontrol altına almış değiller. Sanki benden vazgeçtiler bile. Sozdar Avesta Arkadaş da burada. Çoğu zaman onunla dolaşıyorum. Şuanda komitenin gençlik ünanı bana ait. Bunun ver-

diği bir ayrıcalıkla, heval Fuat ve heval Sozdar beni kendileriyle götürüyorlar.

Bazen Heval Fuat kendisine gelen gıda maddelerinden arkadaşlara dağıtırken, bana torpil geçiyor. Her seferinde “gençler yemeli, güçlenmeli, yoksa kim mücadeleyi yürütecek” diyor. Tabi doğal bir sorumluluk yüklüyorlar insana. Şuan yapımız eskisi gibi çok yaşlı arkadaşlardan oluşmuyor. Yapımızın yüzde 70’i gençleşti. Yani genç dediğim otuz yaş altı olan bir ben varım. Diğer arkadaşların hepsi otuz yaş üstü.

Bu arada geçen gün ben ve heval Şiyar (Nureddin Demirtaş) akademiye gittik. Orda cinsiyet özgürlüğü dersine denk geldik. Neyse komisyon bizim de kalkıp tecrübelerimizi dillendirmemizi ve arkadaşlara öncülük etmemizi istedi. Bunun üzerine Şiyar arkadaş kalktı yarım saatlik bir değerlendirme yaptı. Oturdu. Ben kalktım. İki kelime söyledim, sonra komisyon bana bir soru yöneltti. “şuan içimizde bulunan gençlerin böylesi konulara mesafeli, kaygılı yaklaşmasının sebebi nedir.” Ben de “gençlere sormak lazım dedim.” Yani öyle değil mi hevalım? Biz genç değiliz artık. HPG yapısına bakıyoruz şimdi her biri 17 ile 20 yaşları arasında gidip geliyor. Tabi arkadaşlar biraz güldükten sonra, hemen yanımda bulunan Xebat Şırnak(52 yaşındaydı) arkadaşı görünce biraz genç olma durumumun olabileceğinden yola çıkarak değerlendirme yaptım. İyiydi. Her halde iyi açmıştım ki, kimse bana bir soru yöneltmedi. Belki de anlamadıkları içindir!

Evet hevalım HPG demişken, arkadaşlarla tartışmalarım oldu. HPG saflarında mücadele verme temelinde. Şimdilik bir şey demediler. Bakalım. Eğer buradan bir cevap verilmezse rapor yazacağım. Kendimi dayatmayacağım. Ama olabildiğince kendimi açıklamaya ve gitme mantığımı belirteceğim. Bir buçuk yılı aşkın bir süre geçti bu alana geleli. Ama yukarıda da belirttiğim gibi geldiğim bu süre dâhilinde “yaptığım bu çalışma yeterlidir” sözü benden çıkmış değildir. Sanki bu çalışmalara layık olamıyor hissine kapılıyorum. Birde HPG içimde kapanmak bilmeyen bir yara gibi duruyor hala. Erken bir süreçte yaralanma, sonrasında daha çok kurum çalışmalarında yer alma bu gereksinimi daha da arttırıyor. Sizleri de düşündükçe, HPG saflarında sizlere daha yakın olup, en azından bazı kaygılarımdan arınabilirim diye düşünüyorum. Kaygılarım size yönelik değil. Bazı şeyler artık çok zor geliyor. Diren’i son defa

olsun göremedim. İçimde o kadar yarım kalmış şey vardı ki! Neyse umarım bu önerim kabul edilir ve HPG'ye, Diren'in yarım kalan amaçlarını yerine getirebilirim. Sözümüz vardı nede olsa. Dersimlerde savaşıyorduk. Hangimiz önce gitse, onun yerine Münzûrlardan bir tas su içecekti. Bu Tolhildanlar'ın sözüdür. Her ne kadar sen Tendüreklerle gitme eğilimindeysen de, seni de Tolhildanlardan sayıyoruz. Zaten bazen radyoya mektup yazdığım da senin soy ismini tolhildan diye veriyorum.

Sanıyorum baya bir uzadı. Neyse ben buralarda bir yerde keşeyim. Hala söyleyecek o kadar çok şey vardı ki; bunları da başka sefere bırakalım. Bu not eline ulaşırsa cevap yazmayı ihmal etme. Bilmiyorum Harûn, Nûda ile görüşür müsün? Eğer öyle bir durum varsa onlara da çok selam söyle. Ve bu notu tekrar onlara da okutabilirsin. Ama eline geçen herhangi bir fırsatta yazmayı unutma. Ben elime geçen her fırsatı değerlendireceğim. Ama cevabı gelsin notlarımın. Merak içinde bırakmayın. Olur mu? Ayrıca tanıdık arkadaşlar varsa hepsine çok selamlarımı söyle. Heval Meral, Gurbeteli heval Şivan PJAK'ta heval Bêrîtan Goyi arkadaşlara da çok selam söyle. Ayrıca kimler var tanıdık bilmediğim için bu isimleri sayabildim sadece. Soranlara, hatırlayanlara selamlarımızı iletirsin.

Notunda biraz olsun seni anlamaya çalıştım. Bir nebze de olsa Seni anladığımı inanıyorum. Daha önceki tartışmalarımızı hatırlayacak olursan (bundan şüpheliyim) seni tanıdım diyebilirim. Bunun için yüreğine dikkat et. Yüreğinin incinmesine izin verme. Zor süreçler geçiriyorsun. Ağır, biraz da kendi değiminle 'yalnız' günler. Bunu atlatmak senin elindedir. Yalnızlığı kendine sakın ama sakın kabul etme. İnsanın her an her hangi bir yana kayma durumunun en yoğun olduğu zamanlardır. Yaşananlara karşı bir tepki var ve bu çok doğaldır. Çoğu insanın kabul edemeyeceği şehadetler yaşadı bu hareket. Ama inanıyorum ki bu tepkilerini arayışlara dönüştürecek ve bu arayışların sonucunda örgütün yararına olan duruşun içine gireceğini biliyorum. Şimdi de ters bir duruşun yok. Ama ister istemez var olan yoğunlaşmalar insanı bir yerden sonra tıklatıyor. Şehit Sarya ile yaptığımız tartışmaları hatırlıyorum da, ona bağlanmamak, sevmemek, kendin gibi bilmemek elde değil. Çok dar bir zaman diliminde yetersiz de olsa bir paylaşımımız oldu. Ama çok yetersizdi. Halden anladığımı inanıyorum. İnsanlara nasıl yaklaşacağını, üslubunu nasıl tutturacağını biliyordu. Şimdi kalkıp

sana Sarya arkadaşı tanıtacak değilim. Ama şimdi Sarya arkadaşı yaşatma zamanıdır. Bu insanın, dünya âleme duyurulması gerekir. Her kesin onu tanınması gerekir. Bu şekilde yaklaşırsan inanıyorum ki bazı noktaları daha çabuk aşacaksın. Bir de dediğim gibi yalnızlıklara sığınma. Gün gelip konuşacak hiç kimsen bile kalmadığında, defterine yaz, ayla konuş. Ben her zaman oradayım. Fırsat buldukça yoğunlaşmalarını içeren notlar gönderirsen çok sevinirim. Bu notlar üzeri tartışmalarımız süreklileşir. Ben yer yer yazacağım. Ama sakın yalnızlıklara sığınma. Her zaman paylaşım içinde ol. Yalnızlıkların sonuçları çok ağır olabiliyor bazen. Bir gün görüşme durumumuz olursa ne demek istediğimi daha açıklayıcı bir şekilde söyleyirim.

Bu arada bana “edebiyatın çok yoğun” demişsin ama senin de maşallahın var. Sen yazdıklarınla beni dörde katlamışsın. **“Her patikasında her taşında, akan suyunun her dalgasında gözlerimize çizdiğimiz ceylan gözlü, esmer yüzlü, yürekli yoldaşlarımızın simaları beliriveriyor apansız.”** Bunlar senin cümlelerin. Aslında şaşırdığımı belirtmeliyim. Sende çok yoğun gelişmeler var. Görüyorsun PKK insana neler yapıyor. Bu da PKK’nin gücü. Ama sevindim. Şimdi bu cümleye bakıp defterine yazdıklarını gözlerimin önüne getiriyorum da. Neyse okuma şansım olursa o zaman değerlendirmelerimi daha genel bir şekilde yaparım.

Sanki yine uzattım. Evet dediğini duyuyorum tamam bitiriyorum bu son paragraf olacak. Aslında böyle uzamasının bir sebebi de sonlardan nefret etmemden kaynaklıdır. Son noktayı vurmak çok zoruma gidiyor. Bundan kaynaklı üç noktayla bitirmek istiyorum. Ama bunu yapıncaya kadar da çok uzuyor. Bu da bir kaçış değil mi? Neyse güzel gülüşlü hevalım, ben son olarak bakmadığım için bu yazımı da üç noktayla bitireceğim. Ve hiçbir veda sözcüğüne sığınmadan, buluşmaların güzel bakışlarıyla sözcüklerimi yıkıyorum. Yazdığım yazıyı ikinci defa okuma gibi bir alışkanlığım yok. Ama şuna inan ki, yazdığım her şey yoldaşlarıma olan özlemle bezenmiş duygularımın bir nebze de olsa dışı vurumudur. Eğer bir yanlışlık ya da anlaşılmayan bir yer varsa şimdiden kusura bakma diyorum. Senin beni anlayacağına inandığım için çok bir kaygı da taşımıyorum aslında.

Evet hevalım, yüreğine, gülüşüne, çocuk saflığındaki bakışlarına çok ama çok iyi bak. Her an seninle olan yoldaşlarının oldu-

ğunu unutma. Bundan kaynaklı kendine iyi bakman için sebeplerin çoğalıyor. Sadece kendin için değil. Bu örgüt için, mücadele için, özgür yaşam için, değerlerimiz için ve tüm güzel yoldaşlık duyguları için kendine iyi bakman gerekiyor. Kendine derken kişi olarak değil. Bir bütünen amaçlarımıza, hayallerimize, özlemlerimize oluşturulacak özgür gülüşlü yarınlara iyi bakmandan bahsediyorum. Ve özenildiğini, sevildiğini bilmeni istiyorum. Ben her dolunayda orada olacağım ve yoldaşlarımla olan randevuya bıkmadan, aksatmadan gideceğim. Senin de geleceğine inanıyorum. Özgür güneşin gülen gözlerinde ısınacağımız günler yakındır. Bu umutla seni en içten duygularıyla tekrardan sevgi ve hasretlikle selamlayıp, kucaklıyorum. Özgür ve umut dolu yarınlarda görüşmek umuduyla, **MAVİCE KAL...**

Yoldaşca Selav ve Saygılar
Zerdeşt TOLHILDAN
Bilim Aydınlanma Komitesi

Can Hevalım Roza'ya!

Doğuş günümüzü kutladığımız bu günlerde, akan derenin hırçınlığında ve şuanda çakan şimşeklerin yeryüzüne verdiği aydınlıkla sana merhaba diyorum. Her şeyden önce umuyor ve diliyorum ki durumun, sağlığın, coşkun ve moralin yerindedir. Açıkçası yazmak istediğim, bunun yanında konuşmak istediğim o kadar çok şey var ki, ne yapsam yetersiz kalacağını bildiğim için kısa da olsa sana bir şeyler yazmak istedim. Özellikle de hevala Berfîn ve hevala Zilan gelip senin de yakında oradan ayrılacağını ve Behdiinan taraflarına geçeceğini söylemelerinden sonra bu istem bir gerçekliğe dönüştü. Durumunu sordum. İçeriye gittiğini duymuştum. Açıkçası son gönderdiğim nota cevap vereceğin umuduyla hep bekledim. İçeriden ne zaman geldiğini ya da geleceğini bilmediğim için ben de biraz sabırlı yaklaştım. Neyse genel anlamda durumunun iyi olduğunu öğrenince biraz daha rahatladım. Hevala Berfîn onları görünce hiç ummadığım bir heyecan kapladı yüreğimi. Bilmem neden? Ama o diyarların havası, yoldaşlara olan özlemin kokusu, şehitlerimizin gülüşleri, yarım kalmış birçok anı bir bir geçti gözlerimin önünden. Çadır hafiften karanlık olduğu için arkadaşlar tebessümler içinde süzülen gözyaşlarını fark etmedi. Ama dışarıya çıkara-

madığım yaşlarım vardı. Serbestçe içime akıttığım. Var olan özlemlerime daha yenilerini ekledim. Tek tek sordum arkadaşları.

Her biri ayrı yerlerde, kimi hala o kutsal topraklarda, kimi çok farklı alanlarda. Ama her şeye rağmen yoldaşın haberini almak mutlu ediyor insanı. Mutluyum, mutlu oldum. Bahar mevsiminin bu ilk demlerinde toprakta yeşeren bin bir türlü çiçek yüreğimde açılmış gibi. Çok zorlandık; çok acılar, ayrılıklar yaşadık; her gün özlemlerimiz çoğaldı. Bazen gözyaşı olup aktı. Belki bundan sonra da olacak. Ama en önemlisi yaşadıklarımıza denk onurluca dillendireceğimiz yaşamların sahibi olmak ve var olan tüm kutsallıklarımıza layık olmaktır. Acı çeken bedenlerimizi, özlem ateşiyle harlanan yüreğimizi bu şekilde serinletebilir ve gülen gözlerle, bir bir inse de gözlerimizden yaşlar, tebessümler çoğaltabiliriz. Neyse yoldaşım! Şimdi yine edebiyat yapıyorsun diyeceksin. Benim de kendimi ifade etme biçimim budur.

Ama edebiyat yapacak düzeye geldiğimi söyleyemem. Benim durumumu soracak olursan eğer; bildiğin gibi hala Bilim Aydınlanma çalışmalarındayım. Geçen yıllara oranla şimdi daha adapteli, düzenli ve sistematik bir şekilde kendimi çalışmalara kattığımı belirtebilirim. Özellikle Önderliğin Newroz'da okunan mektubundan sonra bu çalışmalara daha sıkı sarıldım. Çünkü Önderlik süreç inşa süreci diyor. Ve inşa da zihniyet çalışması ister. Burası da zihniyet merkezlerimizden biridir. Şu gerçek hepimiz için geçerli. İnsan kendinden başlamalı ve kendini değiştirdikçe, inşa ettikçe etrafına yönelmelidir. Burada kaldığım süre dâhilinde epeyi yoğunlaşma yaşadığımı belirtebilirim. Henüz birçok yetersizliğim var. Açığa çıkaramadığım, aşamadığım, yüzleşemediğim belki de mücadelesinden korktuğum birçok sakat yanımdır. Ama şunu çok rahat belirtebilirim ki; birçok yönüyle kendi gerçekliğimle yüzleşme fırsatı buldum. Ve yüzleşmeler esnasında çetin mücadeleler yaşadım. Çok zorlandım, çok zorladım. Ama korkularıyla yüzleşme ve mücadeleye girişme cesaretini kazandım. Tabi ki bunun temelinde yatan gerçeklik Önderlik ve şehit gerçekliğidir. Bunun yanında bir de yoldaşlara olan özlem, bu özlemlerinin getirdiği sorumluluk ve zifiri karanlıklarda gecelerime ay gibi doğan yoldaşların gülüşü. Uzak olmak, bir arada olamamak kötü!

Bu süreci inşa süreci, kendimizi de inşa kadroları olarak tanımlıyorsak eğer; bu gerçeklik kaçınılmaz bir şekilde önümüzde

durmaktadır. Ben kendimi inşa etmeden, önderlik ideolojisi temelinde oluşturmada mücadele çizgisine de giremem ve dönem görevlerini de yerine getiremem.

Ayağımın durumu da iyidir. Biraz daha kısalma oldu ama beni engellemiyor. HPG'ye gitmemin önünde bir engel teşkil etmiyor anlayacağın. Bu arada HPG'ye gitme istemimi de şimdi çok daha bilince çıkardığımı belirtebilirim. Yani eskisi gibi sırf ezilmişliğin, yaralanmanın, yaşayamamanın verdiği psikolojiyle değil gerçekten de var ola değerlere en iyi şekilde layık olma ve mücadeleyi başarıya ulaştırma bilinciyle bu istemimi her an umutla besliyorum. Ne de olsa umut fakirin ekmeği! Ama biz fakir değiliz değil mi? Biz dünyanın en zengin insanlarıyız. Önder APO gibi bir önderliğimiz, fedai yapısıyla evrenselleşen bir partimiz, on binleri aşan bugünlerin yaratıcısı şehitlerimiz, bir an olsun durmayan fedakâr halkımız ve cana can katan yoldaşlarımız var. Bunların hepsi bizim için umut kaynağıdır.

Neyse hevalım, uzattıkça uzatıyorum. Benim bu alışkanlığımı da üzerimden atmam gerekiyor. Artık daha kısa yazmam gerekir. Harûn Kelareş'teymiş, Nûda gençlikte zaten, Mexmûr'dan dağa gelmiş, Şoreş Zap'ta, Bêrîtan suikast okulunda, Cejna Zagros'ta, Aras'tan haberim yok. Ama hissediyorum ki tüm arkadaşlar iyi. En azından öyle umuyorum. Bilmiyorum bu not ne zaman eline ulaşır. Ama ulaşırsa cevap yazarsan çok ama çok sevinirim. Kısa da olsa durumun hakkında biraz bilgilendirsene iyi olur. Bu arada fotoğraflarınızı hevala Berfîn ve hevala Zîlan'dan aldım.

Oldum olası bu sonları bağlamakta zorluk çekiyorum. Şimdi de bir notun daha sonuna geldim. Her zamanki gibi vedasını eksik bırakacağım. Özgür ve umutlu yarınlarda görüşeceğimizin umuduyla cümlem üç noktayla bitireceğim.

Kendine, yüreğine ve gülüşen iyi bak. Dolunayda yoldaşa verilen söz çerçevesinde ben hep orada olacağım. Senin de olacağından eminim. En yakın zamanda görüşmek umuduyla seni en içten duygularıyla selamlar hasretle kucaklarım...

Zerdeşt TOLHILDAN
Bilim Aydınlanma Komitesi
05.04.2013

Nûda TOLHILDAN Yoldaş'a!

Her şeyden önce iyi olmanı umuyorum, seni en içten duygularla selamlar, yoldaşça olan özlemle kucaklar ve MERHABA diyorum.

Son notunuzu (ortak yazdığınız) almamın üzerinde bayağı bir süre geçti. Yer yer o taraflardan gelen arkadaşlardan durumunun iyi olduğunu öğrenmek mutluluk veriyor. Göndermiş olduğumuz o noktadan sonra; Harûn'un Kelareş'te, senin Mexmûr'a gittiğini, Roza'nın içeriye gittiğini, Şoreş'in gittiğini, Roza'nın içeriye gittiğini, Şoreş'in karargâha, Bêrîtan'ın sabotaj okulunda, Cejna'nın ise Zagtoslar'da olduğunu haberini aldım. Ama son duruma göre Roza içeriden gelmiş, sen de Mexmûr'dan dağa çekilmişsin. Neyse genel anlamda yoldaşların iyi olduğu haberini almak yüreği coşturmaya ve yürüme güç ve enerjisi vermeye yetiyor. Mexmûr'a gittiğin ilk süreçlerde okuldan bir arkadaşla sana bir not göndermiştim. Ama sanırım eline ulaşmadı. Ulaşmış olsaydı cevapsız bırakmayacağını biliyorum. Sonrasında da birçok arkadaşla selam gönderdim. Umarım ulaşmıştır.

Benim durumumu merak ediyorsan; ben de iyiyim. Sağlık durumum da iyidir. Ayağımdaki kısılmayı biliyorsun. Onun dışında benim için engel teşkil etmiyor. Mide sorunum da bu kış boyunca hiç rahatsız etmedi. Çalışmalar yoğun, şimdi daha da yoğunlaşmış haldedir. Açıkçası hevalim, kaldığım bu süre dahi ben de birçok şeyi öğrendiğimi belirtebilirim. Önderliğin Amed Newroz'undaki mektubundan sonra kendimle yüzleşme ve var olan gerçeklikle mücadeleye girişme cesaretimin her zamankinden fazla geliştiğini belirtebilirim. Özellikle inşa süreci olarak tanımladığım bu sürecin inşa kadroları olarak üzerimize zihni anlamda ne derece sorumluluk düştüğünü daha iyi bilince çıkardığımı belirtebilirim. Daha öncesinde de yoğunlaşmalarım vardı ama kısa süreli ve süreklileşmeyen yoğunlaşmalardı. Şimdi içine girdiğim yetersizlikleri de düşününce, bugünkü bu çalışmaya borçlu olduğumu ve anlam derinliğine biraz daha iyi yaklaştığımı belirtebilirim.

Yoldaşa olan özlem yer yer zorlarsa da belki de en çok dayanak noktamız olandır. Ne kadar uzak olsa da yüreğin derinliklerinde yer edinmiş gülüşüyle hep mücadeleye sarılma ve yarınlara oluşturulması yolunda tereddütsüz yürümesine vesile olandır. Bir de 'en güzel olan sevmeler uzaktan olan sevmelerdir'. Her ne kadar

imkânsız gibi gelse de en çok anlama kavuştuğu noktalarda biri de bu olmuştur.

Şimdi yoldaşlarım, her biri çok ayrı yerlerde olabilirler. Ama hepsi aynı zamanda yüreğimde, mücadelede yaşıyorlar. Önemli olan da yoldaşın beklentilerine layık olmaktır. Önder APO ve şehitler partisi PKK'nin açmış olduğu bu özgür yaşam yolunda onurlu ve başı dik bir şekilde yürümektir, önemli olan.

Neyse hevalim, açıkçası çok fazla uzatmayacağım. Beni bilirsin başladım mı duramıyorum. Roza'ya da bir not gönderdim. Yakın bir süreçte Behdiinan'a gidecekmış. Görüşme durumunuz olursa çok ama çok selam söyle. Son şahadetlerden oldukça etkilenmişti. Umarım durumu iyidir. Bu arada Newal olacak sizin orada. Bilmiyorum hala orada mı? Ona da çok selam söyle. Sen de kendine ve yüreğine çok iyi bak. En yakın zamanda görüşmek umuduyla MAVİCE KAL...

Zerdeşt TOLHILDAN
Bilim Aydınlanma Komitesi
06.04.2013

Can Hevalım Zelal Arkadaşa!

Selam, sevgi ve saygılarımla...

Merhaba hevalım!

Tozlu, sıcak biraz da yorucu bir günün ardından geceyle buluştu bakışlarımız. Ayın gökyüzünde seyir ettiği bir vakit. Ama henüz ay çıkmış değil ve yeryüzü zifiri bir karanlığa teslim olmuş halde. Bu gecenin en derin yerinde her şeye rağmen içimde tebessümler fırlatan küçük çocuğa bakıyorum. Acıyla yüklenmiş tüm zamanlardan sıyrılıp gelmiş. Ayrılığın en somurtkan bakışlarına ve tüm gitmelerin soğuk ürpertisine rağmen özlemin en vazgeçilmez inan duygusu olduğunu söylüyor bana. Ben de tüm dalgınlıklarımı atıp üzerimden merhabasını eksik bırakmamak için ay ile olan buluşmama gidiyorum.

Kaç zamandır durmuştu baş ağrılarım. Ama şimdi içimdeki o haylaz çocuğu susturacak şiddete bir ağrı saplandı sol yanıma. Uyumak istesem çare değil. İnceden inceye bedenime işleyen bu ağrı, zamansız bir vakitte yakama yapışan yoldaş gitmelerini hatırlattı bana. Bundan belki de sabırsızlıkla bekliyorum ayın yüksel-

mesini. Arındırırım diye, sorgulamasını derinlemesine yaparım diye arzuyla dikmiş haldeyim bakışlarımı gökyüzüne.

Unuttum ayrı geçen zamanları. Mevsimleri hesaplamıyorum zaten. Etrafta neşe dolu yoldaşların bakışları sarmalarken gülüşlerimizi, soluklarımızı tazelerdik bahar rüzgârlarıyla. Ve şimdi uzadıkça uzayan bir baharın son demlerindeyken yoldaşın haberiyle geceye sığındım. Tüm yorgunluğuma ve baş ağrılarım karşı te-bessümle karşılamak istiyorum ayın gülen gözlerini...

Tekrar merhaba hevalım. Nicedir bir haber bekliyordum. Gön-derdiğim nota bir cevap yazarsın diye. Senin kendin için kabul ettiğin gerçekliği ben kabul ettiremedim kendime.(Not yazamama) Ama bunun aksini yaptırmak için de yeterli çabanın içine girdiğimi belirtemem. Belki de yetersiz yoldaşlığımın somut resmiydi bu. Yoldaşın ihtiyaç duyduğu anda yanında olamadıktan sonra tüm yakınmalar beyhude olacaktı. Biliyordum, biliyorum. Ama bunun ötesine de geçemiyorum. Her uzanmak isteyip de yoldaşın bakışla-rında özlemlerimi büyütme istediğimde, duvarlar yükselir, tüm istemlerime prangalar vurulur. Vurulan benim özlemlerim, vuran yine kuytu köşede saklı kalmış özlemlerim. Nedenini bilmediğim bir ürkekliğin ağır baskısı altında ezilir isyanım. Her şeye rağmen başlattığım isyanı anlama kavuşturmak için ataklarda bulunur, sa-vururum birçok engeli. Yol ve yöntemler geliştirir, yoldaşla bağımı güçlendiririm. Bundan işte, zamanın tüm bastırma ve ezme girişim-lerine karşılık ‘unutmadım, unutulmadın’ ve ‘unutmak ihanettir, unutursam ölümüm olsun!’ diyorum.

Yer yer haberini alıyorum. Yazmasan da o taraflardan gelen arkadaşlar selamlarını getiriyor. Unutulmamanın verdiği hafif bir gurur kaplıyor yüreğimi. Ama en çok iyi olman mutlu ediyor.

En son Emine arkadaştan haberini aldım. Bir yol hattında, hep bir gidiş geliş halindeymişsin. Ama moralinin iyi olduğunu öğren-dim. Önemli olan da budur. Aslında imkân olur da görüşürüz umu-du vardı bende. Ancak gelişen bazı durumlardan kaynaklı bu ol-madı. Seni görmeyi çok istiyordum. Hatta buradaki arkadaşlarla da konuştum. Olabilecek gibiydi ama çalışmaların yoğunluğundan kaynaklı, ayrıca planlamalardaki aksaklıklardan bu gelişmedi. Sağ-lığın iyi olsun da gerisi sorun değil.

Bugün arkadaş senin benimle görüşmek istediğini, gitme du-rumunun olabileceğini söylemesinden sonra bu notu yazma gereği

duydum. Umuyorum ki not sana ulaşır. Bir bekleyişin olduğunu biliyordum. Durum hakkında tam bilğim olmadığından yazdıklarım yetersiz olabilir. Bundan kaynaklı da kusura bakma.

Benim durumumu merak ediyorsan gayet iyiyim. Bir süredir sigarayı bıraktım. Kararlıyım, bir daha elime almayacağım. Arkadaşların yoğun baskısı vardı. Bunun üzerine bırakma kararı aldım. Umarım bir aksilik çıkmaz arkadaşlara mahcup olmayız. Onun dışında mide sancılarım durmuş, bir süredir rahatsız etmiyor. Ama yer yer baş ağrıları zorluyor. O da büyük ihtimalle bilgisayardandır. Çok fazla bilgisayar başında kalmanın yan etkileridir her halde. Ayağımın durumu da iyidir. Biraz kısılma var. Ama zorlayacak bir durumda değil. Yani anlayacağın sağlık noktasında gayet iyiyim.

Şimdi büyük bedellerle yaratılan mücadele hiçbir dönem olmadığı kadar zafere yakın. Zaferle buluşturmak ise bizim elimizde. Binlerce şehidin özlemi olan özgür önderlikli özgür yaşam hayalinin yaşamsallaşması için şimdi dünden daha çok emek ve çaba gerektiriyor. Bulunduğum çalışmaların önemi bugün çok daha net görülüyor. Önderliğin dönem ‘fikir, ideoloji, demokratik siyaset’ dönemidir belirlemesi doğrultusunda bizim buradaki çalışmalarda da bir hareketlilik yaşıyor.

Çalışmalar noktasında da bir sorun yok. Süreçle bağlantılı olarak bizim çalışma tempomuz da yükseldi. Yazı yazmaya devam ediyorum. Ama bu son süreçte araştırma ve süreçle bağlantılı yazılar yazıyorum. Şehit arkadaşlara ilişkin de yazmaya devam ediyorum. Şimdi çalışmalara daha iyi adapte olduğumu belirtebilirim.

Evet, yoldaşım. Her şeyden önemlisi senin sağlık durumundur. Umuyorum ki en yakın zamanda gereken tedaviyi görür ve eski sağlığına kavuşursun. Çünkü yoldaşlarından ve bu özgür mekânlardan ayrı ve uzak kalmanın ne derece kötü bir şey olduğunu biliyorum. Bu noktada seni anlayabileceğime inanıyorum. En zor anında yanında olmasını istediğin tüm yoldaşlarının senden uzak olması çok zoruna gider insanın ama diğer yandan o yoldaşlara olan özlem ve özgür mekânlara duyduğun sevginin verdiği güçtür insanı ayakta tutan, kavuşma özlemiyle yürüten. Bundan kaynaklı her nerede olursan ol, hangi koşullar içerisinde olursan ol, zorluklar seni boğacak düzeyde de olsa, mekânlar sena dar gelse de, yoldaşlarının senin yanında olduğunu, her an seninle şafaklara merhaba dediklerini unutma. Mekânlar farklı olsa da duyguların

sesi ve rengi birdir. Ben de tüm yetmezliğime karşın her an senin yanında seninle, özlemlerinle olacağıma söz veriyorum.

Gidişler hep olur. Her gidiş aynı zamanda yeni bir geliştire. Bir buluşma halidir. Önemli olan giderken bile gülebilmek ve geride kalanlara güler yüzlü anılar bırakmaktır. Ki anılarımız değil midir bizi en dar zamanlarımızda bile yürüten! İyisiyle, kötüsüyle, acısıyla, sevinçlisiyle tüm anıları yoldaşların güç olur, ılık olur, irade olur bize. Bundan işte tüm yalnızlıklarımıza rest çekip birlikte olmanın sevinciyle mücadeleye bağlanmışız.

Kavgada yenilmedik, mağdur, ezik değildik. Ürkek ve yalnızlık ruh-i haliyetimizi üzerimizden atalı çok oldu. Bakışlarımıza gülmeler işlemişti çok zaman önce. Yaşamın koskocaman bakışları altında yürümesini bildik, canlı ve umutla dünümüzü alıp yanı başımıza bugünü tazeleyip yarınları oluşturma çabasıydı her an kendisini düşlerimizde yenileyen. Soluk benizli tüm seslere inat haykırışı seçtik, uçurumlara saldı özgür yaşam çığlığını.

Evet! Hiç yalnız kalmamıştık ve gözlerimizi silmesi için mendile ihtiyaç duymamıştık. Dağ rüzgârlarının serinliği yoldaş olmuştu bize. Bazen bir selamı yoldaşın tüm sersemletici havaları dağıtmaya yeter çünkü. Şimdi bir merak içinde yoldaşın gülüşünde ısınma istemidir bende yaşanan. Bundan işte, nereye varacağını kestiremediğim bir yazıma girişimidir bu.

Bunun ötesi beyhude bir uğraş! Her şeye inat yan yana gelip saatlerce konuşmak bir hayal! Zamanın unutturmadığı anları da alıp yanı başımıza, gecenin en derin yanında kaybolmak ayartıcı bir öfke... Ah gözler yalan söylemezdi. Tüm boşluk anlarına rağmen yine en derinde birikmiş özlemleri dışa vurandı.

Çocuk diyorum, ah şu içimdeki çocuk! Yalana bulaşmamış, kendisi olarak kalmayı başarmış esmer çocuk! Bedeninde açılan yaraya rağmen yoldaşın gülen gözlerinde tüm sancılarını unutan kara gözlü çocuk! Şimdi tüm sınırları, çekili bentleri yıkıp sana ulaşma çabasında. Ne olur bağışla. Bilirim asidir yüreğin. Dayanır mı bilmem ama dağ rüzgârlarını unutma. Bazen soluksuz bırakan, saçlarımızı taramasına izin verdiğimiz rüzgârları unutma. Unutma, o rüzgârlarda yoldaşlarının yürekte, sevgi dolu selamını alacaksın.

Neyse hevalım söylemek, konuşmak istediğim o kadar çok şey biriktirmiştim ki. Yine kendimle bırakmak zorunda kalacağım. Birgün görüşeceğimizin umuduyla kendimde saklı tutacağım. Ya-

zıya dökülse sayfalar dolduracak ama bir o kadar da kalemin yazıya dökemeyeceği kadar derin şeylerdir. Bundan bunları yazmakla yetiniyorum. Senin cevap yazma durumun olur mu bilmiyorum. Ama senden haber almak yoldaşlarına moral olacağını bilmeni isterim. Kısa da olsa durumun hakkında bir bilgi versen iyi olur. Ben fırsat buldukça yazmaya çalışırım. Yetmez yoldaşlığımın öz eleştirisini yaşamımın her anına serpiştireceğim. Bu temelde tüm yetmezliklerim için tekrar senin şahsında tüm yoldaşlarıma özeleştirimi veriyorum.

Kendine ve özgür gülüşlü yüreğine iyi bak. Her dolunaylı zaman diliminde dolunayla olan buluşmaya gelmeyi de unutma. Ben her zaman orada sizinle, yoldaşlarımla olacağım. En yakın zamanda özgür, mutlu ve umutlu yarınlarda görüşmek umuduyla. En içten duygularıyla, sevgi, saygı ve özlemle seni kucaklıyorum. Yoldaşça, umutla, mavice ve sağlıklı kal...

Yoldaşın ve şervanın Zerdest TOLHILDAN

31.05.2013

Can Hevalım Axin'e!

Selam, sevgi ve saygılarımla...

Uzak diyarların ardında yankılanan sesin akışına bırakırım titreyen bedenimi. Bedenimde kapanmayan yaranın sızısı tirmalar gülüşümü. Bahar mevsimi diyor takvimler, hilal vakti bir zaman diliminde tenimi arındırıyorum karanlık kış gecelerinin ürpertici soğuşundan. Koynumda beslediğim bir rüzgârın esintisini sürerim bakışlarıma, tüm çekilmezliğine rağmen yağan karın en beyaz yanını alırım kucağıma. Zulamda usanmadan büyüttüğüm hayallerimdi bana kalacak olan. Çocuk gülüşümle suladığım, dünü bu günle birleştiren ve özgür yarınlara ulaştıracak olan hayallerim...

Kim ne derse desin; her bir anına genç ömrümün, suskunluklar işlemek isteyen sistemin çirkinliklerini kusmak ve özgür yaşam tarihine yaraşır bir duruşla karşılık vermek benim elimdeydi. Bedenimde açılan yaranın acısı daha dün gibi tazeyken farkındalığına erişilmeli, anlamın özüne. Özülle bütünleştirip beni, yaratabilmeli karanlıklara mahkûm edilmiş kayıp yanımı. Bir savaştır acımasızca yürütülen. Savaşılan ben, savaşılan ben... Buydu her halde mücadele-

leyi bu kadar anlamlı kılan ve çekici yapan. Ne de olsa kendi be- niyle yüzleşemeyen, kendi içindeki yetmezliklerle, sistemin binyıl- lardır yarattığı hastalıklarla mücadeleye girişemeyen gerçek bir tanımaya, özlü bir bilmeye erişemezdi. Hiçbir şey için geç değildir. Önemli olan bir kararlılığın gelişmesidir. Bu kararlılık çerçevesin- de mücadeleye girişmektir.

Tüm yetmezliğime rağmen, yoldaşlarıma olan özlemle amaç- larımı anlamlandırıp, her an sorgulamasını derinleştiririm örgütle bir olmayan yanlarımla. Yetmez yoldaşlığımızı derin sorgulama- lardan geçirdiğimiz bu günlerde, onurlu bir pratiğin sahibi olmak ve var olan ihtiyaçlara cevap olma şansı elde ettiğimiz bu bahar mevsimin coşkunuğu ve heyecanıla merhaba deyip, seni en içten duygularımla selamlar, yoldaşça kucaklıyorum.

Öncelikle sana bir özeleştirme borcum ve eleştirme hakkım var. Öncelikle özeleştirimi verecek olursam; uzun bir süredir yazmam gereken notun bu kadar gecikmesi ve her seferinde ertelenmesi nedeniyle özeleştirimi sunmak istiyorum. Birçok defa elime fırsat- lar geçti ama bir yerde beni frenleyen bir şey oldu ve yazmamın önünde engel oldu. Bunun sebebini çok sormadım. Belki de bir sebep yoktu ama bir şeyler yazmamın önünde engeldi. Ama bana göre hiçbir şey için geç kalınmış değildir. Bilincine varıp bu bilinç çerçevesinde bir pratik sahibi olmak en değerli şey olsa gerek. Evet, günler geçerken zaman hanemizden bize kalan yoldaşın içten gülen bakışları olacaktır. Bu içten gülüşle yarınlara uzanılacak ve amaç- lar edinilecek. Tek sermayemiz yoldaşın sıcak nefesini ensemizde hissederken yaşama doğru temelde tutunmak olacaktır. Bu nedenle yetersiz yoldaşlığımı rağmen bu notumu kabul etmeni özeleştirimi samimi bulmanı umuyorum.

Eleştirme noktasına gelecek olursam; yine bu konuda birçok se- fer senden haber almama rağmen bir notunun gelmemiş olmasıdır. Selamını getiren arkadaşlar not yazmak istediğini belirtiyorlardı. Ama pratik noktasında sende de bir sorun yaşandı. Bunun sebebini bilmiyorum. Kendince yerinde nedenlerin olabilir. Zamanında kı- sıtlı olabilir, çalışmaların yoğun olabilir. Ya da çok farklı sebepler olabilir. Ben sorgulama mahiyetinde bunları belirtmiyorum. Ama içimde ki duyguları da paylaşma gereği duyuyorum. Bunu bir eleş- tiri olarak kabul edersen ve özeleştirimini pratiğinle verirsen sevini- rim.

Neyse yoldaşım. Nasılsın? Durumun nasıl? Neler yapmaktasın? Umutların, sevinçlerin, özlemlerin ne düzeyde? Yapmak isteyip de yapamadıkların, uğruna gözyaşı döktüğün, yer yer seni sevinç çılgınlıklarına boğan anların oldu mu? Bu anlarda en çok istediğin yoldaşlarını yanında gördün mü, hasretliklerini çektin mi aysız gecelerde? Yıldızlara tutunmak istediğin oldu mu ya da dolunaylı vakitlerde kayan yıldızlardan son bir dilek tuttuğun oldu mu? Şimdi neresindesin düşlerinin? Bütünleşebildin mi edindiğin amaçlarla? Başarıya ulaştığında coşkunluğunu paylaşabildin mi etrafındakilerle? Soruyorum, sordukça öğrenmek istiyorum senli yaşamı. Bayağı bir süre oldu. En son ayaküzeri görüşmüştük. Aslında tartışmak, konuşmak istediğim birçok şey vardı. Benim söylemek istediklerim, öğrenmek istediklerim ve belki de senin paylaşmak istediklerinin olacaktı. Olmadı! Bundan kaynaklı sorularım seni sıkmasın. Cevap vermek istersen verirsin. O sana kalmış. Hevalee Şiyardan haberini aldım. Kolunu kırmışsın. Geçmiş olsun. Böylesi bir süreçte insan kol kırar mı yaw? Daha dikkatli olman gerek. Önümüz bahar ve savaş alabildiğine kızışacak. Hep birlikte müthiş bir mücadeleye girişmemiz gerekiyor. Her yönüyle saldırılar artmakta. Bizim de cevap olmak için elimizden geleni yapmamız gerekir. Gerçi senin kolun kırılmışsa elinden gelecek bir şey olmayacak! Şaka yapıyorum tabi senin ve oradaki arkadaşların yapacakları çok önem arz etmektedir. Ama şunu söylemekten kendimi alamıyorum. Haklı çıkmaktan hoşlanmıyorum ama sonuç itibarıyla benim dile getirdiklerimin çıkması bana bir özgüven de vermektedir. Hatırlarsan Mexmûr'dayken benim, sen ve Çayan için belirttiklerim vardı. Sizler diplomat olacaksınız, siyasi abla ve abe olacaksınız. Tüm diretmelerinize rağmen açığa çıkan sonuç bu olmuştur. Her ne kadar Çayan yoldaşın bulunduğu konum -mekân anlamında- olumsuz olsa da gelinen aşama ortadadır.

Bilmiyorum, Çayandan haber alıyor musun? Ben bir iki defa mektup gönderdim. Ama cevabını alamadım. Ya da gönderdiyse ben denk gelmedim. Bir ara sana gönderdiği mektubu radyo üzerinden dinledim. Ama onun ötesinde şahit olmadım. Neyse eğer sen iletişim halindeysen benden de çok selam söyle.

Kendimden bahsedecek olursam; en son görüşmemizden sonra akademiye geldim. Bu akademi devresi benim açımdan çok olumlu geçti. Birçok eksikliğimi, yetmezliğimi gördüm ve somut olarak

üzerinde durma zemini buldum. Bundan kaynaklı beni geleceğe dönük, amaçlarıma daha sıkı ve içten bir duruşla bağlanmamı sağladı. Eğitimden sonra düzenlemem Bilim Aydınlanma Komitesine oldu. Ve ben hala buradayım. Gelmemden kısa bir süre sonra intişar süreci yaşandı ve özel kuvvet ile beraber sınıra gittik. Üç ay boyunca orada kaldık. Güzel günler geçirdik. Özellikle oradaki arkadaşların yeni ve genç olmaları bizlere de müthiş bir coşku ve heyecan veriyordu. İntişardan sonra yerimize geldik ve kış üslenme sürecine girdik. Pratik çalışmalar yoğunlukta oldu. Ama kışın başında çalışmalarımıza başladık. Şuanda üç birimde yer alıyorum. Radyoda her hafta Pazar günü yayınlanan ‘Rojeva Welat’ programını sunuyorum. Bunun yanı sıra araştırma-inceleme birimindeyim. Komünar Türkçe sitesinden sorumluyum. Bunun yanında eğitimler için taburlara ders vermeye gidiyorum. En son Kale’ye ekoloji dersini vermeye gittim. Biraz heyecan vardı ama benim açımdan olumlu geçti. Bir de dersim sonuç aldı. Bir arkadaş et yemeyi bıraktı. Bu olumluydu. Neyse bunların yanı sıra sitelere, gazete, dergi ve birçok farklı yayına organına yazılar yazmaya çalışıyorum. İmkânın olursa takip et, görüşlerini sun. Benim cephemde bunlar var. En son tedavi için Qendil’e gelmiştim. Koşullar el vermedi, yoksa görmek istiyordum. Benim sağlık durumum iyidir. Ayağımın durumu da iyidir. Biraz kısılma olmuş ama beni zorlamıyor. Midemde iltihaplanma var o bazen sancılar yapıyor. Onun dışında farklı bir sorun yok genel anlamda işler yolunda olduğunu belirtiririm. Ayrıca bu son süreçte yazdığım yazıları da gönderiyorum. Okursun.

Neyse hevalım benim şimdilik belirteceklerim bunlar. Daha sonradan eğer cevap yazma durumun olursa daha farklı şeyler dileririz. Bir seferde her şeyi belirtmekte olumlu olmaz. Kendine, yüreğine iyi bak. Çalışmalarında başarılar diliyorum. Tanıyan arkadaşlara selamlar saygılar. Özgür yarınlarda görüşmek umuduyula... Mavice kal...

Zerdeşt TOLHILDAN
Yoldaşça Selam Ve Saygılar

Baran Yoldaşı

Merhaba;

Sonbaharın hüznölendiren ağır dokunuşlarına inat, tüm coşkunluğum ve yoldaşı olan büyük özlemle seni ve yanındaki tüm yoldaşları en içten duygularımla selamlıyor ve yürekten kucaklıyorum. Konuşacak çok şeyim olmasına karşın, şuan bunları yazıya dökme noktasında bir zorlanma durumu yaşadığımı belirtmek durumundayım. Aslında dolunaylı gecelere sakladıklarımıdır çoğu... Bazısı paylaşılmış; bazısı paylaşılmayı bekliyor.

Henüz dolunaylı bir zaman diliminden geçtik. Ve beraberinde henüz yeni adımladığımız sonbahar mevsimi var, önümüzde yaşanılmayı bekleyen. Yavaş yavaş sararmaya yüz tutan yaprakların aksine umut ve özlemlerim daha da büyüyor. Her şey kendi doğası içinde anlamlıydı. Her zaman için bu böyle olmuştu. Sonra biz diyoruz? Gerillalar, dağları kendisine mesken edinmiş özgür yaşam militanları olarak yoldaşlık olmadan biz ne kadar biz olabiliriz diye sormaktan kendimi alamıyorum. Hatırlıyoursundur: “ne kadar uzaksan o kadar yakınsındır sevdana!” öyle diyordu şair. Her ne kadar acılı ve sancılı olsa da özlemin kutsallığında amaçlarımızı daha da büyütüyorduk. Her geçen dakika bize yeni tecrübeler kazandırırken, yetişemediklerimize “keşke” dememek için hep daha sonuç alıcı çabalar içerisine giriyoruz. Bunu başaran muhakkak ki gerçek başarıya da ulaşacak olandır. Nitekim keşkeler yenilginin belirtisiydi. Kaybetmenin diğer adıydı. Kaybetmemek için yaşananlara daha anlamlı bakarak, yaşanan her şeye “iyi ki” sözünü ekleyerek yola devam etmeyi esas almalıyız.

Geçenlerde gençlere ‘toplumlar tarihi’ dersini verirken, farkındalığına ulaştığım bir gerçek oldu. Bu yoğun olarak belki gençlerde yaşıyor. Ama öz itibarıyla her birimizde çok ciddi anlamda yaşanan bir yaklaşımdır. Çoğu kez yaşanan mazeretler uydurma. Her başarısızlığımıza bir kulp takma. Ama baktım ki bu en kolay olandır ve küçük kalmaya mahkûm kalmanın diğer adıdır. Nitekim “büyük insanlar yaşadığı sorunlar karşısında çözümler geliştirirken, küçük insanlar ise karşılaştığı her sorun karşısında mazeretler uydurur.” Ve sonra dedim ki kendime, mazeretlere sığınmadan kendi gerçekliğimle doğru yüzleşerek ancak doğru militanlığı ve yoldaşlığı geliştirebilirim. Geçmiş yaşamımda içine girdiğim yetersizliklerden dolayı çoğu zaman sorunun kaynağını dışarda arama

durumu yoğunca yaşanmaktaydı. Belki çok yoğun değildi ama yaşamda içine girdiğim basitliklerin ve yetersizliklerin kaynağında bu durumun olduğuna şimdi daha çok inanıyorum. Çok basit ve ucuz bir yaklaşımdı içine girdiğim; ya da şimdi birçoğumuzda yaşanan bir durum.

Bunları düşünürken sonra Önderliğin sözü aklıma geldi ve hemen arkadaşlarla paylaştım. Senin ile paylaşmak istiyorum. Kesin biliyorsundur ama bilmenin yetmediği bir zaman diliminde bir tokat gibi yüzüme, yüreğimin derinliklerine indi bu söz: “İnsan edindiği hedefleri kadardır. Hedefleri ne kadar büyükse insan da o derece büyür. Hedefleri küçük olan da hep küçük kalmaya mahkûm olur.” Kelime kelimesine bu olmasa da özünü veriyor her halde. Sonuç itibariyle dönüp dolaşıp edindiğim hedeflere tekrar geldim. Ve sonar gördüm ki, fark etmeksizin önüme koyduğum hedefleri ne derece basitleştirmişim. Edindiğim hedefler büyüktü ancak bu hedefler doğrultusunda geliştirdiğim çaba olması gereken çok altında seyrediyordu.

Belki de genç yoldaşlarımın yanında geçirdiğim bu süreç en çok da bu noktada doğru bir bilinç sahibi olmama sebep oldu. Birçok anlamda bu süreç çok farklıydı. Burada zamanın ne derece anlamlı olduğunu bir kez daha yürekten hissettim. Anladığım oranda bu genç yoldaşlarımla paylaştım. Burada anladığımdan ya da bildiğimden çok birşey söylemedim. Ya da söylediğimden çok şey bildiğimi iddia etmedim.

En son farkına vardığım bir gece de şuydu; xweda=xweza=jin=jiyan=ZAMAN. Önderliğin ‘**Uygarlık**’ savunmasının hakikat rejimi bölümünde bu konudaki belirlemelerini tekrar tekrar okuyarak bu gerçekliği birçok yönüyle bilince çıkarmak istedim. Ama güçsüz, zayıf fiziğim bu ağırlığı kaldıramadı ve iki gün migrenim karabasan gibi çöktü üzerime. Her ne kadar böylesi fiziksel bir zorlanmayla yüzleşsem de sonuç itibariyle belli düzeyde bir bilinçlenme durumu da yaşandı ve tüm arkadaşlara dedim ki: “herkes ‘zaman=yaşam’ sözünü yazsın. Bunu hiçbir zaman unutmayın ve bu gerçekliği yaşamınızın değişmeyen temel kurallarından biri haline getirin. Yaklaşımınız bu olsun ki, bu gün elinizde olan imkânları çok iyi değerlendiresiniz. Anlayışınız bu temelde olsun ki yarın hüznü gözlerle arkanıza bakmayasınız...”

Bu gerçekliği çok mu geç farkettim? Mutlaka öyledir. Ama seninle de paylaşmak istedim.

Neyse yoldaşım. Bunları yazdım diye durumumun kötü olduğunu sakın düşünme. Aksine şimdi yaşama ve mücadeleye daha geniş bir pencerden bakabiliyorum. İnsan farkettiği an da oluşturmuş kendisini. Geç de olsa ben de bazı gerçekliklerin farkına vardım ve bu farkındalığın üzerinden kendimi oluşuruyorum. Şimdi büyük başarmaya olan inancım daha fazla. Bu inançla yarınlarda şafaklarında güneşle yükselmek için daha çok çaba sahibiyim. Yoldaşlarıma, örgüte verdiğim sözler doğrultusunda, doğru bir pratiğin sahibi olma yolunda var olan yürüyüşüm sağlam şimdi.

Sana bu süreç içinde çektiğim fotoğrafların hepsini gönderiyorum. Sen de göreceksinki herbiri ayrı bir dünya ve anlaşılmayı bekliyor. Gözlerinden fışkıran anlama ve anlaşılma istemi kişideki şevki de güçlendiriyor. En azından bende yaratıyordu. Sende de bunu yaratacağına inanıyorum. Yanısıra benim durumumu da belki daha iyi anlarsın. Bu fotoğrafları yanındaki arşivime de atarsan iyi olur. Fılaş da sende kalsın. İhtiyacın temelinde kullanırsın ya da bir arkadaşa ihtiyaç temelinde verebilirsin. Bunu sana bırakıyorum. Gideceğim yerde bana çok lazım olmayacak.

Bu arada gideceğim yer konusunda tam net olmasa da, büyük ihtimalle subay okuluna gideceğim. Sonbahar grupları toplanıyor. Henüz arkadaşları görmedim ama Kuzey'e gitme doğrultusunda biraz daha kendimi dayatacağım. Arkadaşlar tarafından bir oyalanma durumu yaşıyorum. Öyleki geçenlerde bir arkadaştan benim babamın ve abimin şehit olduğunu öğrendim. Tabi böyle bir durum yok. Karıştırılıyorum her halde. Bu temelde henüz arkadaşlarla bir tartışmamız olmamış. Bu yanlış anlaşılmayı giderirsem belki bu oyalanmayı da ortadan kaldıracabilirim. Ancak en son heval Bawer'le yaptığımız tartışmada bir eğitimden sonar benim ancak Xerzan'a, öz savunma çalışmalarına gidebileceğim belirtildi. Hani çok sorun değil. Ben eğitime de kalabilirim. Ancak bir yanlış anlama varsa bunu gidermek gerekir. Çünkü bu bütün örgüt ve mücadele yaşamımı etkileyecek bir yanlışlık. Bir iki güne kadar bu durumu netleştiririm her halde. Ama her ihtimale hazır olduğumu belirtebilirim. Bu sefer hazırlıksız yakalanmayacağım. Kalsa da en güçlü şekilde eğitimimi görüp o temelde yolalacağım.

Şimdilik bunları belirtiyorum yoldaşım. Bilmiyorum. Başta da belirttiğim gibi söyleyecek o kadar çok şey var ki yazıya dökme noktasında zorlanıyorum. Belki birgün görüşme imkânımız olursa daha ayrıntılı ve geniş zaman diliminde tartışabiliriz. Tüm arkadaşlara çok selam söyle. Tek tek arkadaşların ismini saymayacağım. Ama sen hepsine, soran her kese çok ama çok selam söyle. Durumumun gayet iyi olduğunu ilet. Olmak istediğim yerdeyim ve olmayı hedeflediğim yere doğru adım adım yaklaşıyorum. Belki bu kavuşma süresince yer yer acılar yaşayacağım ama bunlar da benim için gelişimin sancıları olacak. Özellikle de Bilim Aydınlanmadan edindiğim tecrübeleri daha verimli bir şekilde pratikleştirmek için daha çok çaba sahibi olacağım.

Sen de kendine ve yüreğine olabildiğine iyi bak. Bilirim yüreğin coşkun nehirler gibi, uslanmak bilmez. Ama kaçırma bakışlarını dolunaydan. Suların akışında gülüşler savuralım doğaya. Yoldaş olmanın huzuruyla baharlara doğru yol alalım.

En yakın zamanda, özgür ve umutlu yarınlarda görüşmek umuduyla. Tekrardan seni en içten yoldaşça duygularımla selamlar özlemlerle kucaklarım. Çalışmalarınızda üstün başarılar.

**Yoldaşça Selam ve Saygılara
Zerdeşt TOLHILDAN**

15.09.2014

Bêrîtan Yoldaşa

Merhaba yoldaşım!

En içten sevgi saygı ve yürekten özlemlerimle...

Nasıl, nereden başlayayım derken kalemim aldı başını gitti. Defterin yumuşak sayfalarında bir gezgin misali gezindi. Özlemlerim arayışlar geliştirdi ve her satırında daha da derinleşti. Derinleşen bu arayışlarda dolunaylı bir zaman diliminde yüreğinizde hiç solmamacasına açılan yoldaşlık sevgisini gördüm. Umutlarınızı, hayallerinizi, amaçlarınızı, sevdalarınızı, özlemlerinizi ve daha nice birbirinden güzel duygularınızı tattı bu biraz ürkek, biraz yorgun daha çok da gururlu gözler.

Bıçak sırtı bir süreç geçerken ömürden coşkunluğunu yitirmemeliydi saf ve tertemiz duygularımız. Devrim aşkıyla, özgür

yaşam tutkusuyla kutsanmış, özgür güneşli,güler yüzlü yarınların heyecanıyla büyüyen umutlarımız...

Umutlarımı güzelleştiren, yürüyüşüme anlama katan, yüreğimin sol yanında beslediğim kaçak sevdaya yataklık eden, ben gibi bilip, kendimde her an büyüttüğüm siz yoldaşlarımdınız. Tolhildanlar olarak çıktığımız yolda ülkem her türden yasaklanmış, bastırılmış, kendi nefesinde susturulmuş güzelliklerine intikam olma kararlılığıyla uzandık yeni güne.

Bedenler uzak olabilirdi, sesi söze dönüştürüp ulaştıramayabilirdik. Ama zaman olgusunun her anında yaşama ve yaşama sözünü vermiştik dolunaylı bir zaman diliminde.

Şimdi nasılına aldırış etmeden serbest bırakıyorum kalemime sarılan parmaklarımı. Yüreğimin derinlikleriyle bağını kurdum, ulaştırsın diye nice biriken hasretliklerimi.Dilime bir kilit vuruyorum. Bir tek dolunaylı zamanlarda sese dönüşün diye azad ediyorum. Merak etme bu devamlı değildir. Bir gün gelir de dolunaylı bir zaman diliminde, gökyüzümüz bağımsız olduğunda, yıldızların yüzleri gülümseten dansları eşliğinde dökeceğim bir bir birikenleri. Ne yapsam da boynu bükük kalacak kalemin. Defterse utancından intihar eylemcisi olacak. Bundan kaynaklı bağışla diyorum. Bir kırıntısını, sadece bir kırıntısını özlemlerimin gönderebiliyorum sizlere...

Notun elime ulaştığından beridir defalarca okuyorum, doymuyorum. Her seferinde yeni bir şey bulurum diye tekrar okuyorum. Bazen kursağında bir düğüm gibi takılı kalıyor nefesim, zorluyorum yutkunuyorum. Ne yapsam da usulcana gözlerimden inen yaş tanelerine engel olamıyorum. Bırakıyorum. Hayatın güzelliklerinden sayıp yüreğimdeki özleme bir yenisini ekliyorum.

Bir süredir ‘nasılsın’ sözcüğünü lügatimden çıkardım. Hele hele söz konusu Tolhildanlar olunca buna ihtiyaç duymadan, bir ‘serkeftin’ gelip yerleşiyor kullandığım cümlelerin en başına. Bundan kaynaklı içim rahat, yüzüm güleç, bakışlarım gurur dolu... Zor olsa da çoğu zaman durmadan, yorulmadan, usanmadan yürümek, biz yürüyoruz bin an olsun gözümüzü kırpmadan. Senin de dediğin üzere belki de zor olmasıydı yaşamı bize bu kadar çok sevdiren ve inançla, büyük bir bağlılıkla bizi yarınlara ulaştıran. Yoldaşın tatlı tebessümü merhem oluyor bedende açılan her yaraya. Ve yoldaşın sesi, nefesi sarıyor yüreğin derinliklerini.

Her şeyden önemlisi iyi olman beni yeterince mutlu etti. Hem sağlık açısından hem de genel anlamda moralli ve coşkulu olman bana moral verdi. Aslında şunu belirteyim; notunun bazı yönleriyle anlam vermekte zorlandığım ve beni derin yoğunlaşmalara iten sorgulamaların geliştiği bir anda geldi. Öyle bir aşamaya gelmişim ki yer yer boğuntular yaşıyordum, karabasanlar sarmıştı uykularımı. Ama notunla birçok yönüyle bu boğuntuları üzerimden atabildim. Bundan kaynaklı ayrıca sana yoldaşlığımın gereği olarak sonsuz teşekkürde bulunmam yerinde olacaktır. Zaten yoldaş dediğin en zor anında yoldaşına kol kanat olan, onu var olan sıkıntılardan arındıran değil midir? Bu yönüyle başta sana olmak üzere diğer tüm Tolhildanlar'a özeleştiremi yenilememe izin ver. Bu güne kadar gereken düzeyde yoldaşlığın gereklerini yerine getiremediğim için pişmanlıklar yaşadım, zamanın bazı anlarına 'keşke'ler bulaştı sözlerime. Ama önemli olan farkındalığını yakalayabilmektir değil mi? Bu farkındalık çerçevesinde özlü bir mücadeleye girişmektir. Bu çerçevede yetmez yoldaşlığımı sorguladığım bu süreçte size, harekete, halka, Önderliğe layık olmanın gereklerini yerine getirme ve değişime olan büyük inancımınla kendimi dönüştürme ve Apocu militan gerçekliğini kendimde yaratma kararlılığında olduğumu belirtmek istiyorum. Gereken yer ve zamanda yanında olamadığım için kusura bakma. Ama her nefes alışımında, her fırsatta sizlere ulaşma, size yakınlaşma çabasında olduğumu bil. Her gelen arkadaştan sorarak bir düzeyde kendimi tatmin edeceğimi sanmam en büyük yanılgım oldu herhalde. Bana kalan ay aydınlığı ve biçare yıldızlar.

Evet, hevalım daha önce gönderdiğim not vardı. Sana ulaşma-sına çok sevindim. Aslında cevap vermeyişin sana ulaşmadığı kaygısını yarattı bende. Neyse ki eline ulaşmış.

Durumumu merak ediyorsundur. Aslında senin de belirttiğin üzere tek sermayem moralli olmam. Bu da olmasa her halde durum çok vahim olurdu. Ama bu yaşadığım süreçlerden sonra moralimi hala kaybetmemişsem bunun temelinde sizin varlığınız, varlığını-zın bana verdiği güçtür. Bildiğin üzere yaralandım. Evet, erken bir yaralanmaydı. Ama mücadele gerçekliğimiz. Katıldığımız ilk gün her şeyi göze alarak katılım sağlamıştık. Bir süre Mexmûr'da tedavi amaçlı kaldım. Tedaviden sonra yine eski yerime gittim. Burada arşiv-sicil biriminde yer aldım. Bir süre sonra eğitim için bu alana

geldim. Eğitimden sonra düzenlemem Bilim Aydınlanma komitesine oldu.

Zorlu süreçlerden geçtim. Anlam vermediğim olaylar yaşadım. Yer yer tıkanmalar ve daralmalar. Ama her şeyin sonucunda kendini toparlayabilme imkânı yarattım kendimde. Özellikle de gördüğüm eğitim benim için yeniden başlangıcın adı olduğunu belirtebilirim. Kendi gerçekliğimi çırılçıplak bir şekilde görebildim. Gördükçe üzerine gittim ve kendi benimi yaratma yolunda büyük adımlar attım. Apocu felsefeyi kendinde yaşamsallaştıma ve PKK gerçekliğini göre bir duruş sahibi olma doğrultusunda kendi benimde yarattığım bentleri yerle bir etme ve var olan sınırları aşma konusunda büyük bir kararlılığa ulaştığımı belirtebilirim.

Eğitimden sonra düzenlememin komiteye olması belli düzeyde beni şaşırttı. Kendimi HPG'ye hazırlamışken buraya düzenlemenin olması bir yerde anlamakta zorlandığım noktalar oldu. Ama şimdi daha farklı... Hala içimde HPG aşkı yatıyorsa da bu çalışmanın önemi doğrultusunda kendini katma ve hâkimiyet sağlama noktasında ciddi çabaların sahibi olduğumu belirtebilirim. Şu an yaptığım çalışmalar; Komünar sitesi Türkçe bölümüne bakıyorum, radyoda haftada bir yayınlanan bir programı sunuyorum. Ayrıca çıkarttığımız Komünar dergisi var. Bir de bu kış taburlara ders vermeye gittim. Biraz heyecan verici bir duygu... Ama olumlu geçtiğini belirtebilirim. Radyoyu dinliyorsan Pazar günleri sabah 10;10 geçe 'Rojeva Welat' programıdır bizim program.

Onun dışında ayağımın durumu iyidir. Beni zorlamıyor. Biraz kısılma var. Bir de yarıdan fazla bükülmüyor. Ama çok sorun değil. Valla hala pezkovii gibi tepe tepe dolaşıyorum. Her zamanki gibi yerimde durmuyorum. Oradan oraya koşturup duruyorum. Bu arada bana havanı atmışsın zaten. Deersim'e selamım yok. Ben kendim gideceğim için hasretliklerimi kendim götürürüm. Tabi sen benden önce gidersen, benim yerime de Mûnzûr'dan üç tas su iç. Birinci tas Diren için, ikincisi benim için, üçüncüsü de tüm Tolhildanlar için olsun. Tabi ben önce gideceğim için ben bu dediklerimi yapacağım. Merak etme senin yerine de kana kana içerim...

Bildiğin üzere bu aralar İran'la bir savaş süreci yaşadı. Bir süredir Harûn, Nûda, Aras, Roza onlardan haber alamıyorum. Ben uzun bir not yazıp gönderdim, ancak daha bir cevap gelmiş değil. Oralardan gelen arkadaşlardan öğrendiğim kadarıyla Aras yara-

lanmış, ama şimdi durumu iyiymiş. Biraz yamulmuş ama Aras yoldaşım çabuk toparlanmış. Harûn, Nûda ve Roza da karargâhtarlarmış. Harûn düzenleme bekliyor. Nûda şimdi arşiv-sicilci olmuş. Roza arkadaş ta karargâhtaymış. Sadece Cejna'dan bir haber alamadım. Bir defasında selamını aldım. Not göndermek istedim ama yerini bilmediğim için gönderme durumum olmadı. Şoreş bir ara buradaydı. Ama şimdi burada değil. İntişar sürecinden sonra ondan hiç haber alamadım. Buradayken biraz anılarımızı tazeledik. Bir gece boyunca anılarımızdan bahsettik. Onun durumu da iyiydi. Genel anlamda Tolhildanların iyi olduğundan eminim. Nerden biliyorsun dersene eğer. Kendimden biliyorum da ondan.

Neyse hevalım, bana verdiğin nasihatlar vardı. Onlara da uyaçağımı bil. Kendime iyi bakacağım. Sizin için, Önderlik için, mücadele için. Herbirimizin yapacakları o kadar çok ki, bu yetersizliklerimi aşma militan gerçekliği kendimde yaratma çabam her seferinden çok daha fazla olacak. Sizden aldığım güçle özgür gülüşlü yarınlara uzanma yolunda daha büyük adımlar atacağım. Ne de olsa sözümüz var dağlara, dağlardaki her çiçeğe, maviye...

Galiba ben çok uzattım. Kusura bakma. Şimdi sen nasıl bu kadar şeyi okuyacaksın. Benim işim burada yazmak olmuş. Ondan kaynaklı aktıkça akıyor. Neyse heval sizin işleriniz var. Daha Dêrsim'e, Botan'a, Amed'e göndereceğiniz arkadaşları eğiteceksiniz. Bu arada suikastçi olmana çok sevindim. Özellikle de gözlerinin iyi olmasına. Şimdi de ben sana biraz nasihat vereyim. Belki hadime değil ama benimkini tavsiye olarak ele al. Bir büyüğün olarak değil, seni seven bir yoldaşın olarak bunları söylüyorum. Artık ağlamayı sınırla. Ağlama demiyorum sana. Biliyorum gözlerin asidir senin. Ama şunu bil ki ağladıkça gözyaşların başka yüreklere de akıyor. Hem gülmek sana daha çok yakışıyor. Gülümse, gülümse ki gülsün seninle binlerce yürek. Gülmekten asla vazgeçme. Ve yüreğini koru. O tertemiz, gülüşün gibi berrak yüreğinin incinmesine sakın izin verme. Ne olursa olsun yüreğindeki saflığı hep saklı tut. Bir gün sadece bir gün seninle ve diğer Tolhildanlarla oturup sabaha kadar konuşabilseydik. Bir umuttur benim yüreğimde beslediğim. Ve o günün heyecanıyla her gece yıldızlarla olan buluşmama gidiyorum. Dolunaylı bir zaman diliminde gökyüzüne bakmayı unutma. Ben ve Tolhildanlar orda olacağız. Yine hep beraber gülümseyip, ilk katıldığımız günkü gibi heyecan içinde amaçları-

mızı sunacağız yıldızlara. Daha fazla uzatmadan ben yazımı sonlandırırsam sanki iyi olacak. Kalem almış başını gidiyor. Yazdıkça yazıyor. Biliyorum yine de yetersiz olacak ama bağışla beni. Bu kadarıyla yetiniyorum. Tuttuğum defterler birikmiş. Bir gün sunarım yüreğinize.

Hoşça kal demiyorum sana hevalım. Olacaksa bu yazıda bir eksiklik bu da ‘hoşça kal’ olsun. Vedası eksik kalsın, bir serkeftin savuruyorum göğe doğru ve buluşmanın kutsallığıyla merhaba diyorum.

Can Hevalım Zelal Yoldaş’a!

Selam sevgi ve saygılarımla...

Merhaba güneşin asil yoldaşı, özgür gülüslü, özgür yaşam tutkunu can hevalım Zelal...

Dolunaylı bir zaman diliminden geçiyoruz. Yeryüzü beyazlara bürünmüş, dağlar kışlıklarını hiç çıkarmamacasına giyinmişler. Telli duvaklı bir gelinin zarafeti var üzerlerinde. Mağrur bakışlar fırlatıyor Şekîf. Rojhilata doğru uzanan kıvrımlar sonsuzluğu andırmakta. Bembeyaz bir denizde yükselen dalgalar misali, bazen korkutan, bazen yüreği ferahlatan duygular birlikteliğini cömertçe sunmaktadır.

Karın yağışına, her yağdığında yüreğimin sol yanına derinlemesine işlenmiş özlemlerimin akışına bırakıyorum utangaç gülüşlerimi. Yağan karın Soğuğuna, tüm ıslaklığına rağmen tüm hasretliklerimi yanı başıma koyup, kol kola yolculuğuna giriyorum unutamadığım o güzel, umutlarımı her geçen gün besleyen, güler yüzlü günlere.

Zamana yenilmeden diyorum, kırılmalar yaşamadan uzanabilmek yarınlara. O özlemini çektiğimiz güzel, onurlu, özgür yarınlara... Güneşin kutsal ışınlarıyla arındırdığımız sevinçlerimizle, yoldaşın içten ve yürekleri ferahlatan tebessümüyle büyüttüğümüz inancımızla zamanın tüm korkuluklarını alt üst edip, varmak alın teriyle yarattığımız özgür gülüslü geleceğe.

Dostun, yaralar saran, kanamalar durduran, yalnızlığı kendi kirlenmiş nefesinde boğduran bakışlarını resmediyorum günün bu unutulmuş vaktinde. Kim, nerede, nasıl, ne yapmakta? Ve peşi sıra takip eden soru yumağı... Bugüne ‘unutmak ihanet olsun’ diyerek

başlıyorum. Ve unutulmaması için hiçbir gülüşü yoldaşlarımın, en soğuk anında gülüşlerini, özlemlerini, umutlarını ve sonsuz inanışlarını nakşediyorum her bir hücresine bedenimin ve not düşüyorum gönül defterime.

Dolunaylı bir zaman dilimi ama yeryüzü kar beyazıyla aydınlanıyor. Gece ay çıkacak ve yılın bu soğuk zamanlarında sıcak düşlerimle anacağım özgür gülüşlü, özgür yarınlara tutkun her bir yoldaşımı. Yoldaşlarımın anılarında tazelediğim hayallerimle geceye kafa tutup uzanacağım kızıl şafaklara.

Umudun, özgürlüğün, içten gülüşüyle sevincin uslanmaz taşıyıcısı Zela! yoldaşım! Tekrar seni en içten duygularımla selamlar, hasretle kucaklar ve MERHABA diyorum...

Nasılısın hevalım? Fiziksel anlamda rahatsızlıklarının sürdüğünü öğrendim. Ama şuna çok içten bir şekilde inanıyorum ki düşünsel ve moral noktasında her zamanki gibi iyisin ve etrafını da yürekten gülüşünle ısıtıyorsun. Zaten önemli olan da o değil midir? Bizi her koşul altında ayakta tutan, bizi özgür yarınlara ulaştıran yürekten bağlılığımız ve karşılıksız katılımımızdır. Tarihi acılarla yoğrulmuş bir halkın evlatları olarak biz de yeterince payımıza düşeni sırtlamıştık. Ve o gerçeklikle zorlu ama bir o kadar da güzel bir yola koyulmuştuk. Girdiğimiz yol engebeli, taşlı, virajlı, çıkmaz sokaklı. Buydu belki de bizi bu kadar bu yola bağlayan, peşinden koşturan. Usanmadan, yorulmadan, sıkılmadan, bir an olsun tereddüt etmeden... Bundan kaynaklı yüreğimdeki sonsuz inançla söylüyorum bunları. Ve senin de aynı şeyleri beslediğini ve yoldaşlarından beklediğine inanıyorum.

Neyse hevalım bir süredir Mexmûr'da olduğun haberini alıyordum. Daha öncesinde sana yazmak istedim ancak notumun eline ulaşabileceğinden pek emin olmadığım için hep erteledim. Öncelikle bunun öz eleştirisini vermeme izin ver. Ama şunu bilmeni isterim ki her seferinde seni soruyor ve durumunu öğrenmeye dönük büyük bir çabam oldu. En son Qendîl'e geldiğimde yine sordum. Senin orda olduğunu belirttiler. O zaman da not yazacaktım ama zamanın kısıtlı olması ve yukarda belirttiğim sebepten kaynaklı bu isteğimi erteledim. En son Nergiz arkadaşın bizim yanıma gelmesiyle zamanının geldiğini ve yazmam gerektiğini anladım. Her ne kadar geç olsa da bu notumun sana ulaşmasını umut eder, cevap vereceğin beklentisi içinde olacağımı belirtmek isterim.

Öğrendiğim kadarıyla semt çalışmalarındaymışsın. Ben semtlerde çalışmadım ancak keyifli bir çalışmadır her halde. Ordayken içine girdiğim yanlış düşünceleri şuan daha iyi anlamaktayım. Yapabileceklerim varken yapamadıklarım ve yarım kalan, pratikleştiremediklerim çoktu. Hatırlarsan sen bir seferinde ziyarete geldiğinde bir şeyler paylaşmıştım. Ama dağa geldikten sonra içine girdiğim, örgütsellikle bir alakası olmayan davranış ve düşüncelerimi çok daha iyi çözümleme şansım oldu. Duygusal yaklaşımlarımın bende yarattığı daralmalar nedeniyle sağlıklı düşünememe ve bunun sonucunda kendini birçok şeyden çekme durumları bariz yaşanan durumlardı. Senin öyle olmayacağını ve böyle basit eksiklikler içine gireceğini sanmıyorum. Çünkü sen tecrübelisin ve nerede nasıl bir davranışta bulunacağını biliyorsun. Ama şunu diyeyim ben de artık birçok konuda tecrübe sahibi oluyorum. Senin gibi yoldaşlarımın sayesinde her geçen gün var olan toyluklarımı belli düzeyde aşıyorum.

Neyse hevalım biliyorum hiçbir yer dağ gibi olmaz. Bizi dağlar gibi anlamaz. Ama şunun da farkındayız. Nerede olursa olsun, her koşul altında kendimize esas alacağımız örgütsel tarz ve örgüt yaşamı olacaktır. Örgüt çalışmasını başarıya ulaştırmak ve özgür yaşam mücadelesine katkıda bulunmak en temel çabamızdır. Hele hele bu Mexmûr gibi gün geçtikçe kapitalist modernitenin etkisine giren bir alan ise bu çaba ve çalışmalarımız çok daha büyük ve anlamlı olmaktadır.

Hevalım beni soracak olursan ben de Bilim Aydınlanma Komitesindeyim. Kadro okulundan sonra yaklaşık bir yıldır bu alandayım. Örgütün sunduğu imkânları heba etmeden en iyi şekilde çalışmalarımı yapma uğraşı içindeyim. Hala belli düzeylerde aceciliklerim var. İlk geldiğim süreçte anlam veremediğim noktalar vardı. Örneğin ben niye buraya geldim? Yaralanmamdan kaynaklı mı beni buraya düzenlediler? Gibi sorular kafamda çoğalıyordu. Ama belli bir süre çalışmalarda kaldıktan sonra ve bazı arkadaşlarla yapılan tartışmalarla, bende gelişmiş bu anlamsızlıkları belli düzeyde aştığımı söyleyebilirim.

İçinden geçtiğimiz süreçte göz önünde bulundurulduğunda Önderliğe, halka ve hareketin ihtiyaçlarına cevap olma konularında daha derinlemesine yoğunlaşmaların ve sonuç alıcı pratiklerin sahibi olmamız gerekiyor. Bunun ağırlığı ve sorumluluğunda olanlar

mücadeleyi zafere ulaştırabilir ve yeni yarınları yaratabilir. Aksi takdirde düşmanın ekmeğine yağ sürmekten, sistemin çarkını döndürmekten başka bir role sahip olamaz. Bu nedenle de kendimizi derinlemesine sorgulamadan geçirerek, kendi benimizle yüzleşip özeleştirel yaklaşarak bazı hastalıklarımızı üzerimizden atabiliriz.

Kusura bakma hevalım sanki biraz dağınık oldu. Biraz heyecanda var bende. Umarım mazur görürsün. Şimdi Bilim Aydınlanma'dayım. Birkaç birimde yer alıyorum. Site birimi, radyo birimi, araştırma-inceleme birimi. Bir de kış eğitimleri için taburlarda ders vermeye gidiyorum. Sitemiz aynı zamanda çıkan komünar dergisi-dir de. İmkânın olursa arada bir bak ve varsa görüşlerin bize sun. www.komunar.net adresinden bakabilirsin. Bunun yanında radyoda 'Rojeva Welat' programı var. Her Pazar saat 10.10 gece yayınlanır. Bu programı da ben sunuyorum. Ayrıca sitelere, gazetelere ve dergilere düzenli olarak yazı yazıyorum. Belki bir ara karşılaşırısın ve okuma şansın olur. Çok iyi yazılar değil ama daha çok şehit arkadaşlar üzerine yazıyorum.

Ayağımın durumunu merak ediyorsan aslında dağa geldiğimden bu yana pek değişen bir şey olmadı. Hala bükülmüyor. Uzun süre yürüyüşlerde zorlama oluyor bir de soğuklarda ağrılar oluyor. Onun dışında ayak sorunu yok. Bu son bir yıldır midemde sancılar gelişti. Geçenlerde Qendil'e gittim. İltihaplanmanın olduğunu belirttiler. Yemekler noktasında dikkat etmem ve soğuktan korunmam gerekiyor. Bu da biraz zahmet... Neyse biz birbirimize alıştık sayılır. Bazen kıvratan sancılar geliyor ama dayanıyorum. Dayanmak zorundayız nede olsa Dêrsim yolcusuyuz.

Hatırlıyorsan "Erzurum'a gideceğim" diyordun. Benden önce gidemeyeceğini belirtmiştim. Senin memleketin Serhed'e gidelim. Bu Xinêre'de bol bol soğuğa alıştık. Daha öncesinden Serhed pratiğimiz de var. Senin tecrübelerin, benim de atikliğim birleşince vallahi düşman illallah eder.

Sana bazı eleştirilerim var. Daha geçmişten kalan bazı eleştiriler. İçimde kalmış. Sanki yüreğimin üzerimde oturmuş yer yer nefes almamı engelleyen bazı şeyler. Ama şimdi burada belirtmeyeceğim. Bir daha ki sefere ve eğer notun cevabı gelirse bu eleştirilerimi sana sunacağım.

Ama her şeyden önce sağlığına dikkat etmen gerekir. Sağlığın iyi olsun ki bu topal yoldaşınla yürüyebilesin. Şuan kimler var tam

bilmiyorum ama oralarda bulunan tanıdık tanımadık tüm arkadaşlara çok selamlarımı söyle. Burada bulunan arkadaşların da sizlere selamları var. Daha da yazmak isterim ama şimdilik bunları belirtmekle yetiniyorum. Daha sonra eğer cevap verirsen, imkânın olursa tekrar yazmaya çalışırım. Ama imkân dâhilinde kendinden haber ver. Merak edildiğini unutma. Bu yazıyı iki şiirle bitirmek istiyorum. İlk şiir benim yazdığım ikincisi şehit Diren TOLHILDAN arkadaşın. Bildiğin üzere Diren bizim beraber katıldığımız Tolhildan gurubundan biriydi. Aynı zamanda aynı devredeydik. En son Çelê eyleminden sonra Geliyê Tiyarê alandında şehit düşen 35 arkadaştan biriydi.

Evet, yoldaşım, istemeden de olsa bu yazımı sonlandırmak zorundayım. “KEŞKE”lerin insanların yaşamında hiç kullanılmaması gerektiğine inanırım. Çünkü bana göre “keşke” yenilginin belirtisidir, pişmanlığın belirtisidir. Ama şunu çok içten bir şekilde söylüyorum keşke bir gün beraber oturup saatlerce konuşuruz. Sen anlat ben dinliyeyim. Ben anlatayım sen dinle. Bu günün geleceğine olan umudumu hep taşıyacağım. Özgür gülüslü güzel yarınlarda, dağlarımıza baharlar konduğunda, çocuklarımız artık sokak ortalarında vurulmadan kendi dillerinde, kendi renklerinde yaşadıkları zaman hep beraber özgür yaşamın ezgisini dillendireceğiz. Yeter ki umudumuzu yitirmeyelim ve hayallerimizin peşinden koşalım. Büyük amaçlarla büyük yaşamlar yaratacağız. Tarihe hesap verme günü gelip çatığında alnımız dik ve göğsümüzü gere gere yürüyeceğiz.

Dolunaylı gecelerde bir çık ve parlayan ayın yüzüne bak. Paylaşabileceğin birçok şeyin vardır. Yeri geldiğinde en yakın dostum olmuştur. Özlemine çektiğim yoldaşlarımdan haberler almış, selamlar yollamışımıdır. Sana da öneriyorum. Dem dem konuş ve paylaş. Ben her dolunayda orda olurum. Sen de bu divana katılmak istersen seve seve alırsın seni.

Bilirim bazı anlar olur tıkanır insan, bir çıkar yol bulunmaz. Daralır, yalnızlık gemisinde tek bir yolcuymuş gibi hisseder. Ama öyle anlar da olur ki yoldaşın sıcak selamında, tatlı, içten tebessümünde var olan o havadan kendini arındırabilir ve yepyeni denenmemiş yollar keşfedebilir. Yeter ki görmek istesin ve kendini yaşamdan soyutlamasın. Mexmûr sokaklarında yalın ayak koşturan, üstü toza bulanmış çocukların kir içindeki yüzlerinden hafif bir

şekilde fırlayan gülüşleri bazen birçok şeyi unutturabilmekte, bunun yanı sıra bizi kendi benimizle buluşturabilmektedir. O çocuklar gibi tertemiz bakabilmek, karşılıksız, çıkarsız katabilmek kendini yaşama dünyanın en güzel şeyi olsa gerek.

Kendine ve o güzel yüreğine dikkat et yoldaşım. Özgür gülüşün yüzünden eksik olmasın. Özgür ve mutlu yarınlarda görüşmek umuduyla, seni en içten duygularıyla selamlar, yoldaşça duygularla hasretle kucaklar ve sevgilerimi sunuyorum. Kal sağlıcakla...

Her şeye rağmen hep beraber...

**Yoldaşça Selam Ve Saygılarımla
Zerdeşt TOLHILDAN
Bilim Aydınlanma**

Merhaba Heval Ekin!

Her şeyden önce durumunun iyi olması umuduyla seni en içten duygularıyla selamlar yoldaşça hasret ve sevgilerimi sunuyorum. Son görüşmemizde arkadaşların fotoğraflarını göndereceğimi söylemiştim. Bu çerçevede gecikmiş olsa da özeleştirilerimle beraber bu cd'yi gönderiyorum. Cd'de ayrıca benim yazdığım, daha çok şehit arkadaşlar üzerine olan yazıları da gönderiyorum. Okumak istersin diye düşündüm. Ayrıca Harûn ve Aras'ın ortaklaşa bana gönderdikleri not da o yazıların içerisinde. Daha önce Şoreş arkadaşına göndermiştim. Belki eline ulaşmamıştır. Ayrıca elle yazdığım bir notu da Zilan arkadaşına gönderiyorum. Yakın bir süreçte bir notunu aldım. Eğer imkân varsa arkadaşların fotoğraflarını ona da gösterirsin. Ayrıca heval Tolhildan, heval Dicle ve farklı arkadaşlar varsa onlara da gösterebilirsin. Benim yanımda şuan olan fotoğraflar bunlar. Daha doğrusu çok vardı ancak kısa bir süre önce birçok fotoğrafı arşive gönderdim. Bir dosya tamamıyla gitti. Yanımda kopyasını bırakmamışım.

Benim durumumu merak ediyorsan eğer, durumum iyidir. Zaten Zilan arkadaşına gönderdiğim notta ayrıntılı bir şekilde durumumu açmışım. İmkânın olursa sen de oku. Sağlığım da iyidir. Ayağım her zamanki gibi. Hala bükülmüyor. Ama beni zorlamıyor da. Mide sancılarım eskisi gibi değil. Moral anlamında da iyiyim. Çalışmalar konusunda da bir sıkıntı yok. Bu kış süreci biraz zorlu

geçti. Doğa koşulları karşısında insanın yetenekleri bir yerden sonra tıkanı. Esas çalışmalarımıza gereken düzeyde bir yoğunluk gösteremedik.

Ama her şeye rağmen çalışmalar belli bir düzeyde ilerleme kaydediyor. Ben de yetersiz olsa da çalışmalara aktif katılma çabasındayım. Son süreçte yaşanan kayıplar beni bazı yönleriyle zorlasa da HPG saflarında mücadele yürütme kararlılığımı daha da güçlendirdi. Yer yer arkadaşlara söylüyorum. C. Arkadaşa haber gitmiş. Geçenlerde bayağı bir kızdı. Buraya gelen en az 7 yıl kalır diyor. Sonuçta örgüt çalışmasıdır. Ve verdiğim sözü pratikleştireceğim. Ama özlemlerimi de dillendireceğim. HPG ve Kuzey'e ilişkin önerilerim de olacaktır. Yer yer fırçalar yiyeceğim ama eninde sonunda ben de...

Neyse yoldaşım anlayacağın benim durumum gayet iyidir. Asıl senin durumun nedir. Çok fazla konuşamadık. Ama inan bana gelişine ve seni gördüğüme çok ama çok sevindim. Keşke biraz zaman olsaydı da yeterince konuşabilseydik. Ama olmadı. Sağlık olsun. Ama sağlık durumun konusunda kaygılıyım. Bir şeyim yok diyordun. Umarım öyledir. Kendine dikkat et. Eğer pratik alana geçmek istiyorsan, benim gibi sağlıklı ve dinç olman gerek.

Heval Zîlan'ın belirttiğine göre heval Tolhildan, heval Şoreş, heval Dicle oradaymış. Hepsine benden çok ama çok selam söyle. Ayrıca hepsine not yazamadığım için kusura bakmasınlar. Ama fırsat buldukça yazmaya çalışacağım. Ayrıca heval Bêrîtan'ı görürsen çok ama çok selam söyle. Kendisine dikkat etsin. Umarım en yakın zamanda o da hayallerine ulaşır. Dêrsim'e gitmeyi istiyordu. Gözlerindeki rahatsızlık bırakır mı bilmem ama umarım istediği olur. Ayrıca kimler var bilmiyorum. Ama tanıdık tüm arkadaşlara çok selam söyle. Cejna'dan haber alıyorsan ona da çok selam söyle. Yakın bir süreçte ona da yazmaya çalışacağım. Ama tam olarak nerede olduğunu bilmediğim için notun eline ulaşıp ulaşmayacağından pek emin değilim. Neyse umarım görüşme durumun olur. Görüşürsen eğer kaldığı yer hakkında sen ya da kendisi bir haber verseniz çok sevinirim. Durumunu çok merak ediyorum. Bir tek ondan net bir bilgi almadım.

Burada heval Bawer'in de sizlere çok selamları var. Onun da durumu iyidir. Ayrıca burda bulunan diğer arkadaşların da sizlere

çok selamı var. Hepimizin durumu iyidir. Süreci cevap olma konusunda genel arkadaşların bir çabası var.

Nihat'tan haber alıyor musun? Mektuplaşırsanız benim de selamlarımı iletirsen sevinirim. Geçenlerde ben de bir mektup yazdım. Ama henüz okunmadı. Bu günlerde okunur her halde.

Neyse hevalım. Notumu burada sonlandıracağım. Bu gün Mart'ın ilk günü... Önümüzde sekiz mart ve Newroz var. Şimdi senin ve yanında bulunan tüm bayan arkadaşların 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününü kutluyorum. Ayrıca Newroz'unuz da şimdiden kutlu olsun.

Kendine ve güzel yüreğine çok iyi bak. Her dolunaylı zaman diliminde aya karşı geçip dileklerini dillendirmeyi unutma. Özlemini duyduğun tüm yoldaşların o an orada olacaklardır. En azından Tolhildanlar orada olacaktır. Harûn, Aras, Şoreş, Nûda, Cejna, Zılan, Dîcle, Tolhildan, Bêrîtan, Diren, Demhat, Rizgar, Uğur, Özgür, Erdal ve daha birçok Tolhildan karanlık geceleri yarıp gökyüzünde yıldız olacaktır. Ben buna inanıyorum. Sen de buna inan. Yaşamın bir diğer yanı da hissetmektir nede olsa. Anlamak ve hissetmek! Anlayıp hissettiği derece yaşar insan. Yoksa en sıradan yaşamın ötesine geçmeyen bir yaşantı olur ki sistemin toplumlara dayattığı gerçekli budur. Biz ki sistemin çirkinliklerini gerimizde bırakıp, özgür yaşam dağlarında isyan meşalesini omuzlayıp özgür yarınlar için durmaksızın yürüyüşe geçen PKK militanları olarak yetersiz yoldaşlığımızı her an anımsayıp bu çerçevede mücadelemizi büyüteceğiz. Tarih bir gün bahsedecektir. Kürdistan'ın baş eğmez dağlarında destanlaşan yürekleri, bu yüreklerin umutlarını, özlemlerini ve amaçlarını anlatacak. Çocuklar özgürlük şarkılarıyla uyanacak, analara gözyaşı yerine gülmeler savuracak. Gençler dünyünden kopuk ve geleceksiz olmayacak. Bir gün gelecek bu topraklarda dereler özgürce akacak. Rüzgârın kokusu bir başka güzel olacak. Geceler korkunun karargâhı, sokaklar ölümlerin mekânı olmayacak. Gün gelecek tüm Tolhildanlar Wan'da buluşacak, Ereğ'in Artos'a selam durduğu bir vakitte, gölün yüzeyine değen güneşin her bir ışınını su niyetine içeceğiz. Ve Tamara'nın aşkı güneşe yazılacak. Her bir sokağında Wan'ın amatör devrimciler yürüyecek. Öncekilerden bahsedildiğinde bakışları gülücükler dolduracak. Ve unutmadıklarımızın anısına diyeceğiz. Ve kaldırıp başımızı selama duracağız şafağı...

En yakın zamanda özgür ve umutlu yarınlarda görüşmek umu-
duyla görüşmek umuduyla. Mavice kal... Çalışmalarında üstün
başarılar.

Yoldaşça Selam Ve Saygılarımla
Zerdeşt TOLHILDAN
Bilim Aydınlanma

Can Hevalım Baran ARARAT'a...

Selam Sevgi Ve Saygılarımla...

Merhaba yoldaşım!

Özgür yaşam tutkusunun sıcaklığı sarmalarken bu kış mevsim-
in soğuk günlerinde, zamanın yumuşak kollarında en sıkılğan,
yürek burkan anına akıyoruz. Anda bulmak için yaşam denen ol-
gunun özünü ve özeleştirisine tabi tutmak için fani ruhlarımızı sür-
gün hasretlikler sıkıştırıyoruz anı defterimize. Anıların tebessümlü
bakışlarında emziriyoruz yıldızları. İçimiz yangın yeri. Yetmezli-
ğini yoldaşlığımızın derinden bir sorgulamaya tabi tutarken, beden-
ler tutuşur dolunaylı bir zaman diliminde. Hasreti vatan olan bir
kavganın en orta yerinde sıırıslık ve biraz da utangaçtır haykı-
rışlarımız. Özgür yaşam ezgisini dillendirmek isterken dünyaya
karşı, sus pus olmuş dil ve gözyaşıyla yıkanır gülüşlerimiz.

Kara bir şubat günü kapımızı kırıp çalınmak istendi umutları-
mız, geleceğimiz, özlemlerimiz... Karanlık suratlı, maskesiz tanrı-
lar kendi yürekleri kadar kara bir 15 Şubat gününde kirli elleriyle
uzandılar gülüşlerimize. Kirletmek, kokuşmuş nefesleriyle yaşı-
nılmaz kılmak istediler yarının şafak kızılıklarını. Kızılığını alıp
şafağın en karanlık anında bırakmak istediler özgür gülüşlü çocuk-
larımızı.

Bir 15 Şubata daha doğru yol aldığımız bu günlerde yüreğim-
den süzülerek, en derin yerinden hissedip hasretimi özgür yaşam
deryasına akıttığım umutlarımla seni en sıcak duygularımla, hasret-
le ve yoldaşça selamlarım.

Böylesi bir süreçte sana bu notu yazma cesareti gösteriyorum.
Nitekim yedi aydır Önderliğimizden hiçbir haber alınamamakta.
Duygusal anlamda istediklerimi tam olarak bu kâğıda dökmekte
zorlansam da elime geçen bu fırsatı değerlendirmek ve yoldaşları-
mın sıcak yüreğine bir merhaba demek istiyorum.

Nasılsın yoldaşım? Senden yana durumun olumsuz olacağını sanmıyorum. Doğru, hepimiz duygusal anlamda sıkıntılı günlerden geçiyoruz. Ama her şeye rağmen düşmanın her tür politikasını boşa çıkarmak ve var olan sorumluluklarımıza cevap olmak için güçlü olmamız ve güçlendirmemiz gerekmektedir. Süreç bizden başını eğip beklemeyi ve yas tutmayı istemez. Bizden istediği şey Öderlik gerçeğini en iyi şekilde anlayarak, güzel, özgür, Önderlikli yarınların yaratılması için pratikleştirmeyi istemektedir. Kısacası her zamanki gibi yüzündeki tatlı tebessümünü koruduğun inancındayım. Mexmûr'a gittiğini Rêzan'dan öğrendim. Geçenlerde tedavi amaçlı Qendîle gittiğimde onunla görüşme imkânım oldu. Var olan arkadaşları sorduğumda seni ve tanıdığım birkaç arkadaşı daha saydı. Her halde yenilenmeler var. Neyse yanında bulunan, bizi tanıyan soran her arkadaşla selamlarımızı iletirsin. Bizim Zinar'da bir ay aşkındır bizim yanımızda. Topuksuz Zinar. Düzenlemesi Behdîinan'a oldu. Bu günlerde yerine gidecek. Ama ondan önce kalıbını yapmak ve tedavisini görmek için Qendîl tarafına geçecek. Onun da sana çok selamları var. Behdîinan'a gidecek ya! Bol bol havasını atıyor. Neyse sorun değil yoldaşlarımız mutlu olsun da biz gitmesek de, görmesek de iyi olur. Çaktın mı nasıl mütevazı olmuşum. Bakma yoldaş valla içim yanıyor. Böylesi bir süreçte el ayak bağlı halde durmak, hiçbir şey yapamamak çok zoruma gidiyor. Yanlış anlama buradaki çalışmaları küçümsemediğim anlamında dile getirmiyorum. Evet, ilk başlarda adapte sorunu yaşadım ama şimdi bu çalışmaya daha fazla anlam vermekteyim ve kendimi daha aktif çalışmalara katmaya çalışıyorum. Yetersizliklerim var ama burada bulunan deneyimli arkadaşlar sayesinde birçok eksikliğimi aşabiliyorum. Yine de her şeye rağmen şimdi Botan dağlarının zirvesinde mücadele etmek çok daha farklı olurdu.

Neyse yoldaşım. Benim durumumu soracak olursan yukarda belirttiğim ve genel kadro yapımız için geçerli olan durumların dışında genel anlamda durumum iyidir. Bildiğin üzere okuldan sonra düzenlemem 'Bilim Aydınlanma Komitesi'ne oldu. İlk başlarda bu düzenlemeye bir anlam veremesem de zamanla örgütün her yönüyle düşündüğünü ve var olan beklentileri boşa çıkarmam gerektiği kanısına vardım. Zaten kısa bir süre intişar süreci başladı ve kurumdan yedi arkadaş Kale'ye gittik. Üç ay orada özel kuvvetten arkadaşların içinde kaldık. Hepsi taptaze ve gencecik

arkadaşlar. Çok güzel günler geçirdik. Birçok şey öğrendik o genç yoldaşlardan. Biz de biraz yararlı olduk herhalde. Dedğim gibi çoğu yeni arkadaşlar ve birçok konuda yetersiz ve anlam vermede zorlanmalar yaşamaktaydılar. Güzel, geliştirici tartışmalar yaşadık. Tepeleri dolaştık, zozanlarda sahipsiz kalan bal kovanlarına yöntemsizce daldık. Ve kaçınılmaz son... Arıların gazabına uğradık çoğu zaman. Ben üç defa arıların öfkesinden payımı aldım. İlk defa kendimi kilolu görüyordum ömrüm boyunca. Japon oldum anlayacağın. Düşün doçkacı yardımcısı oldum. Her ne kadar bir tane bile mermi atmamış olsam da güzel bir duyguuydu. Koskoca bir silah ve onu kullanan arkadaşın yardımcısıydım. Havamdan geçilmiyordu vallahi. Bol yağlı bir hava! Hep yağ içindeydim. Çünkü doçkacı arkadaşın bana öğrettiği tek şey “silah nasıl temizlenir” oldu. Ama bir an olsun gocunmadım. Bu genç ve içten yüreklerin gözlerinden hafiften beliren tebessümleri ve çıkarsız yaklaşımları birçok şeyi unutturuyordu bize. İntişar sürecinden sonra kış üslenmesi için kamp yapmaya başladık. Kaleden indiğimiz günden itibaren elde kazma kürek, toz duman içinde bazen terden sırılsıklam olmuş halde bir çalışmanın içine girdik. Çok çalıştık, çok yorulduk ama çok ta güzel bir kamp yaptık. Mangalarımız geniş ve sıcak. Buraların karını bilirsin. Valla şuanda dışarda en az bir metre kar var. Bir iki gündür durmuş halde. Kamp yapma çalışmaları bittikten sonra esas olan çalışmalara geçtik. Şuan üç birimde yer alıyorum. Komünar sitesinin Türkçe bölümü, araştırma-inceleme birimi ve radyo birimi. Biraz da REKLAMLAR(!) Sitemizin adresi www.komunar.Net Sitemiz daha çok teorik ideolojik konular barındırmaktadır. Yoldaşınında yazıları var. Takip etme şansın varsa arada bir bak ve görüşlerini sun. Bir de radyo programı var. Her Pazar saat 10.10 geçe ‘Rojeva Welat’ programını sunuyorum. Bu program da daha çok güncel olayların değerlendirilmesidir. Reklamlar bitti... Bu kış sürecinde taburlar ve özel kuvvetteki arkadaşların eğitimlerine katılmaktayız. Ben de Ekoloji dersini vereceğim. Biraz heyecan var üzerimde. Nede olsa ilk defa bir yapı önüne çıkıp bir şeyler vermeye çalışacağım. Bir de cevap olamama korkusu da var. Ama ben kendimi çok iyi hazırlıyorum. Her gün arkadaşlarla tartışıyorum. Araştırmalar yapıp konu hakkında bilgiler ediniyorum. Mesela sana bir soru: bir tavuğun yılda ortalama 274 yumurta yaptığını biliyor muydun? Daha mantıklı bir soru: Zerdeşt’in ilk vejeteryan

olduğunu biliyor muydun? Valla heyecan dorukta... Biliyorum bir başlasam artık kesintisiz devam ederim de, sorun o başlangıç esnasında içinden geçeceğim evreler. Neyse bu saydıklarımın dışında sitelere, dergilere, gazetelere yazılar yazıyorum. Yazılarım daha çok şehitler üzerinedir. Bir de gençlik yazıları. Hala belli düzeyde amatörüklerim var ama yazdığım her yazıyı burada bulunan arkadaşlara okutup öneri ve eleştirilerini aldıktan sonra, düzenlemeden geçiriyorum. Buranın en avantajlı yanı tecrübeli arkadaşlarla çevrili olmasıdır her halde. Burada insan istedikten sonra her şeyi yapabilir.

Evet, hevalım. Ben kendimi anlatmaya daldım seni tam olarak sormadım. Sen neler yapıyorsun? Bu aralar uğraştığın bir şey var mı? Sağlık durumun, ayağın nasıl? En son yeni şervanlardaydın sanırsam. Neler yaptın, nasıl geçti çalışmaların? Seni zorlayan, bazen derin üzüntülere iten bazense dudaklarda hafif tebessümler yerleştiren anların oldu mu? Bir gazi ve sıcakkanlı bir genç olarak bu taze kanların içinde bulunmak nasıl bir duygu? Kendini akan ırmağın türküsüne bırakırken, denizlere karışabildin mi sonsuz umutlarınla? Özlemlerin arttı mı dolunaysız gecelerde, yıldızları tutma isteği hiç geçti mi yüreğinden? Susuzluk çektiğin oldu mu, yalnız kaldın mı, her tür yaraya merhem yoldaşın gülüşüne hasret kaldığın oldu mu? Yapmak isteyip de yapamadığın, yarım bırakmak zorunda kaldığın düşlerinin sızısı sarmaladı mı bir şafak vakti körpe bedenini? Soruyorum, sordukça anlamak istiyorum yoldaşımın halini. Cevap yazma şansın olur diye merak ettiğim her şeyi sormak istedim. Her şeyi değil mutlaka. Bu kâğıda sığmayacak birçok şeyi erteliyorum bir başka zaman dilimine. Gün gelecek ve özgür gülüşlü Özgür Güneşle geçireceğimiz özgür yarınlarda aynı havayı soluyarak konuşabileceğimiz, paylaşabileceğimiz günlerin yakın olduğu umudunu taşıyorum yükü ağırlaşmış yüreğimde. Bundan kaynaklı burada mektubumun sonuna doğru usul usul yol alıyorum.

Güzel yoldaşım. Kim var kim yok tam bilmiyorum. Ama tanıdık tanımadık, bizi soran tüm yoldaşlara dağ boylarının sıcak yüreğinden, en içten selam ve sevgilerimizi iletirsin. Ayrıca İbrahim, Xêyrî, Hasan, Tolhildan, Dilzar, Rojbîn, Navdar, Bertav, Seyîtxan, Berxwedan ve diğer tüm arkadaşlara selamlarımı söyle. Bir de Kül-türde Bermal arkadaş var. Benim hemşerim olur kendisi, ona da

çok selam söyle. Bilmiyorum Sakine arkadaşla görüşme imkânın oluyor mu? Görüşürsen eğer benden selam söyle ve onu merak ettiğimi söyle.

Tamam, hevalım kendine ve o güzel yüreğine çok iyi bak. Sağlığına dikkat et. Farklı bir zaman diliminde, en güzel düşlerimizi paylaşma umuduyla seni tekrar en içten duygularımla selamlar ve yoldaşça kucaklıyorum. Gözlerinden tebessüm, yüreğinden umut eksik olmasın. En dar anında sarsın seni yoldaşın sıcak gülüşü. Dolunayın sıcak gülüşüyle kal... Esenle Kal... Maviyle Kal...

Yoldaşça Selam Ve Saygılarımla Zerdest TOLHILDAN Bilim Aydınlanma

Mizgîn Yoldaşıma!

Selam sevgi ve saygılarımla...

Soğuk ve titreten bir kışı geride bıraktık dediğimiz anda, martın henüz başında, dolunaylı bir zaman diliminde bastırdı kar yağışı. Ama her şeye rağmen sıcaktır gülüşüm. Dolunaylı bir zaman diliminde yoldaşın sıcak merhabasıyla ısındı yürek. Bundan belki de her ne kadar uzakta olursa olsun, yoldaşın selamı deler her türden çekili sınırın ihlalcisi olur hasretliklerin. Bir de dolunayın ayrıca önemi var tabi. Yoldaşları aynı düzlemde buluşturan, ortak duygular seline kaptıran, bakışlarda tebessümler çoğaltan ve beraber aynı mücadele saflarında olmanın gururunu yaşatan...

Henüz kesildi kar ama yüreği hoplatan, beli belirsiz bir korkuya sürükleyen gök gürlemeleri var havada. Cesaret edip dışarıya çıksam bir korkumu daha yeneceğim. Ama diyorum ve duruyorum! Şimdi dışarda yağan dolunun sesi usulca sızıyor içeriye. Her bir tanesi bir bilye kadardır diyorum kendi kendime. Her şeye rağmen bu doğa senfonisini görmem gerek diyorum ve biraz çekinerek, hafiften bir korkuyla dışarıya yöneliyorum. Yağan dolu gittikçe şiddetleniyor. Şimdi çok daha istekliyim. Her bir yoldaşım geliyor aklıma. Unutmadığım, unutmak ihanettir sözünü verdiğim, her an yüreğimin sol yanında taşıdığım ve taşıyacağıma söz verdiğim yoldaşlarım... Doğal bir melodi çıkıyor ortaya. Hafiften esen rüzgârın, şiddetle çakan şimşeklerin, her biri bir bilye kadar olan dolunun

ağaçlara, toprağa, sırtıma değme sesi bir bütünselliğin en güzel parçaları oluyorlar. Ve duyar diye yoldaşlarım hafiften bir şarkı mırıldanıyorum. Gidenlerin anısına diyorum... Bir daha dönmemek üzere giden ama hep yanı başımızda, her tebessümümüzde yerini bulanların anısına... Söyleyecek sözümüz varken, içimizdekileri bir türlü dökemediğimiz, dökme fırsatı bulamadığımız canların anısına...

*“Ez ji xew rabûm
Gulfiroşek dît
Pir gelek şabûm
Gul bi dil didî...”* (Ronahî’nin şarkısıydı”

Sonra şarkı tadında yaşamak var hayatı diyorum. Dağlıların hayatı şarkı gibidir; sonu gelmeyen, her seferinde başka güzel duygular yaşatan bir şarkı. Bu şarkı özgür yaşam şarkısıdır. Anlamına ulaşana selam olsun...

Seni ve o güzel yüreğini en içten duygularımla selamlar, yoldaşça sevgi ve saygılarımı sunar hasretle kucaklıyor ve merhaba diyorum. Notun, daha doğrusu Zelal arkadaşla ortaklaşa yazmış olduğunuz notu aldım. Not elime ulaşır ulaşmaz hemen cevap yazma isteği geçti içimden. Bir şeyler beni zorladı sanki. Aslına bakarsan elle yazmak istiyordum. Ancak farklı sebeplerden kaynaklı burada yazmaya karar verdim. Biliyorum kâğıt üzerinde çok daha anlamlıdır. Ancak sonra biraz düşündüm ve sana şehit Ronahî’nin bazı fotoğraflarını göndereyim dedim. Bu şekilde hem ben çok daha rahat yazacağım hem de notun eline ulaşma olasılığı çok daha yüksek olacak. Umarım beni mazur görürsün. Nede olsa adaletin oluşturucularısınız.

Notunuz elime ulaştı ve inanın beni çok mutlu ettiniz. Notunuzu okudukça hafiften gururum okşansa da yoldaşların sıcak merhabasını almak ve unutulmadığını bilmek insanı bir başka mücadeleye bağlıyor. Nede olsa her şeyimiz yoldaşlarımızdır. Notuna gelmeden önce durumum hakkında birkaç söyleyeyim. Benim durumum gayet iyidir. Sağlık durumum da iyidir. Ayağım biraz daha kısalmış ama benim için bir sorun teşkil etmiyor. Anlayacağın beni zorlamıyor. Bunun dışında çalışmalarımız da devam ediyor. Bu süreçte doğa koşullarından kaynaklı bazı aksamalar olsa da baharın

coşkusuyla şimdi daha sıkı çalışmalarımıza sarılıyoruz. Özellikle son süreçte gelişen birimleşmelerle beraber çalışmalara doğal bir heyecan da katıldı. Ben de ‘tarihsel toplum’ biriminde yer alıyorum. Kavram itibarıyla yeni olan bir çalışma. Önderliğimizin perspektifleri doğrultusunda bu çalışmayı başarıya ulaştıracağımıza inanıyorum. Bu süreçte daha çok araştırma ve inceleme şeklinde geçti. Anlayacağın öncelikli olarak ele alacağımız bu konuyu bizim iyi bir şekilde derinlikli olarak anlamamız gerekir. Anlamadan girişeceğimiz bir çalışma eninde sonunda başarısızlıkla sonuçlanması güçlü olasılıktır. Karşımızda bulunan ve mücadele yürüttüğümüz sistem gerçekliğini de göz önünde bulundurduğumuzda önderliğimizin de belirttiği üzere ‘anlamak oluşmaktır’ ilkesinden yola çıkarak ancak bir başarı elde edebiliriz. Hele hele hareketimize ve Önderliğimize karşı bu süreçte yoğunlaşan sistemik saldırılara da baktarsak böylesi ideolojik çalışmaların ne derece anlam arz ettiğini çok daha iyi görüyor insan. Her yönüyle Önderliğimizin elini güçlendirme çabasında her birimizin aktif bir şekilde mücadeleye girişmesi ve bu bilinç doğrultusunda yarınlara yürümesi öncelikli sorumluluğumuzdur. Yetmez yoldaşlığımızın özelleştirilmesini bu şekilde yani ancak Önderliğimizin düşüncelerini pratikleştirerek, önce kendimiz anlayarak sonra toplumlara ulaştırarak verebiliriz. Bu bilinçle ben de mücadeleme yoldaşımdan aldığım güçle daha sıkı sarılıyorum. Yetersizliklerim var, aşma noktasında ciddi çabalarım da var. Önderlikten, partiden ve siz yoldaşımdan aldığım güç, destek ve moralle özgür yarınların oluşturulmasında bir fedai olma kararlılığım her geçen gün daha da pekişiyor.

Galiba biraz da fazla oldu. Neyse bir alışkanlıktır almış başını gidiyor. Böylesi anlarda yazdıkça yazıyorum. Umarım seni-sizi fazla sıkmam. Bu arada yazın anlaşılıyordu. En azından benimkini göz önüne getirdiğimde seninki çok güzel duruyordu. “Heval Zelal ile ortak notumuzdur” demişsin. Umarım heval Zelal bunu bahane edip de gönderdiğim nota cevap yazmamazlık etmez. Bu arada daha önce notlarıma cevap yazan yoldaşlarım genellikle ‘edebik’ yazmışsın diyorlardı. Bu sefer bir farklılık var. Sen ‘romantik’ demişsin. Gerçekten insanın gurunı okşuyor. Ama öyle midir bilmiyorum! Neyse, sizin takdirinize artık... Hani o düzeye ulaşmışsam ne mutlu bana. Çünkü içeriği ağır ve derin kavramlardır. Her insanın bunu başaramayacağına inanıyorum. Ben de bu insanlardanım.

Evet, duygusallığım olabildiğine yansıyor. Ama edebik ya da romantik olduğu noktasında bir şey söyleyemiyorum.

Yoğunlaşmalarımı beğendiğini belirtmiştin. Teşekkür ederim heval. Zaten ben o notu yazdığımda, buradaki arkadaşlara da belirttim, komutanıma tekmilimi veriyorum dedim. Yerini bulmuşsa bu beni sevindirir. Tabi bir de talimat demişsiniz. Aslında ben de o kaygıya girdim. Yine de yazmam gerek dedim. Ne olursa olsun. Dedğim gibi biraz çekindim. Çünkü daha öncesinde, sivildeyken cezaevinde, yine bir kadın arkadaşın mektubuna karşılık cevap yazmıştım. Özellikle mektubunda yazdıkları çok zoruma gitmişti. Bu temelde bazı sorular yöneltmiştim. Açıkçası tek amacım o arkadaşını anlamaktı. Ancak o arkadaş yazdığı mektubunda sadece sen daha gençsin, bazı şeyleri anlayamazsın demişti. Sorduğum, anlamak istediğim hiçbir şeye cevap vermemişti. Ve o gönderdiği son mektup oldu. Neyse bu kaygı içimden geçti. Yine de yoldaşlık görevimi yapmam gerekir dedim ve bazı şeyleri belirtme gereği duydum. Açık söylüyeyim. Sırf moral olsun diye değil. Komutanım dediğim biri için kabul edemediğim şeyler vardı. Çünkü o daha güzel şeylere layıktır. Ve layık olduğu şeyler de birileri tarafından verilmez. Yaşamımızın her anı mücadele ile geçmek zorundadır. En büyük mücadelemiz de kendi benimizle olan mücadeledir. Eğer ben kendimle bir uzlaşma içerisine girersem, yaşamda yaşanan, yaşanabilecek birçok şeye de göz kapatırım ve sadece zamanın geçmesini umarım. Gerçekten söyleyeyim ben de Mexmûr'da kaldığım süre dâhilinde çok ama çok zorlandım. Ama şunu da çok iyi gördüm. Bir şeylerden kaçarak, kendini bazı sorunlardan saklayarak ya da soyutlayarak yaşam düzeltilemezdi. Ve var olan sorunlar da çözülemezdi. Bunu kendi benimde somutlaşan sorunlar için belirtiyorum. Zelal arkadaşın öyle yaptığını söyleyemiyorum. Ama hissettiğim kadarıyla bazı şeyleri paylaşmak istedim. Umarım onu kırmamışımdır. Çünkü kırmışsam kendimi affetmeyeceğim. O benim komutanımdır. Savaşçısı olduğumdan gurur duyuyorum. Neyse umarım burada da üslup noktasında yanlışlıklar yoktur. Eğer öyle bir şey varsa lütfen genç yoldaşını maruz gör. Ama bilmenizi isterim ki hiçbir zaman yoldaşlarıma karşı talimatvari konuşma ihtiyacı duymadım. Ki sizler yılların deneyimlerisiniz. Benden çok daha iyi biliyorsunuz. Sadece kendi duygu ve düşüncelerimi sizinle paylaşmaktır amacım.

Tolhildan gurubundan olmak benim için en büyük gurur kaynağıdır. Öylesine güzel ve değerli yoldaşların arasında anılmak herkesin payına düşen bir gerçeklik değildir. Ben de bu bilinç doğrultusunda her an kendimi yenileyerek, mücadelenin ihtiyaçlarını karşılama ve yoldaşlarımın beklentilerini boşa çıkarmama çabasını kendimde derinleştirmeye çalışıyorum. Biliyorum, ne yapsam bir yerde yetersiz kalacağım. Ama bir şekilde Tolhildan'lara layık olmaya ve mücadelelerine ayak uydurmaya çalışıyorum. Ronahî'yle anılmak, Ronahî denildiğinde Zerdeşt'in isminin de geçmesi bana daha fazla sorumluluk yüklese de bir an olsun gocunmuyorum. Ve her an Ronahî'in yarım kalmış özlemlerini ve başarıya ulaştırma çabasında olduğu amaçlarını başarıya ulaştırmak için kendimi her zamanınkinden daha çok zorluyorum. En azından öyle zannediyorum. Belki de öyle değildir. Ama mücadele ve yapacaklarım bunun en somut resmi olacaktır. Dolunaylı zaman dilimlerinde özeleştiriyle söze girişmemin temelinde belki de bu vardır. Ama en büyük özeleştiri 'Demokratik Ulus' inşasının gerçekleştirilmesi olduğu gerçekliğini de her an beynimde ve yüreğimde canlı tutuyorum. Bu şekilde yoldaşlarıma, partiye ve Önderliğe layık olabilecek bir militan kişiliğe kendimi ulaştıracağımı biliyorum.

Zelal arkadaştan yeterince bilgi alamıyorum. Söylediğin şeyi de ilk defa duyuyorum ve inan çok üzıldüm. Bazen kendi kendime keşke şimdi yanında olsaydım ya da o burada olsaydı diyorum. Çünkü o kadar çok şey var ki kalemler dilsiz kalır yanında. Hiçbir defter kaldıramaz. Abartmıyorum. İnan çok istiyorum. Ama koşullarımızı da göz önünde bulundurduğumuzda bu ne yazık ki biraz hayalden öteye gitmiyor. Ben elimden geldiğince yazmaya ve duygularımı paylaşmaya çalışırım. Buradaki arkadaşlar da Zelal arkadaşın durumundan haberdarlar. İster istemez bir not gönderildiğinde bir beklenti de gelişir. Neyse yine de ben arkadaşlarla bu konuda konuşurum. Ve umarım bir sorun yaşanmaz.

Bu arada senin daha önce göndermiş olduğun notu aldım. Sanırım flaşla gönderdiğin nottan bahsediyorsun. Ama ben ona cevap yazmıştım. Ayrıca sizin oradan gelen arkadaşlara da söylemiştim. Selamlarımı iletmelerini istemiştim. Ekoloji ve hukuk komitesinden arkadaşlar gelmişti. Onlarla da selam göndermiştim. Neyse belki görüşme imkânınız olmamıştır. Ama not gönderdim. Demek ki sana ulaşmamış. Ayrıca flaş için de teşekkürler. İşe yaramasının

öte, sizin göndermeniz benim için büyük anlam ifade ediyor. Çünkü sağolsun partimiz ihtiyaçlarımızı gideriyor. Heval Rêwan'a da çok ama çok selamlarımı ilet. Ona da teşekkürlerimi söylersin. Yer yer radyo üzerinden sesini ve mektuplarını dinleyebiliyoruz. Umarım onun da durumu iyidir. Kendisine dikkat etsin. Heval Evî'n'e de çok selam söyle. Şehitlikten çıkmış her halde. Şuan tam olarak nerede kalıyor bilmiyorum ama umarım onun da durumu iyidir.

Bir de ayın ortak yanlarımızdan bir tanesi olduğu için ayrıca sevindiğimi bilmeni isterim. Ben dolunayla cezaevinde tanıştım ve bir daha ayrılmadı. Yüreğimden bir an olsun çıkarmadım. Belki biliyordur. Cezaevinde insan çok duygusallaşıyor. Benim şansına ranzaman olduğu pencere sadece bir saat ayı görüyordu. Bu bir saat bana her şeye bedeldi. O bir saat içerisinde konuşmak istediğim, yanımda olmasını istediğim tüm arkadaşlarım için ayırıyordum. Ve inan bayağı faydalı oluyordu. Cezaevinde kaldığım süre dâhilinde bunu hep sürdürdüm. Ayın bir lütfu muydu bilmiyorum... Kelebekler de eşlik eder olmuştı dolunaylı sohbetlerimize. İşin enteresan yanı son durakları oluyordu pencerenin önü. Hani ömürleri yedi gündür derler ya. Tesadüf müdür bilmiyorum ama yedinci günlerini özellikle de dolunaylı gecelerde benim bulduğum pencerenin önünde geçiriyorlardı. Madem ay ikimizin de ortak iletişim aracıdır, bundan sonra Tolhildan'danlara senin de katıldığını bilmeni isterim. Tabi sen de istersen. Aramızda olmandan mutluluk duyarız. Her halde Ronahî bunu isterdi. Ronahî'ye yazdığına göre, Ronahî adına bir iki şey söyleme hakkım da olur herhalde. Bir süredir böylesine uzun yazmamıştım. En son işte heval Zelal için yazmıştım. Umarım okurken çok zorlanmazsın. Ben yazmayı seviyorum. Karşımdakini çok göz önünde bulundurmuyorum. Makul karşılayacağını umuyorum. Bu arada senin durumun nasıl? Sen neler yapıyorsun. Nelerle uğraşıyorsun. Yoğun olmalısınız. Rojavada'ki devrimle beraber sizin de yükünüz ağırlaşmıştır. Umarım sağlık durumun iyidir. Sana Ronahî'nin elime geçen bazı fotoğraflarını ve bir sinevizyonunu gönderiyorum. Ayrıca iki film de gönderiyorum. Beğenir misin bilmiyorum? Heval Şiyar Adana'ya da göndermiştim. Ben izlediğimde bayağı bir etkilenmiştim. Ayrıca birkaç klip ve müzik gönderiyorum.

Neyse hevalım, burada uzadıkça uzayan notumu sonlandıracağım. Kendinize çok ama çok dikkat edin. Bu aralar düşmanın o

tarafllara yoğun saldırıları gelişiyor. Kendinizi koruyun. Düşmanı sevindirmeyelim. Düşmandan öte yoldaşlarımızı üzmemeyelim. Süreç öyle bir halde ki en küçük bir yanlışımız birçok olumsuzluğu da beraberinde getirebilecek durumdadır.

Sonlandırırken seni en içten ve yoldaşça duygularıyla selamlar, sevgi ve saygılarımı sunar hasretle kucaklıyorum. Yoldaşınıza yani bana güvendiğiniz için ayrıca teşekkürler. Bu güvene layık olmak için her şeyi yapacağıma emin olabilirsiniz.

Kendine ve güzel yüreğine çok iyi bak. Yanında bulunan tüm arkadaşlara soranlara, tanıdıklara, herkese selamlar. En yakın zamanda özgür ve umutlu yarınlarda görüşmek umuduyla MAVİCE kal...

Yoldaşça Selam Ve Saygılarımla
Zerdeşt TOLHILDAN
Bilim Aydınllama

Nûda, Aras, Harûn Ve Roza Yodaşlara!

Selam sevgi ve saygılarımla...

Titrek, ıslak ve biraz da soğuk bir günün solgun suretinden arındırdığım anılarımlla bir yolculuğa girişiyorum. Takvimler dolunaylı bir zaman dilimi diyor. Yer örtüsü beyaza bürünmüş, dağlarımız kışlıklarını giymiş. Taze bir gelini andırıyor şimdi Şekif, haftiden sarsa da gözbebeklerini yorgunluk, yarınlara uzanmanın heyecanı var bakışlarında. Gülümsemesidir bana cesaret veren, bana sonsuzluğun sırrına erişme kararlığı veren. Gömleğimin sol cebine daldırıp elimi, yüreğimin sol yanına naksettiğim yoldaşlarımın özlemine avuçlarım. Bir düşün en sıcak anını tadar, anın gizeminde özüne ulaşırım tam karşımda duran ve kaçamak bakışlar fırlatan yaşamın. Çok önceden rüzgârların kanatlarına takmışım hasretliklerimi. Gün olur yoldaşın izine rastlar da, inceden tebessümünü hisseder diye, ateşlerde kutsamışım sevinçlerimi. Küllerini dolunaylı gecelerde yıldızlara sunmuş, arındırmışım gülüşlerimi buğulu yanından.

Cesaret etsem, tüm bentlerini yıkıp korkularımın kalemi alsam da parmaklarım arasına, boynu büküktür her satırı, kalemimden dökülenlerin. Bir intihar eylemcisi olur harfler ve ölüm döşęinde-dir yapraklar. Yapraklar yorgun, sararıp solmuş, bir kanadı kırık

kuş misali yalpalanır her nefes alışında. Bundandır belki de sınırları ihlale kalkışmam ve kaçak bir sevdanın rüzgârına kapılmam. Günahları boynuna tanrıların! Ne etmiştik ki kendimizi buluyorduk gecelerin en karanlık anında. Sunak taşlarına yatırılan gençliğim miydi? Faili belli bir ölüm dolanırken etrafımda sorgusuz kurşuna dizilen hayallerim miydi? O günahsız, peşi sıra devriye aşklar besleyen, göçebe kuşlar misali oradan oraya savrulan gençliğim... Ben gençliğime sarıldıkça, asık suratlı bir zaman dilimi çıkar karşıma. Zaman diyorum sırrına erişilemeyen tek gerçek. Zamana aldırış etmeden, anın sonsuz güzellikteki bakışlarında ısınmak var bir de. Yeryüzünün beyaza bürünüp, dolunayın tebessümler fırlattığı, yoldaşın hasretiyle yoğrulmuş, gülüşüyle yıkanmış bir zaman aralığına dalıyorum. Anılarımı sırtlayıp, usanmadan, yorulmadan, biran olsun tereddüt etmeden yürüyorum. Koşar adımlarla, duraklara aldırış etmeden güler yüzlü bir geleceğe doğru ilerliyorum. İlerlerken, geçmişi bugünle birleştirir, özgür gülüşlü yarınlara ulaştırırım.

Uzanırken yarınların şafaklarına, kendi beninde sessiz haykırışlara mahkûm bırakılmak istenilen gençliğimi, yetmez yoldaşlığımın derin sorgusuna çekerim. Derinleşen sorguda ağır yaralı bulduğum, felç olmuş bir geçmişi sırtlar ve günahlarını temize çekerim. Sonra yoldaşın gülen gözlerinde amaçlar edinir, araçlar yenilerim. Büyüdükçe amaçlarım, büyütürüm geleceğimi. Ve büyüyen özgür gülüşlü bir gelecekte yoldaş hasretinin sıcaklığıyla emziririm sonsuza evirilen düşlerimi.

Yetersiz yoldaşlığımızın acısını yüreğimizin en derin yanından hissettiğimiz bu günlerde, özeleştirisini gerçek ve onurlu bir pratikle zafere ulaştırma sözü yinelerken, karanlıklara itilen geleceğimizi aydınlık yarınlara ulaştırma başarısını yaşamsallaştıracamız. Dilden dökülenleri sırf söz olmaktan çıkarıp, bir pratiğin sonucu olarak sunacağız. Kendi hastalıklı, çürümeye yüz tutmuş yanlarımızı karışımıza alıp, kendi özümüze ulaşma kararlılığı göstereceğiz.

Bu kararlılığın verdiği güçle sizi en içten duygularımla selamlar, hasretle kucaklar ve saygılarımı sunarım.

Esas konuya gelmem biraz zaman aldı herhalde. Neyse anladığınız üzere Zerdeşt yazı yazma konusunda eskisi gibi, hatta eskisinden daha beter... Bilmiyorum bu mektubum size ulaşır mı, ulaşsa bile ne kadar sürede ulaşır. Ama ulaşma umuduyla sizlere yaz-

ma gereği duyuyorum. Aslına bakarsanız bir süredir yazmayı düşünüyordum. Zamanın kısıtlı olduğu bahanesine sığınmayacağım. Çünkü yaz sürecinde gelişen intişar sürecinden sonra ciddi anlamda bir zaman sıkıntısı yaşamadım. Aksine benim içinde bulunduğum çalışmanın kendisi de sürekli yazı yazmayı gerektiriyor. Ama her nedense cesaret edipte yazamadım. Özellikle Ronahî (Diren) yoldaşın şehadetiyle bu cesaretsizliğim daha da arttı. Bunun yanı sıra sizden kısıtlı da olsa haber alıyordum. Ve açıkçası her sabah uyandığımda dilekler yineliyordum sizden yana. Bir süre bu noktada zorlanmalarda yaşadım. Her şehadet haberinde ıslanıyordu benim. Şehit düşen yoldaşların anıları tek sermayemdir şuan. Düşlelerini, umutlarını, özlemlerini en iyi şekilde anlamlandırıp, amaçladıkları özgür yarınlara ulaştırma sorumluluğuyla sınırlara dayanıyorum. Zerdest, Evîndar, Berfîn, Rêbaz, Egiid, Teekoşer, Şahan, Sarya, Simko ve daha nicelerinin bugünlere ulaştırdıkları özlemlerini omuzlayıp biraz buruk, biraz utangaç ama daha çok da gururlu yolcusu oluyorum özgür yaşam yolunun. Her bir yoldaşın acısı ayrı yerleşiyor yüreklere. İyisiyle, kötüsüyle, bazen ağlamaklı, bazen içten gülmelerle geçen yaşantılarımız, paylaşımlarımız sıralanıyor bir film şeridi gibi. En çok gülmeler var zulamızda. Anı defterimize cesaret edipte yazamadıklarımızı işliyoruz yürek defterimize.

O sıcak süreçte orada olmayı çok istiyordum. Bir süre kendimi dayattım da. Ancak biz de burada tepelere çıktık. Neyse daha sonra bunlara değinirim. Bu mektubum ulaşırsa sizlere, cevap verin. Sen Harûn, Aras, Roza ve diğer yoldaşların durumunu çok merak ediyorum. Geçenlerde Qendîl'e tedavi amaçlı gelmiştim. Orada bazı arkadaşlar gördüm. İmkânlar dâhilinde sizleri sordum. Senin hala arşiv çalışmalarında olduğunu öğrendim. Roza'da içeriye gitmiş ama Sarya arkadaş onların şehadetiyle tekrar dönmüş. Aras'ın karargâhta olduğunu söylediler. Ve iki defa yaralanmış. Bir mermi kafasını sıyırmış, bir mermi de omuzuna isabet etmiş. Ama Harûn'dan bir türlü haber alamadım. Soruyorum ama bilen kimse yok. Sizin o taraftan buralara eğitim amaçlı gelen arkadaşlar var. Onlarda net bir şey söylemiyorlar. Açıkçası çok ama çok merak ediyorum. Qendîl'e geldiğimde o tarafa gelmeyi çok istedim. Ancak kış koşulları ve var olan farklı sebeplerden kaynaklı gelme durumum olmadı. Aslına bakarsan ilk önce notu orada yazmayı

düşündüm. Ama bazı olaylar bunu engelledi. Neyse şimdi yazıyorum.

Aras nasıl? Yarası ne düzeyde, umarım ağır bir yara değildir. Büyük ihtimalle yan yanasınızdır. Ve eğer yan yana iseniz onun da bu mektubu okuma durumu olabilir. Burada Wan'dan birçok arkadaş gördüm. Sadece Wan'dan değil çalışmalarından da arkadaşları gördüm. Ama Demhat'a (Deniz) yetişemedim. Ben gelmeden birkaç gün önce Kelareşe gitmişti. Sordum, durumunu gayet iyiymiş. Saçları daha da dökülmüş, beyazları artmış ve sigarayı her zamanki gibi yiyormuş. Neyse! Derwêş burada doktorluk yapıyor. Piling burada. Bu bizim Wan'da ki 'Özgür Yaşamla Diyaloglar' eğitimindeydi. Kars'tan gelmişti. Tolhildan (Müjdat) buradaydı Zap'a geçti. Diren (Fadile) Xakurkê de muhaberedeydi. Ama görme şansım olmadı. Botan var o da Wan'dan. Açıkçası o kadar arkadaş gördüm ki şimdi isimlerini saysam bu mektup dolacak. Ama şunu bilmenizi isterim ki o arkadaşların her biriyle sohbetlerimizde sizleri andık. Tabi bizim daha önce tanımayıp da burada tanıdığımız arkadaşlar var. İşin enteresan tarafı hepsi Aras hevalımı soruyor. Ben anlamadım bu ne popülitedir. Tanımayan yok. Neyse Şoreş var tabi. Ben akademideyken bir ara beraber olduk. Bir gün beraber kaldık. Ve hepinizin kulaklarını bol bol çınlattık. Aras ile Harûn'nun içeriye gidecekleri günlerde yaptığımız gibi gecenin geç saatlerine kadar oturup konuştuk. Ve anılarımızı tazeledik. Wan'lı günlere gittik, yeni şervanlara geldik, sonra pratikler... Özeleştiril yaklaşımlarımızda oldu. Özellikle zamanında anlam veremediğimiz noktalar konusunda derin yoğunlaşmalar yaşamıştık. Ve bu yoğunlaşmalarımız bizleri olgunlaştırmıştı. Yaşama nasıl bir yaklaşım sergilememiz gerektiğini pratiklerimizle döküyorduk artık. Tatmin etmiyordu çoğu şey ama biz tatmin olmak için değil, örgütsel ihtiyaçları gidermek ve halkımızın özgür yaşam tutkusunu yaşamsallaştırmak için özgürlük dağlarının yollarını tutmuştuk. Gereklerini yerine getirmek ve Önderliğe, harekete, halka ve yoldaşlara layık olma çabası içinde olmalıydık. Yetersiz kaldığımız noktalar oldu ve hala da oluyor. Önemli olan var olan eksikliklerimizin farkına varmak ve üzerine çözümsel tarzda gitmektir. Doğru yol ve yöntemini tutturarak zaman ve mekân olgusuna ters düşmeden sorunlarımızın üzerine gitmeyi öğrendik. İnsan bu örgüt içinde kaldıkça birçok şeyin farkına varmakta, tecrübeler

edinmekte ve doğru, örgütsel bir duruşun sahibi olabilmektedir. Tabi herkes için geçerli bir doğru değildir bu. Neyse hevalım galiba biraz konu dağıldı. Aras onlar içeri gitmeden önce bana söyledikleri vardı. Akademiden sonra düzenlememin Bilim Aydınlanma Komitesine olduğunu öğrendiğimde ilk aklıma gelen o sohbetlerimiz oldu. Heval Aras herhalde o sohbetlerimizi hatırlayacaktır.

Cejna'dan selam aldım. Zagroslara gitmiş. Durumu da gayet iyiymiş. Durumumu merak ediyormuş, benim ona not yazmamı istemişti. Ama bir türlü yazamadım. Açıkçası notumun ulaşabileceğinden çok emin değildim. Bundan kaynaklı hep erteledim. Ertelemenin olumsuz olduğunu çok iyi biliyorum ama daha öncesinde de notlar göndermiştim ve o notların ulaşıp ulaşmadığını da bilmiyorum. Bêrîtan Mahsun Korkmaz akademisine gitmişti. Şimdi nerede olduğu konusunda bir bilgim yok. Ama bir ara Metina alanında yaşadıkları onu olumsuz etkilemiş. Biliyorsun Bêrîtan çok duygusal ve açıkçası o süreçte yanında olmayı çok isterdim. Ama şuna inanıyorum ki kendini çabuk toparlayacaktır. Çünkü o bir Tolhil-dan.

İsterseniz ben kısaca kendimden bahsedeyim. Bildiğiniz üzere akademiye geldim. Bu süreç benim açımdan çok önemli bir süreçti. Birçok konu hakkında kendini yenileme ve birçok nokta da netleşme fırsatı buldum. Her şeyden önemlisi kendi gerçekliğimle yüzleşebildim. Sistemin bende yaratmış olduğu çirkinlikleri tüm çıplaklığıyla görüyordum artık. Eskisi gibi dar yaklaşımlardan uzak, daha geniş çerçevede düşünme, örgütsel tavır takınarak sorunların üzerine gitmeyi öğreniyordum ve pratiğini yaşamsallaştırıyordum. Benim için bir dönüm noktası olduğunu söyleyebilirim. İçine girdiğim yanlış pratikleri daha somut ve duygusallıktan uzak bir şekilde değerlendirme ve üzerinde durmayı öğrendim. Öğrenmenin yaşı yok denilirdi. Doğrudur. Hele hele PKK gibi özgür yaşam arayışçısı bir hareketin içinde bu daha anlamlı olmaktadır. Diyebilirsin daha yaşın kaç diye. Ama gerçek olan şu ki; insan kendini kapatmışsa ve değişime inanmıyorsa o hep tutsak kalmaya mahkûm kalacaktır. Neyse hevalım bu çerçevede eğitimi bitirdim ve düzenlemem Bilim Aydınlanma Komitesine oldu. Beklediğim bir düzenleme değildi. Hatta ilk başta bu düzenlemeye bir anlam veremedim diyebilirim. Belli bir süre sonra içine girdiğim bu yoğunlaşmaların yersiz olduğunu ve örgüt ihtiyaçları çerçevesinde

kendini ayarlamak ve katmak gerektiğini arkadaşlarla yaptığım tartışmalardan çıkardım. Bir de bir söz verdik. Her koşul altında örgüt ihtiyaçları doğrultusunda bir tutum sahibi olacaktık. Ki örgüt bu düzenlemeyi yaparken bir şeyler düşünerek yapmıştır, beklentilere cevap olma zamanıydı şimdi. Önemli olan bundan sonra bu beklentilere ne derece doğru temelde cevap olacağımdı. Daha yeni yeni çalışmalara ısınıyorken intişar durumu yaşandı. Üç ay orada özel kuvvetten arkadaşların içinde kaldık. Hepsi taptaze ve gencecik arkadaşlar. Çok güzel günler geçirdik. Birçok şey öğrendik o genç yoldaşlardan. Biz de biraz yararlı olduk herhalde. Dediğim gibi çoğu yeni arkadaşlar ve birçok konuda yetersiz ve anlam vermede zorlanmalar yaşamaktaydılar. Güzel, geliştirici tartışmalar yaşadık. Tepeler dolaştık, zozanlarda sahipsiz kalan bal kovanlarına yontemsizce daldık. Ve kaçınılmaz son... Arıların gazabına uğradık çoğu zaman. Ben üç defa arıların öfkesinden payımı aldım. İlk defa kendimi kilolu görüyordum ömrüm boyunca. Japon oldum anlayacağın. Düşün doçkacı yardımcısı oldum. Her ne kadar bir tane bile mermi atmamış olsam da güzel bir duyguuydu. Koskoca bir silah ve onu kullanan arkadaşın yardımcısıyım. Havamdan geçilmiyordu vallahi. Bol yağlı bir hava! Hep yağ içindeydim. Çünkü doçkacı arkadaşın bana öğrettiği tek şey “silah nasıl temizlenir” oldu. Ama bir an olsun gocunmadım. Bu genç ve içten yüreklerin gözlerinden hafiften beliren tebessümleri ve çıkarsız yaklaşımları birçok şeyi unutturuyordu bize.İntişar sürecinden sonra kış üslenmesi için kamp yapmaya başladık. Kaleden indiğimiz günden itibaren elde kazma kürek, toz duman içinde bazen terden sıırılsıklam olmuş halde bir çalışmanın içine girdik. Çok çalıştık, çok yorulduk ama çok ta güzel bir kamp yaptık. Mangalarımız geniş ve sıcak. Buraların karını bilirsın. Valla şuanda dışarda en az bir metre kar var. Bir iki gündür durmuş halde. Kamp yapma çalışmaları bittikten sonra esas olan çalışmalara geçtik. Şuan üç birimde yer alıyorum. Komünar sitesinin Türkçe bölümü, araştırma inceleme birimi ve radyo birimi. Biraz da REKLAMLA(!) Sitemizin adresi www.komunar. İnternet sitemiz daha çok teorik ideolojik konular barındırmaktadır. Yoldaşının da yazıları var. Takip etme şansın varsa arada bir bak ve görüşlerini sun. Bir de radyo programı var. Her Pazar saat 10.10 geçe rojevawelat programını sunuyorum. Bu programda daha çok güncel olayların değerlendirilmesidir.

Reklamlar bitti... Bu kış sürecinde taburlar ve özel kuvvetteki arkadaşların eğitimlerine katılmaktayız. Ben de Ekoloji dersini vereceğim. Biraz heyecan var üzerimde. Nede olsa ilk defa bir yapı önüne çıkıp bir şeyler vermeye çalışacağım. Ama ben kendimi çok iyi hazırlıyorum. Her gün arkadaşlarla tartışıyorum. Araştırmalar yapıp konu hakkında bilgiler ediniyorum. Mesela sana bir soru: Hz. Zerdeşt'in ilk vejeteryan olduğunu biliyor muydun? Valla heyecan dorukta! Biliyorum bir başlasam artık kesintisiz devam ederim de sorun o başlangıç esnasında içinden geçeceğim evreler. Neyse bu saydıklarımın dışında sitelere, dergilere, gazetelere yazılar yazıyorum. Yazılarım daha çok şehitler üzerinedir. Bir de gençlik yazıları. Hala belli düzeyde amatörlüklerim var ama yazdığım her yazıyı burada bulunan arkadaşlara okutup öneri ve eleştirileri aldıktan sonra düzeltmeden geçiriyorum. Buranın en aWantajlı yanı tecrübeli arkadaşlarla çevrili olmadır, her halde. Burada insan istedikten sonra her şeyi yapabilir.

Bayağı kısa oldu değil mi? Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Neyse hevalım ben yazdıkça yazıyorum. Sizi sormak istiyorum sizler neler yapıyorsunuz? Duyduklarımı söyledim. Duymadıklarım, bilmediklerimi sizden öğrenmek istiyorum. Kendinizi akan ırmağın türküsüne bırakırken, denizlere karışabildiniz mi sonsuz umutlarınızla? Özlemlerinizi arttı mı dolunaysız gecelerde, yıldızları tutma isteği hiç geçti mi yüreğinizden? Susuzluk çektiğiniz oldu mu, yalnız kaldınız mı, her tür yaraya merhem yoldaşın gülüşüne hasret kaldığınız oldu mu? Yapmak isteyip de yapamadığınız, yarım bırakmak zorunda kaldığınız düşlerin sızısı sarmaladı mı bir şafak vakti körpe bedeninizi? Soruyorum, sordukça anlamak istiyorum yoldaşlarımların halini. Cevap yazma şansınız olur diye merak ettiğim her şeyi sormak istedim. Her şeyi değil mutlaka. Bu kâğıda sığmayacak birçok şeyi erteliyorum bir başka zaman dilimine. Gün gelecek ve özgür gülüşlü Özgür Güneşle geçireceğimiz özgür yarınlarda aynı havayı soluyarak konuşabileceğimiz, paylaşabileceğimiz günlerin yakın olduğu umudunu taşıyorum yükü ağırlaşmış yüreğimde.

Biliyorum uzattıkça uzatıyorum. Ve daha söylemek istediklerimin küçük bir parçasını bile dökemedim bu sayfalara. Ama sizleri de düşünerek ve bazı şeylerin tadında kalması için burada keseceğim. Ama son olarak ŞehitDiren'i anmadan bitiremeyeceğim. Çok

sonra öğrendim şehadetini. Pratik çalışmalardan kaynaklı basını takip etme imkânımız yoktu. Bir gazete sayfasında gördüm resmini. Buz gibi bir suya bandırıldım sanki o an. Hafif tebessümlü bakışları tam karşımdaydı. Titrek bir beden ve usul usul inen gözyaşlarıyla karşıladım bakışlarını. Bakışlarında ısınmak varken, titretiyordu, soğuk terler akıtıyordu tenimden. Hatırlıyor musun yeni şervanlarda ‘ben en fazla beş yıl yaşasam yeter’ diyordu. Ve tuttu sözünü. Her ne kadar bir hoşça kal bile demeden gittiyse de gururluyum yoldaşımın duruşu karşısında. Ne söylenir bilmiyorum. En çok zorlandığım konulardan biri de bu oldu. Ama gerçek çırılçıplaktı ve tam karşımdaydı. Bu gerçekliği kabul etmek kolay olmadı. Yurkarıda da belirttiğim gibi anılarının kutsallığıyla yeni güne, özgür gülüştü yarınlara uzanıyoruz. ŞehitDiren üzerine yazdığım bir iki yazıyı da gönderiyorum. Ve sizden de bir isteğim olacak. Siz de yazarsanız iyi olur. Bir nebze de olsa borcumuzu ödeme ve mücadeleimizde yaşatma yükümlülüğümüz var. Bu yükümlülük çerçevesinde sen, Aras, Roza, Harûn ve tanıyan diğer arkadaşlar yazarsanız sevinirim. Sadece Şehit Diren üzerine değil, bu savaş sürecinde şehit düşen yoldaşların üzerine de olabilir. Yazacaklarınızı bana gönderirseniz yayınlama şansım olur. Ve dediğim gibi onları, umutlarını, özlemlerini, sonsuz amaçlarını herkese ulaştırabiliriz.

Ayrıca eğer cevap verme şansın olursa, savaş sürecinde şehit düşen arkadaşların sicilleri, fotoğrafları ve varsa belgeleri gönderirsen çok sevinirim. Şehit Ronahî (Songül Şahin) arkadaşın albümünü de gönderirsen çok sevinirim. Benim onlara ihtiyacım var. Bir çalışma üzerinde yoğunlaşmalarım var. Elimdeki veriler yetersiz. Benim onlara ihtiyacım var. Umarım bu mektup eline ulaşır ve gönderme imkânın olur.

Evet, yoldaşım usul usul mektubumun sonuna doğru giderken dolunaylı gecelerde gökyüzüne bakmayı unutmayın diyorum. Ben her dolunayda orada sizlerleyim. Sizi çok merak ettiğimi ve özlediğimi unutmayın. Elinize geçen fırsatta bana yazmayı unutmayın. Ve umarım bu mektubu hepiniz olursunuz. Harûn, Aras, Roza, sen ve ismini anmadığım ama orada bulunan tüm tanıdık arkadaşlar kendinize dikkat edin. Benim adıma her kese çok selam söyleyin. Heval Bêrîtan var PJAK basınında ona da çok selamlarımı iletin. Benim eski çalışma arkadaşımdır. Yani komitedeyken. Bu arada eğer yazdıklarım dağınık olduysa kusura bakmayın. O kadar çok

şey var ki paylaşmak istediğim, ne yapsam da eksik kalacak. Ama bir nebze de olsa içimdekileri sizlerle paylaşmak istedim. Kendinize çok iyi bakın. Yüzünüzdeki çocuk gülümsemeyi asla eksik etmeyin. Bilin ki o gülümsemeyle yarınlara uzanan yoldaşlarınız var. Yüreğinize iyi bakın ve incinmesine izin vermeyin. Tekrardan sizleri en içten duygularımla selamlar hasretle kucaklar saygılarımı sunuyorum.

TOLHILDANLARA SELAM APOCULAŞMAYA DEVAM!

**Yoldaşça Selam Ve Saygılarımla
Zerdest TOLHILDAN
Bilim Aydınlanma**

Merhaba Can hevalım

Kısa bir süre oldu sana bir not göndereli. Eline ulaşıp ulaşmadığı konusunda bir bilgiye sahip değilim. Ulaşmış olmasını umuyorum. Bu notu yazmama vesile olan en son Harûn, Aras, Nûda ve Roza arkadaşların ortaklaşa gönderdikleri nottu. Seninle de paylaşmak istedim. Ayrıca gönderdikleri fotoğraflar da vardı. Senin de görmek istediğine inandığım için ve Hevalê Xebat'ın oraya geleceğini öğrenmemle sana göndermeyi bir görev bildim.

Neyse yoldaşım, gönderilen notta da okuyacağın gibi her arkadaşın farklı farklı yerlere düzenlemeleri olmuş. Bir yandan arkadaşlar adına seviniyorum. Diğer yandan da biraz daha birbirimizden uzaklaştığımızı hissediyorum. Mekânsal anlamda dillendiriyorum. Yürekte, mücadelede, ruhta ve düşüncede hep beraberiz. Ama yine de bazı şeylerin yarım kaldığını hissediyorum. Bu hissim belki duygusal ele alınabilir. Ama paylaşmak istedim. Ronahî'yi görmedim. Ve içimde onunla paylaşmak istediğim, yüreğimde yarım kalan o kadar çok şey vardı ki. Ama sonuç itibarıyla bir mekânsal ayrılıktan sonra, fiziksel ayrılık da çok geçmeden geldi. Her dolunayda çıkıp Tolhildanlar'la beraber olacağım diye kurduğum divanda bir beraberlik sağlasam da çoğu zaman yetmiyor. Özlemek gerilla için en zorlu duygu olsa gerek. Ama en güzel duygudur da aynı zamanda. İnsanı yarınlara ulaştıran, her türlü zorluğa karşı ayakta tutan olgu olması itibarıyla kutsallık düzeyinde bir önem

atfettiğimi belirtmek isterim. Senin için de öyle olacağını umuyorum. Ki arkadaşların gönderdiği notu okuduktan sonra bu duygum daha da anlam kazandı. Bundan sonrası için yoldaşlarımın umutlarına, özlemlerine ve hayallerine ihanet etmemek ve gereken düzeyde cevap olmak için elimden gelenin ötesinde bir çaba sahibi olacağımı belirtebilirim. Her nerede olursam olayım mücadelenin kutsallığında özgür gülüşlü yarınlara sarılacağım. Kendimi önderlik felsefesi ve parti gerçekliğinde daha derinlemesine geliştirme yönünde daha özverili bir yaklaşımın içine girerek, sistemin benimde oluşturduğu her türden çirkinliği bertaraf etmek için yoldaşça bir tutum ve tavrın sahibi olacağım.

Şunu belirtmeden geçemeyeceğim. HPG içimde kanayan bir yara gibi. Çok ayrıntılı olmasa da en son görüşmemizde yaptığımız tartışmalar vardı. Her ne kadar düzenlemem ideolojik alana oluyorsa da ve bir süre bu düzenlemeyi kendime kabul ettirmemiş olsam da şimdi belli düzeyde bir kararlılık ve katılım var. Eksikliklerim, yetmezliklerim çok. Açıkçası heval Şoreş, buradaki çalışmalara layık olmadığını ve ne yaparsam yapayım cevap olmadığını hep bir eksikliğin olduğunu hissediyorum. Bir türlü yaptığım bu çalışmadan gereken düzeyde tatmin olamıyorum. Değil ki bir şey yapmıyorum. Normalde bir koşturma hali var. Ama günün sonunda bu gün ne yaptım diye sorduğumda elde olan çok yetersiz ve sürece cevap olmayan bir düzey. Yanlış olabilirim bilmiyorum. Burada arkadaşlarla yer yer tartışmalarımız olsa da ikna olmuş değilim. Bu çalışmaları küçümsediğimden ya da gereksiz gördüğümünden değil. Aksine çalışmanın ağırlığında olduğuma inanıyorum. Bu ağırlığın verdiği sorumluluğun yarattığı psikoloji olsa gerek. Neyse yoldaşım. Bir süre sonra arkadaşlarla konuşup HPG saflarında mücadele yürütmemin daha iyi olacağını belirteceğim. Umarım kendimi gereken düzeyde anlatabilirim ve bu çerçevede bir yaklaşım sergilenir. Böylesi bir süreçte HPG’de olmak ayrıca önem atfetmektedir. Ayağımın durumu da iyidir. Beni zorlayan bir durum yok. Bazı kişilik sorunları var. Onların da Önderlik felsefesi ve parti gerçekliği anlaşıldığı ve kendi beninde oturtulduğu düzeyde aşılabacağına inanıyorum. Sistemin bizde oluşturduğu ve alışkanlık düzeyine varan bu yanların aşılması yönünde derin yoğunlaşmalarım var. Bazı yönleriyle önemli sonuçlar çıkardığımı belirtebilirim. Ama tam olarak istenen düzeyde olduğunu belirtemem. Özellikle kış

sürecinden sonra alınan tutumlardan sonra yapılan platformundan sonra bu kişilikle PKK içinde on adım atamayacağımın çıplak gerçekliğiyle yüzleştim. Ama yapılan platformdan sonra gelişen eleştiriler ve benim de içine girdiğim sorgulamalar temelinde bir düzey yakaladığımı bundan sonrası için yaşamda pratikleştirilmesi gerektiği kanaatime inanıyorum. Hala yer yer kendime lanet okuduğum anlar oluyor. Darlık ve hassasiyetin birleşmesi sonucunda oluşan kişilik ancak dağıtır. Birleştirici olamaz. Aslında heval Şoreş, şunun farkına vardım. Arkadaşlarla diyalog sorununun olmadığını, herkesle aynı düzeyde ilişkilenebileceğimi sanıyordum. Nitekim görünen de oydu. Ama kendimde yaptığım sorgulamalar temelinde bunun çok da öyle olmadığı ve benim kendimi hatta yoldaşlarımı kandırmaktan başka bir şey yapmadığımı anladım. Çünkü ben daha sistem tarafından inşa edilmiş gerçekliğimi çözümlemiş değildim. Kendini tanıma ve sorgulama konusunda yetersizlikten öte kendine dokunmayan tarzımla hep kendimden uzaklaşmışım meğer. Kendimden uzaklaştıkça yoldaşlarımdan, Partiden, Önderlikten uzaklaştığımı anladım. Önderlik diyor ki; “ her şey insanın kendi beninde biter. Kendi beniyile yüzleşemeyen bireye eninde sonunda tıkanma yaşamaktan kendini kurtaramaz. İçine gireceği her türden arayış da bir sapmayı yaşamaktan öteye gidemeyecektir”. Ben de yaşanan buydu. Kendi benimden çok kendini dışarıyla izah eden tarzımdan kaynaklı hep bir yerlerde bir kayıp anı yaşadım. Ve bu kayıp anlarım ne yazık ki benim performansımı olumsuz etkilediğini ve bu çerçevede gereken düzeyde örgüt ihtiyaçlarına cevap olamadığımı belirtmem gerekiyor.

Belki tam olarak istediklerimi burada belirtememiş olabilirim. Ama bir nebze de olsa seninle paylaşmak istedim. Bir gün eğer bir araya gelme fırsatımız olursa daha geniş bir şekilde tartışma ve derin çözümlemeler gerçekleştirebiliriz. Buna ihtiyaç olduğuna inanıyorum. Burda yere yer bazı arkadaşlarla tartışmalar gelişse de sınırlı kalma var.

Evet heval. HPG saflarında bundan sonraki mücadelemi yürütme isteğimi anlamayı umuyorum. İçinden geçtiğimiz süreç, yaşanan kayıplar, her seferinde kendini eksik ve yetersiz görme, cevap olamamanın yarattığı kaygı ve daha birçok şeyin bende birikimi bende böylesi bir isteği daha da güçlendirmektedir. Her hâlükârda örgüt ihtiyaçları doğrultusunda kendini konumlandırmak

öncelikli amacım olacaktır. Ama örgütle bu isteğimi paylaşacağım ve umuyorum ki bu önerime olumlu bir cevap versin. Buna ihtiyacım var. Buna ihtiyacımız var.

Aslında bu yazıyı kısa tutmayı düşünüyordum. Ama ne yaparsın üzerimden atamadığım eski alışkanlıklardan biri de böyle uzun yazmak. Hatırlıyorum da cezaevinden gönderdiğim mektupların uzun olması arkadaşları bıktırmıştı. Zaten Harûn onların da en çok vurguladığı nokta bu olmuş: Uzun yazı yazmam. İyi mi kötü mü bilmiyorum. Bir başladım mı sonunun nereye varacağını kestiremiyorum. Umarım bu yazıyla senin de değerli vaktini gasp etmiş olmuyorum.

Durumumu soracak olursan eğer, bu süreçte yoğunlaşmalarım daha da derinleşti. Kendimi ele alış tarzımı değiştirdiğimi belirtebilirim. Olabildiğince en aktif şekilde çalışmalara katılma ve ürün elde etme gayreti içindeyim. Yukarda da belirttiğim üzere çoğu zaman tatmin etmese de sorumluluğum gereği çalışmayı en iyi şekilde temsil etme çabasımdayım. Her nerede olursam olayım Önderliğin iyi bir militanı olmak, PKK’lileşerek yoldaşlarıma verdiğim sözümü yerine getirme çabası içinde olacağım. Sizlere, Tolhildan’lara sözüm var. Tolhildan’ca bir yaşayışın, pratiğin sahibi olmak ve bu çerçevede katılımımı güçlendirme yönünde Tolhildan’ca kararlılıkla zorlukların üzerine gitmek büyük bir güç ister. Bu gücü de Tolhildan ruhundan aldığımı belirtebilirim. Diren’in (Ronahî) gülen gözleri her an yanı başımda. Her dolunayda tüm Tolhildanlar’la aynı havayı soluyorum. Ve şimdi bu notu dolunaylı bir zaman diliminde yazıyorum. Bunun benim açımdan ayrıca büyük bir önemi var.

Yine uzatıyorum galiba. Neyse kısacası benim durumum iyidir. Açıkçası ben seni merak ediyorum. Geniş bir şekilde kendinden bahsedersen çok sevinirim. Yoldaşımın sevinçlerine, hüznlerine, hayallerine, özlemlerine ortak olmak isterim. Tabi sen de istersen. İsteyeceğini umuyorum. Yazı biraz dağınık olabilir. Bunun içinde kusura bakmazsın umarım. Aras HKİÖ’ya gelmiş görme durumun olur her halde. Görürsen eğer benden çok selam söyle. Bilmiyorum Bêrîtan’ı görme durumun oldu mu yoksa? Eğer onu da görürsen çok ama çok selam söyle. Ona da bir süre önce bir not göndermiştim. Ulaşıp ulaşmadığını bilmiyorum. Eğer oraladaysa ortak bir not yazarsanız iyi olur. Bir tek Cejna’dan haber alamıyorum. Sen

haber alıyor musun? Zağros'ta olduğunu duydum. Selam göndermişti.

Heval Şoreş sana bir şey diyeyim! Tolhildan olmak çok farklı. Tolhildan'ca yaşamak ise en güzel yoldaşlık bence. Bu gün bir arkadaş Diren'den (Ronahî) bahsetti. Yanıbaşına oturup sadece dinledim. Ve anladım ki Diren Tolhildan'ca yaşamış. O sadece Diren değil hepimizmiş. O hepimizi yaşıyordu. Gülen gözlerinde büyüttüğü özlemleriyle ve hayalleriyle bizlere bir miras bıraktı. Özgür yaşam arayışında her an kararlılıkla yürüme mirası. En samimi, temiz ve özlü yoldaşlığı bıraktı bize. Şimdi sıra bizde...Sıra Dirence yaşamakta! Şimdi Direnin dolunayda taradığı saçlarına tutunup özgürlük rüzgârlarının eşliğinde hayallerimizin peşinde koşma ve hayallerimizi özgür yaşam temelinde gerçekleştirme zamanıdır. Güneşin gülen gözlerinde her an yıkadığı yüreğini tüm ekim yağmurlarına inat bakışlarımızda ıslatma ve gönül defterimize işleme zamanıdır. Dirence yaşamak Tolhildan'ca yaşamak bunu istiyor bizden.

Evet, hevalım yazımın sonuna doğru geldikçe yine yüreğimde bir heyecan furyası yankılanıyor. Vedası eksik kalsın diye 'hoşça kal' demeyeceğim. Bunun için mavice kal diyorum. Tolhildan'ca ve Dirence kal... Özgür ve güzel gülüşlü yarınlarda görüşmek umuduyla kendine ve o güzel yüreğine çok iyi bak.

Yoldaşça Selam Ve Saygılarımla
Zerdeşt TOLHILDAN
Bilim Aydınlanma
Abdullah Öcalan sosyal bilimler akademisi

Roza Arkadaşa,

Umarım durumun iyidir. Alandan çıktığımda görüşme fırsatı bulamadım. Biraz acil oldu. Bir de dönmeme ihtimali ortada yoktu. Bu tarafa geldiğimizde durumu daha iyi anladık. Bu anlamda, kısa da olsa, sana bir not göndermeyi düşündüm. Durumumu soracak olursan, gayet iyiyim. Son gelişmeleri takip etme olanağınız var herhalde, önümüzdeki süreç çok daha yoğun olacak.Bu pratik sürecin içinde yer aldığımndan dolayı az çok heyecanımı tahmin edebiliyordursunuz. Artık şehirlerde halkla içice devrim mücadelesini yürüteceğiz. Örgüt bana

da bir şans verdi, ben de Gever gibi bir alanda mücadelede etkin bir rol alacağım. Wan'da olsaydı daha anlamlı olacaktı. Kim bilir, Gever'i örgütledikten sonra belki örgüt Wan'da savaşma şansını da bize tanır. Bize diyorum çünkü tüm Tolhildanlar da yanımda, umutları, özlemleri, hedefleri, bir bütün mücadele gerekçeleri olan özgür yaşam arayışını omuzlama ve onların yapmak isteyip de yapamadıklarını, tamamlayamadıklarını, yarım kalmışlıkları da zaferle taçlandırma cüretini gösteriyorum. Bu anlamda yükümün ne kadar ağır olduğunu biliyorum. Bu bilinçle kendimdeki yetmez yanlarımı tamamlama ve olması gereken yetkinliğe ulaşarak zafer militanı olma kararlılığını çok daha güçlü tutmam gerekiyor. Yoldaşlarımdan aldığım güçlü moral desteğiyle örgütün bana vereceği bu şans en iyi şekilde pratikleştirme çabamı hep zirvede tutacağım.

Harûn'un, Şoreş'in, Diren'in, Demhat'ın, Özgür'ün ve diğer tüm Tolhildanlar'ın ardılı olarak layık bir Tolhildan olacağımı senin şahsında yineliyorum. Bu geçen pratikte yer yer tartışma imkânımız oldu. İnan bana tüm olumsuzluklarına rağmen yaşadığım en güzel pratik süreçlerden biriydi. Çünkü yoldaşlığın körelmemiş, temiz kalmış yanlarını gördükçe insan mücadeleyi ve yaşamı daha çok sevip ve bağlanıyor. Burada kişiliğimdeki yetmez ve devrimi güçlendirmeyen tarz ve yöntemlerimi sorgulama imkânını buldum. Devrim mazeretler ve şikâyetler üzerinden gelişmez. Yine devrimci militan kişilik karşılaştığı sorunlara karşı çözümü dışarıda arayarak büyüyemez. Ancak bundan sıyrılarak kişi öz olan kendi benliği ile doğru bir sorgulamayı geliştirerek devrim sahasında değişime öncülük edebilir. Bu temelde kişiliğimdeki yanılıklı ve devrime ters yanlarımı geliştirdiğim yoğunlaşmalarla pratik sahada aşma kararlılığım çok daha yüksek. Kısaca yoğunlaşmalarımı seninle paylaşmak istedim. Umarım ilerleyen zamanlarda daha özgür alanlarda hep beraber devrimin coşkunluğunu kutlarız. Sana defterimi ve albümlerdeki bazı fotoğrafları gönderiyorum. Sana göndermenin uygun olacağını düşündüm. Bu defter sende kalsın. Tolhildanlar hitaben yazılmış son defter.

Ben onları dijital ortama çekmiştim. Eğer yine bir gün görüşme imkânı bulursak belki defter üzerinden sohbet ederiz. Defteri okuma özgürlüğüne sahipsin. Yani defter artık senin şahsında tüm Tolhildanlar'ındır. Belki yazılacak çok şey var. Ama şimdilik bunları belirtiyorum. Kendine ve yüreğine iyi bak. Gülüşünü sakın eksiltme yaşamdan. Yoldaşlık "an" dediğimiz aralıkta saklı, bize ait her bir güzelliği paylaşmakla büyür. Ben, yoldaşlığından çok şey aldım. Umarım ben de

bir nebze de olsa doğru bir yoldaşlık sergilemişimdir. Varsa orada tanıdık arkadaşlar adımıza selam söyle. Özgür ve mutlu yarınlarda görüşme umuduyla.

TOLHILDANLAR'A SELAM APOCULUĞA DEVAM

**Yoldaşca Selam ve Saygılar
Zerdeşt TOLHILDAN
06.02.2016**

Merhaba

Öncelikle şunu belirteyim ki, bu konuda söylenecek çok şey var. Bu söylenecekler söylem halini alıncaya kadar birçok bedeller verildi. Düşünsel anlamda bedeller verildi. Bedensel anlamda bedeller verildi. Kimisi söyleminde directti ve birçok çevreyi daha doğrusu sistemi karşısına aldı. Söyleminde directen ve bu söylemleri yaşamında pratikleştirenlerin çoğu ateşlere atılıp diri diri yakıldı Bruno gibi; bedenleri paramparça edilip, ibreti âlem için her sokak başına asıldı Mani gibi; kimisinin derisi yüzüldü yaraları tuzla dolduruldu Sühreverdi gibi. Sürgünlükler yaşadılar, ülkelerinden, topraklarından uzaklaştırıldılar Zerdeşt gibi, İbrahim gibi... Ama hepsini ortak yanı birdi. Hepsinin mücadelesini verdiği şey özgür yaşam arayışıydı. Özgür yaşam çerçevesinde kendi benini yaratmak ve kendi beninde yarattığını topluma mal etmeydi onları bu gün bile yaşatan. Ve şimdi şunu çok daha iyi anlıyoruz ki; bu söylemler bir söylem olmaktan çıkmış ve demokratik topluma mal olmuş değerlerdir.

Hiyerarşik-devletçi sistemin kadın şahsında başlattığı ve doğaya, topluma dayattığı tahakkümü kapitalist sistemle doruğuna ulaşmıştır. Günümüzde sistem insanları, toplumu binlerce parçaya ayırmış, kendinden uzaklaştırmış, kendi benine yabancılaştırmış hatta kendi olmaktan çıkarmış. Doğaya yaklaşımlar tamamıyla tahrip etme ve talana dayanmaktadır. Doğa cansız görülmekte, tahakküm altına alınması gereken ve boyun eğdirilmesi gereken bir meta olarak görülmektedir. İnsanı her şeyin merkezine koymakta, insanın yapacağı her şeyi mubah görmekte ve haklı görmektedir. İnsan toplumunda da erkeği ilahlaştırmakta ve kadın bir köle olarak muamele görmektedir. Kadın sadece ev işlerini yapan, çocuk

doğuran, kocasının karısı, babasının kızı ve her şeye koşulsuz itaat etmesi gereken olarak görülmektedir. Bunun yanı sıra dünya bir an önce göç edilmesi gereken, geçen her an büyük günahlar yaşatan mekân olarak görülmektedir. Ne yazık ki bizde, insanlarda yaratılan anlayış bundan öteye gidememektedir. Bunun ötesine çıkmak isteyen ve sistemin sözde yarattığı imkânların dışında arayışlara girişenler düşman görülmekte, yok edilmesi ve tasfiye edilmesi gereken tehlikeli varlıklar olarak görülmektedir. Ya terörist demek- te ya da eşkıya, ya delidir ya da çapulcu, ya hain oluyor ya da düş- man... Bu tanımlamalar daha da artmakta ve derinlemesine toplu- ma dayatılmaktadır. Toplumun kendi içinden çıkan halk çocukları, kendini halkının davasına adayan insanlar bile bir bakıyorsun ki halkın gözünde tehlike olarak görülmektedir. Dediğim gibi kendine, kendi gerçekliğine yabancılaşma toplumun hücrelerine derinleme- sine işlenilmiş halde.

İşte bizler de bu toplum gerçekliği doğrultusunda bu günlere ulaşmışız. Birçok gerçekliğin farkında olmadan büyümüşüz. Hala birçok şeyin farkında değiliz ya da var olan gerçeklikler çerçeve- sinde hareket edemiyoruz.

Bunların derinlemesine çözümlenmesi ve üzerinde ciddi du- rulması gerekmektedir. Şunu sorabilirsin; Yukarda belirttiklerimin senin yaşadığın durumla ne alakası var? diye. Ama birebir bu ko- nuyla bağlantılı olduğunu belirtmemiz gerekir. İnsanın kendisi ev- renin küçük halidir. Ve biz evrenin sonsuzluğunda hemfikiriz. Eğer insan bir evrense ve bir evren kadar işlevli olabilecek ise neden biz bu sorunları yaşıyoruz ve bu kadar dar kalıyoruz ve tıkanıyoruz. Bu tıkanmalarımızın vardığı sonuç az çok ortadadır. Ama bana göre var olan tıkanmaları tamamıyla olumsuz değerlendirmemek gerekir. Çünkü bazı tıkanmalar birçok kapalı kapıyı açma özelliği- ni de kendi içinde barındırmaktadır. Önemli olan yaşanan tıkanma- lar ve bu yaşanan tıkanmalar sonucunda gelişen çelişkileri doğru temelde değerlendirmektir. Yaşanan çelişkiler beraberinde tepkiler açığa çıkarır ve bu yaşanan tepkiler beraberinde arayışlar getirir. Tam da bu noktada arayışlarımıza ne kadar doğru temelde yön ver- diğimize kalıyor. Eğer bu arayışlarımız ve kendimizce ürettiğimiz çözüm yolları topluma hizmet ediyorsa, kendimizi tanımamıza yardımcı oluyorsa doğru yolda olduğumuzu belirtebiliriz.

Ben genel hatlarıyla ele alıyorum, bunlar daha da derinleştirilebilir. Derinleştikçe birçok şey açığa çıkar. Özellikle kendi günlük yaşantımızda dikkat edersek göreceğiz ki yaşıyoruz sandığımız birçok şeyi aslında yaşamıyoruz. Bizlere yaşıatılıyor, hep bir yerlerden gelen söylemler doğrultusunda hareket edip pratiğini yaşıyoruz. Sana bir örnek vereyim; hatırlarsan ben bir aralar saçımı uzatmıştım. Bunun yanı sıra özgür yaşam arayışlarımın yoğunlaştığı süreçler yaşıyordum. Tutuklamalar, gözaltılar, okuldan atılmalar vb. durumlar yaşadım. Evdekilerin hatta seninle yaptığımız bazı tartışmalarda senin de dile getirdiğin ‘niye böyle yapıyorsun, bize layık değil, kim bilir kim bizim hakkımızda ne diyecek’ vb... söylemler geliyordu. Kendi yetmezliklerim de vardı. Bunu göz ardı etmiyorum. Kendimi, yapmak istediklerimi, amaçlarımı, umutlarımı, özlemlerimi sizlerle paylaşabilmeliydim, daha yararlı tartışmaların içine girebilirdim. Bu yetersiz kaldı bunun öz eleştirisini verebilirim. Verdiğim örnekte belirtmek istediğim aslında senin de belirttiğin gibi hep dışarıya bağımlı, birilerinin sözüyle hareket etme durumu bizlere dayatılmaktaydı ve bizim de diğer insanlar gibi olmamızı istiyorlardı. Benim birazda karşı durduğum ve mücadelesini yürüttüğüm durum biraz bundan kaynaklıydı. Özgür yaşamı tam olarak anladığımdan değil. Ama eğer özgür yaşam arayışında ısrarlı olup takipçisi olacaksam öncelikle benim ben olmam gerekirdi. Dıştan gelen her türden sözü kabul edip onlar gibi yaşasaydım şimdi ben buralarda olmayabilirdim. Bunları söylerken şunu iddia etmiyorum. Ben yüzde yüz özgür oldum. Hayır. Ben hala özgür yaşam arayışımı sürdürüyorum. Ve sürdürmeye devam edeceğim.

İnsan kendisi olmadan içine gireceği her türden arayışı hüsrarla sonuçlanacaktır. Kendini tanımadan, kendini bilmeden, kendi gerçekliğiyle yüzleşmeden ve bir mücadeleye girişmeden edinilecek her türden amaç sistemin hizmetine girmekten kurtulamayacaktır. Bilge İnsanın belirttiği gibi; *”kendini bilme, tüm bilmelerin temelidir, kendini bilmeden edinilecek diğer bilmeler bir saplantı olmaktan öteye gitmeyecektir. Bu nedenle de insan toplumunda kendini bilmeden ortaya çıkan tüm kurum ve davranışların sapkın-çarpık bir role bürünmesi kaçınılmazdır.”* Bundan kaynaklı her şeyin temelinde kendi benimizi tanıma ve çözümlemek şarttır. Şunu iyi bilmek gerekir. Tarihten bu güne hiyerarşik-devletçi sistem

kendini farklı şekillerde yaşatmıştır. Bunun canavarlaşan hali kapitalist sistemdir. Kapitalist sistem her türden toplumsallığa düşman bir sistemdir. İnsanlarda ne ahlak, ne onur, ne gurur bırakmaktadır. Her geçen gün bu daha da derinlemesine yaşanmaktadır. Ancak bunları belirtirken özgür yaşam geleneğini tamamiyle hiçleştirmiyoruz. Yazımızın ilk başında da belirttiğim gibi bu geleneği bu güne kadar getiren insanlar, düşünceler olmuştur. Özgür yaşam arayışçıları ve hiyerarşik-devletçi sistem hep bir çatışma halinde olmuştur. Ve tarihin hiçbir döneminde özgür yaşam arayışçılarının kararlılığı alt edilememiştir. Ve kendini günümüze kadar yaşatmıştır. Bu günlere gelmesinin temelinde de sistemle bir olmayan ve sistemin alternatifi yanlarını hep büyütmüşler ve beslemişler. Bundan kaynaklı bizde de kısıntı da olsa özgür yaşam arayışı ve isteği hala devam etmektedir. Yeter ki bu yanımızı açığa çıkaralım ve bu yanımızı kararlılıkla, inançla büyütelim. Çünkü şunu çok iyi biliyoruz ki; en büyük savaş insanın kendi gerçekliğine karşı yürüttüğü savaştır. Kendini bilmek bilmelerin en değerlisidir, kendini tanıyan insan anlamın özüne ulaşmış insandır. Bu temelde kendine yaklaşan ve arayışlarını güçlendiren insan büyük başarabilir ve büyük yaşayabilir. Her birimiz sistemin kirlilikleriyle, çirkinlikleriyle, her türden hastalıklarıyla büyüdük. Ve bu beş bin yıldır süre geliyor. Bunları kısa bir zaman diliminde üzerimizden atmak, kendimizi arındırmak kolay olmayacaktır. Bizlerde bedeller verdik, bedeller veriyoruz ve bedeller vermeye de devam edeceğiz. Bizim ödediğimiz bedeller sayesinde yeni doğacak canlar gelecekte daha özgür güleceklerdir.

Ömer Hayyam'ın şu sözü benim en beğendiğim sözlerinden biridir; “ *cennet de, cehennem de senin kendi içindedir*”. Evet, Kekê, kendi içimizdeki cenneti ne kadar açığa çıkarabiliyoruz. Ne yazık ki biz cehennem hayatı yaşamaya alıştırılmışız. Biraz da hoşumuza gidiyor. Hoşumuza gitmeseydi bu kadar acıya rağmen birçok şeye sessiz kalır mıydık? Ya da bazı şeyleri birilerine havale eder miydik? Bilge İnsanın bir sözünü daha seninle paylaşmak istiyorum; “ *ne birilerini kendine bağla ne de birilerine bağlan. Erdemliliğin, ahlakiliğin temeli buradadır.*” Ben biraz genel ele alıyorum umarım yanlış anlamazsın. Genel ele almamın sebebi bu sorunları hepimizin yaşıyor olmasıdır. Şimdi sana öneri olarak belirtileceklerim kendinde bu cesareti yarat. Sende bu cesaretin

oluşması için güç alabileceğin odakları seç. Bu her şey olabilir. Aile olabilir, anne, kardeşler, arkadaşlar, işin ve ya başka bir şey. Ama güç aldığına inandığın noktayı iyi belirle ve bir yerden başla. Bir başlangıcı olsun yapmayı istediklerimizin. Çoğu zaman birçok şeyi yapmak ister insan ama istediklerinin üzerine gitmez. Sadece istemekle yetinir. İstemek yetmiyor, istiyorsak peşinden koşmasını da bileceğiz. Dediğim gibi çok zorlanabiliriz, acı çekebiliriz, göz-yaşı döküp kıvranabiliriz ama sonuç itibariyle onurlu bir başarı elde edebiliriz. Sorunu tam olarak bilmediğim için genel anlamda bunları belirtebilirim. Sorunların yaşanmasından korkma. Sorunların olması bir yerde insanın gelişimini de beraberinde getirir. Dediğim gibi arayışları güçlenir ve güçlendikçe arayışları kendi gerçekliğiyle yüzleşip onurlu bir mücadele içine girilebilir. Sen de o güç var, yeter ki biraz olsun kendini dış ortamın müdahalelerinden arındırarak kendi benine yönelmendir. Sana inanıyorum çünkü sen benim kardeşimsin. En az kendim kadar. Bazen burada arkadaşlarla tartışırken şunu hep dillendiririm. ‘keşke ben oradayken sizlerle daha fazla tartışıp, birbirimizi, yüreğimizdekileri, özlemlerimizi, amaçlarımızı, gülüşlerimizi, ağlamalarımızı paylaşabilseydik. Ama hiçbir şey için geç değildir. Benim yapamadığımı senin yapacağına inanıyorum. Özellikle E... ve S..... ile ilgilenmek ve bir paylaşım içine girmek gerekir. Gizli kapaklı işler yapacaklarına -yaptıklarını iddia etmiyorum- farklı yollara başvuracaklarına bir abi olmaktan öte bir arkadaş olarak paylaşımlarının artması gerekir. Aynı zamanda anne, baba, abilerle de bunun yanında dıştaki insanlarla da bu paylaşımını geliştirip kendini, gerçekliğini, amaçlarını anlatabilmen gerekir. Bunu anlatırken doğru bir pratikle yaşantına yansıtman şartıyla! Yoksa söyleyeceklerimiz sadece sözde kalırsa ve söylediklerimize ters davranışların içine gireceksek kimse ne bize inanır ne de bizi takar.

Neyse galiba ben çok uzattım. Umarım anlaşılır olmuştur. Gene de sormak istediğin, kafana takılan şeyler olursa sormaktan çekinme. Elimden geldiğince ve düşünce gücüm el verdiğince seninle paylaşım içine girebilirim. Sadece seninle değil E..., S..., H..., B.... onlarla tartışabilir ve bir alışveriş içine girebiliriz. Bu yazıları onlara da okutabilirsin. Sen bilirsin artık. Onu sana bırakıyorum.

Daha öncesinden genel anlamda bir mektup yazmayı düşündüm. Ama bir türlü fırsat olmadı. Olağan üstü koşullar bazen birçok şeyi erteletebiliyor. Ama ilerde yazacağımın emin olabilirsiniz.

Kamile yengenin durumuna üzıldüm. Bir daha o şansları olur mu bilmiyorum. Ama benden çok ama çok selam söyle. Umarım yıllardır süren bu özlemleri yerini bulur. E.... de aynı şekilde benden çok selam ve sevgilerimi ilet. Y.... ve S....'nin durumu nasıl. Arjiin, Rojiin onlar da şimdi büyümüşlerdir. Onları çok merak ediyorum. Onları benim yerime öp. B.... sanırsam bir yerleri kazanmış. Tam anlayamadım ama fotoğraflarından anladığım kadarıyla keyfi yerinde. Hamdullah neler yapıyor, hala yaramazlık yapıyor mu? O da büyümüştür şimdi. S.... ve E.... iyi bak. Onlarla ilgilen. Bir abi gibi ve aynı zamanda bir arkadaş gibi. Senden korkmasınlar. Korkarlarsa arkadaş olamazsınız. Neyse her kese çok selam söyle. Anne, babanın ellerinden öpüyorum. Umarım sağlık durumları iyidir. Sorarlarsa durumumun iyi olduğunu iletirsin. Şimdilik bunları belirtiyorum. Fırsat buldukça yazmaya çalışırım. Soran herkese selamlar kendine iyi bak.

Özgür yarınlarda görüşmek umuduyla; Esenle kal...

Merhaba

Sorduğun soru hakkında söylenecek çok şey var. Kendimce, düşünce sınırlarımı da zorlayarak sana cevap olmaya çalışacağım. Ben ne kadar anlatsam da yetersiz kalacaktır. Ama yine de belirtmeye çalışacağım.

Her şeyden önce bizim kendimizde sosyalizm ya da komünizm olgularına yaklaşımımızı netleştirmemiz gerekir. Bu olguları ele aldığımızda hangi temeller üzerinden ele aldığımız çok önemlidir. Bir de bu kavramlar hakkında kafamızda şekillenen şablonları bir kenara atıp objektif bir şekilde yaklaşılması gerekir. Bunu ne için belirtiyorum? Senin de belirttiğin üzere kapitalizm yıkıcıdır, talan eder, sakat bırakır ama öldürmez, hastalıklı, çirkin bir sistemdir. Bizim de birebir içinde olduğumuz ve yaşamın her anında yaydığı birçok çirkinliği, hastalığı soluduğumuz, her hangi bir zayıflık durumunda bizi kendi güdümüne alacak olan bu sistemin içinde yaşadık, yaşıyoruz. Kapitalist sistem, doğal olana, toplumsal olana her an saldıran bir sistemdir. Bu saldırılarını birçok farklı maske

altında yapmaktadır. Ancak öz itibariyle aynıdır. Daha önce de belirtmişim sanırım. Sistem kendine ait olmayana karşı her zaman bir saldırı içindedir. Onları kötülemekte, onlara karşı toplumda anti-pati yaratmaktadır. Bunları özel savaşın sonuçları olarak belirtibiliriz. Sistematik olarak bunu topluma dayatmakta, toplumun hassasiyetleri üzerinden düşüncelerini derinleştirmektedir. Örnek verecek olursak; küçükken komünizm hakkında söylenenler bizi her yönüyle bu olguya karşı düşman yapmakta, uzaklaştırmakta ve bizde derin bir anti-pati yaratmaktaydı. İşte komünistlerin Allah'ı yok. Bir kadınla herkes beraber olabilir, ahlaksız vb. söylemlerle bizleri uzaklaştırmaktaydılar. Şimdi bile birçok kişi bu çerçevede yaklaşmaktadır. İnsanın kendisinde yarattığı şablonları kırması kolay değildir. Ama gel gör ki ne o söylenenler öyleydi, ne de sistemin kendisi temizdi. Bunu anlamak zaman alır. Ancak anladıktan sonra gerçek yüzün ne olduğu konusunda daha net bir düşünceye sahip oluyorsun. Bundan kaynaklı bir şeyleri ele alacaksak objektif bir şekilde değerlendirip, bilimsel ele almamız gerekir.

Gelmek istediğim nokta sosyalizm ya da komünizm olgularının gerçek anlamlarıdır. Bu olgular bir sistem olmaktan çok yaşam biçimleridir. Bu olguların kelime anlamlarına bakıldığında aslında bizim kendi günlük yaşantımızda, birçok yönüyle yaşadığımız görülecektir. Sosyalizm; toplumculuk anlamına gelir. Sosyal olmak, toplumsal olmak, toplumla var olmak, toplum ihtiyaçları doğrultusunda hareket etmek vb. bu daha da çoğaltıla bilinir. Daha önceki tartışmamızda bu konuda belli yönleriyle tartışmıştık. Çok açmayacağım. Ama mantık yönünü kavramak açısından belirtme gereği duyuyorum.

Bir diğer olgu komünizmdir. Komün; eşitlikçilik, ortakçılık. Bir gurubun üyelerinin karşılık beklemeden kendi yetenekleriyle yaşama katılıp tamamlayıcı olmaları. Komünal toplum; toplumun özü ile ilgili olan ilişkiler ve değerlerin toplamı. Toplumu toplum eden özellikler. İnsanca bir yaşam denilirken ifade edilmek istenen yaşam şeklinin hâkim olduğu toplumsal yapı. Kadın öncülüğünde kurulmuş ve tarihte neolitik toplum olarak bilinen toplumsal aşama. İnsanın doğayla dost olduğu zaman diliminde egemenliğin ve hiyerarşinin olmadığı kadın öncülüklü toplum.

Dediğim gibi yaşamımıza baktığımızda aslında bu olguların yetersiz de olsa, belli düzeyde özünden uzaklaşmış olsa da hala

yaşanırılığını sürdürüyor. Bu noktada örnekler verilebilir. Ancak gerek duymuyorum. Gerek görürsen bu noktada da daha açıklayıcı olurum.

En başta da belirttiğim üzere komünizm ya da sosyalizm bir sistem olmayı, bu olguları kendilerine esas alan yapıların uyarlamaları sonucunda sistemleşen olgulardır. Senin de örnek verdiğin üzere Sovyet Rusya'sı, Çin, Küba, Vietnam vb... her birinin işleyişi, bu olgulara yaklaşımı farklı olsa da sonuç itibariyle hepsinin vardığı nokta birdir. Hepsi kapitalist sistem içinde erimekten, sisteme tabi olmaktan kurtulamamıştır. Bunun sebepleri çoktur. Buna gelmeden önce kapitalizmin kendini yenilemesi konusunda birkaç şey söylemek isterim.

Kapitalist sistem kendini yenilemez. Şekil değiştirir, kendine yarar getirenleri iyi kullanır, ancak değişim yoktur. Öz itibariyle aynıdır. Değişim olursa kapitalist olmaz. Teknik, şekilsel değişimler olurken zihniyet anlamıyla aynıdır. Kapitalizmin temelinde hiyerarşik-devletçi, erkek egemenlik zihniyet yatmaktadır. Buradan bile bakıldığında görülecektir ki bir değişim yoktur. Kapitalizm kendini milliyetçilik, hiyerarşi yani sınıf düzeninin derinleştirilmesi ve endüstriyalizm üzerinden yürütür. Şuan kapitalizmin dini niteliğinde olan liberalizm yoluyla ömrünü uzattıkça uzatmaktadır.

Esas konuya gelecek olursak; sosyalizm her ne kadar somutunu bazı ülkelerde yaşamsallaştırmış olsa da sadece bu zaman diliminde var olan bir gerçeklik değildir. Öncesi çok daha derindir. Sosyalizm ya da komünizm kavram olarak yeni çıkan olgular olsa da yaşayış boyutuyla çok eskiye dayanır. İlk toplumsallığın gelişimiyle, hatta insanın düşünmeye başlayıp gereklerini yerine getirdiği ilk güne kadar götürebiliriz. Sosyalizm dedik ki toplumculuktur. Toplum esasları doğrultusunda hareket etmek ve yaşamını idame ettirmektir. Bundan kaynaklı sosyalizmi sınırlamak, belli bir zaman dilimine sıkıştırmak yanlış olur.

Bu olayı şu şekilde ele alabiliriz. Bir nehir düşün; zamanla bu nehirden yan kollar türemiştir. İrili ufaklı. Ama ana nehir her zaman yolunda devam etmiş. Burada ana nehir demokratik uygarlıktır. Ya da sosyalist yaşam tarzını esas alan yaşayışlar. Ana nehirden ayrılan yan kollar da hiyerarşik-devletçi zihniyettir. İlk sınıflı sistem, köleci sistem, feodal sistem ve en son şekli kapitalist sistemdir. Ana nehir kendini sürekli yaşatmıştır. Yer yer zayıflamış olsa

da her seferinde kendini sürdürmüştür. Eğer yok olursa zaten hiyerarşik-devletçi sistem yani kapitalist sistemde yok olurdu. Çünkü onlar ana nehir üzerinden beslenen, sapma yaşamış olgulardır. Bundan kaynaklı yazılı bir tarihi olmasa da, sistemin tüm yok etme, hafızalardan silme çabalarına rağmen bu günlere kendini ulaştırmıştır. Bunun en somut örneği bu gün özgür yaşamda ısrar eden ve bunun mücadelesini yürüten PKK hareketinde rahatça görebiliriz.

Şimdi pratikte yaşanan olaylar da var. Sovyet Rusya'sı gibi, Çin gibi, Küba gibi. Ama gelinen aşama göz önünde bulundurduğunda aslında sosyalist olma dışında her şey oldukları rahatça görülecektir. Bu hareketler mücadeleye ilk giriştikleri zaman acaba bunu mu hedefliyorlardı? Hayır. Marx düşüncelerini ürettiğinde aklından geçen bu değildi. Ya da halklar bu mücadeleye giriştiklerinde varmak istedikleri sonuç bu değildi. Çünkü sosyalizm her şeyden önce devlet dışıdır. İktidarı ret eder. İktidar ile toplum birbirlerine tamamiyle zıt şeylerdir. Toplum bir bütün iken, iktidar bir sınıfın çıkarları doğrultusunda hareket etmedir.

İktidar olgusunun çıkışıyla genel anlamda gelişen özne nesne çelişkisi derin, onarılması zor yaralar açmıştır. Birileri aktif birileri pasif konuma düştüğü-düşürüldüğü için gittikçe dağ gibi, yığınca sorunlar yaşanmıştır. Mitolojiyle beraber birileri yükselip, tanrı katına çıkarken, birileri en dipte, köle yaşama maruz kalmışlardır. Bu zamanla tek tanrılı dinlerle daha da derinleşmiştir. Tanrı artık görünmez olmuştur. Ve yerdekiler ancak ona kulluk edebilirdi. Ondakı ötesi reva görülemezdi. Çünkü tanrı yaratmış ve yaratılanlar olarak insanlar ancak hizmet edebilir ve kulluk görevlerini yerine getirebilirlerdi. Tabi kapitalist sistemle bu artık en üst düzeye gelmiştir. Toplumda yaşanan sorunlar artık farklı boyutlara evrilmiştir. Artık doğaya saldırmak, doğayı tahrip ve talan etmek, doğaya hükmetmek normalleştirilmiş bir düzeye gelmiştir. İnsan toplumunda kadın tamamiyle düşürülmüş, kendi özünden olduğunca uzaklaştırılmış ve bir meta halini almıştır. Kısacası erkek kadına, insan doğaya, modern tanrılar da insanlara hükmetme durumuna geldi. Burada tanrılar kapitalist sistemin yürütücüleri olan ve tamamiyle kendi çıkarları doğrultusunda hareket eden, sömüren, emen kesim olmaktadır. Bu olgular doğru temelde ele alınmadığı sürece, içine girilecek her türden yeni toplum yaratma çabası beyhude olup, sonuç itibarıyla sisteme entegre olmaktan kurtulamaya-

caktır. Sovyet Rusya'sında yaşanan tamamıyla bu olmuştur. İktidar olgusuna yaklaşımında retçi olmamıştır. Mesafe koymaktan çok iktidarı kullanarak, çözümü getireceğini sanmıştır. Kadına yer vermemiştir. Ama biz biliyoruz ki kadın toplumda olmazsa olmaz kabilindedir. Bir toplumda eğer kadın ezilmişse o toplumda ezilmiştir. Kadın köleyse o toplumda köledir. Kadın düşmüşse o toplum da düşürülmüştür. Bu nedenle kadın özgürlüğü sağlanmadan ve özgür eş yaşam sağlanmadan özgür toplum yaratılamayacaktır. İşte Sovyet Rusya'sının içine girdiği hatalar kaba hatlarıyla bunlardı. Ama bu kaba hatları en önemli nedenler olup, çözümlerin geliştirilmesi gerekir. Aksi takdirde bir çözülüş ve sisteme entegre olma. Önderlik bu oluşumları sistemin mezhepleri olarak niteliyor. Çıkış itibariyle samimi olsalar da, kendilerini sistemin saldırılarına karşı koruyamamış ve belli yönleriyle sistemin ekmeğine yağ sürer hale gelmişlerdir. Önderlik Sovyet Rusya'da yaşanan reel sosyalizme sol kapitalizm dedi. Diğer yani ulusal kurtuluş hareketlerine de sağ kapitalizm dedi. Çin, Küba gibi ülkelerin durumu Sovyetlere göre çok daha geride.

Bundan kaynaklı da biz şimdi demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü paradigma diyoruz. Bu her üç olgu da sosyalizmin gerekleridir. Çünkü baktığımızda sistemin en çok saldırdığı ve düşürdüğü olgular bunlardır. Bu olgular özüyle buluşturulmadan, yaratılacak her sistem yıkılmak, kapitalizme entegre olmaktan kurtulamayacaktır.

Evet, sosyalizm mücadelesi sağlam temeller üzerinde yürütülmezse sonu Rusya gibi, Çin gibi, Küba gibi olacaktır. Bildiğin üzere özgürlük hareketi de ilk çıkışında bir devlet kurmayı hedefliyordu. Ancak Önderliğin derin yoğunlaşmaları ve çabaları sonucunda devletleşmenin çözüm getiremeyeceği aksine derin bir çözümsüzlüğü beraberinde getireceğini anladık. Bundan kaynaklıdır ki ABD başta olmak üzere dünyanın birçok emperyalist gücü hareketimizin üzerine gelmektedir. Hafızalarımızı tazeleyecek olursak. Önderlik yeni paradigmayı geliştirmeden önce PKK'nin birçok ülkede serbest hareket ettiğini görüyoruz. Bu süreç devletin amaçlandığı süreçlerdir. Ancak ne zamanki Önderlik devletleşmenin çözüm olmayacağını ve özgür yaşam paradigmasını geliştirdiğinde hareket terörist listesine alındı ve herkes tarafından düşman ilan edildi. Bu bile aslında birçok şeyi göstermektedir.

Önderlik “*sosyalizmde ısrar insan olmakta ısrardır*” diyerek sosyalizmde, sosyalist olmakta ısrarı net ortaya koymuştur.

Dediğim gibi biz her birimiz, sosyalizmi belli düzeyde yaşamımızın belli alanlarında yaşıyoruz. Önemli olan bunu toplumsallaştırmak ve örgütsel düzeye getirerek, bilincini sağlamaktır. Senin de evde yaptığın tartışmayı bu çerçevede ele alabiliriz. Ahlakipolitik toplum olma gereklerini yerine getirdiğimiz düzeyde sosyalist olabiliriz. Topluma karşı sorumluluk ve görevlerimizin farkına vardığımız düzeyde sosyalizmi yaşamsallaştırabiliriz. Ve sosyalizmi bir sistem olarak geliştirebiliriz.

Zamanında bizlere dayatılan, kabul ettirilen yanlışlıkları, hastalıkları üzerimizden atmamız ancak bu şekilde olabilir. Bizde dogma halini almış, kalıplaşan şablonları bozarak çok daha farklı bir yaşantı yaratabiliriz. Bu da bilinçten geçmektedir. Bilinçlenen toplum ancak özgür bir yaşamı yaratabilir. Erkek ve kadının özgür eş yaşam çerçevesinde gelişecek birlikteliğiyle, sınıfların olmadığı, doğanın tahrip edilmediği ve kendisi gibi canlı görüldüğü bir zihniyetle başarıya ulaşılabilir. Kendini tamamıyla devletçi zihniyetten koparabildiğimiz derece sosyalizme ulaşabiliriz.

Bilmiyorum ne kadar açıklayıcı oldu. Ama başta da belirttiğim gibi ne kadar anlatmaya çalışsam da eksik kalacaktır. Tarihsel işleyiş bakımından derinlemesine ele alınması gereken bir konudur. Ama genel hatlarıyla bunları belirtmek istedim. Yine de bu söylediklerim içinde kafana takılan, anlamadığın şeyler varsa sorabilirsin. Ya da sen kendinde düşüncelerini paylaşılabirsin.

Ele alış tarzında eksiklik varsa eleştirebilirsin. Daha farklı nasıl değerlendirilebilir, açıklayıcı olması için nasıl bir sunum gerektiği konularında bana bilgilendirme yapabilirsin. Bazı şeyleri es geçiyorum. Hâkim olduğunu var sayarak. Yine de nasıl olması konusunda düşünceni belirtirsen sevinirim.

Benim şimdilik belirteceklerim bunlar. Daha sonra tekrar bir paylaşım içine gireriz. Her kese selamlar saygılar. Mavice kal...

Merhaba...

Zemin olmadan, zemini oluşturulmadan, doğru ortam yaratılmadan herhangi bir şeyin, olgunun, gerçekliğin başarıya ulaşması imkânsızdır. Temel aşamasındayken, malzemesinden çalınan bir binanın daha oluşturulmadan yıkılması gibidir.

Hemen hemen her an bir arayışın geliştiği insan yaşamında, hep daha iyiye ulaşma, daha güzeli bulma umudu vardır. Bu çerçevede tanımlamalar yapılır ve bu doğrultuda kendini tanıma şansı yakaladığı gibi, dışarıyı da anlamaya başlar. Bunun tersi de doğrudur. Bu arayışlarda öz benliğinden uzaklaşabilir, dışarıya yabancılaşabilir.

Bunun temel sebebi; insanın toplumsallık tarihinden bu yana içine girdiği, pratiklerini belirleyen anlama, anlamlandırma ve kavrama gücünün yetersizliğinden gelmektedir. Her zaman bir yerlerde rastlanılır: Kavramlar, teoriler, pratikler...

‘Ne için?’ sorusuna doğru bir cevap verilirse ancak evren, yaşam anlaşılır kılınabilir. Evren, tarih, toplum anlayışımızı netleştirmek ve bu çerçevede bir zihniyet oluşturmak istiyorsak toplumsal düşünce sınırlarımızı zorlamalıyız. Evren bir vücuttur ve kendini bir dilde anlatmaktadır. Evren kendini tanımlamak ve anlamlandırmak için her şeyi yapmaktadır. Ancak hegemonik sistem bu tanıma ve tanımlamayı ters yüz etmiştir. Hegemonik sistem kendine göre ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya başlamıştır. Toplumsal yaşamın çirkinlikler, hastalıklar içinde boğuşmasının temelinde bu sebep yer almaktadır. Bu durum günümüzde, Leviathanlaşan kapitalist sistemle daha da derinleşmiştir. Evrensel çerçevede kendini, toplumunu, doğayı ve evreni tanımlamak hayatı ıhtiyaçtır. Bu esneklik vardır ve bu esnek çerçevede hareket etmek kendini ayarlayıp uyarlamak evrensel olmanın gereğidir. Bir sınırı yoktur düşüncenin. Bu sınırsız düşüncenin yarattığı güç çerçevesinde evrenin sonsuzluğuna erişilmektedir. Ancak doğru bir evren, tarih, toplum anlayışıyla sorunların üstesinden gelinebilir ve sorun üretici sistem yenilgiye uğratılabilir.

İdeoloji aynı zamanda kavram olmaktadır. Terside doğrudur. Kavramlar ideolojiyi, ideolojinin çerçevesini belirler. Hegel’e göre; düşünce sonsuz ve özgürdür. Kavramın gücü vardır. Bu gücünü maneviyattan almaktadır. Anlam verildiği derece kavramların çıkışı olmuştur. Bu anlam özsel yaklaşımın derinlemesine işlenmesiyle

olgunlaşmıştır. Anlam yoğunluğu yetersiz olan yaşam, zamanla içi boşalmaktan ve kuru bir söz yığını olmaktan kurtulamaz. Ancak kavranmayan, anlamlandırılmayan tanımlar, kavramlar pratik yaşamda sakatlıkların yaşanmasına sebep olmaktadır. Kendimizce, sistemin bizde yarattığı bireyci duruş nedeniyle kendimize göre yaklaşım tanımları, kavramları tersyüz edip yanlış anlamlandırmaktayız. Bu anlamıyla doğru temelde ele alınacak kavramlar ve tanımlar bizde tarih ve evren anlayışını geliştirecektir. ‘Köleliğin alternatifi özgürlük değildir, iktidardır!’ anlayışı hâkimken doğru, gerçek bir yaşamın sahibi olmak mümkün değildir. Her yönüyle soykırıma tabi tutulan toplum, doğa gerçekliği göz önündeyken kendimize göre yaklaşımlar kendimize göre tanımlamalar yetmeyecektir, sakatlıklar doğuracaktır. Kavramların anlamını, özünü kitaplarda aramak yerine kendi temelinde özüyle bütünsellik içinde ele alınmalıdır.

Dünyanın her yerinde bazı kavramlar etrafında bir çözüm arayışı gelişmektedir. Biz bunlara ne derece anlam biçersek çözüm ya da sorunlar türetiriz. İnsan kavramları anlamlandırdıkça tanrısallaşmaya doğru gitmiştir. Bizce de soyutun bir kavramda beden bulmasıyla insan varlığı kendini toplum olarak var etmeye başlamıştır.

Her kavram bir diğer kavramla iç içe ele alınır. Birbirinden asla bağımsız tutulamaz. Biri bir diğerinde kopuk ele alınan kavram soyut kalıp, isteneni vermeyecektir. Yapısallık ve işlevsellik arasında bir ayrım yoktur. Bir biriyle bağlantılı ve faydalı konumdadır. Yapısallık işlevsellik arasındaki uçurum iktidara yarar. Öyle bir hal almıştır ki sanki iktidarsız hiçbir şey olamazmış gibi yaklaşılmaktadır. Kavramlara farklı anlamlar yüklenilmiş ve toplumda bu kavramlara karşı bir antipati yaratılmıştır. Ancak biz biliyoruz ki bir zihniyetin yaratılması için oluşturulan gerçekliklerin doğru temelde yaşamsallaştırılması için bu kavramların doğru ele alınması gerekir. Bunun yanı sıra bir hastalık gibi gün geçtikçe yayılan, en zararlı virüs konumunu alan iktidar olgusunun iyi değerlendirilmesi, anlaşılması ve çözümlenmesi gerekir. İktidarın özünü anlamadıkça ve kendimizde çözümlemedikçe varacağımız sonuç hüsrana olacaktır. İç reflekslerin gelişmesi ve duyarlılığın olması gerekir.

İktidar, sınıf, uygarlık üçlemi bir düğüm gibi birbirine bağlanmıştır. Birçok kötülüğün sebebini uygarlığın çıkışıyla ele alabi-

liriz. Şuanda sistemin en çok toplumlara lanse etmeye çalıştığı uygarlıktır, uygar olmadır. Uygar insan, uygar şehir, uygar millet, uygar dil vb. Bunun dışında kalanlar ise barbar, vahşi ve dıştalanması gerekenler olarak nitelenmektedir. Aslı ise öyle değildir. Uygarlığı olumlu değerlendirmek sadece hiyerarşik-devletçi sisteme yaramaktadır. Hastalıkların, kaosların, krizlerin, soykırımların, doğa tahribatının en üst düzeye ulaşmasında uygarlık temel etken konumundadır. Biz de Demokratik Uygarlık kavramını kullanıyoruz. Yanlışlığı doğruluğu ne düzeydedir? Toplumun değişim ve değiştirme gücünü ele aldığımızda, toplumlara bir yazgı olarak dayatılan ve uygarlığın çöküşünün insanlığın sonu olacağı tarzındaki değerlendirmelerin aslında ne kadar gereksiz olduğu görülecektir. Bu da ancak uygarlıktan öte, hiyerarşik-devletçi uygarlığın zihniyetiyle bir olmayan yapıların tanımlanması ve vurgulanması açısından Demokratik Uygarlığın oluşturulmasıyla mümkün kılınacaktır. Şöylesi bir yanılgıya kapılmamak gerekir. ‘Uygarlığın çıkışında hiç mi olumlu şeyler gelişmedi? Bu yaşanan olumlu şeyler uygarlığa ait mi, değil mi?’ böylesi bir yanılgı bizi birçok yanlışlığa itebilir. Nitekim uygarlığın çıkışından sonra da olumlu şeyler yaşanmıştır. Ancak yaşanan bu olumlu şeylerin uygarlıkla, hiyerarşik-devletçi sistemle alakası yoktur. Yaşanan bu olumlu şeyler uygarlığın kendisine ait olmayıp, toplumun özünden gelen ahlaki-politik zihniyetin ürünleridir.

İktidar olgusu anlaşılmadan, yarattığı çirkinlikleri, hastalıkları, yığınca sorunu bilince çıkarmadan amacımız ne kadar temiz olursa olsun, içine gireceğimiz pratiklerin kirli olmasından kaynaklı amacın da kirlenmesi kaçınılmaz olacaktır. Amaca ulaşmada kullanacağımız araçları belirlerken andan öte, zamanın bütününe yayılmış ve tüm şiddetli dalgalara dayanabilecek araçların olması gerekir. Evet, şu an kullanmakta olduğumuz birçok kavram hiyerarşik-devletçi sistemin çıkışından önce kullanılmamaktadır. Çünkü gerek duyulmamaktaydı. Yaşanan yaşayış sınıfsallığa bağlı olmadığı için her kes, kadın erkekle, toplum doğayla derin bir birliktelik içinde yaşamaktaydılar. Doğal toplum süreci çok kısa bir zaman dilimini barındırmıyor. Sadece Neolitik dönem 10 bin yıl sürmüştür. Onun öncesinde gelen 100 binlerce yıllık doğal toplum tarihi var. Hiyerarşik-devletçi sistem son beş bin yıllık bir sürece sığmış olsa da, bu son beşbin yıllık süreçte kendisini derinlemesine toplumun gen-

lerine kadar işlemiştir. Bu süreç kapitalist sistemle insanların duygularına, güdülerine, hücrelerine, genlerine işler hale gelmiştir. Onun öncesinde olan, sınıflı-kölecî sistem, feodal sistem toplumun değerlerine bu derece saldırılarda bulunmamaktaydı. Ancak kapitalist sistem insanlığa ait hiçbir değere saygı göstermeyip, erkek kadın, doğa toplum arasında derin uçurumlar yaratmıştır. Bireysel yaşam koşullarının sonuna kadar açıldığı, ama toplumsal yaşayışa tahammül etmeyip, toplumun her türden değerini kendi tekeline alan ve kendi yaratımıymış gibi lanse eden bir sistemdir. Kapitalist sistemin temelinde de iktidar olgusu yatmaktadır. Şuan bakarsak dünyayı yönlendiren birkaç insan var. Yada ülke var.

Özgürlüğün özgür yaşamın bir yönü de ahlaki olmaktır. Kavramları ele alırken tarihsel ele almamız gerekir. Kavramların tarihten bağımsız ele alınması birçok yanlış beraberinde getirir. Bu kavramlardan biri de hukuktur. Hukuk kavramı hiyerarşik-devletçi sisteme çıkış yaptırmış bir kavramdır. Hukuk bir gelişim aracı değildir. Aksine sistemin girdiği sıkıntı ve çözümsüzlükleri üzerinden atmak ve çıkışını sağlamak için kullanılmıştır. Hukuk iktidarın temel savunma aracıdır. Hukuk zora dayanır. Egemenlerin kendi aralarında var olan savaşın bir düzeyde tutulması için uluslararası hukuk kavramı türetilmiştir. Hukuk; ezilenler, egemenler arasındaki ilişkiyi dengeleme, teslimiyeti pekiştirmeyi esas alır. Ne kadar çok hukuko kadar çok devlet, ne kadar çok devlet o kadar az demokrasi denklemi doğrultusunda bir işleyiş var.

Marksizm'in düz çizgisel ilerlemeci anlayışı bizde, birçok kavrama yaklaşımımızı yanlış geliştirmiştir. Bu tarz hegemonik sisteme yarar sağlamıştır. Bizde hala bir sistematığe kavuşmuş zihniyet dönüşümü yoktur. Sistem kendini yaşatmak için ahlaki-politik toplumun temel değer yargıları olan kavramları kullanmaktadır. Bu noktalarda daha duyarlı olmak gerekir. Kendimizde müdahale gücü oluşturmaliyiz. Sistem her şeyi hukuka dayandırarak amaçlarını pratikleştiriyor. Sistemin kendisi için bir kalkan olarak tuttuğu hukuku kendimize esas alamayız.

Yönetim olgusu da tartışılması ve açılanması gereken bir kavramdır. Şu ana kadar yönetimi iktidar olgusu içinde değerlendirmeye yanlışlığı içine giriyorduk. Politika ve yönetim iç içe geçen gerçekliklerdir. Kültürel anlamda yönetim sürekli bir olgu olduğu için vazgeçilmezdir. Güdülme ile yönetilmek arasındaki fark ne-

dir? Yönetim kavramına iyi bir tanımlamanın getirilmesi gerekir. Önderlik belirtiyor' politika özgür toplumun yaşamıdır. Bunun için politika özgürlüktür.' Bunun yanında 'iktidar alanları politikanın inkâr edildiği alanlardır.' olarak nitelemektedir. Politika kendi kendini yönetmektir. Politika yapılmaz yaklaşımı yanlıştır. Politikanın yapılması gerekir. Bize aşılana, politikanın yalan birikimi olduğudur. Öz yönetim erki toplumun elinden alınarak, yönetim biçimi olarak devlet yaşamsallaştırılmıştır. Burada da görüldüğü üzere bir kavramın yanlış tanımlanması diğer kavramların da yanlış algılanmasına ve bu yanlış algılama sebebiyle yanlış yaklaşımların yaşanmasına sebep olmaktadır. İktidarın kötülükleriyle bütünleştirilen politika topluma uzaklaştırılmış, toplumun en doğal hakkı olan yönetim olgusunun da ötelenmesine ya da farklı amaçlar doğrultusunda kullanılmasına neden olmuştur. Yönetim politika kavramları anlaşılmadımı demokratik siyasetin gerekleri de yerine getirilemez. Bunun aksini iddia edenler iktidarı, hegemonik sistemi taklit etmekten öteye geçemez. Böylesi yaşanacak sorunlar tarihin yanlış ele alınması işleyişinde kendini görmemesidir. Temel sorun kendimizi kontrol altına alamıyor, kendinde yönetme gücünü oluşturmak için kendi beninin yaşadığı rahatsızlıklara başkaldıramıyoruz. Bundan kaynaklı bireyin kendinden başlayarak, kendi beninde yaşanan yetmez ve hastalıklı yanlarına başkaldırıyla mümkündür. Her yönüyle ele alıp, insan olma çerçevesinde ele alınmalıdır. Ben ne kadar insanım, insanlığımı ne kadar yaşıyorum noktaları üzerinde yoğunlaşılmalıdır.

Uğruna mücadele verilen ideolojinin anlaşılması gerekir. Bu ideolojiler çerçevesinde türetilen kavramlara yüklenilen anlamların derinlemesine anlaşılması ve özümsemesi gerekir. Sovyet sistemin çökmesinin temel sebeplerini açmıştım. Sovyet sistemin çöküşüne kadar biz de hareket olarak reel sosyalist sistemin bir çok yönünü benimsiyorduk. Ancak önderlik bu süreçten sonra bir şeylerin ters gittiğini anladı. Öncesinde devlet çabası varken bu talep şimdi çok daha farklı bir boyuta evirildi. Güçsüz olduğumuzdan kaynaklı değil. Hareketin en güçlü olduğu bir süreçte önderlik yeniden dönüşümü gerçekleştirmiştir. Çünkü devletle, iktidarla çözümün olmayacağı, aksine varolan toplumsal sorunları daha da derinleştireceği anlaşılmıştır. Dikkat edersen öncesinde ABD başta olmak üzere birçok devlet hareketi terörist ilan etmemişti. Ama ne za-

manki hareket devletten vazgeçti, iktidar olgusunu sorgular hale geldi herkes, tüm devletler hareketi terörist ilan etti ve kendine düşman gördü. Çünkü hareketin kendine esas aldığı yaşam felsefesi ve toplumsal sorunlara sunduğu çözüm onları rahatsız etmekteydi, onların sistemlerini tehdit etmekteydi. Komünal yaşamı kendine esas alan hareket, sistemin bireysel yaşayışını bozguna uğratiyordu. Toplamların uyanışını sağlayıp özgür yaşama bağıllığı geliştirmiştir. Neyse soruna gelecek olursak; ideolojimiz, sınırları, iktidarı, tekçiliğı, bireyselliğı kökten ret etmektedir. Kürdistan özelde Kürtlerin yerleşkesi olsa da bu coğrafyada birçok halk yaşamıştır. Ve hala da yaşamaktadır. Her halkın kültürünü, dilini, rengini yaşaması ve yaşatması insanlık hakkıdır. Buna engel olanlar insanlık suçu işlerler. Buna en büyük engel konumunda olan iktidarcı zihniyettir. İktidardan da insanlık beklemek beyhude olacaktır. Şuan hareketimizde sınıfsallık, sınıflara bağılı olarak ilişkilene veya bir şeyleri yürütme yok. Bunu kürt toplumunun birçok alanına yansıdığı da görölmektedir. Halkın kendi kendini yönetebilmesi, kendi sorunlarına çözümler üretmesi kendi elinde olacak ve birileri şişerken, birileri açlıktan ölmeyecek. Komünalliğın gerekleri yerine gelecektir. Toplumun özünden gelen yönetim olgusunun tekrar devreye girmesi gerekecektir. Dışarıya bağımlı olmadan kendine yetecektir.

Toplumun kendisi nesnel bir olgu değildir. Toplum sürekli bilinçli yaşamak ister. Bizde tabulaşan kavramların tartışılmaya açılması ve doğru yorumlamalara tabi tutulması gerekir. Kavramların ruhu vardır. Kavramlar doğru tanımlanmadı mı en büyük ahlaksızlıklar, yozlaşmalar burada yaşanacaktır. Birçok kavram var ki dillerde sakız olmuş. Ancak bunun derinlemesine ve yaşamsal boyutta ne kadar anlaşılmadığı ve kendi gerçekliğinden uzaklaştırıldığı görülecektir. Önemli olan çok şey bilmek değildir. Bu bildiklerinin yaşamda somutlaştırılmasıdır. Bildiğimiz düzeyde yaşama katılıp, yaşamı oluşturmamızdır önemli olan. Hakikat arayışı sınırlı değildir. Bu arayış sürekli devam edecektir. Buna bu çerçevede yaklaşmayanlar bir mutlaklığı dayatıyor anlamına gelecektir. Ve mutlaklıklar gelişim önünde en büyük engel olmayı teşkil eder. Bu çerçevede bizim kavramlara yaklaşımımızı da daha doğru ele alıp bu çerçevede değerlendirmemiz gerekir. Toplumsal hakikatin gerçekliğini doğal toplumda açıkça görmekteyiz. Bundan kaynaklı bizim birçok şeyi buradan ele almamız açıklayıcı olacaktır.

Evet yoldaşım, şimdilik bunları belirtebilirim. Bu günlerde yoğunlaşmalarım dağınık. Son şehadetlerden kaynaklı duygusal anlamda bir dağınıklık var. Bu dağınıklık düşüncelerime de yansımıştır. Neyse umarım anlaşılır kılmışımdır. Kendine iyi bak herkese selamlar saygılar. Özgür yarınlarda görüşmek umuduyla... Devrimci selam ve saygılar.

Seyîtxan'a!

Daha öncede belirttiğim gibi bu gün toplum tamamıyla özünden uzaklaşmış değildir. Yetersiz olsa da belli düzeyde yaşanmaktadır. En basit örneği bugün eğer özgürlük mücadelesi için bu dağlarda çetin bir savaş yürütüyorsak tamamıyla doğal toplumun özgür yaşam geleneğinden gelmektedir. Şimdi anladığım kadarıyla kafana en çok takılan şey; yaşanan sosyalist yönetimlerin başarısızlığa uğramasının temeli. Rusya gibi, Çin gibi, Küba gibi... Bunların başarısızlıkla sonuçlanması kapitalist sistemin güçlü olmasından değil, bu yönetimlerin uğruna mücadeleye giriştikleri amaçlarına denk bir duruşun içine girememelerinden kaynaklanmaktadır.

Bunun yanı sıra; şuan bizim Marx'ın eleştirdiğimiz ve temel yanlış olarak gördüğümüz, bunun devamında gelen pratiklerin de sakat olmasına sebep olan nedendir. Bu ise; kapitalizmin bir zorunluluk olarak görülmesidir. Yani kapitalist sistemi doğal gelişen ve toplumsal bir olgu olarak görmeleridir. Biz ise bunun tam tersini belirtiyoruz. Yani kapitalizm toplumsal bir olgu olmayıp, tamamıyla analitik zekânın erkek şahsında gelişmesi; bunun sonucunda da kadının tahakkümüyle başlayan ve sonrasında toplumun her kesimine yönelik gelişen tahakküm olgusunun derinleşmesiyle kendisini dışa vuran, iktidarın yaşamın her alanına dağılması sonucu bir zihniyet olarak, şekilde farklılık olsa da özde aynı olan, anti-toplumsallığı dayatan bir sistemdir. Ama şunu yanlış anlamamak gerekir. Analitik zekânın gelişmesi olumsuz bir olay değildir. Doğanın daha çok insana bahsettiği bu olgu insanı diğer canlılardan ayıran temel etken olmaktadır. Evet diğer canlılarda da vardır. Ancak insanda olduğu gibi ve hızlı bir şekilde gelişmemektedir. Şimdi birçok hayvan avlanma olgusunu gerçekleştirmek için, ya da kendisini dış saldırılara karşı korumak için gerçekleştirdiği savunma analitik zekânın ürünü olmaktadır. İnsanda analitik zekâyı bu kadar

çok geliştiren temel etken, insanın diğerk canlılar gibi kendini savunabilecek bir yeteneğinin ve gücünün olmamasıdır. Yani bir aslan gibi avlanacak güçte olmayıp, bir kuş gibi herhangi bir yerde yuva yapabilecek yetenekte değildir. Bundan kaynaklı toplumsallıkla başlayan, kadın etrafında gelişen yaşam toplayıcılık ve avcılıkla kendisini sürdürmüştür. Kendisini dış tehditlerden korumak için korunaklar oluşturma, yiyecek bulmak için avlanmayı öğrenme, avlanmak için de tuzaklar kurma, kurnazlıklar yapma, planlar geliştirme, avlamak için silahlar geliştirme ihtiyaçları doğmaktaydı. Tabi bu süreçler öyle bir anda gelişmemiştir. Aradan binyıllar geçmiştir. Hatta alet yapan ilk insana kadar, homo habilitse yani 2,5 milyon yıla kadar götürebiliriz. Tabi bizim daha çok esas aldığımız doğal toplum ve sonrasında neolitik dönem toplumu olduğu için sanki dün gibi gelmektedir. Ancak bu bile on binlerce yıla yayılan bir süreci barındırır.

Neyse daha da derine girmeden söylemek istediğim şey; toplumsal akıldan bir sapma olarak gelişen iktidar olgusu en son kendini kapitalist sistemde şekillendirmiştir. Erkeğin kadına yönelik tahakkümüyle başlayan, sonrasında tüm toplumu yaptığı kurnazlıklar, hileler, planlar, tuzaklar çerçevesinde etkisine alan bir sürecin sonuç olgusudur kapitalizm. Yukarıda da belirttiğim gibi Marx'ın ve ondan sonra gelen Sovyet örnekleri kapitalist olguyu doğal, olmazsa olmaz kabilinden gördüklerinden kapitalizmin yedeğine girmekten kurtulamamışlardır. Şimdi tanrılaşan bir kapitalizm var karşımızda. Ve insanlara kendisini öyle bir özümsetmiş ki sanki yaşamlarının her anını kapitalizm yönlendiriyormuş gibi olmaktadır. Nitekim birçok insanda yaşanan bu olmuştur. Hatırlarsan bir aralar annem onlar şunu söylüyorlardı. “kim devletle başedebilir, kimse devlete karşı çıkamaz”. İşte burada da görüldüğü gibi tabulaşan hatta tanrılaşan bir olgu karşımıza çıkmaktadır. Çoğu belki farkında değil kapitalizmi yücelttiğinin, kendi beninde derinleştirdiğinin. Kapitalizm zorun çıkışıdır. Ancak zorunluluk değildir. Kapitalizm olmadan da toplum kendini yürütebilir. Yani şu diyalektik çok önemlidir. Kapitalizm, iktidar, tahakküm olguları toplum olmadan sence ne ifade ederler. Bir hiç. Çünkü kendilerini ancak toplum üzerinden yaşatabilirler. Ancak toplum için bu geçerli bir olgu değildir. Çünkü toplum kapitalizm olmadan çok öncesinde kendisini yaşamını sürdürmüştür. Şimdi bazıları şu yanılgıya da

kapılıyorlar, sanki bilim, teknik kapitalizmin tekelindeymiş, kapitalizmle gelişen olgular olarak algılamaktalar. Bu hiçbir şekilde kabul edilemeyecek bir şeydir. Yukarıda da belirttiğim üzere ilk alet kullanan insan olarak homo habilis 2,5 milyon yıl önce yaşamıştır. Ve bunun sonrasından gelen aletlerin gelişimi ve tarım devrimiyle şaha kalkan bir hal almıştır. Yani şimdi kapitalizm olmasa da bilim ve teknik kendisini devam ettirecektir. O bilimi geliştiren, o tekniği yaratan sonuç itibarıyla insan aklıdır. O akıl her geçen gün daha çok gelişmekte ve hayal sınırlarını genişletmektedir. Bundan kaynaklı bu gün bile çoğu zaman şakalar arasında geçen “bu kapitalizm de olmasa...” sözlerini çok rahat kullanmaktayız. Bu olgu sadece toplumda yok. Bizim içimizde, burada bile kendisini yürütmektedir. En basitinden, elektrik geldiğinde bazı arkadaşlar “sağolsun kapitalizm” söylemlerini dillendirebilmekteler. Kötü düşünmesinden değil.

Ancak o kadar düşünebiliyor. Yani elektrikliğin bir insan üretimi olduğu, bir sisteme mal edilemeyeceğini kavrayamamaktadır. Tabi bunları söylerken bu gün var olan bilim-teknik olduğu gibi de kabul etmiyoruz. Bu gün var olan bu teknik, topluma yarar vermekten çok zarar vermektedir. Doğaya yaptıkları tahribatlar doğayı alarm düzeyine getirmiştir. Artık doğa insanın yaptıklarını kaldıramaz düzeye gelmiştir. Yaptığı tahribatlar boğdurma düzeyine getirmiştir. Kendince topluma yarar vereyim derken aslında topluma, insan yaşamına en büyük zararı vermektedir. Kendisiyle beraber diğer canlıların yaşamlarını da tehlikeye atmaktadır. Yani aslında kendi kendini yok etmektedir. Bir dinazorlaşma olgusu tekrar yaşanabilir. Dinazorların neden yeryüzünden kalktıklarını biliyorsun. Sürekli tüketen bir konum oldukları için, yeryüzünde bulunan canlıları tüketmekle kalmayıp kendi kendilerini yer hale gelmişlerdi. Buna “dur” diyen ise doğa olmuştur. Ve onların bu aç gözlülüğüne dur deyip onları tarih sahnesinden silmiştir. Bundan kaynaklı insan toplumu da dinazorların sonunu yaşamadan yaptıklarına bir “dur” demeli ve kendini sınırlamalıdır. Bunun temelinde de kapitalist sistemi yerle bir etmekten geçmektedir. Bu o kadar zor bir şey değil. Kapitalizm olmadan da insanlar kendilerini yaşatabilir ve toplumsallıklarını devam ettirebilirler. Bu da ancak ekolojik, cinsiyet özgürlüğü, demokratik bir zihniyetle aşılabılır.

Bunun gerçekleşmesi öyle imkânsız ve zor bir şey değildir. Çünkü bir geleneğin sürdürölmesi ve çağdaş bir halde yaşamsallaştırılması olayı var karşımızda. Yeter ki zihniyette kendimizi ikna edelim. Var olan bu zihniyete bir başkaldırı hareketinde bulunalım. Kapitalist sitem bir bunalım yaşamaktadır. Kürt halkının özgür yaşam mücadelesiyle bu bunalımı daha da derinleşmiştir. Bu gün bunu Ortadoğu da yaşamsallaştırmak istediğı projelerinin bir bir boşa çıkmasından görebiliriz. Bir bir boşa çıkmasının temelinde de Kürtlerin Ortadoğu da belirleyici güç olmaları ve birçok dengeyi elinde bulundurmasından kaynaklanmaktadır. Eğer bu gün batılı güçler suriye'ye istedikleri gibi bir müdahalede bulunamıyorlarsa bunun temelinde oradaki Kürt gerçekliğinden kaynaklanmaktadır. Kürtler, kürtlerin yürüttüğü bu mücadele siyasi dengelere damgasını vurmuştur. Ve sistemin istediğı gibi at koşturmasını engellemektedir. Bazı ihanetçi Kürtler dışında dikkat edersen tarihte bile sistemi kabul etmeme, sistemle her zaman bir savaş halinde olma ve kendi başına, bağımsız bir şekilde hayatını sürdürme vardır. Bundan kaynaklıdır ki sistem her dönemde Kürtlere, Kürt coğrafyasına hunharca saldırmış ve katliamlardan geçirmiştir. Ve Kürtlerde her seferinde kendilerine dağları mesken olarak seçmişlerdir. Şimdi bile daha dağların doruklarında yaşayan ve kapitalizmin etkisine girmemiş insanlarımız var. Dağlar her zaman korunma alanları olmuş ve doğayla dost, özgürce yaşamın meskeni olmuştur. Önderliğin son savunmasında aslında bu olgulara çok derinlikli bir şekilde değinmekte ve özlü bir şekilde açıklamaktadır. Eline geçerse eğer bunu kaçırma ve oku. Bu savunmada kafanda bulunan birçok soruya cevap bulabilirsin. Neyse dediğim gibi Kürt halkı tarihin hiçbir döneminde sistemle barışık yaşamamışlardır. Sistem onların yaşayış tarzlarına ters bir olgudur. Her ne kadar bu gün bu özünden belli düzeyde bir uzaklaşma olsa da hala toprağı bağı, toprağı ve anayı kutsal gören bir yapıdadır. Ancak Kürtlerin bir yazgısı mıdır, her seferinde bir ihanet olgusu gelip alınlarının ortasına çarpmaktadır. Kahramanlıklarla dolu olan Kürt tarihi bir o kadar da ihanetlerle doludur. Yaşamın diyalektiğinden kaynaklı olsa gerek. Devrimci Kawalarla başlayan başkaldırı ve özgür yaşam mücadelesi günümüzde kendisini PKK hareketiyle devam ettirmektedir. Tarihin her döneminde farklı farklı sebeplerden kaynaklı Kürtler var olan hâkim güçlere karşı başkaldırıları da bulunmuştur. En çok da

topraklarına yönelik gelişen saldırılara karşı büyük direnişler içine girmişlerdir. Herhalde Kürtler kadar toprağına bağı bir halk yoktur. Ancak bu olgunun yanı sıra çabuk güvenen bir yapıya da sahiptir. İnanan, güvenen, hatta kendi gibi görüp sarılan bir dostane tavır içinde olmuştur hep. Ama bu dostane tutumuna karşılık her seferinde sırtından bıçaklanan ve öteki konuda tutulan bir duruma düşmekten de kendini kurtaramamıştır. Önderlik “Kürtler neolitiğin ilk toplumlarından” diyerek aslında Kürt halkının ne kadar köklü ve özlü bir tarihe sahip olduğunu belirtti. Kürtlerin bu kadar güvenmesinin temelinde de neolitikten gelen bu beraberce, barış içinde, karşılıksız, çıkarsız yaşama isteğinden gelmektedir. İktidar olgusunun Kürtlerde gelişmemesinin temelinde de bu özellikleri yatmaktadır. Birilerine tahakküm sağlama gibi bir dertleri olmamıştır. Ama yeri geldiğinde yanlış giden tarihe de dur demeyi bilmişlerdir. Asurluların Medler tarafından yıkılması ve var olan baskı ve şiddetin yerini refahın ve huzur ortamının alması buna örnek verilebilir. Yine Med Konfederasyonu Kürtlerin iktidardan çok, ortak yönetim olgusuna ne kadar değer verdiklerine iyi bir örnektir. Direkt kendileri hüküm sürmek yerine, var olan diğer toplumlarla ortaklaşa, ortak vatan üzerinde yaşama ilkesini kendilerine esas almaktadırlar. Bu gün bile eğer Kürt halkı hala Türk toplumuyla kardeşçe yaşamak ve hep beraber bir toplum yaratmak istiyorsa bunun temelinde iktidara olan uzak duruşundan, aynı gökyüzünü paylaşma iteğı yatmaktadır.

Şimdi senin belirttiğın Şeyh Sait isyanı konusunda; öncesinde hareket olarak bu çıkışın temelinde din olduğı kanısını taşıyorduk. Önderliğin son savunmaları çerçevesinde aslında bunun yetersiz ve eksik bir kanı olduğı anlaşılmıştır. Evet din olgusu belirleyicidir. Bu da temelini tarihi köklerinden almaktadır. İslamiyetin dağılışı sırasında en çok direnen Kürtler, islamiyeti kabul ettikten sonra en çok ve yürekten bağı olan halk konumunu almışlardır. Tarihte birçok isyanları, tahakkümcü devletlere karşı yürüttükleri mücadelelerin temelinde dine karşılıksız ve çıkarsız bir şekilde kendilerini katmalarından kaynaklanmaktadır. Dikkat edersen Türkler kendilerini Ortadoğı da tutturmak için islamiyeti kalkan olarak kullanmışlar ve bu kalkanla kendilerini her seferinde daha da büyötmüşlerdir. Ve günü gelmiş islamiyetin sözcülüğünü yapar konuma gelmişlerdir. Aslında Hz. Muhammedin ölümünden sonra gelişen tüm halifeler

kendi iktidarlarını yaşamsallaştırmak ve büyötmek için mücadele yürötmüşlerdir. Hz. Muhammedin ölümden sonra çıkan iktidar savaşları islamiyeti kendi özünden belli düzeyde uzaklaştırmıştır. Gerçek Müslömanlık Hz. Muhammedin Müslömanlığıydı. Ondan sonra gelenler ya sadece kendi hanedanlıkları için ya da kendi ailelerini büyötmek için büyük katliamlar yaşatmışlardır. Bunu da islam adına yapmışlardır. Özellikle de dört halifeden sonra gelen emevi, abbasi, Selçuklu ve Osmanlı hanedanlıkları dikkat edersen islamiyeti yaymaktan çok kendi iktidarlarını İslamiyet üzerinden bunu da katliamlarla yapmışlardır. Bu gün bile Türk devleti kendini ortadoğunun merkezi görmekte, gerçek islamın kendisinde olduğunu dayatıyor. Bunun için de her türlü oyunu oynamaktadır. Şimdi AKP hükömetinin de en çok kullandığı ve halka dayattığı Müslömanlık bu kirlenmiş ve iktidara bulaşmış Müslömanlıktır. Çünkü islamın kelime anlamı barıştır. Barış adına çıkan bir hareket nasıl olur da katliamlarla, kültürleri kırımdan geçirerek kendini yaşamsallaştırmaya çalışır. Neyse bunu bu gün bile yaşamaktayız. Ancak dediğim gibi Kürt halkı gerçekten özlü bir şekilde Müslömanlığını yaşadığı için mesele din olduğunda birçok şeyi gözden çıkarabiliyor. Dini her şeyin üzerinde görebiliyor. Aslında gerçek Müslömanlığın, yani dinin anlaşılması gerekir. Kuran-ı kerim bile “kendi özgürlüğü için savaşmayanların Müslömanlığı tam değildir” demektedir. Ama biz bu güne kadar kuranı hep Arapların malı olarak bildiğimiz için anlamak için, bilgilenmek için bir çaba sahibi olmadık. Körü körüne, müridane bir şekilde bağlandık. Bu da bizim kullanılmamızı ve var olan tahakkömcü sistemlerin hizmetine girmeyi beraberinde getirmiştir. Şimdi tekrar Şêx Seiid isyanına gelecek olursak. Temelinde din olgusu yatan bu isyan belli yönleriyle ulusallığı barındırmaktadır. Şimdi çıkışı her ne kadar hala da bir çok spekülasyon barındırıyorsa da dış güçlerin kışkırtması sonucu ve açığa çıkan bir harekettir. Çıkış koşullarını göz önünde bulundurduğumuzda Osmanlı parçalanmış, osmanlıya bağlı birçok yer bağımsızlığını ilan etmiş, Sovyet Rusya kendini ilan etmiş ve Türkiye de de bir hareketlenme kendisini göstermektedir. Atatürk’ün çıkışını hesaplamayan dış güçler şu an ki Türkiye’yi de kendi tahakkömlerine almak ve parçalamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Atatürk ile belli düzeyde bir birliktelik sağlanmış olsa da yer yer dış güçlerin etkisiyle başkaldırılar yaşanmaktadır. Bundan kay-

naklı Atatürk Kürtleri elinde tutmak için kurucu meclise Kürtleri de almış ve muhtariyet sözünü vermiştir. Ancak bu sözünde durmayan -sebepleri ne olursa olsun- Türk devletine karşı birçok küçük çapta isyanlar başlamıştır. Tam da bu süreçte gelişen Şêx Seiîd isyanı için önderlik komplo olarak nitelemektedir. Nedeni ise isyan öncesinde önemli düzeyde bir rolü olmayan Şêx Sait iki arkadaşı öldürüldükten sonra yalnız kalması, hiçbir şekilde askeri deneyimi olmaması ve hazırlıksız yakalanması yatmaktadır. Provokasyon niteliğinde gelişen ve iki askerin öldürülmesiyle başlayan olaylar bir süre sonra kendiliğinden bir hareket halini almıştır. İşte öncülük Şêx Seiîd’de olmasından kaynaklı daha çok dini yönü ön plana çıkmıştır ve o şekilde günümüze kadar yansıtılmıştır. Ancak bu isyanın temelinde Kürt sorunu yatmaktadır.

Kürtlere gereken düzeyde haklarının tanınmaması olayı yatmaktadır. Tabi dediğim gibi yine bu olayın içinde İngilizlerin, dış güçlerin parmağı vardır. Önce destekleyeceklerini belirtmelerine rağmen sonrasında yalnız bırakılmışlardır. Bilmiyorum belki dağınık oldu. Benim şimdilik belirtebileceklerim bunlar. Daha sonra eğer bu konuda bulursam materyal sana gönderirim. Dediğin gibi daha açıcı olabilir.

“Bizde Şehitlik Çizgisinde Yaşamla Ölüml Birleşmiştir.”

Rêber APO

YAZILAR

Sonsuz Kanatlarında

Cesaret edip, düşünce sınırlarımı zorlayarak ben de bir yorum türettiyorum. Kendimi bu fotoğraf karesinde, sonsuzluğa evrilten bu anda sınırsızlığın kanatlarına bırakıyorum. Tüm sıradanlıklarımın sınırlarıyla derin bir nefes alıp, coşkunluğunu tatmak istiyorum andaki güzelliğin. Güzelliğine erişip, çocukluğumun en berrak yanıyla buluşmasını sağlamak için, tebessümünü eklerim sözlerimin en başına. Kelime dağarcığımı genişletiyorum. Söylenmiş olandan öte, hiç denenmemiş, henüz bakir kelimelere sarılmaktır içimden geçen. Kimisi beyhude diyecek, çok önceden dilden süzülüp yatağını bulmuştu belki de. Her şeye rağmen benim cesaret edemeyip günahkâr dilimde can bulmamış olana başvurmak ve sese dönüştürmektir amacım. Cüretimi aşıyorsam, çocuk duygularıma bağışlayın. Her zaman çocuk olunmaz ne de olsa! Hele hele çocuk duygularını beslemek, ilk günkü saflığında korumak ve yaşamın en vazgeçilmez anlarına sigdırmak kolay değildi.

Zerdeşt TOLHILDAN

Deniz'e

Soğuk okşayıcı dokunuşlarına maruz kaldığımız, ıslak ve çamurlu bir günün ardından, bir ayrılık haberi daha yankılandı dağlarda. Mevsimlerden sonbahar, aylardan kasım. Bilmem ki bu mevsime ayrılığı reva gören kim? Neden hep payına düşen ağlamak olur bu ayın? Soranı çok bu sorunun... Cevabına ulaşan ise hala belirsiz... Bir belirsizliğin soğuk ve ıslak bakışlarıyla döşenmiş gibi...

Günlerdir yağıyor yağmur. Yorulmadan, bir an olsun duraksamadan, yüreğinde nice biriktirdiği öfkesini, belki de özlemlerini dökercesine... Ya çakan şimşekleri neye yormalı? Bir isyanın acı çılgılığı mı yoksa... Başka bir ihtimal yoktu. Böylesine korkutucu ve öfke dolu olması bundandı. Bundandı, dolunaylı bir zaman diliminden geçmemize rağmen, yeryüzünün zifiri karanlıklara mahkûm olması boşuna değil. Bir de hırçın, deli taylar gibi koşturan rüzgâr var. Dalında kalmış, yağın yağmurun tüm şiddetine rağmen düşmeyip, direniş içinde olan her bir yaprağı döken rüzgâr. Çoğu henüz sararmamış, düşecek zamanı gelmemiş yaprağın katili rüzgâr. Bu gece düşmanımdır rüzgâr. Kim ne derse desin, yağmura karıştı gözyaşı... Mevsimlerden sonbahar, aylardan kasım. ıslak, çamurlu ve şimşek çakmalarıyla dolu... Günler öyle yorgundu ki, gece ile gündüz bir birine karışmış gibi. Bugün bir başka karanlık... Bu gece bir başka ıslak... Akşamdı, akşam gece vaktine evriliyordu. Zamanın bu kaos aralığında, yakaladı

gölüşlerimizi şiddetli bir fırtına. Sarsıntısıyla irkildi bedenlerimiz. Yüreklerimizde, şimşek çarpmışçasına yangın yeri...

Henüz dün açmıştım albümü, bir bir dokunmuştum bakışlarına her bir resmin. Bir süredir yüzüne bakamadığım, çantamın bir yerinde saklı tuttuğum, nice anımın saklı olduğu albümün. Nedendir bilmem, şiddetle yağın yağmur ve çakan şimşek sesleri yöneltmişti beni. Dokunurken hafiften titreyen ellerime hâkim olamamış, bir eylemin saldırı grubundaymış gibi, tüm cesaretimi toparlayarak dalmıştım anı denizine. Neleri göreceğimi bilsem de, bir korkunun soğuk ürpertisiydi bedenimde dolağan. Bilirim; sevginin, özlemin ve umudun bakışlarıdır karşıma çıkacak olan. Ama yağın yağmurun toprağı ıslatması gibi, her bir resminle yüzleştiğimde ıslandı gözlerim, ürperdi tenim, diken diken oldu tüylerim. Bir özlemin ağır baskısıydı belki de. Ya da... Bilmiyorum işte! Hüzünlenmiş, hüznüm dışı akmıştı.

Şimdi mevsimlerden sonbahar, aylardan Kasım. Günlerdense ıslak, çamurlu, rüzgârlı ve şimşek çakmalarıyla dolu bir gün... Takvimler dolunaylı bir zaman dilimi diyor ama zifiridir yer ve gök. Zamanın kaos aralığında geldi haberin. Ağır yaralı kurtulduğun eylemden, günler sonrasında ölümsüzler kervanına karışmışsın. Tutamadım gözyaşlarımı. Gözlerim engel olamadı yüreğime dayanmış duygu seline. Bilirsin, gözlerim asidir, söz geçiremedim. Usul usul indi, gözlerimden süzöldükçe gözyaşı taneleri, yüreğimin derinliklerine sessizce aktı gülüşün. Dayanılmaz bir acıyla, dışarda, yağın yağmurun altında buldum kendimi. Gözyaşıyla ıslandı bakışlarım. Yağmurla ıslandı bedenim. Yağmura karıştı gözyaşı, gözyaşıyla ıslandı yağın yağmur.

Ne olur affet! Bilirim, istemezsin hiçbir yoldaşının gözlerinden yaşlar akmasını. Hep yürekte gülmelerle karşılanmak istersin. Bilge İnsan çok önceleri demişti; *'Ağlamak kölelikten, gülmek ise özgürlükten gelir'* diye. Çaresizliğimin somut belirtisidir. Ne olur affet! Bu mevsim daha en başında ayrık durdu. Dolunaylı bir zaman dilimi ama gece karanlık, her yer zifiri. Buna rağmen yağın yağmurun altında, ayaklarım altında inleyen çamura bata çıka, çakan şimşeklerin aydınlattığı yolda yürüyorum. Yangın yeri olmuş yüreğimi serinletirim diye. Ya da...

Mevsimlerden sonbahar, aylardan kasım. Yakın bir zaman diliminde beyaza bürünecek buralar. Soğuk ve beyaz, ıslak ve beyaz, fırtına ve beyaz... Belki de güneş ve beyaz. Yüreğim yangın yeri olsa da şimdiden üşüyor bedenim. Soğuk ürpertiler sarmış tenimi. Nöbete tutulmuş bir hasta gibi, tir tir titremekte ellerim. Ama mevsimlerden sonbahar ve kasımın henüz başıydı. Bu anın gizemine ulaşmalıydım, yoksa sonrası bir

lanetin yakın takibi olacaktı. Anda kendimi bulmalıyım. Islanan saçlarım, elbiselerim, tenim, gözlerim... Bir şeylerin benliğime yansıyan soğuk anımsamaları olarak iz bırakmamalıydı. Bundan belki de; ıslak, çamurlu, rüzgârlı ve şimşek çakmalarıyla dolu bu zaman dilimine inat, dolunaya dönüyorum yüzümü. Yineliyorum sözümü, tazeliyorum gülüşümü. Islak olan bakışlarımı, yağın yağmurun dokunuşuyla kutsuyorum.

Mevsimlerden sonbahar, aylardan kasım. Gecede şimşek çakmaları, yağmur, rüzgâr ve çamur... Islak kalmasın diye bakışlarım, bu günümü not ediyorum anı defterime. Senli gülüşlerimi, özlemlerimi ve hayallerimi kutsuyor ve amaçlarımı büyütüyorum. Oluşturulacak özgür gülüşlü yarınlar için, gülüşünü başucuma alıp, yürümeye devam diyorum. Yolda yolcu olmanın hafif gururuyla biraz daha sıkı sarılıyorum çıkarsız ve yürekten gülüşüne. Ne de olsa, bin yıllardır ezilmiş bir halkı özgür yarınlara ulaştırma sözümüz var. Bu mücadelede *bir an olsun tereddüt etmeden, gözlerini kırpmadan toprağa baş koyanlara sözümüz var. Özgür yaşam mücadelesinde her an kendisini yenileyen, kendisini yeniledikçe kendi beninin farkına varan ve kendisiyle yeni benler oluşturan dağlı çocuklara sözümüz var. Sözümüz var Önder Apo'ya, bu mücadelenin yaratıcısı ve bir halkın dirilticisi Bilge İnsana.*

Sözüm var sana. Umutlarına, hayallerine, özlemlerine, sevdana... İşte bunun için, gülüşünü işliyorum bakışlarıma. Ki unutulmasın ve zamanın bu kaos aralığında kaybolmasın diye...

Şehit Demhat Peyas (Deniz GEM) arkadaşın anısına...

Utangaç Yüreğimin Dile Dökemediği

Bir uzun halaya tutuşmuş gibi gökteki yıldızlar. Gecenin rengine bir sebep ararken, saklı özlemlerin yorgun bakışlarıyla karşılaşırım. Vurgun yemiş gibi bir yalnızlığın tam ortasında hissederim o an. Ne hafiften dokunuşlarla tenimi yoklayan rüzgâr ne de sürgün bir vakitten çıkmış gibi yükselen ayın gümüşü bakışları kapatabiliyor gecenin yürekte açtığı duygu yoğunluğunu. Şıngıranmış gibiyim. Soğuk bir ürperti yayılır damarlarımdan. Kalbimi, beynimi ve tüm vücudumu dolaşır kanla karışık ürperti.

Yükselen ayın bakışlarında bir bir kaybolur yıldızlar. Birbirine karışır nefesleri. Dokunuşları yüreğimi yakar.

Sabaha çok var daha. Ama uyku girmek bilmiyor gözlerime. Gözlerimi her kapattığımda aynı gökyüzü gelir durur karşımda. Uyumam gerek ama uykusuzluk bir karabasan gibi çökmüş üzerime. Sebep aramıyorum. Çünkü sebebinin ne olduğunu biliyorum. En azından bildiğimi sanıyorum. Uykusuz kaldığım birçok gece olmuştu. Ama böylesi duygu yoğunluğu eşliğinde ikinci oluyor. Yüksekçe bir kayanın üzerine oturmuş, aşağıda akan derenin sesi, gökyüzünde ay ve yıldızların gecedeki dansına şahitlik ediyorum. Ağır nisan gecelerinden birindeyim. Yağmur yağsın isterdim. Yağsın ki ıslatsın baştan aşağıya beni. Belki o zaman dolmuş gözlerim fark edilmez.

Zaman ilerledikçe boğazım kuruyor. Yutkunmakta zorlanıyorum. Titrek dudaklarımın kuruyup çatladığını hissediyorum. Akan derenin yüzeyine vuran ayın yansımada soluk benzimi görüyorum. Dere aksa da, solgun bakışlarıyla ay aynı yerde.

Gece ağır. Duygular yorgun. Bakışlar solgun. Sözler sürgün... Oysa ki gecenin rengi hep karanlık değildi. Aşka geldiği zamanlar olmuştu. Hiç deniz görmedim. Ama uzak gecelerde, yıldızlarla donanmış gökyüzünü denize benzetmişimdir. Deniz balıksız olmaz ya, gökyüzü denizinin balıkları da yıldızlardı bana göre.

Hatırlıyorum da, çocukluğumda gördüğüm tek bir rüya vardı. Baharla birlikte, kavurucu sıcakların da başlamasıyla insanlar çoğu tek katlı, olabildiğine mütevazı evlerin damında uyurdu. Bizim sokakta da bir iki ev dışında diğer tüm evler tek katlıydı. Akşama doğru, yavaş yavaş güneşin etkisini yitirdiği saatlerde dam yatakları serilmeye başlanırdı. Kimi akşam yemeğini de orada yerd. Kimisi de içerideki bunaltıcı sıcakın ve tül perdenin etki edemediği sivrisineklerin etkisiyle televizyonunu da yukarıda kurmuştu. Gecede sesler birbirine karışırdı. Damdan dama koşuşturan çocuklar, sohbet eden anne babalar, bazen kaçamak buluşmalar ve en çok da gökyüzü fantezileri... Bazen düşenler, düşerken bir yerlerini kıranlar, geceyi ve uykuları bir bıçak gibi bölen çocuk ağlamaları... En çok bu zamanlarda rüyalar görürdük.

Bizler çocuktuk, hayal dünyamız sınırsızdı. Olmasını istediğimiz o kadar çok şey vardı ki, bazen düşünceler yetersiz kalırdı. Günün ve akşamın tüm yorgunluğunu uzanıp, her iki elimi başım altında birleştirdiğimde ve yıldızlar içinde kaybolduğumda unutturdum. O andan itibaren her şey gözler, yürek ve düşünce arasında gelişirdi.

Dakikalarca gökyüzüne bakardım. Bu kadar büyük olma nedenini sorardım. Milyonlarca, trilyonlarca yıldız nasıl öyle asılı duruyor? Neden üzerimize düşmüyorlar? Yıldızların kayıp, gecede kaybolduğunu görüyordum ama bunlar nereye ve nasıl düşüyordu? Buna kim sebep oluyordu? Sorular çoğalır, çoğalan soruların eşliğinde kendiliğinden uykuya daldım. Yıldızlarla uyur, yıldızlı rüyalar görürdüm. Gökyüzünde, yıldızların arasında uçuyordum. Bir denizde yüzer gibi, yüzüyordum. Gecenin rengi hep karanlık değildi. Ama karabulutlarla örülü geceler de az değildi. Göz gözü görmediği zamanlardır. Bu zamanlarda hep boşluktaymış gibi hisseder insan. Büyük adımlar atamaz, her an düşecekmişsin gibi yürürsün. Gözlerini fal taşı gibi açarsın ama burnunun ucunu bile göremezsin. Ellerinle yoklar, öyle ilerlersin.

Şimdi ikisinin arasında bir yerdeyim. Mevsim bahar, aylardan nisan... Gökyüzünde yıldızlar, usul usul yükselen ay. Ensemde dolanan serin bir rüzgâr sesi karışıyor akan derenin coşkuluğuna. Yüreğimde birikmiş özlemlerim. Dil tutuklu kalmış. Tüm asiliğine karşın, gözlerim yaşlarını zincirlemiş. Soluk alış verişlerim kalbimin ritimleriyle orantısız. Bazen nefessiz kalacaktım gibi.

Cevap olamadığım sorular var. Her seferinde kaçamak

Bu halimi görenler sebebini soruyor. Sorularına cevap olamıyorum. Böylesi bir gecede yoldaşımın vedalaşmadan, usul usul yanı başımdan sonsuza doğru yürüdüğününasıl diyebilirim ki?

Bahar mevsiminin Nisan ayıydı. Gökyüzü soluk kesici güzellikte, bize gülümsüyordu. Akşama doğru, güneşin hoşça kal demeye başladığı bir aralıkta yürüyüşe geçmiştik. Terlemiş saçlarımız arasında dolanan ve tüm vücudumuzu serinleten bir rüzgâr eşlik ediyordu adımlarımıza. Güneşin etkisini yitirmesiyle, zirvelerden inen soğuk dokunuşlar adımlarımızı daha da hızlandırıyordu.

Zaman geceye evrilmişti artık. Yıldızlar yoldaşlık ediyordu. Gecenin rengi her zaman karanlık değildir. Hele hele gerillanın yürüyüşüne şahitlik eden geceler aşka gelmiş gibi. Rüzgâr, yıldızlar, ucu bucağı olmayan gökyüzü, sıra sıra dizilmiş dağların karartıları. Gökyüzü denizi andırıyor. Yıldızlarda bu denizdeki balıklar gibi. Geceye anlam katıyorlar.

Bir An...

İçten bir gülüşün dokunuşuyla ezgisine ulaştım gecenin. Henüz açmış bir kardelenin sabrıyla dolunayın suretini işliyorum tebes-sümüne. Mevsimlerden kış, soğuk, don tutmuş her yer. Şimdi içi-me işlenen ise yaz mevsiminden bir kesit. Yalancı bir sıcak değil. Kapalı, örtük, başka bir yüz ardına sığınmış bakış hiç değil. Yanık bir kaval sesiyle çıldırasıya bedenimin her bir hücresini döndüren bir zaman dilimi...

Bir filim düşünün. Gecede giderek çoğalan gülmeler eşliğinde, geceye sevda tadında kokular işleten bir filim. Özü, doğrusu olan bir film... Sizi anlatan, sizinle birçok yüreğin yalnızlığını gideren bir film... Uzak mesafelerin bu kadar yakın olabileceğine inana-mayacağınız bir filim... Neresinden tutsam 'beni anlatıyor' dedir-ten ve öylesine bir duygu yoğunluğuna iten bir filim... Gözyaşının olmadığı ama olabildiğine yürek sızlatan, ayrılığın olmadığı ama hasretliklerin yoğun olduğu, yalnızlığın olmadığı ama kavuşmanın gerçekleşmediği bir film...

Anlamın ruhuna ulaşmanın en güzel hali belki de. Ya da nicedir üzeri tozlanmış bir yaranın tekrardan depreşmesi. Ne dersem diye-yim, hakkını veremeyeceğim bir duygu seli. Yüreğin var olan te-laşlardan arınması, sesin tüm titremelerinden sıyrılıp, ışığın gün doğumunu beklemeden düşlere doğması gibi bir his.

Kimisi kendi yaratımı bir hayal diyebilir, kimisi özlemini çek-tiği bir rüya ya da hasretine alışılmamış bir ayrılığın ağır acısı... Belki hepsi belki hiçbirisi... Uyku ile uyumama arası bir şey. Derin bir dalgınlık belki de. Ya da ölüm ile yaşam arası ince çizgideki kaygısız gezinti.

Yuvası henüz bozulmuş bir kuşun ötebilecek bir dal araması gibi bir şey değil bu. Ne dert ne yenikliğin ince sızısı... Toz toprak içindeki iki gözün yorgun bakışları altında ezilen bir geçmiş hiç değil. Çocuk heyecanıyla çocuk adımlarla arşınlanan toprak kokulu yollarda avazı çıktığınca, rüzgâra karşı haykırmanın verdiği coş-kunluk gibi bir şey...

Bir şey! Her şeye rağmen tanımlaması yetersiz kalan, anlatıl-mak istedikçe bir şekilde anlamından uzaklaşan bir şey! Yaşanı-lması gereken, yaşanıldıkça anlaşılır kılınacak bir şey! Öyle bir şey ki; güldüren, güldükçe yağmurlara gerek kalmadan yüreği ıslatan, ıslandıkça insanı biraz daha kendisiyle buluşturan bir şey... Ne

yapılırsa yapılsın o şeyin yerine herhangi bir kavramın getirilemeyeceği bir şey...

Tarihin derinliklerinden kopup gelen, aslında bu günde yaşayan ve yarın da yaşayacak olan bir duygulanma hali. Biriken enerjinin henüz ilk patlamasında yaşanan yoğunluk gibi, ilk canlının sudan çıkıp toprakla buluşması gibi, ilk insanımsı canlının ağaçtan inip iki ayakları üzerinde durması gibi, insanların toplumsallaşma gibi bir gerçekliğin güzelliğine ulaşması gibi... Bir duygulanma hali. Oluşturucu ve geliştirici doğaya benzerliğiyle kadına duyulan saygınlık gibi, insanların avcı-toplayıcı gerçeklikten sonra tarım devrimini gerçekleştirmesi gibi, Altın Hilal’de buğdaydan ilk NAN’ın yapılması gibi...

Güçlü ve kurnaz erkeğin, şaman ve yaşlı adamla bir olup kadının değerlerine el uzattığı o lanetli âna benzemeyen, toplumsal değerlerin Sümer ziguratlarında, kadın şahsında ayaklar altına alındığı o zamanlarla örtüşmeyen, köleliğin çıktığı, devamında geliştiği, yaygınlaşıp derinleştiği ve gönüllülüğe ulaştığı o ruh halinden olabildiğine uzak bir duygu yoğunluğu...

Uzattıkça uzatılabilecek olan ama en iyisi tadında bırakmak ve olduğu gibi yürekte yaşamsal kılmak diye dedirten bir gerçeklik. O gerçeklik ki parmakları bilinçsiz bir şekilde kaleme götüren, kalem deftere ulaştığında lal olup sözcüklerin nefessiz kaldığı bir gerçeklik...

Şimdi gece dolunaylı bir zaman diliminden geçiyor. Karşıkı tepeler karla örtülmüş, beyaza bürünmüş halde. Havada donduran, insanı soluksuz bırakan bir rüzgâr var. Ama her şeye rağmen sevda tadında bir duygunun gelip soframıza konduğu, yüreği ve bakışları coşkunluğa boğan, gözlerde tebessümler çoğaltan bir sevinç halidir yaşanan. Sıcak, içten, ayrılığın her türden soğuk suretinin yırtılıp atıldığı, doyumsuz bir özlemin umutla kutsanıp, amaçlarda süreklileştiği bir serüvendir yaşanan.

Bir an! Koskoca bir ömre, yaşamın belirsiz bir zaman dilimine sığdırılmış bir an... Hakkı verilmesi gereken, bu temelde mücadele gerektiren bir an... Ne geçmişten ne de gelecekte kopuk ele alınamayacak, her ikisinin kendisini olabildiğine özgürce ifade edebileceği bir an... İnsanı insan olmaktan çıkaran sistemin tüm belleksizleştirme geleceksizleştirme girişimlerini boşa çıkaracak, bu temelde özgürlüğe yürüyüş kararının tekrardan ve daha kararlıca yinelenildiği bir an...

Anıya Bağlılık

Bir tarih düşünün zifiri karanlıklara gömülmüş olan, bir toprak düşünün tarihi gerçeklerinden uzaklaştırılmış olan, bir halk düşünün direnişin en basit emarelerinin bile köreltilmiş, karanlıklarda yaşamayı bir kader olarak benimsemiş olan. İster uğursuzluk deyin, ister kara büyü, ister talihsizlik... Ne derseniz deyin ama özünde olmayan, gerçekliğinden tamamıyla uzak bir yaşayışın yaşatılmak istenildiği bir tablodur karşınızda olan. Sonradan, en ucuz boyaların kullanıldığı, kırık fırçayla çizilen bir tablo. Bu uğursuzluk zeminin ortadan kaldırılması kolay olmayacaktı. Baş aşağı giden tarihi, özgürlükle buluşturmak, çirkinliklere bulanmış coğrafyaya gerçek rengini vermek, nefessiz bırakılmış halkı ölümcül ularından kurtarmak mücadele ruhu gerektirirdi. Mücadele de bedel isterdi. Bedel ödemeye hazırsa amaç edinen, başarıya ulaşmasının önünde hiçbir şey engel olamaz.

Kürt halkının varlığı-yokluğu tartışma konusu olmuş, birçok tarihsel değeri elinden alınmış ve her şeyden soyutlanıp, tamamıyla yalnızlaştırılmıştı. Buna dur diyebilecek, cesaret ve fedakârlık örneği olabilecek bir hareket çıkacaktı ortaya adı PKK olan. Köreltilmiş bakışların aydınlık sureti, karanlık sulardan gün yüzüne çıkışın söz ve pratik birlikteliği idi. Derin sessizliklere çılgın olan, toprağı baharın renkleriyle buluşturan, tarihi yakışan yere oturtan yüreklerin ortak birlikteliği idi. Adı özgürlük olunca, verilen mücadele daha da anlam buluyordu genç ve asi yüreklerde.

Bedenler yok olup giderken, nesilden nesile dolaşıp yaşayacak olan direniş ruhudur. Bu ruhun dirilişi, bu diriliş çerçevesinde mücadeleye girişmek ve mücadelenin yakıcı gerçekliğinin farklılığında her şeye hazır olmak fedai kişilikler ister. Halk kahramanları adlarını tarih sayfalarına altın harflerle naksettilerse; bu tamamen farkındalık, inanç, bağlılık ve gerçek pratiğin sahibi olmalarından kaynaklıdır. Temel ayakları eksikse bir mücadelenin, ağır aksak sürmesine hatta bitmesine neden olacaktır. Mücadele gerçekliğini belirleyen ideolojilerin, yaşam ölçülerinin yarınlara ulaşması ancak mücadelenin doğru eylemlerle taçlandırılmasıyla mümkündür. Bağlılık ve samimiyet, yüreklerde yanan özgür yaşam tutkusunu insan bedeninin her bir hücre-sine derinlemesine işlerken, milyonları kendisiyle harekete geçirme gücüne sahiptir.

Önder APO *“Bir fikir ne kadar doğru olursa olsun, eğer mensupları tarafından gerektiğinde hayatını verecek kadar bir fedakârlığı yaratmamışsa, o fikir sönmeye mahkûm olur.”* diyerek aslında müca-

dele gerçekliğinin, özellikle de özgür yaşam mücadelesinin yakıcılığını net olarak bize sunmaktadır. Özgürlük hareketi bir mum gibi sönmekten öte, bu günlere kadar varlığını sürdürmüştür, varlığıyla yeni yaşayışlar yaratmıştır. Bunun temelinde de hareket olarak hiçbir kaygıya girmeden, cesaret ve fedakârlık abidesi olan kahraman şehitlerimizin sayesinde olmuştur. PKK hareketi şehitler partisidir. Şehitlerin yarattığı değerler üzerinden yeni güne uzanırken, bu çerçevede yaşamı büyüten ve özgür yaşamın yaratılmasında öncü rolü oynayan bir harekettir. Tüm yetmez, olumsuz, zayıf yönlerin asılıp, parça parça edilmiş halk gerçekliğini bir olma düzeyine getiren ve direniş kültürünün uyanışını sağlayan, kahramanca şehadete giden yoldaşların emek ve fedakârlıkları sonucudur. Onlar dünü bugünle birleştirip yarına köprü olma rolünü üstlenip, bu görevlerini en başarılı şekilde yerine getirenlerdir.

Sadece PKK tarihine değil, Kürt halkının, tüm Ortadoğu halklarının tarihine damgasını vuran kahramanlıklar, direnen halkların haklı mücadelesini başarıya ulaştırmada büyük bir rol oynamıştır.

Bahar, mart, direniş, uyanış ve ateş...

Ateşin alevlerinde yükselen özgür yaşam özelemleriyle bedenlerini güneşin gülen gözlerinde arındıranlardı onlar.

Gökyüzüne doğru yükselen alevlerin maviliğinde umutlarını, gülüşlerini, sevinçlerini büyütüp, dağ doruklarından esen rüzgârın dokuşunda sonsuzlaştıranlardı onlar.

Martın yakıcılığında, sonsuzluğun sırrına erişmiş halde sorumluluklarını başarıyla yerine getirenlerdi onlar.

Bazen yanan Newroz ateşini bedenlerinde tutuşturup, bazen de aydınlık yarınları karanlıklara çevirmek isteyen kurşunlara, göğüslerini siper etmişlerdir.

Bir iradenin, soğuk, ürpertici ve karanlık duvarlar arasına tutsak alınacağını sananlar, üç kibrit çöpünün isyana döndüğünü ve bu ruhun nasıl milyon yüreğe yerleştiğini hiçbir zaman anlayamayacaklardı. Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'ın isyan çılgılığının zindanlardan dağların zirvelerinde yankılandığını dost, düşman herkes gördü.

Bir efsane yazıldı Botan dağlarında, ismi Egîd olan. Korkmaz bir yürek, tüm Mahsumluğuyla bedenini kalkan ediyordu her türden köhnemiş yaşayışlara.

Amed surları ateşten gelinlik giymiş bir kadının gülüşüne şahitlik ediyordu. Bir geleneğin devamını getiriyordu Zekiye ALKAN.

Ve en güzel Newroz ateşini bedeniyle yakıyordu Rahşan.

Gölüyordu iki yürek, gülüşleriyle ve bedenlerinde yaktıkları ateşle aydınlatıyorlardı Avrupa'nın karanlık sokaklarını. El ele tutuştular, bir zılgıt göğse yükseliyordu Bêrîvan'ın dilinden, ardı sıra özgür yaşamın sırrına erişmenin mutluluğuyla bir slogan savuruyordu gökyüzüne doğru Ronahî.

Genç yürekli bir kız eylemiyle 8 Marttan 21 Marta bir köprü kuruyordu. Yüceleşiyordu yüreklerde, yüceleştikçe Semalarında kanatlanıyordu özgür vatanın.

Ve bir özgürlük savaşçısı daha yükseliyordu göğse doğru ismi Fikri olan.

Mart ayı, özgür yaşama en çok susamış olan Kürt halkı için çok derin bir anlama sahiptir. Kürt halkı özgür yaşam arayışında, en çok bu ayda kızlarını ve oğullarını toprağa verdi. Tarihin doğru okunması ve günümüz koşullarının yaratılmasında kahramanca gelişen eylemlerin rolünün ve özünün çok iyi anlaşılması ve bu çerçevede bir pratiğin sahibi olunması mücadelemizi daha da anlamlı kılacaktır.

Görkemli tarihi yürüyüşe karar verenler, ciddi sorumluluklarının bilincinde olup, anlamın özünü kendi benlerinde yaratmış kişiliklerdir. Bir zincirin halkaları gibi birbirine bağlanmış, sınıksız kenetlenmiş, sökülmesi imkânsız gerçek ve özgür yaşam yumağı halini almışlardır. Büyük değer yargılarının kayıplarına büyük üzülmeler olur. Bu değerlere bağlılık zincirini koparmak yerine bu zincire halka olma kararlılığı ve bağlılığında olanlar omuzlarına yüklenen yükün altından başarıyla kalkabilirler.

Anıya gerektiği biçimde karşılık vermek; şehit gerçekliğini yaşam gerçeğimiz olarak görüp, bu gerçekliği yaşamımızın her anında pratikleştirip, kendimizi bu gerçeklik çerçevesinde dönüştürmekten geçer.

Gerekenlerin tam olarak yerine getirilmesi için şehidin komutanlığını görebilmek ve yaşam anlayışını temsiliyet düzeyine getirmemiz gerekir. Anıyı yaşatmak, cevap olabilmek ancak; şehidin tutkusunu, sevincini, acısını, mutluluklarını, hüznünü, hayallerini, özlemlerini ve yaşatma gücünü en iyi şekilde anlamlandırmak ve bu anlam temelinde doğru pratiğin sahibi olmaktan geçer. Bu anlamıyla onların ardılları olan bizlerin bu yaşayışları aktarmada köprü görevini üstlenip her türden yetmez yaşayış kırıntılarına müdahale gücünde olması gerekir.

Önder APO'nun "*amacınız güneş kadar net ise yöntemini bulursunuz*" belirlemesi geliştirilecek mücadelede ele alınacak yol ve yöntemler noktasında bize açık perspektif sunmaktadır. Kahramanca şe-

hadete giden yoldaşlarımızın yarattığı değerleri en onurlu bir şekilde göğüsleyip, bunları özgür yarınlara taşıma cesaret ve sorumluluğunu göstermek şimdi bizlerin, özgür yaşam savaşçılarının görevidir. Tüm mücadele alanlarında mücadelenin büyütülmesi ve mutlak zaferin elde edilmesi için boynumuzda bir kolye gibi asılı duran borcumuzu ödeme şansı şimdi eskisinden çok daha yakın. Yeter ki edindiğimiz amaçlarımıza aşk tadında bağlanma cesareti gösterelim. Ve yaratılmış onca değere ihanet etmeyelim.

Ağustosta Islanmak

Sıcak, bunaltıcı, yorgun ve yoran bir günün ardından çoğaldı rüzgârlar. Güneşin en tepede olduğu vakitte, gökyüzünde dolanan parçalı, süt beyazı bulutlar haberini verir gibiydi olacakların. Ama böylesini tahmin etmemiştir kimse.

Hava saldırısı anonsuyla dışarıya çıktık. Çok geçmeden uçakların sesi yankılandı akşamın henüz geceye evirildiği bir vakitte. Apar topar arkadaşlarla sığınaklara doğru ilerlerken yeryüzünü aydınlatan ışıklar yanıp sönüyordu. O an sadece gelen uçakların yükünü boşalttığını düşünüyorduk.

Bir süre sonra bu ışık sıklaşmaya başladı. Işık var ama ses yok. O an bir uğultu kapladı vadiyi. Yüksek tepelerin ardından kendini bırakan bir uğultu! Bu uçak olamazdı. Ama gittikçe bize yaklaşıyordu. Işıklar da yanıp sönmeye devam ediyordu. O an Şoreş'in; 'heval bu şimşektir' demesiyle, bakışlarımızı ışığın çıktığı tarafa yönelttik.

Ve uğultu yalayıp geçmişti bizi. Hızla esen, bir yerlere yetişmek istercesine ya da birileri peşindeymiş gibi aceleyle vurup geçti bedenlerimizi. Derin bir nefes aldık ama arkası daha gelmemişti. Gelen rüzgâr ıslak toprak kokusunu da beraberinde getirmişti. Bu demekti ki bir yerlerde yağmur yağmış ve kısa bir süre sonra bura ya da yetişecekti. Bir an arkadaşlarla göz göze geldik. Her birimiz aynı şeyi düşünür gibi hafif bir tebessüm fırlattık. Kendini tutamayan Harûn: "Ma her gün yaşamıyoruz! Bırakın ne oluyorsa olsun".

O an her birimizi bir gülme tuttu. Bu gülme aynı zamanda onaylamaktı da. Bu atmosferde gelen uçakları unutmuş sadece var olan bu atmosferin güzelliğine erişme istemi kaplamıştı yüreğimizi.

Şiddetli bir rüzgâr, rüzgârın getirdiği ıslak toprak kokusu ve her otuz saniyede bir çakan şimşekler. 'zaten şimşekler çakarken uçaklar

dolaşamaz' dedi Şoreş. Pozisyonumuzu bozmadan, onaylayan bir baş hareketiyle aslında orali olmadığımızı anlatmıştık.

Şimdi sesler daha yakın ve ışıklar daha aydınlatıcı. Her şimşek çakışında, bir makinenin flaşı patlar gibi aydınlatıyordu yüzleri. Ses gittikçe yaklaşıyor, biraz da korkutuyordu.

Bir an kalkmaya yeltenen Aras'ın elinden tutan Demhat, otur dercesine bir bakış fırlattı. Sessizce oturan Aras 'ne olacaksa olsun, artık gidelim!' dercesine bir of çekti.

Ama daha beklenen gelmemiştii. "Normalde dolunay var. Keşke bu bulutlar kalksaydı da dolunayı izleseydik" dedi Aras. Ama bizim beklediğimiz farklıydı. Ve sonunda bir, iki, üç... Arttı, artıkça bakışlar değişti, gözlerin içi parıldadı. Hafif bir tebessüm kaplamıştı herkesin yüzünü. Aldırış etmeden oturduk yağın yağmurun altında. Bir yandan esen rüzgâr, bir yandan çakan şimşekler. Bir de uçaklar vardı! Hala dolaşıyorlar mıydı acaba? Bunu düşünen yoktu ki!

Daha fazla dayanamadı Aras: "Heval artık gidelim. Şiddetli rüzgârın yanında şiddetli bir yağmur başladı. Bakın demedi demeyin! Sonra şiddetli mide sancılarınız tutarsa ben karışmam." Bu aslında bana atılmış bir laftı. Nitekim mide iltihaplanmasından kaynaklı hafif bir soğukta mide krampları yaşayan bendim. İntişar yerimizin noktadan uzak olması biraz tesellimiz oldu. Noktaya gidinceye kadar istediğimiz kadar ıslanacaktık. Bunun için çok ağır adımlarla, yürüyemiyormuşuz gibi hareket ederek yürümeye başladık.

Bizim kurnazlık yaptığımızı anlayan Aras; "ben gidiyorum. Ne haliniz varsa görün" diyerek, çakan şimşeklerin ışığı altında yalpalaya yalpalaya, bazen yamaçta ıslanan otların kayganlaşmasından kaynaklı düşe kalka karanlıkta kayboldu.

Biz ise hala anın tadına ulaşmaya çalışıyorduk. Mevsimlerden yaz, aylardan ağustos. Yakın bir zaman diliminde ıslak ve rüzgârlı bir mevsime doğru gidiyorduk. Ama en güzeli şimdidi. Ve ağustosun henüz başıydı. Şimdiki anı yakalamak ve bu anda kendini bulmaktı. Islanan saçlarımız, elbiselerimiz, bedenimiz... Hep bir şeylerin sıcak anımsamalarının benliğimizdeki yansımasıydı.

Mevsimlerden yaz, aylardan ağustos. Sıcak, tozlu, yorgun ve yoran bir günün hemen ardından, akşamın geceye evirildiği bir vakitte yakaladı bakışlarımızı şiddetli bir yağmur. Dolunaylıydı gece. Ama bu gece yerini yağmurlara bırakmıştı ay ve yıldızlar. Ve şimdi gecede yağmur ve burnumuzu yoklayan ıslak toprak kokusu.

Her biri arkadaşların yatmaya başladılar bile. Ben ise hala soluyorum vadiyi dolduran toprak kokusunu. Yağmur durmuş, bulutlar parçalanmaya başladı bile. Ay bütün ihtişamıyla şimdi tam karşımda. Aras'ı uyandırsam ne derdi acaba. 'neyse' diyorum, yeni uyudu zaten!

Biraz da ayın dolgun yüzüne yüzümü dönüp seyre dalıyorum. Bu gece, her zamankinden daha ayrıksı! Mevsimlerden yaz, aylardan Ağustos. Gecede şimşek çakmaları, yağmur, rüzgâr ve ıslak toprak kokusu... Şimdi ise dolunayın gölgeler uzatan aydınlığı. Bir dahası olmayacakmış gibi tadını çıkarıyorum bu anın. Islandığım bu ağustos ayının henüz başında, parçalı bulutlar arasından henüz çıkan dolunayın bakışlarında kurutuyorum bedenimi. Mide kramplarım da başladı zaten. Ahı tutmuştu Aras'ın. Aras ise derinlerde bir yerlerde uykuya dalmış halde.

“Aşk Bir Halkı Sevmekse Aşk O Zaman Aşktır”

Suyun akışkanlığında bir türkü serpilir anıların üstüne. Suskun zamana inat, çığlığı yankılanır hatıraların. Bir nehir gibi hırçın, çağlayan gibi delicesine... Hani yüzleşemediklerimiz vardır! Korkularımızı büyüten, kaygılar besleyen, kapanmaya yüz tutmuş yaraları yeniden kanatan... Bir o kadar da unutulmaz, hep yakınımızda bir yerlerde duran, yer yer bize olmasa da bir arkadaşımıza misafir olan. Ayrılık der kimisi adına, kimine ölüm, bir ülkeden bir iç ülkeye göç bazen. Kim ne derse desin, yalnızlığın soğuk suretinin tam karşında olmasıdır.

İç çekmelerle karşılaşır, bazen de uğurlar. Suskunluklar, derinden akan gözyaşları bir de uzadıkça uzayan geceler... Aya nağmeler dökülüp, yıldızlarla yoldaşlık yapılan zamanlardır bunlar. Kimselere söyleyememenin derin acısı sarmıştır yüreği. Bundandır ki; tüm ağıtlar içe akar. Çiçekler zamanında koklayamamak gibi çiçekleri, karlar zamanında dokunamamak gibi karlara, sararan yapraklar zamanında görememek gibi yaprakları, meyveler zamanında tadamamak gibi meyveleri... Bir tek yürümek kalır, sonu bilinmeyen bir yolda durmadan yürümek. Yürürken düşlemek ve her düşlediğinde yine zamanı unutmak...

Her ayrılık erken ayrılık olsa da, ayrılığın, ölümün, bir ülkeden bir iç ülkeye göçün anlamı daha derin olur dağlarda. Sıradanlık yoktur, unutmak ise ihanet. Yer yer düğümlerse de boğazı, anlamının özüne

ulaşma vardır. Vardıkça özüne, görmektir kendini ve değişime tabi tutmaktır yaşanan yetmezlikleri.

Karanlık ve aydınlık arası gidip gelmedir. Bu yüzden dolunay daha çekici olur ve hep en güzel görünendir. Her mevsimde dolunaylı zamanlar güzeldir. İnsanların yaşadığı güzellikleri barındırır en çok. Ve izlerini taşır gülmelerin, yer yer de ağlamaların. Bu yüzden her hikâye kendi içinde saklı tutar gerçekliğini. Sürgünlükler yaşayan, diyardan diyara dolaşan, dilden dile aktarılan hikâyeler. Aşkın, hüznün, ayrılığın, özlemin, gülmelerin, arkadaşılığın hikâyeleri... Gecenin, gündüzün, ayın, yıldızların, dağların, ovaların, derelerin ve uzun yolların hikâyeleri...

Dağlarda yaşam hikâyeleri hep farklı akar ve sonu yoktur hikâyelerin. Hikâye içinde hikâye olur yani. Ahuramazda ve Ehriman'ın sonu gelmeyen savaşı gibi... Hayaller, büyütölen hayallerle yürönen yollar, yükseldikçe yükselen dumanlı dağlar, insan içine hafiften korkular yerleştiren derin vadiler, pusularla örölü patikalar, kutsallığına inanılan toprak, yer-gök, hava-su, ateş-rüzgâr, dolunay ve yıldızlar... Bu yüzdendir, Ehriman'ın mesken edindiğı günah kentlerinden özgür soluklu dağ doruklarına sığınılması.

Bir kadın, doğanın tüm bereketiyle fanileri kutsadığı bir zamanda, usul usul terk eyledi Ehriman'ın günah kentini. Gecede ay ışığı ve rüzgâr vardı. Yıldızlarsa olabildiğince yakın. İzini sürdürdü düşlerinin, O'na eşlik etti henüz yola koyulmuş kırlangıçlar. Genç ömrüne sığdırmak için nice güzelliğı ve gittikçe tükenişine şahitlik ettiğı hikâyesine hayat vermek için arşınladı yolları. Biliyordu, düşlerini yaşamsallaştırdığı derece büyöydü insan. Takılmıştı bir kere özgürlük rüzgârlarının peşine. Bir dahası olmayacaktı bu anın. Tadına varmak için susmakla yetindi sadece. Ama içi yangın yeri ydi. Bıraksa kendini, avazı çıktığınca yüreğinin derinliklerinden haykıracaktı sevincini. Gözleri doldu bile, ha desen dökölür gözlerinde sevinç gözyaşları. Tüm boşluklarını ömrünün, heyecan kaplıyor, gülmeler çoğaltıyor. Rüzgârın esişi, ağaçların hışırtısı, akan derenin sesi, öten kuşlar, türlü türlü hayvan sesi... Ömrü boyunca duyduğı en güzel sesler olsa gerek. Dağ boylarının senfonisi! Dinledikçe dalgınlıkları çoğalıyor ve anda buluyor kendini.

Gülen gözler karşıladı onu. O ise içi içine sığmayan bir nehir gibi. Sadece gülüyor ve susmakla yetiniyordu. Biliyordu, yarın sabah olacak, güneş farklı doğacaktı. Yapay ışıklarla donatılmış günah kenti artık yoktu. Dağlar, rüzgâr ve bir de göğünü kaplayan güneş, ay ve

yıldızlar vardı. Bu gün dün olmadan kutsadı bakışlarını ve Ahuramazda'nın dokunuşuyla arındırdı gülmelerini. Düşleri o kadar çok ki, iki arada bir derede kalmış. Yazsa mı, yazmasa mı? Yine de anlamından uzaklaşmasın diye, çoğunu kendinde saklı bıraktı. Bir de yıldızlara. Ay var ayrıca; özgür soluklu yarınlara dönük hayallerini naklettiği yer...

Dolunayın bakışları hançerlenemezdi ve yollar hiç yorulmazdı. Bıçaklanan insanlıktı sırtından, yorulan da biz. Maskesi düşmüş tüm tanrılara inat yürüdü ve her adımında çoğalttı bir halka duyduğu sevasını. Biliyordu kadın, 'Aşk bir halkı sevmekse aşk o zaman aşktır.'

Hikâyesine yüklüyordu taptaze anılar. Tek yürek olmanın en somut halini yaşadı bir vakit. Mendili kaptığı gibi halay başı oldu kadın. Ritmine şarkının, kendiliğinden gelip gitti ayakları. Şimdi haykırıyordu, avazı çıktığınca, boğazı yırtılırcasına. Zılgıtlar savurdu bir süre sonra. Bağrı yanık tüm anaların yüreğini ferahlatmak istercesine, çocuk gülmeler bu yaralı topraklarda çoğalsın diye. Şarkının notalarına işledi dağların heybeti ve vurulmuş tüm kuşların yarım kalmış hikâyesini sırtladı.

Dolunaylı bir gecede ölümsüzleşti kadın. Bağrına bastı toprak, kucak açtı dağlar, yar eyledi Qendil. Misafiri oldu ayın, yıldızlara yoldaş. Rüzgârlara bıraktı tüm özlemlerini ve gecikmemek için hayallerinin randevusuna, yeniden vurdu yollara. Yollar uslanmaz bir çocuk gibi yine heyecan içinde ve coşkulu. Bu gece ateşler yükseldi göğe doğru. Alevler rüzgârla dansa tutuştu bir vakit. Solgun olsa da ayın sureti, uzakların resmini çiziyordu ağaçların gövdesi. Ne çok severdi halayı. Yoldaşları kadının, halaya tutuşmuşlar. Ateşin dumanını içlerine çekerek, şarkısını dillendiriyorlar kadının.

“Dağlar senden gayrı âşık mı yoktur
Nedir bu telaşın vay deli gönül
Hele düşünde bir evvelen beri
Neler gelmiş geçmiş say deli gönül”

...

Hikâyesini kadının, biriktirdiğim tüm anılarıyla aldım yanı başıma. Bir yolun henüz başındayım. Yoldaş olsun diye yoluma, hasretliklerine sığınıyorum ve gülmesini sürme diye çekiyorum gözlerime.

Ronahî (Songül ŞAHİN) arkadaşın anısına...

Ateşin Adı ‘Özgür Kürt’

Günler geçiyor, günler haftaya, haftalar aylara ve aylar yıllara varıyor. Yıllar bir su damlası misali buharlaşıp geçiyor. İnsanlığın yüreğini sızlatan, beyinleri acı tokmağıyla zonklatan vahşet manzaraları var karşımızda. Ne denilebilir ki; zaman kendi sınırlarında ilerlerken biz baka kalıyoruz gecenin yanık bir vaktinde. Yeni bir yılın henüz başında geldi ölüm, yaktılar binlerce yüreği. Hem de ‘yüreksizce’. Bedenlerini ve yüreklerini sarmış korkuyla katlettiler otuz beş canı. Önlerinde koskoca bir ömür olan gencecik yürekler...

Kahpeliği tutmuşsa cellâdın, dinlemez ki çocuğu yaşlıyı, kadını erkeği. Bir kere ‘Kürt’sen yandın sen. Ölümüne gerekçen daha sen doğarken yazılmış alnına. Sen misin Kürt doğan. Sen Kürt olamazsın zaten. Sen Ya Türksündür ya da Arap. Fars’ta olabilirsin. Ya da hiçbiri! Yani sen yoksundur...

Bu coğrafya çok acılar çekti. Ve hala çekmeye devam ediyor. Buna karşı başkaldıran, dur diyen ve onurlu bir yaşamın sahibi olmak isteyenler ise ya hain, ya eşkiya, ya da terörist oldular. Biz Kürt halkı olarak hepsinden payımızı fazlasıyla aldık. Ama her şeye rağmen durmadık ve durmayacağız. Ta ki özgür bir yaşamın sahibi olana dek, ta ki kendi topraklarımızda özgürce nefes alana dek, ta ki kendi dilimizde kendi rengimizde, kendi kültür ve ahlakımızla çocuklarımızı büyütene dek...

Var olan egemen sistem boş durur mu? Sen kimsin ki devlet hükmüne karşı çıkarsın? Devlete kafa tutarsın, devlet gücünü zorlarsın? Sistem var olan koşulları her an kendi lehine döndürme gayreti içindedir. Bunu başaramadığı an, ya da onun çizgisine gelmediğin zaman devletin ve iktidar olgularının kir pas içindeki yüzleri açığa çıkmaktadır -Nitekim temiz yüzü yoktur devletin, iktidarın-. Ve her tür saldırıyı kendilerine mubah görmektedir.

Önderliğimiz her tür saldırıya, işkence ve tecride karşı müthiş bir direnişin içine girmiş ve var olan tüm kirli oyunları boşa çıkarmıştır. Kürt halkının, PKK hareketinin ve özellikle Önder Apo’nun destansı direnişi onları delirtmekte ve her tür yola başvurmaya itmektedir.

Evet, bundandır onların bu kadar yüreksizce ve köhnemiş bir katliamcı zihniyetle yaklaşması. Bundandır gözü, gönlü kararmış yüreksizlerin bu kadar vahşiyane saldırması. Binlerce insanın sorgusuz sualsiz zindanlara atılması, Çoluk çocuk demeden, sivil gerilla gözetmeden herkesi katliamdan geçirmesi... Kimyasallar kullanması, be-

denleri parçalaması ve önüne gelen herkese, 'Kürdün hakkı' diyen her kesime düşman gözüyle yaklaşması ve 'terörist' görmesi...

Ama her şeye rağmen Kürt halkı ve onun onurlu mücadelesine baş koymuş çocukları her tür baskı, işkence, katliam, inkâr ve imha saldırılarına karşı dün olduğu gibi bu gün de ayakta, başı dik bir şekilde karşı durmakta ve özgür yaşam mücadelesini sürdürmektedir. İçine girilen eylemsellikler yüreklerimizde var olan acıyı daha da arttırsa da yaşanacak güzel ve özgür gülüşlü yarınlar adına gurur vericidir.

Eylemin rengini seçmek zor değildir. Önemli olan eylem anı geldiğinde tereddüt etmeden, bir an olsun gözlerini kırpmadan yürümektir üzerine yüreksiz deccaların. Eylemin adı farklı olabilir. Ama biliyoruz ki farklılıklar barındıran doğal gerçekliğin yaşama, yaşamımıza etkileri de farklılaşmakta ve etkileri bizi daha da güçlendirmektedir.

Ateşin rengini giymiş olanlar ateş yakıcılığında müdahalede bulunur hayata. Çağdaş Kawa Mazlum Doğan, Bêrîvan ve Ronahî, Zekiye Alkan, Rahşan Demirel ve onların ardılları binlerce genç yürek...

Öyle eylemsellikler büyük cesaret, kararlılık ve iradi güç istemektedir. Ancak kendini özgür yaşama adanmış yürekler bunu başarabilir. Her tür köhnemiş yaşamdan arınıp, hastalıklı duruşlara kafa tutan ve sahte gülüşlere geçit vermeyen, anlamın derinliğine ulaşmış canlar yapar. Onlar yaşamı ateş sıcaklığında sahiplenen ve yaşama bağlanan özgür yaşam tutkunu insanlardır. Canavarlaşan merkezi uygarlığa karşı isyan bayrağını bedenlerinin her bir hücresinde her an dalgalandıran korkusuz militanlardır onlar.

Mustafa Malçok, Evrim Demir, Fırat İzgin ve en son Ferhad Dinçer. Onlar kendi bedenlerinde yaktıkları ateşi genç yüreklerindeki umutlarıyla yıkayarak karanlıkları yarıdılar. Yırttılar korkunun çemberini ve üzerine giderek yüzüne tükürdüler cellâdın.

Yaşamları sürgün, inkâra uğramış bir halkın çocuklarıydı onlar. Ateşle sınanmıştı yürekleri, ateşle arınmıştı bedenleri ve ateşte kut-sanmıştı tüm gülüşleri. Çünkü tarihi ateşten yazılmış bir halkın çocuklarıydı onlar. Daha doğdukları ilk gün ateşten bir gömlek vardı üzerlerinde. Ateşin adı 'direniş', direnişin adı 'isyan', isyanın adı 'Kürt' ve Kürdün adı 'Özgür yaşam'... Son nefeslerini ateşin maviliklerine savurup, kör karanlıkları harlanmış bedenleriyle aydınlattılar. Dağlardan adaya sımsıcak selam olsun diye, Külleriniyele verip, dağların yüreğine ulaştırdılar. 'unutmak ihanettir' diyerek, gülen gözleriyle selama durdular Güneş'e doğru.

Onlar bu topraklarda gözlerini açmış, zulalarında hayaller beslemiş, yaşlarından büyük amaçlar edinmiş ateşin çocuklarıdır. Söz değil, onurlu bir yaşamın yaratımında, onurlu bir eylemin sahibi olmayı seçenlerdi onlar. Tehditler, tutuklamalar, işkenceler hatta ölümler onları bu yoldan alı koyamamıştı. ‘ Olacaksa eğer bir yaşam; ya özgür olacak ya da hiç’ diyerek özgür yaşam yolunda en iradeli adımı atanlardır onlar. Kapanmış gözlere, tıkanmış kulaklara, sus pus olmuş dillere en büyük cevaptı haykırışları. Zamanın, evinde oturup, başını rahatça yastığa koyma zamanı olmadığını yüreklerinde yanan ateşi bedenlerinde tutuşturarak körelmiş vicdanlara en büyük darbedir eylemleri. İhanet karşısında Bêrîtan çizgisinde Zılanlaşan ve Viyan gibi bedenini ateş topuna döndüren cesur militanlardır onlar.

Günler geçebilir. Haftalar, aylar hatta yıllar geride kalabilir. Ama geride kalmayacak bir şey varsa o da Kürt halkının ‘özgür yaşam’ tutkusudur. Unutmayacağı, her zaman kendi gibi yaşayacağı bir şey varsa o da Önderliğidir, mücadelesidir, amaçlarıdır. Bizleri zindanlara atabilirler, işkencelerden geçirebilirler, ölümün soğuk yüzüyle yüzleştirebilirler, hatta katliamlarda yaşatabilirler. Ki hiçbirini atlamadan, hatta fazlasıyla bize dayatmaktalar, yaşatmaktalar. Ama bizim bırakmayacağımız ve ardından onurluca yürüyeceğimiz, mücadele gerçekliğimiz olacaktır. Kendimize esas alacağımız devrimci direniş çizgisinde özgür yarınlar yaratma sevdası hep ilk günkü gibi sıcaklığını koruyacaktır yüreklerimizde, bedenimizde, bedenimizin her bir hücrelerinde.

Şimdi Bêrîtan gibi ihaneti kendi sessizliğinde boğma, Zılan gibi her tür imhaya karşı düşmanın beyninde bomba olma, Viyan gibi daraltılan ve karanlıklara gömülmek istenilen göğümüzü ateşin sıcak yüzüyle buluşturma ve aydınlıklara kavuşturma zamanıdır. Şimdi her birimizin Mustafa, Evrim, Fırat ve Ferhat olma zamanıdır.

Bize dayatılan her türlü kirli politikalara karşı güçlü, iradeli, kararlı bir duruş sahibi olup, unutmamızı istedikleri her şeyi unutmadığımızı ve burada olduğumuzu dosta düşmana haykırma zamanıdır. Zaman kaybetmeden dünü bu günle birleştirip özgür yarınlarımızı yaratalım.

Ateşin Çocukları

Sınıflı toplumun ilk çıkışından bu yana her tür köleleştirme ve yok etme çaba ve saldırılarına karşı onurluca, özgür yaşamda ısrar eden mücadele ruhu, varlığını farklı bedenlerde bugüne ulaştırdı. Tüm bastırma, ölüm dayatmaları ve susturma girişimlerine karşılık, çılgılık olmuştur bedeninin her bir hücresi, isyan olmuştur damarlardan akan kan. Karlı dağların zirvesi gibi dimdik durdu umutları ve direniş bayrağı en yükseklerle çekildi zalimin her türden zulmüne karşı...

Ruhlar çürürken soytarı gülmelerin karanlığında, güneşin gözleminde ısınmak isteyenler donduran bakışlar buluyordu karşısında. Uçurumlar yükselirken yeryüzü coğrafyalarında, alevler çoğalıyordu gökyüzüne doğru volkan yürekli canların. Yaşamı karşılıksız, çıkarsız sevenlerdi onlar. Karanlık gölgelere, yüreklerinde büyüyen sonsuz özgürlük sevgisiyle cevap veriyorlardı. Tarihin tüm çizili sınırlarını delip, kaçak aşklar beslediler gülüşlerinde. Gülüşleriyle aydınlattılar yollarını ve gülüşleriyle karanlıkları saran ateşin mavi alevlerinde sundular özlemlerini yeni günün gün doğumuna...

Ateşten yana mücadeleye atılanlar vardı. Ateş kutsallığında özlemlerini yalnızlıkların ruhundan arındıranlar vardı. Özgür yaşam ateşinin etrafında halaya tutuşup, yeni güne ezgiler dillendirenler vardı. Karanlıklara karşı ateşin alevleriyle yürüyüşe geçenler vardı. Varlıklarıyla var ettiler milyon yüreği. Milyon yürekten süzülüp, eyleme geçirdiler bastırılmak istenen düşünceleri. Düşüncelerini rüzgârın kanatlarına takıp yeryüzü coğrafyalarına serptiler. Tohum oldu filizlendi, filiz boy verdi fidan oldu. Ağaç oldu dal verdi. Olgunlaştı meyveleri, yaşamın sürdürülmesine vesile oldu.

Ateşi seçenlerdi onlar, ateşin yakıcılığında geleceklerini büyütenlerdi onlar. İlk İbrahim sınıandı ateşlerde. Bir olup ateşin ruhuyla, ateşin teninde sorguladı düşlerini. Kawa aldı meşaleyi sonra ve bir daha sönmemek üzere dağların yüreğinde işledi ateşin gülüşünü. Zerdeşt'e ilham oluyordu alevler, karanlık ve dolunaysız gecelerde. Mücadele kararlılığı sunuyordu Ehrimanlara karşı ve yolunu aydınlatıyordu Ahuramazdaların. Dağlara sevdalanıyordu ateş gülüşlü çocuklar. Sevdasını arındırırken kötülüklerden, ateşlere atıyordu küllerini günahlarının. Kızıl bir Anka kuşunun doğuşuna şahitlik eder yıldızlar. Kendisiyle, doğuşunu sağlıyordu Ateşin Çocuklarını tozlu kanatlarıyla umut serpiyordu karanlık çökmüş yüreklerle ve dağlara direnişin güzelliğini sunuyordu zamanın kırılğan bir vaktinde.

Dağlarında ölkemin, esmer gülüşlü çocuklar çoğalıyordu. Çoğalıırken umutlar, yüreklerindeki aydınlık yayılıyordu kendi benine yabancılaşmış yüreklerle. Dumanlı dağların zirvesinde ateşler yükseliyordu, yarıyordu karanlıkları, çatlatıyordu şafak öncesi en zifiri anı. Birlikte gülmeyi, birlikte sevmeyi, birlikte yürümeyi bilenlerdi onlar. Ve çoğalan ağlamalara ay tadında gülmeler, kapanmak bilmeyen yaralara merhem, her türden ölüme yaşam oldular.

Uzun soluklu bir yürüyüş, sancıları bol, bedelleri ağır, soluksuz ve yorulmadan yürünölen bir yol... Yaşanılanlara karşı öfkeliydiler, öfkelerini büyük bir örgütlölüğe kavuşturup, tereddüt etmeden mücadeleye giriştiler ve maskesini bir bir indirdiler çirkinliklerin, karanlıklarının. Güneş'lerine uzanan kirli elleri affedemezlerdi ve hiçbir şey yokmuş gibi yaşamlarını sürdüremezlerdi. Hele hele varlık gerekçeleri, onları kendi beniyle buluşturan ve tüm sahte yaşayışlardan uyandıran Güneş'leri ise karanlıklara gömölme istenen, bir an olsun durulamazdı. Her tür mırıltıdan sıyrılıp, çığlık olmak ve çığlıklarında kötölükleri boğma zamanıydı. Daralan zaman aralığında çocukların gelecekleri boğulmadan, çocuk saflığında gülmeler çoğaltılmalıydı. Emek vermek, ter dökmek, bazen soluksuz kalıp ama her şeye rağmen usanmadan yarınlara uzanılmalıydı. Kan ister çoğu zaman amaçlar. Ve bir araçsa amaçlara ulaşmak için kan, tereddüt etmeden verilir, akıtılır zamanın ruhuna. Amaçları kirletilmek, sonsuz tükenişe maruz bırakılmak isteniliyorsa eğer; yıldız deryasında yerini alıp, aydınlatma zamanı gelmiştir karanlıklara mahkûm edilmiş dünyamız.

'Keşke'leri çoktur insanın. Bu kadar çok 'keşke' kullanması sebebsiz değil tabi. O insanı bu kavramı kullanmaya iten geçerli sebepler vardır. En basit anlamıyla 'keşke' mağlubiyetin belirtisidir, pişmanlığın kendisidir. İçinden yeni çıkılmış bir yenilginin göstergesidir. Yapamadıkları, yapabilecek güçteyken kendisini aciz görmesinin sonucudur. Ya da gelecekte lütuf etmektir. Bir emek harcamadan, hareket içine girmeden beklentisini sunmaktır. 'Keşke şunu yapsaydım, keşke uzak diyarlara gideyim vb...' Umut etmek farklıdır. Umut eden insan umutlarını gerçekleştirmek için bir mücadele içine girer ona göre bir sonuç elde eder. Ancak 'keşke'nin sahibi kişiler bekleyip ve bir şeyler yapmadan sonuç elde etmek ister. 'Keşke'sini atıp yaşamımızdan, pişmanlıklarımızla yüzleşerek, tekrarının yaşanmaması için olgun bir mücadelenin içine girilmelidir.

Telifisi yoktur zamanın. An'ın güzelliğine erişenler ve anın gizeminde yaşamın özüne ulaşanlar, sonsuz mutluluğa erişebilir. An'da

kendini yaratanlar zamanın ruhunu yakalayabilir ve mücadelede başarıyı sağlayabilir. Ateşin ve Güneş'in asil çocukları keskin bıçak ağzı zamanlardan sıyrılarak bugünlere ulaştılar, bugünlere ulaştırdılar düşlerini. Islatılan bakışlarını ateşlerde kuruttular. Daha körpeydi bedenleri ama sırtlamışlardı yaşlarından büyük amaçları. Hayatın zorluklarını göğüsleyerek amaçlar edindiler kaybolmuş mekânların daracık sokaklarında. Her köşe başında devriye karanlıklar, yaşam maskesi takmış ölümler. Nasılına katlanılamazdı artık, bir yerlerden başlamalı ve yarınlara aydınlık tadında gülüşler ulaştırılmalıydı. Pişmanlık duymadan, bir an olsun arkasına tereddütlü bakışlar atmadan yürümeli cellâdın üzerine.

Miraslarını yerde bırakmadı genç yürekler. ‘Güneşimizi karartmazsınız’ şiarıyla özgür yaşam yolunu tutanların ardılı olmayı ve güneşin etrafında ateşten çember olmayı seçtiler. Güneşin etrafını sarmaya çalışan karanlıkları dağıtıp halkayı genişlettiler. Mustafa MALÇOK, Evrim DEMİR, Ebu Müslüm DOĞAN, Fırat İZGİN, Ferhat DİNÇ, Şeyhmus ANIK ve onların aydınlattığı yoldan yürüyecek genç yürekler uzandılar Güneşe, kucakladılar en içten duygularla ve ruhlarının birlikteliğini sağladılar Güneşin sofrasında.

Şimdi ardılları olarak, bıraktıkları anılarıyla yürüyüşünü hızlandırıyoruz özgür yarınlara. Avuçladık gülmelerinizi ve karlar altındaki ülkemizin her bir karışına serptik. Gelinliğini giymiş dağlarımız sizlerle şimdi çok daha gururlu ve heybetli. Kararlılığını arttırırken adımlarımızın, patikalara anlatıyoruz özlemlerinizi. Her şeye rağmen burada görmek ve bu özgür mekânlarda kucaklamak istiyordu sizi dağlarımız. Bağrına basmak, özlemlerinize, düşlerinize ortak olmak, gülüşlerinizde bakmak istiyordu

En Zor Ama En Onurlu Olan

Güneşin gözbebeklerine. Yüreklerinizde yanan ateşin sıcaklığında ısınmak ve baharlara ulaştırmak isterdik düşlerimizi.

Olmadı...Siz seçtiniz en zor ama en onurlu olanı. Yüreğinizde harlanan ve bedeninizde tutuşan alevlerde yıkıyoruz kire bulanmış ruhlarımızı. Yetmez yoldaşlığımızın acısı var utangaç yüzümüzde. Hastalıklı yanlarımızı serip önümüze, sorgusunu derinlemesine yapıyoruz düşlerimizin. Düşlerimize özlemlerinizi ekliyoruz, özlemlerinizi işlenmiş adınızı yazıyoruz gönül defterimize. Ve sözümüzü yineliyoruz kış mevsiminin şubat ayında. O karanlık 15 Şubat gününe adım

adım yaklaşırken, hücrelerimize işliyoruz bahar tadındaki umutlarınızı. Ateşle ördüğünüz özgür yaşama layık olmak için geri yanlarımızı karşımıza alıp, bir iç savaşa giriyoruz. Mücadelenizde onurlu birer nefer olmaktır amacımız. 'Keşke'lerini söküp yaşantımızdan, söylemden öte pratikçisi olacağız çizdiğiniz yolun. 'İyi ki'ler çoğaltmak için doğru yöntemin uygulayıcısı olacağız.

Siz demediniz ama HOŞÇAKALIN özgür gülüslü güneşin çocukları. Ateşten yükselen mavi alevlerin sonsuzluğunda, yeryüzünü aydınlatan ışığında, yürekler ısıtan sıcaklığında kalın. Ama her şeyden önce ATEŞİN ÇOCUKLARI olarak bizimle kalın...

Zerdeşt TOLHILDAN

Belki...

Bir resim, gerçek yaşamdan alınmış bir fotoğraf karesi. Bu fotoğraf karesinde yaşamın gerçek anlamı! An'da somutluk bulan, anlamın güzelliğini yakalamanın sureti.

Neydi an'ı bu kadar anlamlı kılan? Neydi verdiği, bizim aldığımız mesaj? Bu an karede somutunu bulurken, tüm durma hallerini ihlal eden bakışa sahip kişinin düşüncesi neydi? Makinenin düğmesine basarken ki düşüncesi neydi bu kareyi çekenin?

Ama belli ki ne çeken ne de çekilen habersiz yapılacak yorumlardan. Cevabı kendi beninde saklıydı. Yorgun bir günün en orta yerinde an'a sıkıştırılmış koskoca bir öyküydü saklı olan. Bir 'belki' ekliyorum cümleme. Cümlemi uzatsın diye değil. Kuracağım cümleyi biraz daha anlamlı kılsın diye... Ve şunu söylemek istedi 'belki' de: Vesikalık olmayacaktı bakışlar ve güzelliğin özüne ulaşmanın berraklığını örtemeyecek solgun nefesler.

Belki'si çok olur akışkan haldeki yaşamımızın. Anlamı derinlerde aramamıza yardımcı olur çoğu zaman. Belirsizliğine yaşamın, bir kapı aralanır ve yolu gösterilir görünmeyenin. Göz önüne serer karanlıklarda mahsur kalmış nice düşünüşü ve aldanmışlıklarımızla yüzleşmeyi sağlar çoğu zaman biz istemesek de.

Cesaret edip, düşünce sınırlarımı zorlayarak ben de bir yorum türetiyorum. Kendimi bu fotoğraf karesinde, sonsuzluğa evirilen bu anda sınırsızlığın kanatlarına bırakıyorum. Tüm sıradanlıklarımдан sıyrılarak derin bir nefes alıp, coşkunluğunu tatmak istiyorum andaki güzelliğin. Güzelliğine erişip, çocukluğumun en berrak yanıyla buluşmasını sağlamak için, tebessümünü eklerim sözlerimin en başına. Kelime dağarcığımı genişletiyorum. Söylenmiş olandan öte, hiç denenmemiş, henüz bakir kelimelere sarılmaktır içimden geçen. Kimisi beyhude diyecek, çok önceden dilden süzülüp yatağını bulmuştu belki de. Her şeye rağmen benim cesaret edemeyip günahkâr dilimde can bulmamış olana başvurmak ve sese dönüştürmektir amacım. Cüretimi aşıyorsam, çocuk duygularıma bağışlayın. Her zaman çocuk olunmaz ne de olsa! Hele hele çocuk duygularını beslemek, ilk günkü saflığında korumak ve yaşamın en vazgeçilmez anlarına sığdırmak kolay değildi.

Gözbebeklerinde isyan, derinden gelen bir haykırış. Bir isyanın eseri idi kendisi de. Çok önceden bastırılmak, susturulmak istenmişti geleceği. Çocuk hayalleri, bir ömürdür beslediği özlemleri, bir an olsun tereddüt etmeden uğruna ölümlere gideceği amaçları toplanmış bakışında. Bakışında bir geçmişin ağır yükünü görür gibiyim. Geçmişine sarılır gibi sarılmış silahına. Ağırdır silahı, geçmiş gibi... Geçmişinin gölgesinden sıyrılıp, güneşin gülen gözlerine uzanmak istercesine bir bakış fırlatmış. Ben bakışında ısınmak isterken nerden geldiğini anlamadığım bir rüzgârın hışımına uğrar, savrulurum dilsiz bir zaman aralığına doğru.

Saçlarında gezinen rüzgârın sihirli dokunuşlarıyla bir gülüş fırlatıyordu göğe doğru. Neydi onu bu kadar içten gülümseten? Yoldaşına bakarken gördüğü bitimsiz umut, doğanın cömertçe sunduğu sonsuz güzellik, hiç bırakmamacasına sarıldığı bisivingi... Ya da bizim görüş mesafemize sığmayan, bizim göremeyip sadece onun geniş hayaller dünyasının dışa yansımaları mıydı? Hangisi olabildi? Hiçbiri mi? Ya da hepsi mi? Tabi hiçbirisi olabileceği gibi, hepsi de olabilir. Bir ‘belki’ daha ekliyorum kurduğum düz cümlemin hiç fark etmeyen bir yerine. Göstermek istiyordu ‘belki’ de o andaki sonsuz coşkunu...

Güneş tararken saçlarını, avuçlarına alıp güneş ışınlarını, tenine sürüyordu. Bir bağ var aralarında. Güneş ve ten, ten ve ışınlar, ışınlar ve gülüş... Rüzgâr emzirmiş sanki gülüşünü ve gülüşünde umutlar yeşertiyor yeni güne doğru. Yağmur barındırıyor sanki teni, teni toprak kokan gülüşler çoğaltıyor yarının şafaklarına. Ben de bağımlısı olmak istiyorum bu anın. Bu anın yağmuruyla ıslanmak, rüzgârıyla kurumak ve güneş ışınlarıyla ısınmak istiyorum. İsteklerimi sıralarken biraz utangaç halde bir sonraki cümlemin en başına bir ‘belki’ ekliyorum. ‘Belki’ de; Eylüllü, güneşin en zirvede olduğu bir günde teninde can bulmuştu güneş ve rengini almıştı güneş-ten.

Kaşları çatık tüm bakışlara inat, yüreğin derinliklerinden gelen sevinç çılgınlığını dışa vuruyordu dudakları. Notasız bir melodi kulaklarıma gelir gibi olur. Bir akış hissedirim yüreğimin derinliklerine doğru. İçime yerleşmiş tüm serseri bekleyişlere uzanıp, tutuyor elinden. Seçip en yalnız dalı kahrını silkeliyor.

Bademe çalan gözler, gözlerde yıldız deryası. Alıp ömrümü, sunak taşına bırakıyorum. Gidip de gelmemecesine benden uzaklaşan nice düşü, gözlerinde birikmiş yıldızlara asıyorum. Gülüşümü ay gibi parlayan gözbebeklerinde kutsarım. Belki firarisi olurum bu yaşamın. Varsın olsun, ben de adımları yazdırayım kaçaklar listesine. Önünde duran koskoca bir ömre bakar gibi, umarsız ve acılardan arınmış halde kilitlemiş gözlerini. Neye mi? Bir çiçek, bir kelebek, bir sincap... Ya da özgürlük halayına tutuşmuş yoldaşlarının sevinci... Ya da hiçbirisi! En ummadık anda bir ‘belki’ eklerim kurduğum cümlemin en uzak yanına. Özlem okunuyor birazda, terleyen gözbebekleri bundan ‘belki’ de.

Gözlerinin kenarında biriken kırışıklara ilişir bakışlarım. Nedenini sorgularken, yasaklı ülkemin, daha doğdukları ilk günden beri sabıkalı olan çocukları aklıma gelir. O tozlu topraklı sokaklarında ülkemin, yalın ayak koşturan çocukları. Her şeye rağmen umudu yüreklerinden eksiltmeyen ve içten gülümsemelerini esirgemeyen çocuklar. Alın teri saflığında geleceğe uzanan, geleceklelerini kan kıızılığında düşlerle kuran çocuklar. Bir daha cesaret edip, kendimden bir şeyler katmak isterim bu kareye. Haddimi aşıyorsam eğer bağışlayın ne olur. Ama bu sefer ‘belki’sini eksik bırakıyorum bu cümlemin.

Bakmayın gözlerinin kenarında biriken kırışıklara. Onlar genç ömrünün taşıdığı, asırlar boyu halkının çektiği acıların toplamıydı. Nerden mi biliyorum? Çünkü bu kare aslında hepimiziz, ben, sen, biz, hepimiz... Süt yerine barut kokusuyla büyümüş, anne ninnisi yerine mermi sesleriyle uyuyan, dili, renkleri, özlemleri, düşleri yasaklanmış bizlerin fotoğraf karesidir. Özgür yaşam arayışına baş koyan, onurlu yarınlara sahibi olmak isteyen bizim, dağlı çocukların anda somutunu bulmuş resmidir. Kendi olmanın, kendi gibi gülmenin, kendi gibi gülüp-ağlamanın, kendi sesinde haykıran, kendi renginde sevinip-üzülmenin gurunun yaşayan bizlerin, Güneşin asil çocuklarının fotoğrafıdır. Evet, biliyorum. Çünkü aynı yolun yolcusuyuz hepimiz. Biz olmanın güzelliğine erişenlerin diyarında, yıldızlarla dansa tutuşan, rüzgârla yolculuklara koyulan, yağmurlarda uslanmaz umutlarımızla zamana kafa tutan ve Güneşin gülen gözlerinde yarının şafaklarına uzananlarız biz. Biz Medyalıyız. Demirci Kawaların, Zerdestlerin, Şêx Seîdlerin, Seyîd Rizaların torunlarıyız biz. Biz Kürdistanlıyız. Denizlerin, Mahirlerin, Çağdaş Kawa Mazlum Doğanların, Tanrıça Zılanların, teslimiyeti kendi köhnemiş nefesinde boğan Bêrîtanların yoldaşlarıyız biz. Biliyorum çünkü Önder APO’nun fedaileriyiz biz.

Zaman umursamaz halde ilerlerken, parmaklarının arasında sınıksız tuttuğu silahıyla yüceliyordu hayalleri. Bir fotoğraf karesinde somut bulunan’ın güzelliği, güzelliğin anlamı, anlamın özü... Siz onu bir de dolunayda görün, gamzeler birikir yanaklarında ve gülüşünde selama durur şafaklar. Nerden mi biliyorum? Dolunayla olan son buluşmamızdan...

Kendinden bir şeyler bulur mutlaka herkes. Bakmasını biliyorsa, bakarken biz olabiliyorsa yürek ve yürekten hissediyorsa gülen

gözlerin sırrını, bulur bir parçasını umutlarının. Özgür yaşam ker-
vanı durmayacak. Yükümüz ağır olsa da ısrarcısıyız gelecek güzel
günlerin. Çocuk gülüşümüzü toprak rengindeki tenimizde hep ba-
rındıracağız. Ve tüm sınırları ihlal edip, çılgılığımızı yedi arşu duyu-
racağız. Çünkü özgür yaşam tutkunu, gerillalarız biz.

Zerdeşt TOLHILDAN

Cilalanmış Karabasan Yaşam

Yarın Olup Da Bugünü Acıyla Anmadan Önce...

Doğa hoyratça viran edilmekte, tabakaları deliniyor dünyamı-
zın. Doğa, koynunda yorgun haykırışlar barındırıyor. Serden geçi-
yor her bir canlı. Utangaç, biraz da kızgın sac yakıcılığındadır do-
kunuşları mevsimlerin. Mevsimler evrilirken, ardında solgun be-
nizli yeryüzü, kimsesiz bir gökyüzü kalmakta. Canavarlaşan bir
insan ve kendine yabancılaşan insanlık. Kimileri kıyamet diyor,
kimisi doğanın intikamı... Sınırları çoğalırken hayatın, genzinde
yutkunamadığı engeller takılı kalır sebebini bile anlayamadan. Çi-
visi çıkmış sistem, insanlık namına ne varsa yok etmekte, kendi
çıkarları çerçevesinde kullanmakta. Birileri eriyip giderken, kendi
terinde nefessiz kalıp boğulurken, birileri keyfiyetini sürmekte;
emek üzerinden, ter üzerinden, kan üzerinden... Açlıktan, hastalık-
tan, savaşlardan belini doğrultamayan esmer bakışlı çocukların
ölüme yatırılırken körpe bedenleri, vicdan sorgusundan yoksundur
göz bebeklerden okunanlar. Uçurumlar yükselmekte, zengin fakiri,
güçlü zayıfı ezip geçme çabası içinde. Çabaları çoğaldıkça kaos
sarmalıyor yeryüzünü. Yaşatılanlardan bunalan evren bir çıkmaz
yol alırken, vicdandan nasibini alamayan yüreksizlerin nezdinde
doğa vahşi, cansız ve kontrol edilip tahakküm altına alınması gere-
ken yabani olmakta. Katliamlardan geçirilir, lime lime edilip sunu-
lur köhnemiş nefeslere. Ve işin kötü yanı; kimi daha farkında bile
değil nelerin olduğundan. Kulaklar tıkanmış, gözler kapanmış, dil
sus pus... En rahat olanı ise üç maymunu oynamak: Duymadım,
görmedin, bilmiyorum!.. Kendince kendini korumak isterken, etra-
fında canlı bırakılmamakta ve yavaş yavaş sıra kendisine gelmek-
tedir.

Yalancı tanrılar yeni güne lütuflarla başlarken, sunak taşında parçalanmış hayatlar, kan, gözyaşı ve ölümler var. Cömert tanrıların lütfettiği yeni gün ise cılalanmış bir karabasan. Tüm farkındalığından uzak, karabasan yaşamlara sarılanlar maskesini yeni indirmiş tanrıların en iyi kulları oluyor. Maddi yaşamın suretinde mutluluğu arayanlar çoğalırken gecelerde, unutulmuş çıgıllara rastlanır her köşe başında şehirlerin. Yalancı ışıklarla donatılırken mekânlar, yıldızların eline intihar mektupları tutuşturulur. Sürgünlükler olur, bir bilinmezliğin karanlık, unutulmuş anına yolculuklar çoğalır. Durgun değil zaman ama anın gizeminde saklı kalmış dolunayın parlayan yanı. Efkâr sellerine kapılmış yıldızlar, cayır cayır yanışına şahit oluyor yeryüzünün. Canlar sorgusuz öldürülüyor, katliamlar mubah görülüyor, su yerine kan yudumluyor cellâtlar... Çocuklar mı? Onlar hep çocuk kalmaya mahkûm, gözyaşı ve acıyla yıkanmış çoktan bedenleri.

Faniler yine günah defterine bolca adlarını yazıyor bu sabah. Kimi farkında olmadan yaptıklarının, kimisi düşman kesilmiş doğrulara. En kötüsü de; kendi beninden uzaklaşıp cellâdının çürümüş bakışlarında ısınmak isteyenlerin, kendi varlık gerekçesine kirli, sonradan olma bir dille saldırmasıdır herhalde! Layık olabilmek tarihin terli ruhuna, gocunmadan, sitem etmeden, sessizlik setlerini yerle bir edebilmek... Gerçekliğine erişmek zamanın alev saçan yanına, alevin sıcaklığında farkına varmak gün ışığının ve uzanmak yaralı kırlangıçların tozlu kanatlarındaki umut zümrelerine. Şafak kızılığında doğrunun çizgisine onurlu bir kavgayla yönelip, gerçeğin ışığında bulmak kaybettirilen günahsız çocuk beni... Müjdesini verip yeniden yaşamın, coşkun nehirler gibi akmak özgürlüğün kucağına... Yücesinde dağ doruklarının sevda türküleriyle karşılayabilmek ay kokulu geceleri...

Bu sabah not düşmeli tarih sayfalarına. Uzak olmadan, en yakın birlikteliği sağlayarak kanamalı yanımızla güneşli bir günün yürek ısıtan anını nakışlayalım yürek deryamıza ve ben olmaktan öte, biz olmanın onuruna erişelim.

Farkındalığı koruyup evrenin, gelişimine engel olan yanlarımızı söküp atma cesaretini göstermeli göçebe ruhlarımız. Dün unutulmadan, yarın olup da bugünü acıyla anmadan önce sırtlamak yaşam yükümüzü. Kusmak bize yedirilmiş her tür zehirden yaşantıları ve buluşmasını sağlamak bize yabancılaştırılmış insan yanımızla...

Haykırışı Bir Olmalı Yürekların

Ajanslar yalan haberler türetirken gün boyu, buna alet olanlar daha fazla. Onursuz bir duruştur sessizlik, bir şeyler yapmadan, bakakalmak dayatılanlara. Yatırmak kendini cellâdın ölüm masasına, bile rek, çoğu zaman isteyerek ve ilk neşter darbesini kendi indirmesinden daha beter ne olabilir ki? Ya da cellâdına benzeşmek ve çektiği acıları yaşatmak bir başka canlının çürümeye mahkûm bedeninde! Bir kere yalancı tanrılar, her yolu denemede kararlı. Bundandır belki de kendini sonsuz güç ve yarınların yaratıcısı olarak görmesi. Önüne çıkanın, “yaptığın yanlış”, “bu devran böyle gitmez” diyen herkesi kendine düşman görmesi, varlığı için “tehlike potansiyeli taşıyor” damgasını yapıştırması...

Kan bürümüş gözlerini hayat karartıcıların. İnsanlık yasaları değildir geçerli olanlar. Hep bana, o geriye kalan da bana mantığıyla elde etme, tekeline alma ve geriye kalanları hiçliğe mahkûm etmedir mantığı sistemin. Dinginliğin uğultusuna bile tahammül yokken, çağılayanlar büyütme hayal olsa gerek. Ama şunu çok iyi biliriz ki; hayalleridir insanı yarınların tatlı gülümsemesiyle buluşturan. Hayalci serüvenlerden arındırılmış amaçlar ışığında yol almayı göze almaktır yeniye ulaştıran. Peşinden koşup hayallerin, şafakta resmini çizmektir amaçların. Amaçları büyüdükçe büyür insan. Onuruyla büyüyen insan büyütür geleceğini, geliştirir çevresini. Birler binlere, binler milyonlara taşırır kavganın sönmeyen ateşini. İnatla, damarlarda akan kanın zapt edilemez coşkunluğuyla, usanmadan, yorgunluk bilmeden yürüyenler ulaşır zafere.

Yaşam, anlam verildikçe güzelleşir. Anlamanın özüne ulaşıldıkça yeni güne uzanılabilir. Anlamanın özüne en güzel pratikleşen düşünceyle ulaşılır. Zorlaştırılmış, yaşanmaz hale getirilen hayatın kendi seyrinde ilerlemesi, ancak dilden dökülenlerin yürekte, yüreктen hissedilenlerin pratikte somutunu bulabilmesiyle mümkündür. Kim ne derse desin demekle yetmiyor artık. Eyleme geçmemiş bir güç güç değildir. Elit kesimi oluşturanların sayısı yüzde onu aşmıyordu, ama kanser gibi, toplumun her bir hücresini zapt edip ve kendini büyütüyordu. Tedavisi açık ki toplumsal gerçekliklerin farkındalığını arttırırken, bu çerçevede büyük, sonuç alıcı pratiklerin içine girilmesidir. Aksi takdirde dinozorlaşan bir insanlık kaçınılmaz son olacaktır. Tüketen, zarar veren, kendinden öte hiçbir canlıya yaşama şansı tanımayan insanlık, yok oluşunu kendi elleriyle hazırlıyor demektir.

Büyük yok oluşa doğru giderken, dudaklarda beliren pişmanlık kıpırtıları yayılmalı bedeninin her bir hücresine. Pişmanlıkları dile gelmeli, dildekiler söze dönüşmeli, sözler haykırış olup yankılanmalı karanlık gecelerde, ışık olmalı, aydınlatmalı yolları. Haykırışı bir olmalı yüreklerin. Özgür yaşam olmalı çığlığın adı, örgütlü birliktelikle yaratılmalı ve koruyucusu olunmalı her tür kutsal değer için.

Bilge İnsan '*Tarih günümüzde saklıdır*' derdi, çok önceden. Kan emici, kölelik dayatıcılarının ilk çıkışından bu yana 'özgür yaşam' tutkunu yüreklerin direniş geleneği ve isyan bayrağı tarihin her döneminde kendisini yaşamsallaştırdı ve bugünlere ulaştırdı. Aşk tadında bağlanmak yaşama ve uslanmaz taşıyıcısı olmak umdu... Bedeller göze almaktan sakınmayan, ölümlere aldırış etmeden mücadele gerçekliğinin sıcaklığını yüreklerine işleyenler ölümsüzlük iksirini tadarlar. Işığı kaybolmaz hiçbir zaman aydınlık yarınların, çünkü tutsak edilemez özgürlük tutkusudur kan yerine damarlarından akan.

Özgür Yaşamda Israrın Adı...

Karanlık suratlı Ehriman kahkahasıyla yüreklerle korkular işlerken, Ahuramazda'nın şefkatli kucağında buldu kendini Zerdeşt. İbrahim'e uzandı çığlığı, haykırışı İbrahim'in Nemrutlar boğdu Fırat'ın asi sularında. İbrahim'in teriyle kutsanmış sular içti Kawa. Dehaklar ölüm kusarken, dağlardı meskeni ve ateşle arındırdı hasretliklerini. Kör zindanlara inat ve her bir kırbaç şaklamasında aydınlık bir gülümseme sarmaladı Mani'nin huzur dolu gözlerinde. Hz. Muhammed'de ulaştı umutları ve özlemleriyle teninden akıttı saf kanını Ali. Hallac paramparça edilirken, sevdası Mazdek ve Hürrem'in özgür yaşam aşkına ilaç oluyordu. Bedeni parça parça edilirken düşmanını sevindirmede Babek, ama Şeyh Bedrettin'e ulaştı vasiyeti. Şeyh Sait darağacına çekerken ölümü, inceden bir selam yollar aksakallı, aydınlık yüzlü Seyit Rıza'ya. Denizler omuzladı sonra bayrağı bir an olsun tereddüt etmeden ve Kızıldeire'de tenini kanla suladı Mahirler. Bir destan yazılıyordu Amed zindanlarında. İbrahim küllerinden doğdu soğuk bir kış gecesi ve çağdaş Nemrutlara karşı özgürlük yoluna koyuldu zamana meydan okurcasına. Üç kibrit çöpünde kutsuyordu geleceğini Mazlum. Tes-

limini gururla alıyordu Dörtler ve ateşle sınıyorlardı amaçlarını. Sonra Kemaller çıktı sahneye. Ölüme yatırıp bedenlerini, özgür yaşamla doygunluğa ulaştırdılar ruhlarını.

Birdi amaçları, ortaklı düşleri, özgür yaşamdı özlemleri. Her biri ayrı zaman aralıklarında aynı meşaleyi göğüsledi. Ve şimdi tüm tarih bir kişilikte birleşiyordu. Önder APO omuzladı özgür yaşam bayrağını. Ve Önder APO' nun en büyük eseri PKK bu bayrağı onurla, büyük bir gururla taşıyor şimdilerde.

Tüm sefil yaşayışları kendi beniyile yüzleştirip, kendi farkına vardırarak yoktan var oluşu sağladı. Sistemin köhnemiş, kendi be-
ninde kokuşmuş yaşantısına karşı isyan bayrağını kaldırıp, özgür yaşamda ısrarın en güzel rengi oldu. Kendine yabancılaştırılmış, beton altı edilmiş ve bir gerçeklik olmaktan çıkarılmış Kürt halkının uyanışını sağladı. Uyanışı yetmedi, harekete geçme ve özgür yarınlarını yaratma zamanı gelmişti. Sistemin insanlığa cilalayarak sunduğu karabasan yaşamlara aldanmamış ve devraldığı özgür yaşamda ısrar mirasını her geçen gün daha da yücelere ulaştırdı.

Sistemin Kirli Elleri Sizlere De Uzanmadan...

Bundan kaynaklı olsa ki; hastalıklı sistem her tür imkânını kullanarak Önder APO ve PKK hareketini çıkıdığı ilk günden bu yana tasfiye etme, kendi sistemine endekslenmiş bir hareket haline getirme çabasıdadır. Ancak hâkim sistem ne Önder APO'yu ne de PKK hareketini tasfiye edebilmiş, kendi yedeğine alabilmiş ve bitirebilmiştir. Aksine her geçen gün yaşam felsefesi ve örgütsel gerçekliğiyle sistemi daraltarak, ciddi zorlamalarla karşı karşıya getirmiştir. Önder APO, büyürken kendisiyle büyüttü ve bir zihniyet yenilenmesi yarattı. Harekete geçirdiği Kürt halkının da artık eskisi gibi her şeye boyun eğen ve her şeyi kabul eden bir yapıda olmaması sistemi daha da çıldırtıyor ve her türlü insanlık dışı yolu denemeye itiyordu. Önder APO ve PKK, sadece Kürt halkına değil, diğer devrimci ve özgürlükçü hareketlere öncülük edip, harekete geçiriyordu. On üç yıl önce Önderliğimize karşı gerçekleştirilen komplo ve bunun takibinde gelen saldırı ve her tür sindirme politikası bu direniş ve özgür yaşamda ısrarın sonucudur. Bu gün komp-
lonun ulaştığı düzeyi de göz önüne getirecek olursak artık sistem her şeyi göze alarak pervasızca her tür saldırının içine giriyor. Bu-

na karşı herkesin eskisinden çok daha büyük çabaların içine girerek, bizlere dayatılan her tür hastalıklı, cıllanmış karabasan yaşamı ters yüz edip, yarının şafaklarında özgürce yürüyebileceğimiz bir yaşam için onurlu bir mücadeleye girişme zamanıdır. Bedeller verdik çekinmeden, hala bedeller veriyoruz korkmadan ve bedeller vereceğiz yorulmadan. Yaşam alanı tamamıyla daraltılmış, tecrit içinde tecrit yaşatılan ve nefessiz bırakılmak istenen Önderliğimizin her koşul altında direnişteki ısrarını iyi okuma ve güçlü eylemselliklerimizle cevap olma zamanıdır. Tarihe hesap verme günü geldiğinde alnımız dik, göğsümüzü gere gere yürüyebileceğimiz onurlu bir yaşamın sahibi olmak istiyorsak; neler olacağını beklemeden toplumsal örgütselliği sağlayarak mücadeleyi gerçek zaferle onurlandırma zamanıdır. Zaman evinde oturup, devrimi birilerine havale etme zamanı değildir. Sistem fark gözetmeksizin saldırılarını arttırıyor. Belki bugün değil ama bir gün kirli elleri size de uzanmadan harekete geçip özgür gülüşlü bir gelecek yaratma zamanıdır.

Siz, bugün ‘ben özgürüm’ yanılsamasında kıvrananlar! Şunu çok iyi bilmelisiniz ki içinde yaşadığınız yaşam, sistemin her seferinde boyayıp da size sunduğu yaşamdır. Önder APO bu sahte ve yalancı yaşamı deşifre etti ve bu hayatı yaşamayı kendine haram saydı. Haramdı, çünkü tüketiliyordu hayatlar, viran ediliyordu hayaller, ayaklar altına alınıyordu değerler. Buna karşın yaşanılır bir yaşam sundu Önder APO. Toplumun tekrardan kendi ayakları üzerinde durmasına olanak sağladı ve öncülüğünü yaptı. Geçmişin mirasını bir kolye gibi taşıdı boynunda. Yüreğine işlenen özgür yaşam tutkusunu taşırdı milyonların genç yüreklerine. Çünkü en değerli yaşam örgütlü yaşamdır. Örgütlü bir şekilde toplum ihtiyaçlarını giderebilir, sorumluluklarına isteklerine cevap olunabilir. Aksi ise yalancı tanrıların en iyi, sözünden çıkmayan kulları olunur. Bu da maskesiz tanrıların sofrasında kurban olmadır. Aynı zamanda sınırları çok önceden çizilmiş cıllı bir yaşamdan öte hak edilecek her tür yaşam yasaklı bir yaşam olacaktır. Köle yaşam olacaktır. Hastalıklı, köhnemiş bir yaşam olacaktır. Hastalıklı bir yaşamda hastalıklar çok olur; çirkinlikler, ahlaksızlıklar, kültürsüzlükler boğacak düzeyde olur. Her türden hastalıklı yaşama hayır deyip, toplumun ahlaki değerlerinden uzaklaşmış yaşamlardan kendini silkeleyip öz benliğine ulaşma zamanıdır.

Dağlar Seni Anlatıyor

Bağlamanın yanık sesiyle tutuştu gece. Gecede ayaz bakışlar, toprakta donmuş nefesler, gökyüzünde yıldızlar serencamı... Umutlarımı soruyor oradan, bir yıldız. Kaymak üzere, bir dilek tut diyor, yetişemiyorum.

Onurlu bir dilek sahibi gençlerimiz gülmeler serpiyor toprağa, ayın hilal vaktinde. Gömülmüş hayalleri dağlara taşıran genç ömürler, dağları bin yüreğe yerleştiren genç canlar, bedenleri acıyla, yürekleri sevgiyle, gülüşleri özgür bir yarının umuduyla yoğunlaşmış körpecik yürekler...

Bulutlar ağlıyor dünden beri; bir şelale oldu yüreklerde hüznün ve aktı damarlardan bedeninin her bir yanına. Bıçakla yırtılmak istendi gökyüzümüzün maviliği. Acıya sarılı bir zaman dilimi vardı

yanı başımızda. Akrep sokması gibi acıyordu her yanımız. Solgun bir resim gibiydi bakışlar ve yorgundu gülüşler.

Yangın yeridir sanmayın halimi, başı dumanlı olsa da dağlarımızın, biçare değildir haykırışlarımız. Ne mahkûmuyuz bu hayatın nede gardiyanıyız geçen günlerin. Yükümüz sevdadır bizim, özgür gülüşlü yarınlar ve bitmek bilmez umut... Neylersin, deli gönül görmeyince katlanır beden, uyuşur ten ve tere bulaşır gözyaşı. Biliriz ağırdır, yeri gelir bel бүker, yeri gelir takatten düşürür, yeri gelir yürüyemez hale getirir. Ama durmak yoktur ve her zaman çocuk gülüşümüzü saklarsınız özgür yarınların aşkıyla yıkanmış yüzümüzde, umut dolu bakışlarımızda ve uslanmaz yüreğimizde.

Sesler çoğalıyor gün doğarken. Yalnız değiliz, yalnız değildik ve yalnız olmayacağız. Sesler yükseldikçe bir kırlangıç yükselir gökyüzüne doğru, dağ esintisi yayılır dört bir yana. Sayamadığım kadar çok yürek hep bir arada, gönül gönüle, tek yumruk halinde.

Adı özgürlük umutlar emzirdi bu topraklar; adı direniş gülüşler savurdu dağ boylarına rüzgâr ve adı intikam yağmurlar yağdırdı bulutlar.

Yorgun bitse de, kekik koksun isterim bu vakit. Bizi anlamamıştı o yalancı şehrin sokak lambaları, bir de nefessiz bırakılmış, biçare, uzayan yorgun yollar. Ay kokusunu sürünmüş, yağmurla ıslanmış, rüzgârla kurunmuş ve güneşte ısınmış dağlarımız. Biz dağlarda varız. Bedenimiz, yüreğimiz, gülüşlerimiz, içten sevdalarımız ve aşk tadında özlemlerimiz var dağlarda. Dağlar umut ışı-ğımız, yeni bir güne ve güler yüzlü yarınlara merhaba demenin tek kapısı.

Firari bir geçmişi sırtladık, mülteci sevmelerimizle, kaçak bir aşkla yollara koyulduk. Susmaların gölgesinde kalmasın diye ülkemiz, kurtlar sofrasında peşkeş çekilmesin diye gülüşlerimiz, Mûnzûr'da, Fırat'ta, Dicle'de hürce aksın diye düşlerimiz. Tarih sayfalarına kazıdıklarımız çocuklarımızın tertemiz hayalleridir, genç kızlarımızın zılgıt sesi, analarımızın gözyaşlarıdır. Tarih sayfalarına kanla nakışlıyoruz geçmişimizi ve halkımızın acılarıyla yıkıyoruz geleceğimizi.

Al ömrümü, başım üstüne. Ne ilk ne de son olacağız. Hep sürecektir bu yürüyüş, ta ki özgür yarınlara ulaşana dek. Avucuma alıp zaman denen kısırlaştırılmış döngüyü, sulara bırakıyorum ve yeniliyorum bir uçurum kenarında tüm düşlerimi. Coşkun nehirler

kadar asidir damarlarımdan akan kan ve sabırsız göçmen bulutlar gibidir düşlerim. Kırık dökük yalnızlıklarımı silkelenip, kederi soluklarımdan arındırarak yeni güne sevdamızın adını veriyorum.

Yüreğim kaldı o suskun gecede, bir de ayın suya yansıyan çehresi. Bana yetmeyen hatıraları taktım koluma ve yürüdüm şafak vaktine doğru. Bir filmin son karelerini, hayır, ilk karelerini asıyorum gün doğumuna. Filmin adı 'özgür yaşam'.

Direnen bir halkın en direngen evlatlarından biriydin. Yenilmek yoktu lügatinde. Bir efsane şehrin sokaklarını yara yara, koskoca bir tarihi de arkana alarak çıktın yola. Gurur vardı gözlerinde daha çok, heyecan, alnında birikmiş ter taneleri ve dudaklarında eksilmeyen tebessümün.

Umut yeşerten bir mevsimde, özgürlüğün en coşkulu ezgisini dillendiriyordu bülbüller. Yeni bir yaşamın henüz başında, yaşamaya ant içiyordu kelekler ve şairlere konu oluyordu nergisler. Sen de katıldın, kıskandıran bu özgür yaşam senfonisine. Kanatlanmak, gökyüzüne havalanıp yıldızlara katılmak istiyordun.

Özgür yaşam tutkunuydu Diren. Bundandı belki de her şeyi göze alarak özgürlük dağlarının yolunu tutması. İçine girdiği arayış büyük zorluklar barındırıyordu, acılarla yoğrulmuştu daha başından beri. Arayışı güçlü olanın iradi gücü de sonsuz olur. O kendine büyük amaçlar edinmişti en başından. Çünkü biliyordu arayışı küçük olanın kendisi de küçük olur ve küçük kalmaya mahkûm kalır. Diren, yani Ronahî. Ronahî, yani aydınlık. Evet, O yolunu ilk seçtiğinde aydınlığı esas almıştı kendine. Tüm karanlık yaşamlara, köhnemiş yüzlere ve biçare gülüşlere bir başkaldırının adıydı Diren. Urfa'nın tozlu, dumanlı sokaklarından Kürdistan'ın dört bir yanına düşlerini, umutlarını ve sevdasını taşımak istiyordu. Özgürlük dağlarına gelmeden önceki son soluklanmasını Wan'da vermişti. Wan ki; göçebe sevdaların yerleşik mekânı, kaçak özlemlerin direngen şehri ve yaşama hep kaçamak gülüşler atan, korku setlerini yıkmış Güneş'in, ateşin ve dağ rüzgârıyla bakışları yıkanmış çocukların umut şehri. Boşuna değildi Wan gibi bir şehri seçmesi. Anlamak, tanımak ve yaşamak istiyordu buradaki tüm yasaklı aşkları. Ve tanıdı Diren, tanıdıkça anladı ve anladıkça yaşamsallaştırdı o genç ömründe. Bir nehirde sürüklenircesine bıraktı kendini özgür yaşam akışına. Halkının bin yıllardır süre gelen acılarıyla yoğurdu düşlerini ve karar anı geldiğinde tereddüt yoktu ne göz bebeklerin-

de ne de dilinden dökülen her bir sözde. Gün, özgür gülüşlü çocuklarımıza özgür bir yaşam yaratma ve sunma günüydü. Gün, var olan her türden zulme, hakarete, işkence ve ölüme başkaldırı günüydü. Gün, gözü yaşlı analarımızın yaralarına merhem olma, gözlerindeki yaşı sevince döndürme günüydü.

Bu günün ağırlığıyla ve gelecek güzel yarınların yaratılması aşkıyla, özgür yarınlarda buluşma umuduyla usul usul kaybolan şehrin ışıklarına aldırış etmeden, ay kokulu gecelerde buluşma arzusunun verdiği güçle vurdun yollara. Özlemine çektiğin o heybetli dağlar bir ana şefkatiyle kucaklamıştı seni. Çünkü sen dağlara, dağlarda yüreğinde ateşi sönmeyen sol yanına aitti. Ait olduğun yerde, bir kuşun kanatlarında uçarcasına ve büyük bir heyecanla rüzgârla yarışıyordu düşlerin. Hedeflerin büyüyor, büyüdükçe hedeflerin büyüyordu gülüşlerin. Gülüşünün berraklığında arayışların tazeleniyordu. Her arayışında yeni buluşlar, her buluşunda kendinde geliştirdiğin öz güven.

Dêrsim diyordun. Dêrsim’de savaşmak ve zafere ulaşmak... Arzuların Dêrsim kadar asiydi ve Mûnzûr kadar hırçın. “Öleceksem de Dêrsim’de ölmek isterim” diyordun. Ya da sonsuza kadar yaşamak... Olmadı, Dêrsim’e, Mûnzûrlar’a ulaşmadı bedenin. Ama rüzgârlar şimdi ulaştırıyor tüm sevmelerini, özlemlerini. Qendîl hüznü ceketini giydi bu sabah ve Zap suyu sana ağlıyor daha çok da gururlu. Yorgun bir vakitte heybetli Zagroslar’dan selamını aldı Metina. Zagros durgun, utangaç. Bağına bastı ana şefkatiyle seni ve seninle beraber otuz beş canı. Öyle yorgun durduğuna bakma. Adın gibi direngen, bakışların kadar sağlam ve gülüşün kadar yakıcıdır. Düşmanın tüm kahpeliklerine, alçaklıklarına rağmen başı bükülmezdir onun. Ne İskender’ler, Timur’lar ne de Halit Bin Velit’ler eğdirdi onu. O özgür Kürd’ün korunma kalesidir. Şimdi Qendîl’de, Zap’ta, Metîna, Zagros, Dêrsim, Mûnzûr ve ülkemin tüm baş eğmeyen dağlarında yaşıyor özlemlerin. Düşlerin binlerce genç bedende ve milyonlarca yürekte yaşamını sürdürüyor. Tarih sayfalarında onurun simgesi ve direniş geleneğinin özgür yaşam çılgılığı olarak yerini aldı. Zafer yolunda gururla ve en önde yürüyerek kanınla nakşettin bu toprakları. Ve bu topraklar aldı seni bağına, sıcak bir merhaba tadında.

Kavganda büyüttüğün adını yazdırıyorum her bir çiçeğin köküne ve kokunu kırlangıçların kanatlarına takıp yıldızlara sürüyo-

rum büyük bir gururla. Bir şeylere yetişmek istercesine koşun durmadan, yorulmadan, usanmadan. Çok sonra fark ettim diye kı-zıyorum kendime. İçindeki yalnız çocuk şu an tam karşımda. Köh-nemiş zamanları darmadağın edip usul usul anımsatıyorum bu güne adını. Mülteci aşklar, mülteci gülüşler, mülteci bakışlar, mülteci yaşamlar... Mülteciyiz, elbet dağlarımıza da yerleşik baharlar gelir. Bu bahar gel de misafirim ol.

Hasretlikler birikti sefer tasımda. Şu âlemin her bir yerinde senli bir rüya görür, avuturum içimdeki çocuk düşleri. Bir dost, bir sırdaş, bir yoldaş sıcaklığı sarmalar her yanı. Yüzümde beliren tebessüm, gözlerimde hayat ışığı, yüreğime akan kan oldu bakışla-rın. Bakışlarına sığınıyorum, gülüşünde ısınıp, terlemiş gözlerinde ıslatıyorum tenimi.

Şimdi dağlarım seni anlatacak rüzgârlara. Dolunaylı gecelerde yıldız deryasına ulaştıracak sonsuz umutlarını. Yağan yağmurlara, akan derelere, göçebe kırlangıçlara ve ülkemin dört bir yanında açan özgürlük çiçeklerine sunacak hayata anlam katan bakışlarını; O uzak, sana çok yakın diyarlara götürsün diye sevmelerini; Dêr-sim'e, Mûnzûr'a ulaştırsın diye gülüşlerini; Bir de Wan'ın tozlu topraklı, daracık sokaklarında yalın ayak koşturan çocuklarına olan özlemini...

İflah olmaz bu can bilirim, ne çok acılar çekmişti oysaki! Bir kanadı kırık kuş misali çırpınmıştı bir zamanlar. Zaman ilerledikçe efkâr sellerine kapılıyordum, zamana zamanın ruhunda yanıt olma arayışı beliriyordu bedenimin her bir hücresinde. Çalıntı sorulara kaçamak cevaplar sıralarken, biraz daha yakınlaşıyordum korkula-rıma. Korkularım büyüdükçe gurbet sancıları sarardı bedenimi.

Katmerleşen sızılarımı bir toz bulutunda yele verdim. Esinti-sinde buluyorum yıldızların çeyizlik gülüşlerini. Küskün pınarın başında susuz kalmış kuşlara terimi sunuyorum. Tenim şimdi çok daha sıcak, biraz da utangaç ve ürkek.

Evveliden beri ciğerlerimde taşıyım hasretimi. Geçen her gün ömürden düşer bilirim. Demirden kafeslerde büyütülmüş sesleri-mize bir de prangalar vurulmuştu çoktan.

Bir uğraşın henüz başında cırlıçıplak ve çocuk saflığımla ya-ğan yağmurun altında sıırıslıklam halde duruyorum. Yakın bir geç-mişin acısının henüz taze sancıları var koynumda. Unutmak ihanet olsun diyorum kendime. Öğrenmeden, öğretemeyeceğim bilinciyle

yazıyorum not defterime bu günü. Ve yaşlı bir halde yaslanıyorum hayat ağacına. Yabancı kaldığım o ellerde ayrılık sınırlarına dayandım. Deldim tüm ihlalleri, ölüm hükmüne bir başkaldırının kod adıydı benimkisi. Kim ne derse desin bir şeylerin olabilmesi benim elimde, bizim ellerimizde.

Diren TOLHILDAN (Emine ALTUN) yoldaşın anısına...

Gecede Yağmur Kokusu Ve Islak Bakışlar...

Gecenin bu vaktinde kar yağıyor tüm nefeslere. Biraz da damlalar var tüm kirlenmişliklere inat saflığı barındıran içinde. Karını ayıklamak, bir taç yapmak isterdim ama kar eridi, damlalar ıslattı tüm gülüşlerimi. Sebepsiz takılıyorum peşine bir sis bulutunun. Karma karışık düşünce yoğunluğunun kanatlarında havalandım ve zamanın dar bir aralığında boşluktan yuvarlanmışçasına belirsiz bir yarına doğru yol aldım. Daralan bir geceden arta kalan sessizliği yırtmak, sınırlar delmek, sürgünler bozmak istiyorum ama her köşe başında devriye yasaklar yakalar bakışlarımı. Firarlar eklerim sonra not defterime, susmalar barındıran, korkmuş ve bir yanı hep bozguna uğramış halde. Ve sonra diğer yanıma sarılmak isterim. Yakamı bırakmayan tüm çirkin, kokuşmuş sırtımalara aldırış etmeden, utanmadan, sıkılmadan. Dün gibi, tertemiz, çocuk saflığında... Ama bir yanılgıdır benimkisi, üstü açıktır şimdi her şeyin, gün yüzüne vurmuştur, ulu orta yerde, tüm bakışlar üzerimde. Kim ne derse desin, ben ne dersem diyeyim. Kime göre, neye göre! Ama yine aynı yerde ve soluksuz kalmış halde. Tarih bizi affedecek miydi? Ben tarihi affedecek miydim.

Aynalar yine yalancı, gözler masum. Eller terlerken dolunaya yakın, benim uykularım kaçır, kâbuslar kovalar düşlerimi. Ten solmuş, buz gibi ve biraz da ürpermiş halde. Üzerime çığ düşmüş-çesine çaresiz ve yapa yalnız...

Göğsümün tam üzerinde bir sızıdır beni savunmasız yakalayan bakışların. Gizlidir şimdi gözlerimden akan her yaş. Birde alnımdan dökülen ter taneleri... Islaktır bakışlar, ıslatıyor yağmurlar, bu gece hep ıslak kalacak.

Nice yaşanılanı bıraktık ardımızda, kanadı kırık bir kuş misali çırpınsa da, ardımıza bile bakmadan devam etmiştik yollara. Oysa acılar çöktükçe bağrımıza, ağır aksak, sarhoş sızılar yüklendik.

Sonra delice bir çırpınma ve sisli, dumanlı bir gökyüzü. Bir hayli zaman oldu, haberim bile olmadı ama göçtü buralardan dolunay. Gecenin bir y arısı, her yer karanlık, bir diğer yanı aydınlık. Yok olmak ya da var oluşun kırılğan sureti. Ha desen yırtılacakmış gibi sesler. Gecenin rengi olmaz diyenler gecede boğulacaklar. İslanırken gecede gülüşler bir algının aldanmışlığına kapılacak ve sere serpe uzanacaktır yalnızlığa, farkında bile olmadan. Hep bir şeyler eksik, bir yanı acı ve sessizlik...

Başucumda bir defter, bir kalem, birde en ucuzundan bir paket sigara... Dumanını ciğerlerime, ta en derine çekiyorum, belki diye... Bir yıldız yakalarım, bir haykırsam sesimi duyururum belki de. İzi kalsın her bir taşın üzerinde susmaların, hiç kimsenin sözüne yoktur sözüm. Ölene dek mühürlerim gözlerime, kendi sesinde sessizliğe mahkûm olmuş seslerimi. Sarıl şimdi diyor yüreğim, sarıl sımsıkı gülen her göze. Masumdur onlar, yalan bilmez, sadece doğrulardır zulasında bir ömür beslediği. Kırılma, nedensiz değil hiçbir şey. Kaybeden bulur, aramasını bilirse, peşine takılma gücünü kendinde yaratırsa, yüzleşme cesareti varsa.

Kış incitse de dağları, yüreğinin derinliklerine kar pınarları akıtır. Yüzü ıslatan yaşlar ağrıtsa da gözleri, onlar yüreği birçok kirden arındırandır. Aksın, bırak hep kaçak olacak değil ya ıslanmalarımız. Keder diye akıtılanlar bir reyhan inceliğinde şimdi tam karşımda. Emanet diye saklarım tüm ayrılıklarımı. Boşalan ellerime merhem diye sürdüm yaşlarını, yumuşatır diye nasırlarımı. Kader diye sarıldıklarım! Oysa ne de günahsızdı farkında olmadan avuçlarımdan kayıp gidenler. Görseniz ne ihtişamlıydı, bir öfke patlaması beklide...

Bu gecede bitecek, yarın yine bu gün olacak. Bu geceden bana arta kalan mı? Koynumda biriktirdiğim yağmur kokusu ve... Bir dahası olmayacak biliyorum. Bu kış bahara evirilecektir, dağ boylarından sular akacaktır ve şafaklar dolunaylı bir geceden sonra bir başka kızıl olacaktır. Ama bu gecede kalmasın diye hiçbir bakış, not düşünüyorum belirli bir zaman aralığına. Ve kalın harflerle adını kazıyorum bu gecenin gözlerine. Ve biriktirdiğim nice ay kokulu gülüşlerimi rüzgârın kanatlarına takıyorum. Götürsün diye nice uzak diyarlara. Ne de olsa bir dahası olmayacaktı bu gecenin. Savur şimdi diyorum yüreğime, sesinin soluğunda yükselt haykırışını ve elveda kalana, merhaba yeniden gelene...

Güneşin kıyısında, ateşten sahillere vuracağım. Ve alevleriyle yıkayacağım tüm birikmiş yalnızlıklarımı. Küllerini rüzgârlara bırakıp nefeslerimi dumanından arındıracağım. Söyleyemediğim, dilden dökülemeden buharlaşmış nice sevinçlerimi tozlanmış raf-lardan indireceğim. Ve tüm ağlamalarımı başucuma koyup yollara koyulacağım. Yollar uzun, engellerle dolu, bazen düşerken, bazen yalpalanacağım ama her şeye inat umudun ezgisinde dillendireceğim özgürlük türkümüzü. Çığlık çığlığa, bir o diyardan bir diğer diyara sürerim tüm duygularımı. ıslık gibi, kulakları delercesine yankılanacaktır ve tüm boşlukları dolduracaktır haykırışım. Alevler saçılacak, ateşler yanacak gökyüzüne doğru.

Dumanlar yükseltip, yağmurlar yağdıracağım o özlem bulutla-rından. Çember daralacak belki de. Kaygılar artacak, biten güller solmaya yüz tutacak. Ama her şeye rağmen muradına erecektir özlemi çekilen umut dolu yarınlara, özgür yarınlara... Ve kekik kokulu çocuklar yükselecek dört parça yurdumun her bir yanından, körpecik bir fidan gibi, özgürlüğe susamış, güneşe ulaşma umu-duyla nefes alan...

Haydi, takıl peşine rüzgârın, tüm vücudunda hisset, teninin her zerresine işlensin. Bırak tarasın saçlarını, sonra esintiyle gelen ıslaklığı merhem diye sür kapanmak bilmeyen yarana. Biraz da sakla, kötü günlerinde dost olsun diye sana. Ve bağır, haykır, bir çığlık ol, bastır tüm bastırma girişimlerine karşı. Es gecenin yüreğine doğru, estikçe öğren özgür olmanın sınırsızlığını. Yücesinde, en zirvesinde kahpelikler, kendini bilmezlikler ve daha nice soysuzluklar... Hepsine inat, gecede savrulan bulutların kanatlarında türkü söylemek var ya...

Bu gece de bitecek, yarın sabah olduğunda belki kar yeniden yağar ve beyaza bürüyecek her yanı. Bana kalan mı? Koynumda biriktirdiğim yağmur kokusu ve bu gecenin ıslak bakışları...

Gulfiroş

Dolunaylı bir zaman diliminde geldi haberin. Yer örtüsü beyaza bürünmüş, kar kokusu vardı her yanda. Zaman acımasızlık maskesini takmıştı bir kere, önünü alana aşk olsun.

Akşama doğru, dağlar gelinliklerini giymiş, bir fotoğraf karesi gibi karşımda uzanıyor heybetli Şekîf. Kuru, buz gibi keskin, iliklere kadar üşüten bir soğuk...

Kendi ellerimle getirdim haberini, hiç farkında bile olmadan. Yol boyunca yağan kardan korumak için parkemin iç cebine koymuş halde taşıdım, yüreğime yerleşecek hüznün paketini. O kısa zaman dilimine ne çok şey sığdırmıştım oysaki. Tolhildan diyor-dum her adımında. İntikam!

Zoruma gidiyordu yaşanılanlar, zorluyordu beni bir şey yapamamanın çaresizliği. Tolhildan diye fısıldıyordum, uzadıkça uzayan yol hattına. Duyan var mıydı bilmem ama yüreğim ateş yeri-ydi. Zamanın bu vaktinde kar yağıyor, benim gözlerimdense intikam!

Düşen kar tanelerinin ritminde bir şarkı mırıldanmaya başlıyorum:

*“Ez ji xew rabûm
Gulfiroşek dît
Pir gelek şabûm
Gul bi dil didî”*

Ve sonra Wan’dan kareler beliriyor gözlerimin önünde. Her birimizin cebinden çıkan parayla donattığımız karpuz, peynir sofrasında bir aradayız. Gözlerde zafer coşkusu, yürekler sıcak, içten, güler yüzlü amatör devrimcilerin mütevazı sofrası. Olaylara olgun yaklaşan, profesyonel kararlar alan genç yüreklerin sofrası. Karpuz, peynirden çok paylaşımı koymuştuk en orta yerine sofranın. Birde yüreктen yoldaşlık ve kirlenmemiş sevgi vardı yanı başında. Bundandı belki de bizi birbirimize bağlayan, bize bu mücadele deryasında bir damla olma kararlılığı veren.

Henüz yeni gelmiştik çalışmadan. Toplumun dinamik ve öncü gücü konumundaki gençlik yapılanması olarak toplumun ihtiyaçlarını giderme noktasında sorumluluklarımız sonsuzdu. Hele hele Kürt halkı gibi tarihten bu yana sömürülmüş, dili, kültürü, renkleri elinden alınmış ve sahipsiz bırakılmak istenilen bir halksa bu mücadelenin anlam derinliği daha da artmaktaydı. Bizler, Kürt Özgür-

l k Hareketiyle kendini, tarihini, acılarla dolu geçmişini tanıma ve anlama şansını elde etmiştik ve bu ereve de bir mücadelenin içine girmiştik.

Ekonomik durumları iyi olmayan bir şehit ailesine ev yapma kararı almıştik. Kendi imk nlarımız doğrultusunda, dışarıdan imkânlar da yaratarak mahallelinin ortak dayanışma ruhuyla ar abuk işe girişmiştik. Her gün sabah erken saatlerde kimisi briket, kum, kimisi demir, imento bulmak için, kimisi de inşaatta çalışmak için yollara d şuyordu. Heyecanlıydık, heyecanımız bize büyük bir coşku ve moral veriyordu. Bundandı belki de; yorgun değildi hiçbirimizin bedeni. Çünkü her saniye ruhlarımızı kutsuyordu Perişan Ananın bakışları. Her şeye rağmen biraradalığın en güzel karesiydi bu. ‘Bir oğlum gitti onlarca çocuğum oldu’ sözünün bey-nimizde ve yüreğimizdeki dalgalanmaları unutulacak gibi değildi. Küçük Zilan’ın yaşından büyük ve olgun tavırları, konuşmaları bizi bizle buluşturmaya yetiyordu. Her g l ş nde yanaklarında beliren sevgi dolu gamzeleri bedenimizin her bir hücresine işlerdi. Ve da-marlarımızda akan kan olurdu mahallelinin dayanışmacı komünal ruhu. Evet, yorgun değildi hiç birimizin bedeni. Çünkü tüm düşle-rimizi küçük Zilan’ın g l ş nde arındırmıştik.

‘Yemek duası’ diyor bir arkadaş. ‘Heval Harûn sen oku’ diyor gülümseyerek bir başka arkadaş. İlk defa bu sofrada yer alanlar şaşkın bakışlar altında neler olacağını bekliyor sabırsızlıkla. Harûn okuyor, diğerleri hep bir ağızdan tekrar ediyor:

‘Rih  şeh d  me řa be

Heb na me ji R ber APO re feda be

Noşıcan be’

‘Sağ bi’ yanıtından sonra görünüşte zengin olmayan ama tüm yürekleri huzurla dolduran sofradan her kes birer lokma alır. Sof-rada gülen gözler, neşeli sözler ve içten bakışlar dolanıyor. Bir arkadaş şarkıya başlamış bile. Hep beraber şarkının akışına bırakı-yoruz kendimizi:

“Heb  me yek dil

Tev jan   k l b 

Neb  me bawer

Gul bi dil didi”

Zaman geçtikçe soframız daha da kalabalıklaşmakta. Ve şarkının sözleri bir başka gür çıkıp, uzun koridor boyunca yankılanıyor. Bunu duyanlar gelip bakmaktan kendini alamıyorlar. Bu sofrayı görenler gülerken geliyorlar ve katılıyorlar yürek birlikteliğine.

Sistem her an, bulduğu her boşluktan, fırsatını bulduğu anda saldırıya geçiyordu. Kendisine bağlamak, kendi insanını yaratmak için her türlü çirkin oyunlara başvuruyordu. Korku imparatorluğunu güçlendirmek ve kendinden öte bir gücü kabul etmediği için vahşi saldırılar, ölümler, katliamlar saçıyordu etrafına. Her biri nasibini almıştı bu saldırılardan. Kimisinin gözleri önünde, bir sokak ortasında babası katledilmişti vahşice. Kimisinin bir gece yarısı uykudayken, köyü yakılıp yıkılmıştı. Kimisi sabahlara kadar karanlık odalarda işkencelerden geçmişti acımasızca. Ama her şeyden önemlisi ayaklar altına alınmıştı düşleri, kurşuna dizilmişti gülüşleri, bir duvar dibinde ölüme mahkûm edilmişti özlemleri. Tecavüze uğramıştı ülkeleri, kirletiliyordu doğası, kirletiliyordu tüm güzellikleri. İşte buydu bu genç yürekleri bir araya getiren, aynı sofrada oturtan neden. Öfkeliydiler ve yaşananlar karşısında sessiz duramazlardı. Her gün hakarete uğrarken, onurları gururları kırılmak istenirken ve yaşamayı haram sayıp ölümü reva gören her tür yaklaşım ve saldırıya karşı bir ses, bir söz, güçlü bir eylem olmaları gerekirdi. Çoğu özgürlük dağlarına gidiş biletini kesmişti bile. Özgür bir yaşam arayışındaydılar onları bir araya getiren. Gözlerinden çalınmış gülüşlerini, yasaklanmış, konuşulması suç sayılan dillerini, ellerinden alınmış kültürlerini, renklerini yeniden almak ve özgür yarınlarda, özgür insanlar olarak yaşamak için bu sofrada, bir aradaydılar.

Kar gittikçe hızını arttırıyor, bir de rüzgâr esiyor, yağın karı gözlerime doldurmak istercesine. Karanlığa kalmadan kampa var-saydım diyorum. Az kaldı zaten birkaç dakikaya kadar ordayım. Paketi teslim edip mangaya gitmek istiyorum. Islanan ayakkabımı sobanın önüne verip kendimi biraz ısıtırim diye.

Kısa bir süre sonra kamptaydım, paketi açmamı istedi bir arkadaş. Kitap, dergi ve bir de gazete. Ne olduysa gazeteyi elime almamla oldu. Bir fotoğraf ve gözlerimin içine bakan hafif tebesümlü bir bakış. Beni olduğum yerde donduruyor bu bakış. Olamaz diyorum, bir daha bakıyorum. Daha da yakınlaştırıp O olmadığına

kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ama hayır bu Diren, aydınlık yüzlü güzel yoldaşım Ronahî.

Dudaklarından eksilmeyen tebessümü ile yine aynı. Bir hoşça kal bile demeden gittin, demek. Bilirim vedalardan hoşlanmazsın. ‘Vedası eksik kalsın bu ömrün’ derdin hep. Vedalar ayrılıktı çünkü. Sen ayrılığa hiç inanmazdın. ***‘Biz her zaman gönül birlikteliğimizi sağlarız ve öyle yeni güne uzanırız. Yoldaşın sıcak nefesini her an ensemblede hisseder ve her soluduğumuz nefeste anarız. Ve biz her zaman beraber yaşarız. Bazen dolunaylı bir gecede, daralan patikada yürürken mırıldanılan şarkıda, bazen rüzgârın esişinde, yıldızların kaydığı anda, bazen bir damla yağmur tadında, bazen yanan ateşin alevlerinde. Her zaman ve her yerde, biz beraberiz çünkü biz beraber varız ve yaşarız. Bizi biz eden yüreğimizdeki bitmez tükenmez yoldaşlık sevgisidir. Ve bu sevgi var oldukça hiçbir ayrılık, yer edinemez gülüşlerimizde.’***

Bir pırıltı, gözlerinin ta içinden gelen bir ışık zümresi... Hafif tebessümlü ve birçok şey söylemek istercesine sabırsız... Yüreğinin derinliklerine dalıyorum şimdi. Göz bebeklerinden açık giriş yaptım. Neydi bizi bu kadar yakın yapan, bir araya getiren, benmişim gibi hissetmeme neden olan. Sordukça sorular çoğalıyor beynimde, düşünce sınırlarımı zorlayıp yeniden tüm cesaretimle dalıyorum bakışının deryasına. Yalpalanıyorum, dalgalarının şiddetine maruz kalıyorum ve sürükleniyorum bir zaman diliminden bir bilinmezliğin kucağına. Hayır demiyorum, çırpınmadan, teprenmeden serbestçe bırakıyorum kendimi. Yarım kalmış, söylenmemiş nice sözle karşılaşıyorum. Düşler var yeni doğmuş bir bebek gibi tertemiz. Saklı, gün yüzüne çıkmamış, daha bakir gülüşlere takılıyorum hiç beklenmedik bir anda. Tutuklu kalıyor bakışım, oysa diyorum... Oysa kim mahrum bırakmak ister ki canları bu kekik kokulu gülüşten? Sorular artıyor, sorular arttıkça yüreğim kabarıyor o yitik zamana doğru.

Zaman bir bıçağın sivri ucu gibi delip geçiyor habersiz. Farkında bile olmadan çoğu, bir bakmış ki yuvarlanmış geçmişleri. Tüm geçmiş zamanların telafisi sende, yüreğinden süzülüp, gülüşünle bir olmuş gözlerinde mevcut. Tüm kirlenmişliklere inat kendini korumanın, saf, tertemiz duyguların el değmemiş bir mekânı. Açık bir aralık arıyorum, bir yer bulurum diye, kıvranacağım bir köşede yaslanırım belki de. Nefesinden bir tutam alıp muska diye

takarım boynuma. Gülüşüne yaslanır, bakışlarında ısınırım. Uzak ve soğuk gecelerde, gözbebeklerinden eksilmeyen pırıltıyla aydınlatırım yolumu. Bilirsin; yollar taşlı, çoğu virajlı, birde zorlumu zorlu. Her yiğidin harcı değildir bu yollara kendini vurmak, soluksuz, usanmadan, bir an bile tereddüt yaşamadan yürümek. Her düş-tüğünde kalkmasını bilmek, kalksa bile tekrar devam edebilmek, eskisinden çok daha güçlü, daha kararlı ve istekli yürüyebilmek. Evet, yürek ister, yürekte bir pırıltının an be an büyütölüp gülüşte, pürüzsüz bakışta ve gözlerde yansımalarını ister.

Bundandı belki de seni farklı kılan. Kirpiğin kaşına değdiği an gecenin kendinden utanması gibi, gülüşünün rüzgârla buluşmasında ayın intihar girişiminde bulunması gibi ve gülüşünün güneşle randevusunda tüm güllerin gülmesi gibi.

Tam karşımda sorgulatan bir bakış var. Saçlarına dağ boylarının kekik kokusunu sürünmüş, toprağın nefesini solumuş, güneş ışınlarıyla saçlarını taramış halde. Beni bendeki kayıp yanımla buluşturan, içime sonsuz güven duygusu yerleştiren bir bakış. Geçmişimi alıp yanı başıma, içim rahat bir şekilde yürümemi sağlayan ve zaman denizinde anın anlamına ulaşmamı sağlayan bir bakış. An'da kendimi bulup geri kalmış tüm yanlarımla mücadele etme cesaretini bedenimin her bir hücresine aşıl原因an bir bakış. Özgür bir yaşama âşık, kalbinde büyük umutlar besleyen, yarının şafaklarına el değmemiş düşler sunan bir bakış. Özgür gülüşlü, kendi gibi aydınlık, adı gibi direngen bir bakış...

Yavaş yavaş ve sessizce yürüyorum gecede. Yağan kara aldırış etmiyorum artık. Yarım kalmış birçok şey gibi bu şarkı da yarım kalmasın diye sessizliğini yırtıyorum gecenin. Ve Tolhildan diyorum en başında haykırarak tüm içtenliğimle.

***“Min can û dil da
Dil kiriye qêrîn
Go ho Cegerxwîn
Dil bi kul didî”***

Sen demedin ama hoşça kal aydınlık yüzlü güzel yoldaşım. Tolhildanlar seni asla unutmayacak, her an bizimle, mücadelemizde yaşayacaksın.

Bıraktığınız yerden özgür yaşam arayışımız devam edecektir. Verdiğiniz güçle yolumuzda bir an bile tereddüt etmeden ilerleyeceğiz. Ta ki özgür bir yaşam yaratılincaya dek...

GelyêTiyara'da (Kazan Vadisi) 33 arkadaşıyla ölümsüzler kervanına katılan Dîren TOLHILDAN (Emine) yoldaşın anısına.

Zerdeşt TOLHILDAN

Güzelliğin Resmini İşleme Zamanı

Bir geçmişin, gerçeklikle yoğrulmuş ibretlik yüzünü buldum aynada. Acının, hüznün, ağlamaların kıyısında özgürlüğe susamış bakışlar vardı birde. Birçok masala konu olmuştu. Anlata gelmişti dünden bu güne. Biz de gördük ve benliğimizde özgür yarınları susamış düşlerimize ekleyerek sese dönüştürdük. Bazen bir tilili, bazen kleşten çıkan mermi, bazen rüzgârların kanatlarına taktığımız çığlıktı bunu hasretlik yüreklere ulaştıran. Masallarda öğrenmiştik dağların kutsallığını ve zirvelerinde yanan ateşin önemini. Sonra tutkuyula bağlanmayı öğrendik bu zirvelere. Yaşadığımız her anı yolladık dağlara hasret nice yüreğe. En kaygısız anlarımızdı bunlar. Kendimizi en güçlü hissettiğimiz zamanlardı. Fısıltının yerini haykırıslara bıraktığı zaman aralıklarıydı. Önce düşlerin kulaklarda yankılanışı oldu; çok geçmeden yüreklerde resmini buldu. Dolup taşıtı yüreklerde, nede olsa sınırlı değildi özgür yaşamın mekânı. Her çağrıya cevap oldu. Dağlarda, zindanlarda, şehirde, ovalarda, köylerde, sokaklarda, her evde yankılandı coşku. Dur durak bilmeden, coşkun nehirler gibi, çılgın rüzgârlar gibi aktı özgürlüğe tutkulu yürekler.

Bir tsunami gibi kasıp kavurdu yürekleri, gülüşleri, düşleri. Özgürlük tutkusu delip geçiyordu her türden sınırı. Tarih sayfalarının bakışları değişti, yüzüne renk geldi, gülmeler yerleşti gözlerinin kenarındaki kırışıklıklara.

Sığmadı bedene, taşıtı doğanın her bir yanına. Hayaller büyüdü, düşlerin sözcüsü oldu rüzgârlar. Aktı dağların koynuna, yetiştirdi zirvesine ve alevlerinde ateşin aydınlandı yeryüzü.

Yol alırken güneşli günlere, renkleri çoğaldı yaşamın. Henüz sulanmamış hasretlikler var zulamızda. Beklemek yoktu, güneşe ulaşma yolculuğu başlamıştı. Artık aynalar acının karanlık yanını göstermeyecekti. Acı yüzünü parçalayıp, alnımızda biriktirdiğimiz yıldızları ışık olsun diye azad ediyoruz. İnanarak insan olmanın güzelliğine ve

erişerek gücüne, bazen ıslatan yağmurlarda bazen kurşun sesleri altında, yangınlar büyütüyoruz sol yanımızda. İmhalarından, talanlardan, kıyımlardan ve ağlamalardan sıyrılarak aydınlık günlere doğru ilerliyoruz. Bedel verdik, bedel veriyoruz, bedel vermeye devam edeceğiz. Acılarımız bizi güçlendirir bilinciyle bileyerek amaçlarımızı, acı yüzüne inat aynaların sevinçler yüklüyoruz yaşam yükümüze. Ayrılıklarla, gözyaşıyla, hüznlerle bezenmiş olan yükümüz büyüdükçe büyüdü inancımız, milyon yürekte yaşam buldu umutlarımız. Özgür yaşam aşkıyla sevgilerimiz büyüdü, büyük sevgilerimizle yüreğimiz büyüdü. Büyük olan dağlar daha da büyüdü, dağlı özlemlerimiz, dolunay kokulu gülmelerimiz büyüdü. Mutluluklarımız büyüdü. Yarınlara bir şeyler ulaştırmanın benliğimizde yarattığı hafif gururla mücadeleye bağlılığımız büyüdü. Büyüdükçe düşlerimiz, büyüdü gülüşlerimiz, büyüttük bizde beden bulmuş özgür yaşam arayışını. Ve çoğaldı dağlara yolculuk. Durmadan, bir an olsun tereddüt etmeden, kaygısızca daha çok da onurluca... Ateşin çocukları arttı. Ateşin dansına tutuşurken, esen rüzgârlara yolluk yaptık özlemlerimizi. Estikçe rüzgâr alevleri büyüdü özgür yaşam ateşinin. Milyon yürekte yanan ateşi... Ateşle bir olmanın resmiydi bu. Ateş gürleştikçe, dağlar daha da büyüdü. Büyüdü dağlar, büyüdü özlemler, büyüdü sevmeler, büyüdü amaçlar, büyüdü özgür yaşam...

Bir çağlayan hırçınlığında, akın akın, durmadan dağlara aktı yürekler. Acelesi vardı özgürlüğe susamış canların. Nede olsa zamanı yakalamalıydılar. Özgür gülüşlü yarınlar yaratmak için zamanı yakalamak zorundaydılar. Aceleleri bundan, zaman beklemezdi kimseyi. Her halde insanın kontrolü altına alamadığı tek şey zamandı.

Zamana yenik düşmeden, geride kalmamak ve başı dik bakışlar fırlatmak için acele ettiler. Onurluca bir yaşayışın sahibi olmak için acele ettiler.

Asi dereler gibi, bahar yağmurları gibi, sonbahar rüzgârları gibi durmadan aktık dağlara doğru. Güler yüzlü bir yaşamın en orta yerine aktık. Karanlık ve karabasanlı geceleri yarar yara, dolunaylı ve yıldız deryalı gecelere vardık. Aktık özgür soluklu güzel bakışlı yarınlara doğru. Çocuk gülüşlerimizi de yanımıza alarak, çocuk hayallerimize, düşlerimize ve özlemlerimize doğru yol aldık. Bir çocuk sabırsızlığında, çocuk saflığındaki umutlarımızla acele ettik. Ki varmak için anlamın özüne, kavramak için birlikteliğin özsel bütünlüğünü. Yanlış yaşanmış nice yaşanmışlığı da alarak, yeni yaşayışlar yaratmak için vurduk yollara. Hiç durmadan aynanın bir yerinde saklanmak zorunda

kalmış hayata doğru aktık. Saklanmak zorunda kalmayan hayatlar yarattık. Yeni hayatlar yarattıkça kendi zamanımızı yarattık. Aktı zaman, aktık zamanla, kendimizle sürükledik zamanı... Geceli gündüzlü tüm zamanlarda, durmadan, yorulmadan, alınmadan, kırılmadan, her düşüşte yeniden kalkmasını bilerek, her kalkıştan sonra daha çok güçlenerek yürüdüğümüz zamanın kendisi olduk. An'ı yakaladık. An'ın anlamına erişmiş halde, anda yaşamayı öğrendik hayatı. Öğrenmeliydik, öğrendikçe yaşamalıydık, yaşadıkça kendimizi bulmalıydık, kendimizi buldukça hayatın özüne ulaşmalıydık. Çünkü acelemiz vardı. Hep yarım kalmış ve anlaşılır kılınmamış yaşantılara inat, özgür yaşam diyeceğimiz, gerçek anlamına ulaştırılmış yaşamlar oluşturma zamanıydı.

Özgür yaşam tutkumuz büyük ve her an daha da büyümektedir. Bazen yakılan bir köyün çılgılığında, bazen toz toprak içinde yalın ayak koşutan çocukların gülmesinde. Anaların yürek yakan feryadında, genç kızların gökyüzüne savurduğu tililide. Dağ doruklarında yakılan ateşin etrafında çekilen halayda söylenen özgürlük türkülerinde büyütürüz hayallerimizi. Coşkumuzu ve umudumuzu rüzgârın kanatlarına takar, yollarız nice özgür yaşam savaşçısına. Zindanlarda direniş dalga dalga yayılır, şehirler dize gelir, isyan köylerde sel olur. Ve binlerce yüreğin özgür yaşam tutkusu ulaşır dağlara. Somutunu gerilinin kleşinde bulur. Sıkılan her mermide aşka gelir dağlar, aşka gelir doğa, kendin olmanın gururunu yaşar insanlık.

Güler yüzlü, güzel ve özgür bir yaşam bedel ister. Bunun en sade ve çıplak hali dağlarda yaşanıyor zaten. Ateşin ve güneşin çocukları yaşanan her türden ölüme ve acıya dur diyerek, yarınlarda çocuklarımız kesintisizce gülsün diye, insanlar özgürce soluklansın, gökyüzümüz bağımsız olsun diye bedel vermekten çekinmediler. Bir an olsun tereddüt yerleşmedi yüreklerine. Her seferinde daha da güçlenerek doğrulup yürüdüler cellâtlarının üzerine. Karanlıklara gömülmek istenen ömürleri gün ışığına çıkarmak ve bir avuç huzur bırakma uğruna ölümün soğuk suretiyle yüzleşip, ölümün yüzüne tükürmesini bildiler. Kaygısızca ve korkusuzca attılar her bir adımlarını. Çünkü ne yaptıklarının, niçin yaptıklarının farkındaydılar. Yaratılmak istenen özgür yaşamın her anı çaba, emek, kendinden ödün vermeyi ve tereddütsüzce yürümeyi gerektirdiğini biliyorlardı. Yürekli insan ölümünden korkmamak değildir. Yürekli insan nasıl onurlu bir yaşamın sahibi olacağını bilendir. Evet, bunun için ölümlere yürüdü binlerce yürek. Bir kurşunla biteceklerini sananlar yanıldılar. Çünkü onlar onurlarıyla

yarınlarda yaşamayı başardılar. Onlar biliyordu; ölümün yanında hiç kalır onursuzca yaşamak. Bunun için bir kere bile olsun dönüp arkalarına bakmadılar.

Yangın yeri bir zamanda, mermi hızında ilerliyordu zaman. Yüreklere tuz basılmış gibi acı veriyordu yaşanmışlıklar. İki yanı keskin bir bıçak gibi gerçeklik her gün yaralıyordu, kesip biçiyordu her yeri. Bu gün bıçak yeniden ısıtılıp bilenmiş halde. Olabildiğince de keskin. Acıtıyor, kanatıyor kapanmamış nice yarayı. Özgür yaşam tutkusuyla tanışanlar ise daha onurlu. Çatlamış ayaklarıyla, yalın ayak bir halde tuz üstünde yürümeye benziyordu mücadele gerçekliği. Onurluca yaşama isteminin çıplak bir suretiydi bu. Mücadeleyi anlamlı kılan da bu olsa gerek.

Kod Adı Aydınlık

Yaşama sevmeden bakan insan küçük yaşamaya mahkûmdur.

Büyük yaşamak emek ister, mücadele ve kararlılık ister.

Yüce sevgi ise bir çılgıktır yüreğin en derin yanından kopan, haykırıştır ölüme kafa tutan.

Satırlarımı ısıtırken çok uzak diyarlardan bir selam alıyorum. Düşünüp de yazılamayan nice sözler geçiyor gözlerimin önünden bir bir. Sonunu getiremediğim şiirimse hala aynı yerde...

Yangın büyüyor, ismini hatırlamakta zorlandığım bir enstrümanın yanık melodisi doldurur odayı. Ses yoktu, ten çiçeksiz, oyun bükük. Gölgesiz giden; genç benizli, dudakları yalın, salkım salkım rüzgâr kokusu taşıyanlar...

Kim ne derse desin lekeli buralarda topraklar. Haber salın; pusudan yeni çıktı kanla nakışlanmış bu topraklar. Yarın geç olmasın diye kayıp yanımı şiirle ıslatıyorum ve konuğu oluyorum soğuk toprağın. Döne döne gülüşümü umutla emzirirken, bakışlarıma ortak yaşamlar katıp düşler kuruyorum zamansız. Yalın ayak, koşar adımlarla uzayan gölgeler bırakıyorum ardımda. Ve yaşlanan sözler çürütüyorum sebepsiz. Gözlerimde örtülü bakışlar, acelecî, anlamsız, katı...

Korkarak yanaşırken kapıya, mavi gülüşlü çocukları anlamamıştım ve üşüyen yanım kayıp yanımdı. Yürekte hasretliğin gölgelenmiş sureti varken, bilmem ki bu türküler şafağa nasıl sunulur. Pencereden bir parça ateş, bir tutam tütün kutsuyorum Güneşin gözlerine. Lanetlerken ayrılığı, potansiyel bir suçluyum artık. Su gibi akan,

rüzgâr gibi savrulan zamanı iliklerimde hissederken, kayıp giden an'ların paramparça sureti belirir karşımda. Son söz daha söylenmemiştir, o gün geldiğinde geceler kendinden utanacaktır. Dirhem dirhem ay kokan bir gökyüzü bağışlanırken yaşamlara, yıldızlar soluksuz sayıklayacaktır aydınlığı. Semaha durup, türküler dillendirecektir yeryüzüne.

Sonsuz değil hiç kimsenin ömrü. Bir ömrün tükenişe tutsaklığı! Kim çözebilir ki bu sırrı? Neden korkulur bu kadar, hep kaçılır? Doğru ya, ölüm hep karanlığın habercisi olmuştur, korkular salmıştır etrafına, baskın gelmiştir yaşama sevincinden. Soğuk nefesinin ensende dolaşmasına ne hacet, ismi bile yeter tüylerinin ürpermesine. Tarih tutmamıştı kayıtlarını, olan belgeler de kuytu köşelerde kaybedilmiş, saklanmıştı. Ama bunun yanında ölümü kendi sessizliğinde boğup, bir kenara atan, yokmuş gibi yarınlara sarılanlar da vardı. Üst-baş kan tere bulanmış olsa da aşkın sıcaklığını özgür yüreklerinin isyanı dinmeyen sol yanında hep korumuşlardır. Gözyaşları bir bir akarken yanaklarından, gülme olgusunu lügatlerinin en başına koyanlardı onlar. Bir mezar taşı olmasa da çoğunun, son anda bile tebessümlerini esirgememişlerdir yaşamdan ve göz kırparak usul usul uzaklaşmışlardır. Onlar ateşten gömlek giyen ve kefeni arka cebinde taşıyanlardır.

Kod adı Aydınlık...

Anasının göz nuru, son gülü, kekik kokulu nazlı fidanı...

İlk sürgünlüğü erken başlamıştı bu topraklardan, uzak çok uzak diyarlara. Mesafeler bırakırken ardından, O hep yakın durdu ülke yüreğine ve yüreğinde taşıdı dağ boylarından esen rüzgârın getirdiği kardelen kokusunu.

Bundandı belki de isminin sonuna 'Penaber' takısını getirmesi. Mülteci aşklar hiç eksik olmamıştı zulasından ve Göçebeydi bakışları. Tek yerleşik mekânı umutlarıydı, köhnemiş zamanın tüm tahriklerine meydan okuyan aydınlık hayalleriydi ve lekelenmemiş özlemleriydi. O çocuktu ve çocuk düşleriyle büyüdü. Maviyi çok sever dağlı çocuklar çünkü mavi rengindedir düşleri. Maviyse özgürlüktü, hiçbir bedeli olmayan. Karartılmış yaşamlar aydınlığa kavuşmalı, Güneş güleç yüzünü gösterirken, ısıtmalı soğutulmuş tüm yürekleri. Ve Yarının rengi mavi olmalıydı.

Nakaratlar diziliyor, soruların ardı arkası yok...

Gecenin düşler üşüten bir vaktinde, tüm şehir uykudayken, yorğun sokak lambalarının kaçamak bakışları altında yürek deryasında o güne dek biriktirdiği tüm güzelliklerini, özlemlerini, coşku ve isyanla-

rını döküyordu defterine. Olmamış yapamamıştı, alışamamıştı o kente. Kendi toprağından başka toprak koklayamamış, içten kucaklayamamıştı. Ve takılmıştı güneşin özgür gülüşünün peşine.

Vakitler kutsal topraklara dönüş saati diyor.

Bir coşku serencamı sarmış her yanını.

Yüzünden eksilmeyen tebessümüyse şimdi eskisinden çok daha yalın... Varsın vedası eksik kalsın bu tablonun, ne de olsa bir dahası olmayacaktı bu an'ın. Sınır hattında bir gerilim sıvazlar gecenin sırtını. Irmaklar hiç böyle dile gelmemişti, gökyüzü ise yeni yaşamın müjdesini sunmakta. Ateş sırtında yükselen özlemler yürekte heyelanlara sebebiyet verirken, Hakikati güzelliğindeydi dağ esintili, gözleri bademe çalan bir kızın; nergiz kokulu bir kadın gerillanın.

Kod adı Ronahî...

Kendi özgür yüreğı gibi aydınlık, badem gözlerinden fışkıran tebessüm kadar Ronahî...

Anasının göz nuru, Son gülü, kekik kokulu nazlı fidanı...

Tozlu raflarda unutulmuş bir ayna, iki kelebeğın buluşma anını resmetmiş. Bir kırlangıcın tozlu kanatlarındaysa paramparçadır zaman. Ve yazılmamış bir masalın sonuna son anda yetişiyorum. Soluk soluğa, üst baş toza bulanmış halde...

Uzak gecelerde dinlerken rüzgârın esintisini, yabancıyı olmadığım bir ürperme sarar tüm benliğimi. Ay kokulu bir vakitte ıslatıyorum anılarımı ve yıldızların bakışlarıyla geceden arındırıyorum badem gözlü kızın tüm birikmiş aşklarını.

Geceyi damla damla eritirken, isyan-i bakışlarda tutuklu kalıyorum. Gülüşünden fışkıran kıvılcımla; titrek, yaslı, üşüten gözyaşlarımı serin rüzgârın esintisiyle kurutuyorum. Umudun ve aşkın ağır yükünü omuzlayıp bir yolculuğa koyuluyorum. Can yoldaşım Aydınlık, kod adı Ronahî... Mülteci bir rüzgâr takıp peşime, göçebe bir aşkın izini sürüyorum...

Tüm renklerle bir çiçek bahçesi açtım sana ve şafakla yeryüzünü kaplayan ılık zümrelerini kirlenmiş nefeslerden sakındım. İsmi rüzgâra fısıldadım ve yüzümü hasretinle yıkadım. Bakışlarının gülümsemesiyle tutsak kalmış tüm düşlerim kanatlanmakta. Ellerim terlemiş, göğsüm sınımsız, bakışlarım heyecanlı...

İçindeki utangaç, kekeme çocuğa sevdalanmıştım bir kere. Uzun gecelerde usul usul akan lekesiz gözyaşlarına sarılırken, karanlık koridorlu taş karakollarda bastırılmak istenilen tüm güzel hayallerinle

yardım bu geceyi. Düşlerini ıslatan yağmurlar, ömrümüze inen ay ışığı, saçlarına taktığın yıldız buketi...

Hepsi burada! Hey badem gözlü kız sen neredesin? Bak dağlı çocuklar halaya tutuşmuşlar. Sen de gelmez misin?

Bu sabah erken uyandım ve 'zülfü kâküllerin amber misali'yi dinledim. Ayak izlerimi siliyorum bu geceden ve yoldaşlarımın divanına bağdaş kuruyorum. Resmini şafağa astım, papatyalar toplayıp sana sundum...

Kod adı Aydınlık...

Anasının göz nuru,

Son gülü, Kekik kokulu nazlı fidanı...

Kod adı Ronahî...

Kendi özgür yüreği gibi Aydınlık,

Badem gözlerinden fişkıran tebessüm kadar Ronahî...

14.06.2008 tarihinde doğu Kürdistan'ın Piranşehir sınırında sömürgeci İran devletiyle yaşanan çatışmada şehitler kervanına katılan Ronahî PENABER (Songül ŞAHİN) arkadaşın anısına...

Özlemine Alışmadım

Akan derede

Gözyaşlarımın yansıması kaldı

Bir de

Kucaklayamadığım nice sevda...

Sonra

Uzaklaşmasına şahitlik etti bir çift göz

Özlemlerine,

Gözyaşına

Ve hırçınlığını ertelemiş

Akan nehrin sessizliğine...

Bilinmezliklerini söküp attım bugünümün. Gülüşünle kutsadım özlemlerimi ve biriken bulutlardan umut ettim; biraz yağmur yağsın diye.

Bilirim yağmasını seversin yağmurun. Yağarken yağmur, altında sıırıslıklam oluncaya dek ıslanmayı... Bir de yürüyüş halindeyken bir başka duygular uyandırır yüreğinde. O yüreğin ki, öz-

gür yarınlara sevdalı, yoldaşlarının hasretini nakşettiğin ve gülmekten, umut etmekten asla vazgeçmeyen...

Bilmedim, bilmek için bir çaba içine girmedim. Wan'da, en soğuk günlerinde bile, yağan yağmurun tadına varmak için yüzünü Artos'a dönmüş ağır ağır yürümeni anlayamadım. Suspus olmuş, sessizliklere gömülmüş şehrin ıslak sokaklarında yürürken, utanır olmuştu sarı benizli lambalar. Herkes kaçarken, sığınacak bir yerler ararken, sen boşalan sokakların en orta yerinde gülen gözleriyle selam veriyordun damlalara. Damlaların tenine temasıyla rüzgârlar savrulurdu coşkunca biraz da sabırsız. Gölde açılan yarılmalara takılırdı bakışların, bakışlarında bin bir gülücük, bir de sol yanagında açılan gamzen.

Çok sonra, Artos kadar heybetli Erek kadar mağrur, Kürdistan'ımın diğer dağlarındaki buluşmamızda anlayacaktım ancak. Meğerki birikmiş özlemlerinin dışı vurumuydu. Hasretliklerinin de akan yağmurların damlalarına karışmasını ve esen rüzgârın kanatlarında hasretini çektiğin nice olguya ulaşması içindi. Yağdıkça yağmur, Artos'un bakışlarıyla buluşur, Süphan'ın gölgesine sığırdın. Bilirdin, dostundu onlar, yüreğinde yer edinmişti onun için.

Bir yerden başlanmalıydı. Henüz çocukken giriştiğin mücadelelen olgunluk evresindeydi. Yurdunu seviyordun. Ama sevmenin yetmediğini de biliyordun. Yüce sevgini dağların kucaklayıcı, yürek ferahlatıcı ve güven aşılayıcı yanıyla birleştirmeliydin. Yaptığın buydu. Özlemlerin büyüktü, amaçların sonsuzdu. Amaçlarının kutsallığında, yaralı ülkenin, gülmesi bile yasaklanmış, oyunları elinden alınmış çocuklarına mutlu yarınlara sunacaktın. Ne de olsa çocuk olmak reva görülmemişti sana. Kendi farkına vardığın ilk andan itibaren, ülkenin yakılan bedenine su serpmek için kararlılıkla sarılmıştın mücadelenin gülen gözlerine.

Çok uzun sürmemiş, özlemini çektiğin, hasretini yağın yağmurların damlalarıyla buluşturduğun dağlara ulaşmak için yollara koyuldun. Yine yağmurluydu hava, ıslaktı şehir. Bu sefer hüznün vardı bakışlarında Artos'un. Süphan sessizliklere gömülmüşken, Erek yaşadığı son ayrılığını işliyordu not defterine. Bilincindeydin ve bir an önce ulaşmalıydın. Islaktı belki bakışlar ama kalıcı gülüşler işlensin diye bu topraklara, varmalıydın yüreğini yangın yerine döndüren diyarlara. Bir bir arşınlarken kara kaplı yolları, soluk benizli sınır taşları tanımadı ayakların. Kabullenemediğin buydu

zaten. Çok önceden bedeni dört parça edilmiş bu toprakların yarası derindi. Bu yaraya merhem olmalıydı birileri. Kim diye sormadın kendine. Çünkü biliyordun, önce kendin baş koymalıydın bu mücadeleye ve yolculuğuna girişmeliydin özgür yarınların.

Çocuk umutlarınla ve hayallerinle, biriktirmiş olduğun nice özlemle ulaşmıştın dağlara. Dağlara sevdalı, özgürlük savaşçısı nice yürekle bir beden olup, öfkeni kustun. Elindeki kleşle düşmana kan kustururken, bakışlarındaki gülüşle, gözlerindeki kararlılıkla ve her an büyüyen özgür yaşam sevdanla yoldaşlarına yoldaş, dağlara sırdaş ve yağan yağmurlarla bir oldun.

Tesadüf müdür bilmem. Ama yine ıslak bakışlı bir günde uğurladık seni. Bir eylemin dönüşüydü, yağan yağmur damlaları derenin yüzeyinde halkalar oluştururken, dalgınlıklar içinde, hissetmiş gibi yağan yağmurla bir vedaya tutuşmuştun. Rüzgarlara yüreğinde biriktirdiğin nice söylenmemiş sözcüğü fısıldarken, yağmur daha hızlıyağıyordu, gökyüzü ağlar gibi gürlüyordu.. Hırçınlığı tutmuştu akan derenin. Bir isyan haliydi o an yaşanan. Yağmur, rüzgâr ve akan derenin çılgılığı... Hepsi bir olmuş haldeydi. Ama sen yine gülmeye devam ettin. Badem gözlerinden usul usul inen yaşların yağmurun damlalarına karışırken, özlemine alışamadığın yoldaşlarının silueti beliriyordu gözlerinin önünde.

Yaşadığı kayıplardan dolayı deliye dönen düşman güçleri, ellerinde ne kadar teknik varsa kullanmıştı o gün. Sizin direnişiniz karşısında biçare kalmış soysuzlar çareyi en çirkin, kallesçe yöntemlerde aramışlardı. Çok geçmeden yağmur durmuş, biraz sonra olacakların haberini verir gibi esen rüzgâr kesilmişti. Ama dere hala deli dalgalar savuruyordu sağına soluna. Ne geliyorsa önüne, savurup götürüyor, hiçbir şey bırakmıyordu arkasında.

Akan derenin haykırıları yayıldı tüm vadi boyunca. Gökyüzü suspus olmuştu. Yağmurdan ve rüzgârdan eser yoktu. Bir acı çıkmıştı dağların bağrına. Ama gülüyordu gözlerin, bakışlarında sonsuz bir huzur vardı. Şimdi badem gözlerini işledim seyir defterime ve tüm hırçınlığıyla akan derenin akıntısında tazeliyorum hayallerimi. Her yağmur yağışında amaçlarımı büyütüyor, rüzgâr esişinde senli özlemlerimi savuruyorum bu yaralı topraklara.

Bakma böyle dediklerime. Şimdi çok daha güçlüyüm. Anılarının aydınlığında açılan yolda yürümenin coşkunu ve kararlılığı var yüreğimde. Bir de sana ulaşacağım günün büyük heyecanı...

Zaman olur yağmaz yağmurlar
Zaman olur kesilir rüzgârlar
Zaman olur kurur dereler
Ama unutma
Unutulmayacak bir şey varsa
O da badem gözlerin
Yüreklere yangın yerine döndüren bakışların
Ve
Çocuk gülüşler büyüten mücadelendir...

Tüm yakıcılığıyla mücadele devam ediyor. Bu mücadelenin güzelliğine erişmiş nice onur ve özgürlük savaşçısını, yolumuza ışık oldukları için saygıyla anıyoruz. Mücadelelerinin takipçisi olacağımızın sözünü veriyoruz.

Diren TOLHILDAN (Emine ALTUN) Arkadaşın anısına...

Mayıs'ın Adı Serhildan

Yağmur yağıyor bu topraklara haftalardır. Ağaçların her bir dalı yemyeşil yapraklarla donanmış halde. Yeryüzü yeşile çalarken, bahar kokusu sarmış her yanı. Rüzgârın ılık nefesiyle okşanan her bir ot tüm güzellikleriyle kendilerini yaşama sunmakta. Bahar sevdamızın yanık türküsü, özlemin vazgeçilmez sureti... Doğanın nefes alıp veren her canlıya tüm cömertliğiyle, bir senfoni tadında bereketini sermesi ve yeniden yaşamın adıdır bahar. Kışın tüm bastırma çabalarına rağmen başkaldırının kıvılcığıdır bahar. Nice umutlar barındırır içinde. Biriktirilmiş onca hayal burada gerçekleşmeyi beklemekte.

Bahar bir yanını hep sonradan göstermiştir bizlere. Umudun, özlemin, sevincin, ay kokulu gecelerin uslanmaz taşıyıcısıyken, hep karanlık yanını umulmayan anda sundu bizlere. Ölümün karanlık yüzü gibi hep gafil avladı çocuk gülüşlerimizi. Ayrılıktı adı, anlamı kendi tiz sesinde saklı. Düşlerimizin kanayan yeri, uzak gecelerin firari suretidir. Kışın soğuk nefesi gibi ürpertici, boyuna takılan kolye kadar yakın. Tahrik boyutu yüksek bir sırtış, bedenler tutuşturan bir dokunuştur. Tüyler ürperten bir rüzgârın enseye

gözler önüneyken, sadece çocuk gülüşlerini yüzlerinde saklı tutan tüm bahar kokulu çocuklara çiçek bahçeleri sunma zamanıydı.

Hiçbir söz geri getirmez gidenleri. Gidenlerin bıraktıklarını omuzlama zamanıdır. Yakılan, yok edilen, virane olmuş, bastırılmış tüm çocuk hayallerimizi kendi küllerinden yeniden alevlendirme zamanıdır. Gidenlerin ardından sıralanan ‘keşkeler’ son bulmalı; keşkesiz bir yaşam yaratma adına söz-eylem birlikteliğini sağlama zamanıdır. Yarım kalmış tüm şiirlerin, esmer bakışlı çocukların gülüşlerine bandırılarak tamamlanması zamanıdır. Yılların eskitemediği halkın bitmez tükenmez coşkunu ve özgürlük mücadelesini zaferle taçlandırma zamanıdır. Zaman umursamaz halde ilerlerken, kanlarımızla suladığımız bu topraklara kıvılcık bayrağı dalgalandırma zamanıdır. Ve Mayıs umudun solmayan gülü, özlemin yürekleri ısıtan serzenişi, yarım kalmış düşlerin sıcak yatağı... Mayıs’ın adı özgürlük... Mayıs’ın adı isyan... Mayıs’ın adı SERHILDAN...

Zerdeşt TOLHILDAN

Susarsın...

İnsan yaşamında dönüm noktası olarak tabir edilen anlar vardır. Yeni bir başlangıç olabileceği gibi geri dönüşü imkânsız bir yola girme durumu da açığa çıkabilmektedir. Ve ardı sıra gelen hatalar, kaybedişler, teslimiyet, pişmanlıklar...

Hani olur ya bazen dil tutulur tek bir söz çıkmaz ağzından. Ve susarsın...

Sözcüklerin anlamını yitirdiği yerdesindir. Yakılan sigaranın dumanı gibi havada savrulma zamanlarıdır. Ne konuşulanların bir anlamı olur ne de konuşacaklarının yerini bulacağından eminsindir. Yeterli gelmez olanlar ve olacaklar dahi düşünülmez. Sadece susarsın...

Yalnızlık şarabından tattığın zamanlardır. Kendinle kalmanın son halidir bazen. Bir içe kapanma olur, biriktirilen o kadar acı, ızdırab, sevinç, gözyaşı, hayaller... Ve dile getirilemeyen ince bir sitemin sabrına katlanırsın. Kendi sessizliğinde, kendi yalnızlığına dalarsın. Tekrar susarsın...

Bir yenilginin buruşuk sureti gibi gösterir kendini olanlar. Gülüşler çatlatan bir dönemeçtesin. Belki bir çıkmaz sokak, belki de

ana cadde... ‘Keşke’ deme riski olduğu gibi ‘iyi ki’ deme şansı da var. Keşkeler kaybediştir, mağlubiyetin en somut halidir bilirsin. Her şeye rağmen susarsın...

Negatif koşulları pozitifçe çevirebilme gücünü kendinde görmektesin. Yaşama alanın ne kadar daraltılsa da bir kayboluştan yeni yaşantılar, yeni buluşlar yaratabileceksin. Kendini keşfedebilir, var olan gerçekliğine anlam kazandırabilirsin. Tamam, şimdi dediğin anda sen yine susarsın...

Bir başlangıcın ya da bir sonun ilk adımı olacaktı. Her şey o anın gizeminde tutuklu kalmıştır. Artık kaybeden olmak istemiyorsun. Bu uğurda birçok söz yinelemiştin. Son üşümen hala aklındayken sen yinede susarsın...

Mantıktan bağımsız gelişir birçok şey. Yüreğin ve gözlerin devreye girme olayı yani. Bazen dindirilmez bir öfke olurken, bazen de kahreden, dayanılması imkânsız, öldüresiye bir çaresizliğin bedenine yansımasıdır. Silah olur kendini yaralarsın ya da karşındakine sıkır yok edersin. Yine de susarsın...

Bazı şeyler gereksiz diye aldırmazsın. Ama karşıdakinin içi içini yediğini bilirsin. Gözleri sana kilitli halde beklemekte. O sende bir şeyler beklerken sen bir adım daha uzaklaşmaktasın. Derisinin altında bir kalp isyana kalkacak halde ama sen yinede susarsın...

Yorulmuş ve dinlenmeye ihtiyacın vardır; bir dinlenme, soluk alma olayıdır. Nefes kesilir, boğazında düğümlenir, yutkunamaz öleceğini bilirsin ama yine de susarsın...

Gidişlerin asık suratına katlanmak zorunda kaldığın zamanlar gelir. Bir gidişe boyun eğer, derin içler çekerken, kendi soluğunda yorulursun. En çok bildiğin yüzme yetini unutur, düş denizinde boğulursun. Zamanın sonsuzluğuna yenilir, hoşça kal deme zamanıdır. Söyleyemez ve susarsın...

Oysaki boğazına kadar dolmuşsundur. Birikmiş nice kelimeyi bir araya getirmek için ne çok çaba sarf etmiştin. Başı gelse devamını getireceksin. Bir harf bile olsa çıkmasını ne çok istersin ama dil yetersiz kalır susmakla yetinirsin...

Bir zamandır beklediğin haber ulaşmıştır sana. İçin içine sığmaz, herkesle paylaşmak, sevincine ortak bulmak istersin. Gelir dilinin ucunda düğümlenir, çok çaba sarf edersin. Vücudun her şeyi anlatır düzeye gelmiştir. Vücudunun anlattıklarını dile getiremez ve susarsın...

Yanlış giden bir şeyler var, farkındasın. Yaşanılanlar çırılçıplak önünde, görüyorsun. Bir şeyler yapılmalı biliyorsun. Ama sen olanlara boyun eğip yine susarsın...

İçinde fırtınalar kopar, haykırmak, avazın çıktığınca bağırmak istersin. İlk isyanın olacaktı belki de hayata. Agresif bir rüzgâr dolandır ensende, tekrar içine atar ve susarsın...

Boşuna değildir hiçbir şey. Mutlaka bir anlamı vardır ve olmasıdır. Haykıramadığımız, yüreğin derinliklerinde biriktirilmiş nice gölgelenmiş çığlıklarımızın sancısı inceden inceye sızlatsa da gülüşlerimizi, kaldığı yerden devam eder yaşanılanlar. Dokunamadıklarımız vardı, daha çok ta yasak diye hep uzak durmamız gerekenler. Bir ses, bir nefes, ya da içten bir tebessüm yeter bazen. Ama bastırılmıştı gülüşümüz, kesilmişti nefesimiz ve susmalara mahkûm edilmişti seslerimiz.

Her şeyin olduğu gibi susmanın da bir nedeni vardı. Durgun ve eylemden uzak sanılsa da biliyoruz ki durgun sular derin akardı. Eylemlerin en sessiz olanıdır ama bunun yanında en pasif olanıdır. Susmak en büyük ve anlamlı cevap olarak algılansa da bu var olan gerçeklikle pek örtüşmez. Çünkü konuşmak insan yaşamının sınırlarını belirler. Susmaların yaşandığı yerde birçok yaşamsal alan daralır ve yok oluşla yüz yüze kalınır. Sistemin toplumda yaratmak istediği kişiliklerden biri de susan, her şeyi içine atan ve kendi beniyile yalnız kalan kişiliktir. Bu şekilde pasifize olmuş bir bireyin doğru yer ve zamanda, doğru bir tarzla yaşanılan olay-olgulara müdahalede bulunması ve çözüm gücü olması imkânsızlaşır. Susmak bir yerden sonra bireyselleşmeyi, toplumdan uzaklaşmayı yaratırken sadece kendi beniyile sınırlı kalmasına neden olur. Toplumdan uzaklaşmış ve toplumla bir olamayan kişiliklerin bir tükenişi yaşaması da kaçınılmazdır.

Yaşamdan bıkan, elinden bir şeyin gelemeyeceğine kendini inandıran, zafere ulaşma ve iyiyi oluşturma umudu bitme aşamasına gelen kişilikler susma olgusuna sarılır. Bazen kendini tatmin aracı olurken, çaresizliğin de en somut halidir. Köşeye sıkışmışlık, hiçbir çıkar yol aramadan en kolayına kaçma durumudur. Sistemin Yasaklar ve kutsallar diye dokunulmaz ilan ettikleriyle mücadele yürütmeden pes edip, kabullenıştır. Susmak kalıplara hapseder, tabular yaratır ve istenen düzeyde gelişimin sağlanmasına engel olur. Susmak yenilgiyi kabullenıştır...

İnsan kültürel zenginliğini ve farklılığını dilinde gösterir. Konuşarak kendini anlattığı gibi karşıdakilere de ilişkilene olanağı verir. Nitekim dil, toplumsallığın yaratılmasında en önemli araçlardan biridir. Konuşmak insan için ayna pozisyonundadır, insanın kendini en iyi görebileceği bir ayna... Bundan kaynaklı da susmayı kendine esas alan birinin zihniyetinde de daralmalar olur ve çizilen sınırların dışına çıkamama durumu yaşanır.

Her insanın mutlaka söyleyeceği bir cevabı vardır ve olmalıdır. Bu söylem ister bir haykırış, çığlık olsun ister sadece senin duyabileceğin kısık bir ses olsun. Sonuç olarak her koşul ve ortamda, seni sendeki yalnızlıktan kurtaracak bir söylemin olmalıdır. Susan değil her türlü susmaya baş kaldıran kişiliklerin yaratılması ve geliştirilmesi gerekir. Gelişen bu başkaldırının doğru ve anlamlı bir pratikle taçlandırılması gerekir. Çünkü susmalara başkaldırı ilk etaptır ve ancak tarzı tutturulmuş bir eylemsellikte anlamlandırılabilir.

On Dört Haziran Şafağında Bir Gerilla

Dağ doruklarına doğru bir selam savrulur bu sabah. Bir tutam tarih, bir dirhem umut en çok da özlem barındıran... Esen rüzgârın serinliğinde, uzakların türküsü hafif hafif yayılır, karışır yıldızlar ülkesine. Anlam derinliğini yitirmesin diye türkü, yaşanılır, bir ömür boyu yaşatılır. Umudun gülen yüzü olur türkü, ateş olur ısıtır üşümüş tüm yürekleri.

Yakılan ateşin etrafında çekilen halayda, dilden coşkuyla yankılanan türkü kadar içtendi özlem. Öyle saf, öyle berrak daha çok da umut aşıl原因... Katlanana aşk olsun! Özüne ulaşamayan, boğulur dolunaysız gecelerde. Geceler karanlık-korkutucu, geceler cellât hükmünde, geceler yıldızsız-rüzgârsız... Özlemdir soluğa soluk katan, insana nefes aldırان, uzak diyarları yakın eden.

Sevdanın sıcak nefesini hissettirendir özlem. Rüzgârın dile gelmesidir özlem, çoğu hayalin taşıyıcısı olan. Özlemdir sevgiliyi her gün büyüten, yoldaşı her an yaşatan, anayı sonsuzluğa eviren.

Bugünü güzelleştirendir özlem, yarınlara umutla baktıran. Özlem hissetmektir. Hissettiğini yaşamak, yaşadığını özümsemektir.

Bitmezdi arayışı özgürlüğün, umutla yıkanmış olan. Çoraklaşan yüreğine yolcunun, yaz yağmurudur umut. Yol bitmezdi, yolcudur biten, sonsuzluğun sırrında eriyip giden. Umuttur yolcunun yürüyüşüne anlam katan, çoraklaşmış yüreğinde kızıl güller açan.

Uçurum kenarında tam düşecekken tutunacak daldır umut. Umuttur yolcunun ömrüne güler yüzlü hikâyeler katan, özlemlerini çoğaltan. Hayretler içinde kalsa da bakışlar, tebessümün zarafetini unutturmayandır umut. Yorgunluktan bitkin düşmüş haldeyken, bir konaklama mekânı olur bazen. Yolcunun sevdalanan yüreğine aşk tohumlarını serpiştirendir umut. Umut, dünü bugüne ulaştıran, bugünlerin kutsallığında yarınlar yaratandır.

Yüzüm güneşe dönük halde, umutla kutsadığım gülüşümle ve biriktirdiğim tüm özlemlerimle yürüyüşündeyim özgür yarınların. Bu sabah sesim duyulsun, haykırış olsun diye isyan oldu dilim.

Bakışlarımsa rüzgârla kutsanmış halde... Kendimi bulmanın yolculuğundayken anımsadım bir nazlının gülen gözlerini. Umutla parıldayan, özlemle sınanan... Yüzüm dağlara dönük, şiir diye sarıldığım sözcükler dolandır dilime bir vakit;

*“On dört haziran şafağında
Titreyen alevlerin ışığında
Hayretlerimi sakladım
Hasretler çoğalttım
Ve bir bahçe açtım
Fesleğen var en orta yerinde
Bana seni getiren reyhan...”*

Yakıcıydı haziran. Nede olsa bir mevsimin henüz başıydı. Nice umutlar barındırırdı içinde. Ayrılıklardan doğan hasretlikler vardı en çok. Anlatacak bir şeyi olur her yüreğin. Dolunaylı olsa da Haziranın on dördü, bir başka masaldır artık haziran. Tarihle kuşanmış, özlemle kutsanmış olan... Yokluğunda baharın, yeşertir yüreklerde varoluşlar. Aynı yolun yolcusuyduk bir kere, yorgun-

lukları çoktu. Ama tebessümü eksik olmazdı bakışların. Yürekləri ferahlatan, gözlere anlamın derinliğini aşıl原因, dolunayı kıskandıran...

Umudun uslanmaz taşıyıcısı, özgürlük arayıcısı bir gerilla, Haziranda yolcusu oldu uzak diyarların. Haziranda zaman farklı akar dağlarda. Kimse bilmez nedenini. Ama ılıktır bazen, tınısı bir şarkının yankılanmasıdır dağ doruklarında.

Yüzümü dönmüşüm dağlara, ülkemin doğusuna. Unutulmaya yüz tutulmuş o kutsal mekânlara. Bir gerilla yatar o topraklarda henüz kanı kurumamış. Batman-İzmir yol hattından, Qendil-Dêrsim yolcusu olan. Az önce, şafakta, selama durdu Qendil. Bir selam yolladı Dêrsim dağlarına. Doğusunda ülkemin, biraz utançlık var bakışlarında. Randevusuna yetişmeden gerilla, bu yol hattında uzandı boylu boyunca. On dört Haziran şafağıydı. Aslına bakarsan dolunaylı bir gecenin hemen arkasıydı. Sıkıca sarıldı silahına. Bir ana gibi, yar gibi, yoldaş gibi... Kan bulaşırken tozlu-topraklı yola, Sevdasına tutunur gibi tutundu kleşine. Sevgiyle çiçekler boy verdi toprakta, ateşle kutsanmış, kanla yıkanmış bu topraklarda.

Haziranda özlem daha da ağırlaşır. Badem gözlü bir gerillanın usul usul gidişine şahitlik etti bu yürek. Beden ağırdı, gözler durgun, dil suskun, bakışlar yorgun... Sol ayağımda açılan yara izi tanığımdır. Tanığıdır on dört haziran şafağının.

Gözlerimle gördüm şafağın titremesini, titreyen şafakta düşmanın yüreğine korkular salan gerillayı. Kulağımla duydum Dêrsim'e doğru savurduğu tililisini. Canlara can katan, yürekte umutlar büyüten, bakışlarda gülmeler arttıran sesini...

Şahidiyim on dört haziran şafağının. Dolunaylı bir geceden arda kalan özgür yaşam haykırışı vardı. Ateşle dansa tutuşan rüzgâr, rüzgârda özlemlerini yolculuğa çıkaran bir gerilla. Ne çok yakışırılar birbirlerine.

Şahidiyim ondört haziran şafağının. Bir gerilla vardı. Güneşe sevdalı, yürekli bir kadın gerilla... Adı Ronahî olan...

Şehit Ronahî (Songül ŞAHİN) arkadaşın anısına...

Özgür Yaşam Çılgılığı

Deli diyecekler,
Varsın desinler, öyle sansınlar.
Onlar kendi yanılsamalarında kıvranırken
Ve nasıl geçtiğini anlamadan zamanı,
Biz bahar coşkunu takacağız kolumuza.
Hala dalında olduğunu o menekşenin,
Hiçbir kışın dağları incitemeyeceğini göstereceğiz bu güne
Ve yarının şafaklarına.

Dağlarımızda kar eksik olmasa da, bahar yağmurlarında ıslanma umuduyla atar kalbimiz...

Acı, gözyaşı ve yürek sızlatan anaların çılgınlıkları... Onlarca yoldaşımız daha toprakla kutsal birlikteliklerini sağladılar. Onurluca, baş eğmeden, kanlarının son damlasına kadar direnerek ve özgür yaşamın anlamına erişmiş halde. Düşmanın tüm kahpeliklerine rağmen, dimdik ve göğüs gere gere yeniden yaşamın yolunu tutular. Çoğu taze filiz, çoğu birer çınar. Ve şimdi köklerini sonsuza dek saldılar bu topraklara ve kanlarıyla, alın terleriyle suladılar Kürdistan ananın dört bir yanını. Mirasları artık boynumuzda bir kolyedir, ömür boyu taşıyacağımız. Bu yolun yolcusuyuz. Kim ne derse desin. Ha şimdi ha yarın. Ama özgürlük ağacını sulama adına...

Kolay olmamıştı bu güne kadar verdiğimiz mücadele. Hep en zoru seçmiştik kendimize, çünkü sevmiştik biz zoru. Bundandı belki de bizi birbirimize kenetleyen, bu dağlarda durmaksızın bizi yeni güne yürüten, hayallerimizi anın soluğunda besleyen.

Olacaksa başarı, olacaksa mutluluk, olacaksa özgür yaşam, bu zor ele geçen olsun. Ve her anımsandığında yaralar kanatsın ama en çokta gülmeler çoğaltsın. O kadar zor bir şekilde kazanılmış olsun ki değeri de o derece büyük olsun. Kolay olanın değeri de azdır ve unutuluşun tozlu raflarında yerini almaya mahkûmdur. Ve kolay kazanılmış bir yaşam yaşanılmaya değmeyen bir yaşamdır. Karar vermek, özgür yaşamdan yana, tüm çirkinliklere başkaldırmak. Onurlu bir mücadelenin sahibi olmayı seçmek... Göğsünü gere gere cellâdın sofrasına tükürmek, gözünü kırpmadan ölümün soğuk nefesini içine çekmek. İnanan, kendine güvenen, kendi beninin farkında olan yapar bunu. Ancak farkındaysa mücadele veren,

her şeyine hazırdır ve ne söz, ne ses, ne de bir nefes onu döndürebilir bu yoldan. Bu yol engellerle dolu, bu yol taşlı ve virajlı ama her şeye rağmen özgür yaşam uğruna umut dolu ve sevecen. ‘İnsan amaçları kadardır’ derdi bir yoldaşım. Evet, amaçlarımız ne kadar büyükse bizde o kadar büyük ve yüce yaşamayı hak ederiz. Amaçları, hedefleri küçük olanların da yaşamı basit bir yaşam olmaktan öteye geçemez. Biz bu yola baş koyarken küçük yaşamayı ret ettik. Bunun için de kendimize amaçların en yücesini seçtik. Verdik peşine, bir gün bile ardımıza bakmadan, usanmadan, yorulmadan... Adı özgürlük, adı özgür yaşam ve mutlulukların en kutsalı...

Ölümlere, zulümlere, tarih sayfalarındaki tüm çirkinliklere ve kokuşmuş nefeslere karşı başkaldırıydı bu. Korkumuz yoktu ölümün hiçbir suretinden. Önemli olan biz ölürken özgür yaşama ne kadar faydalı olduğumuzdu. Çünkü biz daha önce zaten yoktuk. Bizi var eden, bizi bizle buluşturan, bizi öz benliğimizle tanıştıran bu mücadele olmuştu.

Bu mücadelenin temel perspektifi de özgür yaşama ulaşmadır.

Sevdalıyız biz özgür yaşama. Özgür yaşam ter ister, emek ister, mücadele ve kan ister. Özgürlük kendinden ödün vermeyi bekler ve son nefesine, kanının son damlasına kadar bağlılık ister. Özgürlük, karşılıksız, içten, samimice verilecek bedeller ister. Bedeller verdik dün, bir an olsun tereddüt etmeden, bu gün veriyoruz gözümüzü bile kırpmadan, yarın vermeye devam edeceğiz sonsuz bir aşkla, güler yüzlü bir yaşam adına. Ta ki özgür bir yaşam yaratılınca dek, gökyüzümüz bağımsız olana dek. Çocuklarımız sokak ortalarında sürüklenmesin, dört duvar arasında, kendinden, benliğinden uzaklaşmış halde büyümesin diye. Kendi dilinde, kendi renginde rüyalar görsün ve zulasında özgürce hayaller beslesin diye. Analar ağlamasın, bağrılarında taş taşımasın diye. Gecede yıldızlar ayla dansa tutuşsun diye, rüzgâr kokuşmuş tüm nefesleri arındırsın diye. Sebepsiz her türlü ayrılığa gem vurulsun, yalnızlıklar kendi yalnızlığına gömülsün diye. Kan yerine yağmurlar beslesin bu toprakları, kin, nefret son bulsun, sevmeler yeşersin diye. Gülüşler sarsın her yanı diye...

Bir çılgıktır bizimkisi. Koynunda umut emziren, sözünde kararlılık, nefesinde güzellik barındıran... Bir nara değil, haykırıştır, tüm çirkinliklere inat güzelliği büyüten. Nefreti köklerinden sarsıp, sevdalar besleyen. Sesin söze dönüştüğü vakitte, bir türkünün en

otantik haliyle savrulmasıdır gökyüzüne. Rüzgârın kanatlarında havalanıp kızıl şafaklarda yeryüzünü isyana boğmasıdır. Bu çılgılık kavganın sarsılmaz çelikten duvarı, uyanışın ve kendini tanımanın yeniden adıdır. Bir şiirin kanatlarında sabahlara ulaştıracağız tüm gülmelerimizi. Önce dolunayda türküler besteleyip, kızıl şafaklarda rüzgârın ritminde dillendireceğiz. Kleşimizden çıkan her mermiyi genç kızların zılgıt sesiyle kutsayacak, annelerin gözyaşıyla yıkayıp, çocuklarımızın gülüşüyle arındıracağız ve düşmanın beyninde bir volkan gibi patlatacağız.

Zerdeşt TOLHILDAN: Zerdeşt TETWAN
Adı-Soyadı: Serdar ADAR
Doğum Tarihi Ve Yeri: 1980-Tetwan
Katılım Tarihi Ve Yeri: 2005-İstanbul
Şahadet Tarihi Ve Yeri: 17.07.2011/Qendîl

Özgür Yaşama Karşılıksız Tutkun Bir‘Heval’:
Anlamı Olmalı Ayrılıklarımızın...

Soğuk bir geceden arta kalan sessiz bakışları yanı başıma koydum bu sabah. Ağlamaklı, derin ahlara çeken ve biraz da yorgun. Acı zümrelerinin soluk bir resmi gibi yıpranmış göz bebeklerinden okunanlar. Oysa ne çok şey söylemek isterdi, son gelişinden bu yana ne çok şey görmüştü. Anlatamadan kaydı geceden yıldızlar, bulutlar kapladı gökyüzünü, kar yağdı sıcak düşlerine. Islak bakışlar, hüznle yıkanmış göz bebekler ve birazda utangaç, kaçamak bakışlar... Mevsim daha başında normal değildi. Sıkıntı sarmıştı bedenini daha gündoğumunda, gündoğumu solgun, hastalıklı, biraz da kırılmış...

Şafak serinliğini tadamadan titreten, buz gibi bir haykırıyla uyandım o gecede en son seferimden. Ay kokulu, yıldız buketleri sarmıştı oysaki. Sunacaktım şafak vaktine ve gündeğümünde kutsayacaktım özelemlerimi. Özelemlerimle uzanacaktım yeni, tertemiz, o uzak ama bize çok yakın özgür güllüşlü yarınlara.

Yarınlara uzanamadan gecenin karanlığında sorgusuz sualsiz tutuklandı bakışlarım. Ajanslara bir ölüm haberi daha düşüyor zamanın yitık bir anında. Bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha... Gecede cellâdın soğuk sureti belirirken, yüreklere korku salan kahkahası yankılanıyor. Kahkahanın adı ölüm, zulüm, karartılmış hayatlar... Ölüm! Soğuk, tüyler ürperten ve zamansız... Kimine göre sonsuz yok oluş, kimine göre bir başka dünyaya göç, kimine göre ise yeniden yaşamın adı. Ama her halükarda ölüm ve yürek sızlatan duygular yoğunluğu... Her ayrılık zamansız gelir derdi birileri. En kötüsü de ölümle gelen olsa gerek. Hiçbir ayrılığımız anlamsız değildi. Onurlu bir mücadelenin ve kutsal, yaşanılabilir bir gelecek yaratma yolunu seçenler için acılarla dolu da olsa, vazgeçilmez değildir. Var olan hâkim sistemin her türlü kendine bağlama politikalarına rağmen süslenmiş köhne yaşamı deşifre edip, tüm çirkinliklerini ve hastalıklarını gün yüzüne çıkararak demokratik ve özgür bir toplumun yaratılması yolunu benimsemişlerdir onlar. Evet, yürekte derin acılar bıraksa da, en çok gurur ve onur duyma vardır gözlerde. Bundan kaynaklıda ölüm ne sonsuz yok oluştur ne de başka bir dünyaya göç. Bizim için anlam derinliğine bağlı olarak yeniden yaşamın adı, her bir canda yeniden filizlenme ve yarınlara ulaşmadır ölüm-yeniden yaşam... Bunun için'nasıl'ı çok sorulmaz. Çünkü bilinir kahramanca ve onurlu bir şekilde özgür yaşamın yaratılmasında kanını damıtmıştır, bedeni acılarla yoğrulmuş bu topraklara. Anlamı kendi özünde, özü özgür yaşam arayışındadır bu canların yaşamı. Bundan kaynaklıdır ki en çok yaşamı dillendirilir. Bizim için öncü olacak ve gururla takipçisi olacağımız yaşamlardır dile gelen ve yürekte hissedilen. Var olan yaşam sınırlarını delmiştir, tüm kölelik zincirlerinden arındırmışlardır düşlerini.

Bu yaşam, çocuk saflığında özgür yarınlara kendini adayanların yaşamıdır. İsyân ruhlu, tüm bastırma ve yok etme girişimlerine karşılık başkaldırının uslanmaz öncülerinin yaşamıdır. Bu yaşam, her tür köle yaşama karşı inadına haykırış olup, özgürlüğün uslan-

maz ıgılığıyla dosta düşmana yaşınilabilir bir dünyanın olabileceğini duyuranların yaşamıdır. İnsanlığa kaybettirilen vicdanı yenisinden kazandırmayı kendine esas alanların yaşamıdır. Ölümlere aldırış etmeden, topluma yitirilen her tür değeri gerektiği yere teslim edenlerin yaşamıdır. Sessizliğe haykırış olup, en ön saflarda hiçbir çıkar gözetmeden özgürlük meşalesini taşıyanların yaşamıdır.

Böyleydi özgürlüğe sevdalı yüreklerin yaşamı. Ve bu genç yüreklerden biriydi Zerdeşt (Serdar ADAR). Ya da hepsi... Büyük amaçlar edinmiş, amaçlarını düşleriyle birleştirip büyük ve anlamlı bir yaşamın sahibi olma yolunu seçmişti Zerdeşt. Bildiğini yapan, yaptığına inanandı Zerdeşt. Mücadele gerçekliğini kendinde içselleştirmiş ve başarıyı kendine esas alandı Zerdeşt. Yeniyi kendine esas alan, olay ve olgulara yaklaşırken büyük bir bilinç ve sorumlulukla yaklaşındı Zerdeşt. Arayış sahibiydi Zerdeşt çünkü biliyordu arayışlar güçlendikçe ve geliştikçe kendi benine varır birey. Kendi beninin farkına varan birey de ne yapacağını, nasıl yapacağını, doğru yol ve yöntemle zafere ulaştırandır.

‘HEVAL’ Olacak Özgür Güllüslü Bir Çocuk...

Soğuk bir kış gecesi terk etmişti doğup büyüdüğü toprakları. Böyle başlamıştı hiç bilmediği, hayalini bile kurmaya korktuğu, insan tüketen, hayatlar bitiren bir şehre yolculuğu. Bundandı belki de bu şehre ısınamaması. Bu şehrin sokakları ona hep köyden çıktıkları o soğuk kış gecesini andırıyordu.

Yurtsever bir ailenin devrimci yurtsever çocuğuydu Zerdeşt. Tetwan zozanlarında güneşin gülen gözleriyle bakıyordu hayata. Ama anlam derinliğine ulaştığı ilk andan itibaren biliyordu bir şeylerin yanlış gittiğini. Askerleri sevmezdi Zerdeşt. Daha çocuk yaşlarda görmüştü insanlara, anasına, babasına işkenceler ettiklerini. Ve o gün karar vermişti kendince. Büyüyünce ‘HEVAL’ olacaktı. Onu bekleyen koskoca hayata ‘HEVAL’ olmayı sığdırmıştı. Daha o yaşlarda evden kaçmış ‘HEVAL’leri bulmaya gitmişti. Ama yolunu kaybetmesi nedeniyle ne ‘HEVALLERİ’ görmüştü ne de ‘HEVAL’ olabilmışti.

Kürdistan yakılıyordu, insanlar sokak ortalarında vahşice katlediliyordu. Faili devletti ama bir ‘meçhul’ karartıyordu hayatları. Köyler boşaltılıp sürgün yaşamlar çoğaltılıyordu. Kürtler artık öl-

dürülmesi, yok edilmesi gereken varlıklar olarak dillendiriliyordu. Herkes devlet için tehditti, devletin varlığını ve bekasını bozmak ve ortadan kaldırma tehlikesini barındırıyordu. Hele hele sen Kürt'sen ve sesin yükseliyorsa karanlık yüzlere karşı bir an önce sesinin kesilmesi ve öldürülmesi gerekir. Ölmesi de yetmez; sürüm sürüm süründürülmeli, ibret-i âlem olsun diye meydanlarda açık mezbahanede sergilenmeli. Evet, ne yazık ki Kürt'e reva görülen buydu. Sadece bu mu? Hayır, dilimizin söylemeye varamadıkları, kalemin yazıya dökemedikleri var tabi...

Şehit Mizgîn (Gurbet Aydın) da görecektlerdi. Hiç acımadan, bir kış gecesi yaktılar köylerini, umutlarını, geleceklerini, sevdalarını... Evet, Zerdeşt ve ailesi de bundan fazlasıyla nasibini almıştı. O soğuk kış gecesinde yollara vurmuşlardı. Yollar uzun ve acılı. Acılar içinde bulacaklardı güzel ve özgür yarınları. Hayatın bir yanı da değil midir acılar? Farkındaydılar ve bu farkındalıkla koyuldular yollara. O soğuk, bir yanı karanlık, upuzun yollara...

Ama Zerdeşt ne yolcusu olmuştu bu yolların ne de kabul etmişti bu olanları. Yüreği bu topraklarda kaldı, zamanın tüm sınırlarını delik deşik edip bu anın gizemiyle büyüttü düşlerini, besledi umutlarını. Gün gelecek bu yorgun topraklara tekrar dönecek ve yaşanılan tüm acıların intikamını misliyle alacaktı. Bundan kaynaklı hiçbir zaman tereddüt yerleşmedi yüreğine, hep o soğuk gecede köylerinden yükselen ateşin sıcaklığıyla besledi bedenindeki uslanmaz çocuğu. Büyüdükçe çocuk, büyüdü özgür yaşam arzuları. Hayallerinin kazanımcısı olma zamanı geldiğinde ise gözlerinde hafif bir tebessüm, yüreğinde de söndürülmesi imkânsız bir ateş.

Özgür Yaşam İçimizdedir...

Vedasını eksik bıraktı o şehirden. Zaten hiç alışmamıştı, bir olamamıştı, yalancı arkadaşlığına kanmamıştı o şehrin. Yüreğinde topraklarına olan sevdası dururken ve yaşadığı her an daha da büyürken, bir başkasına yer vermesi imkânsızdı.

Çocukluk hayallerini gerçekleştirme, yıllardır beslediği umutlarını yaşamsallaştırma zamanı gelmişti. Yüreğindeki isyan ve dinmeyen intikam duygusu ilk günkü gibi hala sımsıcaktı. İşkenceler, gözaltılar, tutuklamalar yıldıramamıştı, hayallerinden uzaklaştı-

ramamıştı onu. Yaşadığı her şey ona daha da güç vermekte ve düşlerini gerçekleştirmek için sebep oluşturmaktaydı.

Zamanı gelmişti, koskoca bir şehrin sokaklarını yara yara yorgun düşürülmüş o kutsal topraklara yol alıyordu artık. Heyecan vardı gözlerinde, daha çok da sevinç ve çocuk gülüşler. Bir an olsun bile tereddüt etmediği çocuk düşünüy gerçekleştirecekti. ‘HEVAL’ olacaktı, ‘HEVAL’ olup hesabını soracaktı Kürt’ün cellâtlığına soyunanlardan. Ve boğazlarına yapışıp, kendi nefeslerinde boğacaktı onları.

Dağlar asi yüreklerin tek yerleşik mekânı; zulme, ölüme, hakarete, her tür çirkin ve hastalıklı yaklaşıma karşı kendini korumanın yerleşkesi. Yalan dolandan uzak, özgür yaşama en yakın korunak. Koruyan, kollayan, bir oldun mu kendi gibi gören ve bağrına basan bir alan.

Ve dağlara çabuk alıştı Zerdeşt, dağlarda ona. Bir olup, el ele verdiler ve yarınlara uzandılar. Yarınlara adı özgürlük, yarınlara adı intikam... Gittiği her yerde sevilip sayıldı Zerdeşt. Bir oldu, bir oldukça tanıdı dağların yüreğindeki özgür yaşamı ve tanıttı yüreğindeki özgür gülüşlerini, umut dolu düşlerini. Onu tanıyanlar en çok; kendini yaşama ‘karşılıksız ve çıkarsız’ katmasından bahseder. Öyleydi Zerdeşt. Kendinden ödün vermekten çekinmeyen, yoldaşlarının mutluluğunda kendini mutlu hissedendi Zerdeşt. Sevmeyeni var mıydı bilmem ama seveni çoktu Zerdeşt’in. Örgütsel duruşuyla etrafında olumlu ve kalıcı izler bırakırdı Zerdeşt.

Dağlarda geçirdiği yıllar Xerzan alanına gidip, var olan mücadelesini orada sürdürme isteğini daha da büyötmüştü. Bir çocukken bırakmak zorunda kaldığı, yakılıp virane olmuş köyüne bir ‘HEVAL’ olarak dönmek için büyük bir sabırsızlık ve heyecan içindeydi. Bu heyecan ve isteği onu arayışlara itmekte ve her arayışında özgür yaşamın keşfi...

“Özgür yaşam kendi içimizdedir, yeter ki kendi benimizle mücadele etme cesareti ve kararlılığını göstereyim” derdi. Evet, kendi beniyile cesurca ve kararlılıkla mücadeleye giren, sistem tarafından bin yıllardır bizde yaratılan korku çemberini kıran insan özgürlüğe en yakın insandır. Kendi benimizi tanıdıkça, kendi benimizle yüzleştikçe yaşanan olay ve olgularla savaşılabılır ve onurlu bir mücadelenin içine girebiliriz. Aksi takdirde yaşanan olay ve olgulara benzemekten kurtulamayız. Böyle olduğu an farklılıkların yaşan-

maması demek olur. İçinde farklılık, çeşitlilik barındırmayan varlık değişim dönüşümden nasibini alamayacak demektir. Alsa bile doyurucu olmayacaktır ve bir monotonluğu yaşamaktan öteye gidemeyecektir. Değişimi kendine esas alan, değiştikçe etrafını değiştirendi Zerdeşt.

Bir Destan Yazılıyordu Qendîl Zozanlarında...

Mevsimler birbirini kovalarken, isteklerimize cevap olamıyordu yaşanılanlar. Ve daha en başında normal değildi bu mevsim. Yaz mevsiminin en sıcak anlarıydı. Yer örtüsü hafif bir esinti için secdeye durmuş, yağmurun serinletici dokunuşlarına hasretti. Ama bu mevsimi kışa döndürme uğraşında olanlarda vardı. Din sarığını giymiş yobaz canavarlar gündüzleri zifiri karanlıklara çevirmeye çalışıyorlardı. Özgürlük hareketi tarafından nefessiz bırakılan sistem bir çıkış yolu aramakta bu uğurda birçok yol denemekteydi.

Sıcak savaş alanına ilk gidenlerdendi Zerdeşt. Savaşan yoldaşlarına cephane yetiştirmek ve gözü gibi koruduğu silahıyla, yıllardır içinde biriken intikam duygusunun derinliğinde düşmana karşı savaşmak istiyordu. Her tür teknik ve insanlık dışı yöntemler kullanan düşman, gerillalar karşısında zorlanıyordu. Ve her seferinde geri çekilmek ve daha farklı yöntemlerle gelmek zorunda kalıyordu. Yöntemler gittikçe sertleşiyor ve teknik daha çok kendini gösteriyordu. Düşmanın açık bir yenilgisiydi aslında bu. Bir avuç olarak niteledikleri gerilla güçlerine karşı tüm devlet imkânlarını seferber ediyordu ama özgür yaşam mücadelesine kendini adanmış gerillalara bir adım bile geri attıramıyordu.

Savaş gerçekliği içinde kendini tanımış insanlar, her tür zorluk ve yaşamsal sıkıntılar karşısında daha iradeli davranmayı öğrenmiştir. Kürt halkı ve evlatları tarihten bu yana bu gerçeklikle büyümüş ve geleceklerini kurmuşlardır. Savaşı çok sevmez Kürt halkı ama savaşmaktan da korkmaz. Kölelik zincirlerini daha ilk günde yırtıp özgürlük dağlarının yolunu seçmiştir. Ateşin kızılığında arındırarak bedenlerini, özgür yaşam yolunda ısrar etmişlerdir. Dönemine göre kendini hâkim gören, her şeyin sahibi sanan güçler Kürt gerçekliği karşısında dona kalmışlardır. Direngen duruşuyla birçok halka ve harekete örnek olmuştur. Bundandır belki de sistemin bu kadar vahşiyane saldırılarda bulunması.

O gün Qendîl zozanları bir destan yazacaktı. Destanın adı direniş, destanın adı özgür yaşam... Bu topraklar birçok savaşa sahne olmuştu ama böyle bir direnişi ilk defa görüyordu. Birçok halk kahramanı savaşırmıştı ama özgür yaşamda böylesine ısrar edenleri ilk defa tanıyordu. Zaman ilerledikçe haberi yankılanıyordu dağ boylarından gerillaların. Ve toprakla kutsal birlikteliklerini sağlıyordu canlar. Önce Helgurt gitti, Egîd, Rêbaz, Berfîn, Evîndar takip ettiler, yeniden yaşamın yolunu ve Zerdeşt de gitti, yoldaşlarının ellerinden tutarak toprak anayla randevusuna yetişti. Tereddüt etmeden, onurluca ve özgür gülüşlü yarınlara adına...

Yıllar önce bedeni dört parçaya ayrılmış ülkemin evlatları var olan sınırları ortadan kaldırmıştı. Ve bütünlüğünü kanlarıyla sağladılar yaz mevsiminin temmuz ayında. Doğusuyla batısıyla, kuzeyiyle güneyiyle bir olup, bir yürekte birleştiler. Temmuzun adı direnişti Kürt lüğatinde. Daha niceleri kanıtlamıştı bunu canlarıyla. Yüreğini özgürlük aşkıyla doygunluğa ulaştıranlar, ölüm oruçlarına yatırdılar bedenlerini. Ruhlarını ateşin sıcaklığında kutsayanlar ve daha nicele-ri...

‘HEVAL’ Olmanın En Güzel Rengi, Zerdeşt...

Gecede yıldızlar üşüdü, ay rengini yitirdi ama yeryüzü müjdesini veriyordu özgür yarınlara. Özgür yaşam öncüleri birer güneş olup yarınlara aydınlatacaktı, rüzgârı da arkasına alıp milyonların yüreğine yerleştirecekti çocuk gülüşleri. Ne ilk giden ne de son olacaklardı ama gelecek güzel günlerde yollarımızı aydınlatacaklardı. Şimdi yüreğimizde inceden sızılar olsa da bakmayın; gönlümüz aydınlıktır. Bize miras bıraktığınız çocuk gülüşleriniz yarınlarımızın belirleyenisidir.

Ne demeli şimdi, nasıl anlatmalı özgür yaşama olan bağlılığını? Yürekten ve çıkarsız yoldaşlığını hangi boynu bükük kelimeler ifade edebilir ki! Bu gecede kurşuna dizilmeden harfler ve cümleler zamanın sonsuzluğunda kaybolmadan bir yerden başlamalı, zaferi çocuk gülüşünle taçlandırılmalı.

Yağmurlar uzak olsa da, ela gözlerindeki gülüşünde ıslatıyorum bakışlarımı. Akşamın geceye evirildiği bir vakitte yıldızlar ülkesine selamlar yollar, aydan haberini alırım. Yarım kalan şiirime bir ekleme yapar, bu geceyi sana adarım:

**Hoşça kal demiyorum sana çocuk,
Giden sen iken.
Güldün,
Gülüyorsun.
Giderken de gülmeye devam ettin,
Göz kapakların kapanıncaya dek,
Köhnemiş yalnızlıklara inat
Sarıldın ay kokulu toprağa.
Bir ananın çocuğuna aşk tadında sarılmasıdır toprak.
Toprak anadır bize,
Biz toprağa yar diye sarılırız
Sarıldın işte toprağa,
Gülerek
Ve dudaklarındaki tebessüm
Bir an olsun eksilmeden...
Hoşça kal demiyorum sana çocuk,
Kalan biz iken...**

Kızıl bayrakla örtülmüş fotoğrafına sarılan annen şimdi daha gururlu ve başı dik. “Ağlamayacağım, düşmanı sevindirip, kendimize güldürmeyeceğim” diyordu. Ağlamasını istemezdin zaten.

Yeni günü adınla başlatıyorum. Sana dair ne varsa aldım yanı başıma ve bu zaman aralığında hiç acele etmeden yürüyorum. Zerdeşt diyorum ama hepsinden önce ‘HEVAL’ diyorum. Bilirim çok seversin hem ‘HEVAL’ demeyi, hem de ‘HEVAL’ olmayı. Ve en güzelini sen yaşadın, yaşattın. Dünyanın en güzel beş harfi bir araya gelmiş ve ‘HEVAL’ kelimesini oluşturmuştu. En çok da sana yakışıyordu. Dilinden dökülen her harf bizi kendi benimizle buluşturup, bize özgür yarınlara ulaşma umudunu aşıliyordu. Ve sen ‘HEVAL’ olmanın en güzel rengiydin...

Yolumuza devam ediyoruz; usanmadan, yorulmadan, kırılmadan... Özlemlerini, düşlerini, çocuk hayallerini rüzgârın kanatlarına takıp kutsal topraklara yolluyorum. Özgürlük halayının halay başısın şimdi. Bir türküdür dilimizde gülüşün. Tüm yasaklı düşlerimizle zamana kafa tutuyoruz. Her şeye rağmen yarınların şafaklarında, seveda türküleri eşliğinde, yürek yüreğe verip sınırlar aşacağız. Özlemi çeki-len özgür gülüşlü yarınlara ulaşacağız. Ha bu gün ha yarın, ama dün-den çok daha yakın...

Zerdeşt TETWAN (Serdar ADAR) Yoldaş’ın anısına...

Toprak Derler Adıma...

Adımı soranlara Toprak derim. Heybesinde umut taşıyan, emeğin katık işlendiği mekânım ben. Nice çığlık var koynumda saklı olan. Yeri gelmiş kanla sulanmış her bir zerresi vücudumun. Kuşaklar atlattım, kavgalar gördüm, talanlar, zulümler, unutulmuşluklar yaşadım. Mirası oldum dünün, yarınlara yadigâr. Besledim, büyüttüm, yaşattım. Var oldukça var ettim yanı başımda sayıklayan yürekleri. Salkım salkım özlem büyüttüm, güneşi emzirdim koynumda. Ben istemesem de kavgalar oldu göğsümün hemen üzerinde. Dert etmedim, yine bağrıma bastım. Yataklık ettim sürgün yaşayanlara, eşkıya aşklar büyüttüm, türkü oldum dilden dile dolandım.

Baharın ıslaklığında, yazın kavuruculuğunda, sonbaharın sarısında, kışın soğuşunda direndim. Direnerek yarınlara ulaştım. Ve her mevsim başka baktım. Bakışlarımda yükseldi türlü türlü çiçekler. Bazen karanfil oldum, yokladım yüreğini fanilerin; gelincik oldum keleklerle dansa tutuştum; kardelen oldum sabrın gülen gözlerini sundum.

Toprak derler adıma. Kimisi ana bilir, bazıları yar diye sarılır. Bendim sevgimle ağaçlar, otlar yükselten. Bendim mevsimlere anlam kazandıran, canlılara yataklık eden. Bendim insana özgürce soluk aldırtan, yürüten, düşündürten, insanı insan yapan... Bendim şefkatimle çocuklarını emziren, büyüten. En yalnız anlarında ben vardım. Ölüm dedikleri anda bile ben vardım yanlarında, ben kucakladım onları, ben bağrıma bastım ana şefkatiyle.

Yeri geldi düşmanlık damıtılmak istendi yüreğime. Zemheri ayazlara mahkûm bırakıldım. Unutulmuşluklar reva görüldü, paramparça edildi bütünlüğüm. Hüzün koktu bir vakit. Yakama yapıştı zulüm. Horlandım, çürümeye, unutulmaya terk edildim. Cınayetler zinciri yaşandı gecelerimde. Utanan olmadı benden! Utanıp da yüzü kızaran hiç olmadı! Sonra yabancılaştı benden büyüttüklerim. İnkâr edildim, susturulmak istendi dilim. Bombalar patladı göğsümde, her patlamada yırtıldı bir damarım. Ölüm soludum, mezar yerine döndü bedenim.

Bir ben bilirim imhanın ağır sancısını. Sorgusuz sualsiz vurulurken çocuklarım, biriken acılarımı sırladım. Efkâr bastı dolunaylı gecelerde, yıldızlara yoldaşlık ettim karanlık gecelerde. Sürüklenmemek için sürükledim dört bir yanımdan gelen rüzgârları. Tüm

göçmen kuşlarının kanatlarına kokumu taktım, saldıım her bir yanına dünyanın. Tüm karanlık suretlere inat, güneşe sundum hasretliklerimi. Yalan yaşayışlar çoğalıırken, gerçeklere sarıldım. Özlemin ağırlığında ezilmemek için hücrelerime işledim çocuk gülüşlerini. Keskin bir bıçak var sırtıma saplanan. O büyüttüklerimdi bıçağı saplayan. Acım büyük, kahreder çoğu zaman, yorduşu da olur o soytarı gülmeler.

Uğultular yükselir zindan karanlığındaki gecelerde. Uçsuz bu caksız uçurumları andıran geceler... Sessizliğıın sesinde kaybolanın kendisi olduğıunu bilmeden insan, daha kaç güneşsiz ömür tüketceğini sanıyor? Veba, kıtlık, açlık, kuraklık, hastalık... Kaybolan kendisidir. Aç bırakan, hastalıklar çoğaltan, kıtlıklar yaşatan, hızla bir bitişe giden yine kendisidir. Vebali boynuna insanın! Kucakladım, bağıırma basıp kendim gibi bildim. Onu yarınlara ulaştırdım. Günahı boynuna düşünenlerin, düşündüklerini sananların... Ar damarı çatlamışçasına, sinsice gülüşüne şahitlik ettim. Öyle hoyratça, öyle hayâsızca saldırdı ki üzerime, anlayana aşk olsun.

Zamanı da darmadağıın etti. Parçalara ayırdı, bir parçasına dün, birine bugün, diğeriine ise yarın dedi. Fesat karışınca, bugünü unuttu insan, dünü düşünüp pişman oldu, yarını düşünüp telaşlandı. Ama işin ilginç yanı tüm telaşlanması güneş doğup batıncaya kaddı. Aslında farkında olmadan yüzüne gözüne bulaştırdı. Rezil etti bugünü, rezil etti kendini.

Ölen de, öldüren de kendisi. Suçlu olan da, suçlayan da o. Yarananmış gibi her canlıyı sorgulayan, yargılayan, mahkemesiz ceza kesen de o. Oysa mağduruyum hoyratça yaşayışının, kurbanı oldum düşüncesiz tavırlarının. Çığılık çığılğa, ayaklarının altında ezilen de bendim.

Kaç asırdır acılar yaşarım, acılarıımla yeşeren nimetlerden tattı faniler. Ama zalimin elinden usanıp da yenilmedim. Bazen üşümüş bir kuş yavrusu gibi titrese de bedenim, bakmayın kendimi bulmanın ağır sancılarıydı. Başkaldırılara ebelik ettim. Bir çağlayan gibi coşkun yüreğimde inancım ve öfkemle karanlıkları deldim, güneşin gülen gözlerinde yaşam buldum, yaşam sundum. Saydam bir sessizlik çökse de yüzüme, suskunluğumu attım üzerimden, haykırışlarımı büyüttüm. İsyân çığılğıım oldu bazı kendi farkında olan canlılar.

Daha tılsımını yitirmeden bedenim, yorgun bir zamandan çıka geldi esmer bakışlı çocuklar. Beyaz kefenlerden, ölümlerden, kendini bilmezliklerden sıyrılarak yüreğimin derinliklerinden yükselen dağların doruklarında sevda türküleri dillendirdiler. Ağıtlarını da aldılar yanı başlarına, acılarını, ağlamalarını, sancılarını, en çok da özlemlerini ve sevmelerini... Belirdikçe esmer bakışlı çocuklar, ateşin alevleri daha da yükseldi göğe doğru. ‘Ateşin çocukları’ dediler keline, rengini benden alan çocuklar... Dayadılar sırtını dağlara, bir bakış fırlatarak henüz uyanmış gözlerime, güneşle bağ kurdular. Gökte yıldız, yerde bir onlar vardı yüreğime yakın duran. Ölüm kusan cellâdına karşı cesaret kuşandılar. Boydan boya inanç yüklediler, umut beslediler minik yüreklerinde.

Dirildi umut, büyüdü inanç. Şafakların serinliğinde önce alevler yükseldi. Gün doğumlarında ise dalga dalga uyandı şehirler. Bir bir, bin bin, milyon milyon koştular ana kucağına doğru. Sonra rüzgârın kanatlarında gülmeler yetiştii yeryüzünün her bir köşesine. Sesi olduklar yaralı bedenimin, sözü oldular kanayan yaralarımın. Suskunluğun, korkunun çirkin suretini alt ettiler. Alevlere saldılar, sonra da küllerini rüzgâra verdiler ulaştırsın diye nice karanlıkta saklanan yüreklere.

Heey... Rengini benden almış sen! Dağ doruklarında umudun uslanmaz taşıyıcı olan esmer gülüşlü çocuk. Şimdi sesin, sözün bir tokat gibi çarpıyor beton yığınları arasına sıkışmış olanların yüzüne. Göçüp gitmişlerdi, beni bırakıp yalandan maskeler ardına saklanmışlardı. Maskeleri düştü, geriye kalan ise yanan özgürlük ateşinin her an daha da yükselen alevleridir.

Toprak diye bilirler beni. Bir ana gibi bana bağlananlar da var. Yar gibi sevip kollayanlar da. Ama toprak derler bana. Yaradan, doğuran, üreten, sunan benim. Benim, gamzelerinde özlem besleyen, dağ doruklarında umut yeşerten. Esmer bakışlı, güzel gülüşlü çocuklara yataklık, cesaretlerine tanıklık eden, sevdalarına mekân olan benim.

Toprak derler adıma. Güneşi emziren toprak...

Yağmur Yağsın İsterdim

Kavurucu sıcaklar, toza bulanmış yer örtüsü, hafif bir esinti için secdeye durmuş toprak...

Dolunayda geldi kara bulutlar ve bulutların arkasına saklanmış karanlık kahkahalar. Göğü inleyen, çılgınlığını yedi arşa ulaştıran sesler yayılır gecenin bu yorgun vaktinde. Şimşekler çakarken, kendisiyle yeni güne hüznle başlanılacağı haberini yayıyordu tüm fanilere. En çok ta yüreği özgürlük ateşiyle çarpan ve tebessümlerini yüreklerinin sol yanından hiç eksiltmeyen, umudun uslanmaz taşıyıcılarının kulaklarına zehirli bir yılan gibi tıslıyordu.

Bir damla yağsa da tatmin etmiyordu doğada bulunan hiçbir canlıyı. Bulutlardan kendini bırakıp, toprakla buluşma özlemi içinde olan her damla yere yetişmeden buhar olup, yeniden göğe bir yolculuk başlar. Oysa ne çok isterdi toprak, teninde ıslanmak yağmurun ve ana şefkatiyle kucaklamak, sınıksız, doyarsız, usanmadan... Ama olmadı sesler çoğalırken gökyüzünde, elvedası eksik kalır bulutların toprakla. Yağmur yağmadı ama ıslandı yine tüm gülüşleri toprağın. Kendi bedeninden, kendi ruhundan damıtı damıtı büyüttüğü çocuklarını bastı bağrına.

Bu yaz mevsiminin, henüz yeni yarılarmışken temmuz ayını, hüznler biriktirmekte şuan zulasında toprak. Bir haber yayıldı akşamın bu tozlu, dumanlı vaktinde. Sınırlar kara hançer gibi deldi tüm çocuk gülüşleri. Yeryüzünün sararmış suretine soyтары gülmeler indi vakitsiz, bir destur istemeden. Bir maske inerken dolunayın yüzüne, haykırışlar tutuklu kaldı yıldızların utangaç suretinde ve bulutlar acıyla ıslattı bakışları. Göğsümün tam üstünde, kaburgalarımı çatlatan bir acı uyandırdı beni uykumdan. Göz kapaklarım bıçakla yarılmış gibi, kana bulanmış gözbebeğimin ta içi. Soluksuz nefes alış verişlerimi kontrol edemeden kapılıyorum soğuk bir rüzgârın esintisine. Dolunayın sıcak bakışlarında bulmak isterken gecenin kayıp yanını, donuk ve yüz hatları gerilmiş halde duvarlar arkasına gizlenmiş buldum dolunayı. En az yer örtüsü kadar sararmış, soğuk rüzgârlara kapılmış gibi titrek, sonsuzlukta kaybolmuşçasına korkak...

Yağmur yağsın isterdim gecenin bu vaktinde, arındırsın diye tüm bakışlarımızı hüznlerden. Ve kutsasın tüm yarım bırakılmak istenilen gülüşlerimizi, ayrılık kokan tüm fısıltılardan. Akan suyun sesinde korkularım çoğalır, köpek havlamalarıyla yasaklarım dep-

reşir. Yarama merhem olur diye sürdüğüm sevmelerim bile şimdi boynu bükük sokak çocuklarını andırmakta ve en ummadık yerinden kanamaya başladı yaram. Sarmak istesem de henüz kabuk tutmamış yaramı, beyhude bir uğraş olur, akar en derin yanına yüreğimin. Şafağı nasıl bulacaktık, sabaha ulaşacak mıydık ağır yaralı seslerimizle? Kim ne derse desin yorgun bitecek bu vakit. Zaman aşımına uğramasın diye tüm sancılarımız, bir kez daha özgürlük hamuruyla yoğuruyorum susmalarımı ve umutla nakışlıyorum tüm seslerimi.

Yağmur yağsın diyorum tüm birikmiş özlemlerimle. Ay bir başka baksın diye yeryüzüne, yıldızlar firari olmasın diye ülkemin semalarında, mavi renginde gülüşler sarsın diye gökyüzünü...

Yağmurla yıkamadı yüzünü toprak ama esmer bakışlı, mavi gülüşlü çocukların özlemleriyle suladı yüreğinin çoraklaşmış her bir yanını. Ve özgürlüğe aktı damarları, özgürlükle yeşerdi filizleri, özgürlük tadında meyve verdi dalları. Sonsuzluğun sırrından bir kesit aldı toprak, toka yaptı sırma saçlarına. Birazını da kolye diye taktı boynuna. Kaybolmasın, hep hatırlansın diye hafızalarda. Gecenin kör karanlığı sabaha evirilirken yağdı yağmur. Ama ne fayda ıslanmıştı düşleri, ıslanmıştı gülüşleri, ıslanmıştı bakışları. Şafağın kıvılcık bir vaktinde bir buluşmaya şahitlik etti tek tük gökyüzünde beliren yıldızlar. Toprak, özgürlük ağacını kanlarıyla sulayan evlatlarını büyük bir içtenlik ve birikmiş tüm hasretlikleriyle kucakladı. Kendi öz evlatları büyük bir kararlılık ve öz veriyle canları pahasına tüm susmalara inat özgürlük çılgılığı oldular. Her biri bedeninin ayrı birer parçası, her biri yüreğinin sancısı dinmeyen sol yanında birer kök hücre. Gülüşleri yüzlerinden çalınmasın diye çocukların, gelecek olup yeşerdiler yeni yüreklerde, yeni bedenlerde. Karanlığa kalmasın diye bugün, birer yıldız oldular ve geceler gündüze evirilsin diye köprü oldular ay ışığından güneş ışınlarına.

Tel örgülerini yerle bir edip, insanlığa çekilmiş sınırlara aldırış etmeden, insanca bir yaşam uğruna insan olmanın verdiği gururla yürüdüler cellâdın üzerine. Ve yüzüne tükürüp ölümün, yeniden yaşamın, özgür yaşamın yolunu tuttular.

Zamanın durduğu bir vakitte yağmur yağdı bu topraklara. Tüm çocuk gülüşleri peşinde sürükleyip, yarım bıraktı nice özgürlük düşlerini. İzli bir mermi gibi yardı cüretkârlığı. Kendi nefesinde ısınırken hayaller, yorgun üşümeler dolandı teninde. Kırlangıçlar

son durakta tutuklu kaldı, toza bulanmış kanatları bitkin argın ve dağ havasına hasret.

Şimdi bir türkü tadında sarılmak zamanıdır, zulamızda illegal bir şekilde büyüttüğümüz hayallerimize. Çocuk gözlere gülmek yaraşır ve şiirin mağrur bakışlarıyla donatılsın diye yarım bırakılmak istenilen tüm özgürlük düşlerimize sarılmak zamanıdır. Ilık nefesine takılıp rüzgârın kanatlarında havalanmak tüm yorgunluğuna rağmen kırlangıçların ve uçmak özgür yarınlara umuduyla ülke semalarında...

Zerdeşt, Evîndar, Berfin ve onların ardılları olacak canlar... Kim ne derse desin, sonsuzluğun sırrına yolculuğunuz başlarken, yeminler yenilendi yorgun bir gecenin ardından. Güneşin gözlerinde kutsandı amaçlar ve suratsız ayrılıklara inat toprağın yüreğinde buluşma randevusu verildi. Özgürlüğün yolculuğu devam ediyor. Yorulmadan, usanmadan, büyük bir heyecan ve coşkuyla...

Yağmur Yağar Özlemlerim Islanır

Günlerdir yağmur yağıyor. Bahar tüm yoğunluğuyla hissettiriyor kendini. Gönül yürümek ister şimdi, delicesine yağan yağmurun altında, çakan şimşeklerin aydınlattığı yolda... Ellerimi açıp, göğse kaldırıyorum. Avuçlarımda biriktirdiğim taneleri yüzüme sürüyor tüm sancılarımdan arınıp, öz benliğimle buluşmuş gibi damlaların tene dokunuşunu hissediyorum. Yüzümden süzülüp tüm bedenimi sarmalayan ıslaklığın tadını çıkarıyor ve zamanıdır diyorum. Zamanıdır şimdi! Yarım bırakılmış nice düşün, kuytu köşelerde saklı kalmış gülüşün ve karanlık sokaklarda tutsak edilmiş sözlerin azad olmasının zamanıdır...

Cesaret zırhımı kuşanıp, bir diz boyu yükselmiş otların kapattığı patıkaya vuruyorum. Bir dahası olmayacağı inancıyla acele etmeden zamanın bu ıslak deminde adımlıyorum yorgun patıkayı. Şimdi sıırıslıkla olmuş halde tebessümler içinde ıslak bakışlarla seyrediyorum doğanın bu güzelliğini. Bu, sonsuzlukta sonsuz düşler diyarında bir gezintidir, alır beni. Unutmadığım, unutmayacağım yoldaşlarım sıralanır, düşünce sınırlarıma dayanıp bir duygu seline kapılırım. Henüz serin acısı yüreğimin en derin yanında saklı olan yoldaşlarımla esmer gülüşleri doldurur zamanımı. Zamansız,

bir hoşça kal bile demeden, usulca giden yoldaşlarımın çocuk saf-
lığındaki gülüşleri belirir, yoluma ışık olur...

İlk sen gelirsin aklıma. Wan'lı baharları ve bu zamanlarda
yaptığımız yürüyüşleri hatırlarım. Pencereimize vuran yağmur dam-
lalarının sesi tahrik unsuruydu bizim için. Sonra kendimizi asfaltın
ıslaklığına bırakır, tatmin olmaz toprağa koşardık. Xaçort yolcusu
olur, esmer gülüşlü çocukların umut yüklü bakışlarında özlemler
büyüttürdük. Toprak damlı evlerin utangaç bakışları altında yavaş
yavaş ilerler, ıslak toprak kokusunu coşkuyla solurduk.

Çoğu susmakla geçen yürüyüşlerimiz. Çakan şimşekler eşli-
ğinde sabırsızca yağın yağmur altında yaptığımız yürüyüşler. Ne-
dendir bilmem, hafiften bir tebessüm vardı sadece bakışlarımızda.
Bakışlarımız her şeyi dile getirir gibiydi. Hiç bitmesin isterdik. Ne
yağmur ne de bu toprak yol. Tepeden tırnağa sıırılsıklam olsak da
yolda olmanın sevinci içerisindeydik. Zaten doğa tüm ihtişamıyla
aşka gelmiş gibiydi. Baharın yürekleri ferahlatan yeşilliği ile yağın
yağmurun ıslattığı toprak yol... Sokak köşelerinde yağın yağmu-
run keyfini çıkaran çocuklar vardı bir de.

Tatlı gülümsemeleriyle yüreklerimize bahar mevsimi yaşatan
çocuklar.

Sürgün yaşayışların mirasçısı, özgür gülüşlü yarınlara taşıyıcı
cısı çocuklar.

Ölümlerle, zulümlerle, panzerlerle, zindanlarla büyümek zo-
runda kalmış çocuklar.

Elinden taşı, yüreğinden umudu, gözlerinden tebessümü eksik
olmayan, yasak bir ülkenin yasaklı çocukları.

Saç baş dağınık halde, oyunları ellerinden alınmasına rağmen
yeniden kendi oyunlarını kurmasını bilen çocuklarımız.

Bizim çocuklarımız. Bize yaşama azmi aşılayan, mücadele ge-
rekçesi olan, ölümlerden yaşamlar kurdurtan çocuklar...

Çocuklar ah çocuklar! Üzerimize doğru koşardı çocuklar. On-
lar koştukça yağmur daha da artardı. Zilan sıırılırdı, hepsinin önü-
ne geçer gelir sana sarılırdı. Ah Zilan! Geldi de göremedi seni.
Sözünüz vardı. Sözün vardı Zilan'a. Ellerinden tutup kendinle geti-
recektin özgürlük mekânlarına. Geldi de görmedi seni. Dağların
doruklarında sarılamadınız birbirinize. Şimdi büyümüş Zilan. Hatı-
ranı en iyi göğüsleyenlerdendir. Son görüşmemizde hep sen vardın
dilinde. Durmaksızın senden bahseder, hafiften gözleri nemlenirdi.

Sonra “güçlü olacağım heval, Heval Deniz bunu isterdi. Şimdi mücadelesini başarıya, zafere ulaştırma zamanıdır.” derdi. Bense yalnızca dalgınlığının derenin sularından nemlenmiş bakışları arasından fişkıran gamzeleri sayesinde sıyrılırdım.

İnadına yağıyor yağmur, ben yürüyorum yağan yağmurun inadına. Henüz fethedilmemiş, ayak basılmamış topraklara gitme istemi değildir beni böylesine yürekten yürüten. Bir yerlere ulaşma istemi değil, belirsizlik hiç değil. Her şeyin bir sebebi vardı ama her sebebe bir söz bulmak o kadar da kolay değildi. Çoğu yaşanılarak anlama kavuşurdu. Sözsüz, sessiz, akışına bırakmaktır kendini. Sırf bundan, sormaksızın koyuluruz yollara. Bir kaçış hali değildir. Neyle karşılaşacağını bilir yürek, hisseder en derinden. Sevgi olayının bir kez daha yaşanmasıdır belki de. Haykıramadığımız ama bir o kadar yüreğimize sığdıramadığımız sevmelerimizdir.

Şimdi özgür yaşam mekânlarında, şiddetle yağan yağmurun altında durmaksızın yürüyorum. Bir ben varım. Düşlerimizi özgür yaşam kararlılığıyla taçlandırdığımız o sürgün-i yüreklerin şehrinde uzak olsam da, seninleyim, saç başı çamura bulanmış, esmer bakışlarının içinden gözlerinden ışık saçan uslanmaz çocuklarlayım. Şimdi patikalardır arşınladığım. Akan derenin sesi eşlik ediyor sessizliğime. Bir de damlaların bir diz boyu uzamış otlarla tuttuğu ritimdir. Bir senfoni gibi; bahar senfonisi...

Dudak uçlarında yarım kalmış nice sıcak sözcüğü anımsarım bir vakit. Son söz değildir belki ama acıtır, çoğu zaman kanatır yüreği. Kolay sanılanlar oysa ne zormuş! Hiçbir şarkının yerini tutamadığı anlardır. Bir ömür boyu taşımak zorunda kaldığımız nağmelerdir. Bundan belki de; dolunaysız, zifiri karanlık gecelerde yüzleşemediğimiz ağlamalarımızın, yürek kapımızı kırarcasına zorlaması. Ait olunan yere ulaştırılamayan sözlerin derin baskısı ve giderken birikenlerin yürekte taşınmasıdır zor olan, tüm yakıcılığıyla bedene sızılar yerleştiren.

Zulamda birikmiş nice söz var. Zamanında söyleyemediğim, söylemek isterken bahar yağmurlarına yakalandığım. Umutsuzluk değildir. Aynı gökyüzü altında olmak yeter çoğu zaman. Her şey yağmen gülen gözlerin sıcaklığına takılıp yağmur damlalarıyla arındırmaktır yürümek. Sırlısıklam olsan da, bin bir yoldan bir tanesi bulunur ve kalbin derinliklerine akar gülüşler. Ki yağmur

arındırandı, akıldan geçemeyen sözcüklerin yüreğe süzülmesine neden oldu.

Özlemlerime, tesellisi olmayan yalnızlıklar olarak bakardım hep. Oysa değilmiş!

Çırpınışlar içinde titreyen bedenime derman oluşunu gördüm.

Sancılar içinde sayıklarken, geceme doğan güneş oldu, yol oldu yoldaş oldu.

Karanlık gecelerde yürüdüğüm patikayı aydınlatan ve bana daha fazla yürüme azmi kazandıran ay oldu, çoğalttı sevinçlerimi.

Gördüm can hevalım, Denizim. Daralan zamanın bakışlarına yakalanmamak için bakışların yağın yağmurla nasıl ısındığını gördüm. Üşürken sohbetler, hayallerin delicesine büyümesini gördüm. Çoğu şiirin yerini tutamadığı, hiçbir şarkının ifadesini karşılayamadığı tebessümler gördüm. Gördüm can hevalım! Senin sessizken bile ne çok şey söylediğini, sözün nasıl bakışlarında somut ifadeye kavuştuğunu gördüm.

Şimdi yine sessiz ve ıslak bir yürüyüşün görünürdeki tek yolcusuyum. Deli divane diyecekler, varsın desinler. Ben yine her yağmurlu zaman aralığında seninle, esmer gülüşlü, bahar kokulu yoldaşlarımla beraber olacağım. Her an büyüttüğüm özlemlerimle sana, size daha yakın olup, sizi yaşayacağım. Edindiğimiz amaçlar uğruna nasıl ki sizler gözlerinizi kırpmadan, tereddüt etmeden ölümlerin üzerine yürüdüyseniz, şimdi aydınlatığınızı yolda yarıyoruz karanlık zamanları. Yemin hevalım, özgürlükle kutsanmış yağmurlar biriktirip ulaştıracaksınız size...

Demhat PEYAS(Deniz GEM) yoldaşın anısına...

Yolcudur Berxwedan

Topraktan kokusunu alan

Esen rüzgârda

Özgürlük şarkısını çalan

Sellerin hırsında çılgın olan

Güneşin sevgisi ile

Özgür yarınlara yürüyen

Sen!

**Ateşin
Ve
Dağların uslanmaz çocuğu...
Gözlerindeki isyan ateşine vuruldum
Çünkü
Ben her gülüşünde
Sen oldum...**

Mayıs ayındayız. Şehit ayı da denir. Nice genç yürek toprakla kutsal birlikteliğini sağladı bu ayda. Bahar mevsiminin coşkunluğu sarmalarken yeryüzünü, faniler yeni güne uzanmanın sabırsızlığıyla yürümekte. Daha en başında direniş gömleğini giymişti Mayıs. Bundandı belki de böylesine mağrur ve içten olması. Yüğü ağırdı ama yorulmak yoktu lügatinde. Sarmalarken geceleri bahar rüzgârları, çığlığı yankılanır asi ruhların, sokaklardan dağ doruklarına doğru. Dağlar meskeni olmuşken özgür yaşamın, bir mirasın taşıyıcısıydı bahar gülüşlü çocukları Kürdistan'ın. Yiğit, baş eğmez genç kız ve erkekleriyle tepeler arşınlayıp, en zirvesinde dağların, umutlar tazeliyorlar.

Titrek, ıslak ve biraz da serin bir günün solgun suretinden arındırdığım anılarımla bir yolculuğa giriyorum. Gülümsemesidir bana cesaret veren, bana sonsuzluğun sırrına erişme kararlılığı veren. Gömleğimin sol cebine daldırıp elimi, yüreğimin sol yanına naksettiğim yoldaşlarımın özlemini avuçlarım. Bir düşün en sıcak anını tadar, anın gizeminde özüne ulaşırım tam karşımda duran ve kaçamak bakışlar fırlatan yaşamın. Çok önceden rüzgârların kanatlarına takmışım hasretliklerimi. Gün olur yoldaşın izine rastlar da, inceden tebessümünü hisseder diye, ateşlerde kutsamışım sevinçlerimi. Küllerini dolunaylı gecelerde yıldızlara sunmuş, arındırmıştım gülüşlerimi buğulu yanından.

Özgür yaşam tutkusunun sıcaklığı sarmalarken bu bahar mevsiminin serin gününde, zamanın yumuşak kollarında en sıkılğan, yürek burkan anına akıyorum. Anda bulmak için yaşam denen olgunun özünü ve özeleştirisine tabi tutmak için fani ruhumu, sürgün hasretlikler sıkıştırıyorum anı defterime. Anıların tebessümlü bakışlarında emziriyorum yıldızları. İçim yangın yeri. Yetmezliğini yoldaşlığımın derinden bir sorgulamaya tabi tutarken, beden tutuşur dolunaylı bir zaman diliminde. Hasreti vatan olan bir kavganın en orta yerinde sırlıslıkam ve biraz da utangaçtır haykırışım. Buna karşı özgür yaşam ezgisini dillendiriyorum dünyaya karşı.

Yaşam bir türküyse gerillacılık en güzel nakaratıydı. Notaya ne gerek, melodisi güneş ışınlarıyla yıkanıp, ritmi gecede beliren dolunayın ihtişamıyla kutsanmıştı. Haydi diyor yüreğim, katıl bu halaya. Berxwedan halay başı olmuş. Genç ömrüne sığdırdığı koskoca ve dolu bir yaşayışla gülümsüyor şafaklara. Sarı kırmızı yeşil mendil olsam, avuçlarına dolansam ve rüzgârın serinliğinde serinlese bedenimde yanan ateş... Yüreğime yüklediğim özelemlerimle ayak uydur-sam dilinden dökülen, su gibi akan şarkıya.

*“Wî lê lê lê
Lê Siltanê
Pezê Siltan
Pezê reş e
Çiya çiya
Wê dimeşe”*

Tozu dumana katıp, alnımızdan inen ter tanelerini yoldaşın güzel gözlerinde kurutsak. Hepimiz mutluyuz, bir arada olmanın yoğun sevinci var bakışlarda. Cana can, kana kan, omuz omuza... Yolcudur Berxwedan, Erzurum yolcusu. Yüreğine sığmayan sevinciyle kucaklıyor bir bir yoldaşlarını. Yolcudur Berxwedan, Amed yolcusu. Çanta sırtta, sabırsızlık sarmış genç bedenini. Yolcudur Berxwedan, Kürdistan yolcusu. Yorgun görünse de, bakmayın, fırtınalar barındırıyor yüreğinin derinliklerinde. Kürdistan ana şefkatle karşılamıştı nicesini. Nicesini kucakladığı gibi, bağrına basıyor tüm hasretliklerini Berxwedan'ın. Yolcudur Berxwedan, özgür yarınlara yolcusu.

Bahar mevsimi, aylardansa mayıs... Direniş ve şehit ayı da denilir. Mayısın on birinde özgür yaşam kervanına katıldı Berxwedan.

Denizlerin sofrasına oturdu bir vakit, üç fidan derler adlarına, her biri birbirinden taze. Korkmadan, usanmadan, yılmadan cellâdın işkembesine tekme atanlardı onlar. İdam ipini ölümün boynuna çekenlerdi onlar. ‘Halkların kardeşliği sizinle güzel’ diyerek, kardeşçe yaşamının özüne ulaştı Berxwedan.

İbrahim’le yolcusu oldu Mûnzûr’a doğru, Mûnzûrdan bir tas su içip, fesleğen topladı yamaçlarından Dêrsim’in. Amed sokaklarının yalın ayak koşturan çocuklarına sevdasını sunarken, ser verip sır vermemeye şahitlik etti Berxwedan.

Yürekli bir kız çıkıyor karşısına, adı Leyla Kasım olan. Cellâdın tüm baskılarına, ölümün soğuk suretine gülerek karşılık veren...

Umutlarını avuçlayarak Leyla'nın, sevdasını sırtladı. Bedeni dört parça olmuş ülkemin sancısında çoğalttı haykırışlarını Berxwedan.

Fedakârca yaşamanın onurlu simgesi, davasına ölümüne bağlı bir fidan büyüyordu Kürdistan'ın kalbinin tam ortasında. Sarar Haki'nin gülüşü yeryüzünü, sarmalar ülkemin dört bir yanını. Emek vererek onurlu bir yaşamın sahibi olunabileceğini haykırdı Berxwedan.

Dörtlerin bedenini saran ateşin alevlerinde ısıttı düşlerini, ulaştırdı çığlıklarını milyon yüreğe. 'ateşi söndürmeyin, alevlerini daha da gürleştirin' şiarı yankılanır buz gibi duvarlar arasından. Ferhat, Mahmut, Eşref, Necmi... Halayına tutuşmuşlar özgür yaşamın. Ateşle dansın sırrına erişir Berxwedan.

Bir uzun hava yayılır gecenin soğuk koynuna. Müjdesini vermişti Xerzan dağları Mizgîn'im. Oturup Tetwan zozanlarında, bir koçer çadırında, güler yüzlü bir koçer kızının tebessümüyle 'lo hevalno' şarkısı yankılanır gökyüzüne doğru. Sesin, rüzgârın çıplak tenine dokunuşunu görür Berxwedan.

Bir yolculuğun henüz başında, terleyen patikalar sabırsızlıkla bekleyişini sürdürüyor. Amed'in taş döşeli sokaklarından ilk çıktığı gibi asiydi bakışları Berxwedan'ın. Direnişti bedenine güç veren ve ateş sarmış yüreğine coşku salan. Yolcudur Berxwedan, milyon canın özgür yaşamla soluk alan yüreğine doğru. Serin bir rüzgâr var yanı başında. Hayallerle dolu, özlemlerle yıkanmış... Yolcudur Berxwedan. Çocuk gülüşüyle, olgun duruşuyla, sonsuz sevdasıyla...

Dostun, yaralar saran, kanamalar durduran, yalnızlığı kendi kirlenmiş nefesinde boğduran bakışlarını resm ediyorum günün bu unutulmuş vaktinde. Kim, nerede, nasıl, ne yapmakta? Ve peşi sıra takip eden soru yumağı... Bugüne 'unutmak ihanet olsun' diyerek başlıyorum. Ve unutulmaması için hiçbir gülüşü yoldaşlarımın, en soğuk anında gülüşlerini, özlemlerini, umutlarını ve sonsuz inanışlarını nakşediyorum her bir hücremine bedenimin ve not düşünüyorum gönül defterime. Ve Berxwedan'ın yolunda, takipçisi oluyorum özgür yaşamın...

Yolcuyum Gecenin En Derin Yerine

Kışlık montunu üzerinden atan doğanın bahar coşkunuğu var bakışlarında. Rüzgârın melodisiyle dansa tutuşurken ağaçlar, bir yandan da yeniliyor kendini yer örtüsü. Tüm bastırma girişimlerine karşın toprak, yüreğinin derinliklerinde beslediği ve kendi gibi koruduğu güzellikleri sunuyor fanilere. Fanilerin gözlerinde ise

yeni güne ulaşmanın heyecan dolu tebessümü belirir. Bulutlar kaplamış olsa da gökyüzünü, gücü yetmiyor, gizleyemiyor güneşin gülen gözlerini. Maviliğinde semaların parçalanıyor bulutlar.

Uzak diyarların ardında yankılanan sesin akışına bırakırım titreyen bedenimi. Bedenimde kapanmayan yaranın sızısı tırmalar gülüşümü. Bahar mevsimi diyor takvimler, hilal vakti bir zaman diliminde tenimi arındırıyorum karanlık kış gecelerinin ürpertici soğuşundan. Koynumda beslediğim bir rüzgârın esintisini sürerim bakışlarıma. Zulamda usanmadan büyüttüğüm hayallerimdi bana kalacak olan. Çocuk gülüşümle suladığım, dünü bu günle birleştiren ve özgür yarınlara ulaştıracak olan hayallerim...

Zamana yenilmeden diyorum, kırılmalar yaşamadan uzanabilmek yarınlara. O özlemini çektiğimiz güzel, onurlu, özgür yarınlara... Güneşin kutsal ışınlarıyla arındırdığımız sevinçlerimizle, yoldaşın içten ve yürekleri ferahlatan tebessümüyle büyüttüğümüz inancımızla zamanın tüm korkuluklarını alt üst edip, varmak alın teriyle yarattığımız özgür gülüşlü geleceğe.

Bir kaplumbağanın ağır adımlarla ilerleyişine şahitlik ediyor bir çift hafiften tebessümlü göz. Yanan sigaramın dumanı dağılırken havaya, akan derenin ılgığı yankılanır uzadıkça uzayan vadi boyunca. Yüreğimde beslediğim kaçak sevdaları andırıyor bana. Yatağına sığmayan ve hep yeni yollar bulma arayışında olan... Pususuna aldırmadan bir sonraki durağın, kekik kokulu bir zaman aralığında dertlerimi bir bir sürüyor bu akıntı. Rüzgârın yarattığı senfoniye kaygısızca katılan keklik ve türlü türlü kuşların sesi yasaklı bir türkünün sözlerini döktürür dilimden:

***“Seher yeli sana bir çift sözüm var
Al benim sevdamı götür yârime
Eğer uykuda ise dokunma sakın
Bekle başucunda sabaha kadar”***

O an bir uğur böceğinin defterime konuşunu izlerim. Şaşırmış halde avuçlarıma alır, içten içe yüreğimden göz bebeklerime yansıyan sevinçle kutsarım nefesimle. Çocukluğumdan bir anıyı anımsar, avuçlarıma aldığım uğur böceğine usulcana fısıldarım; “katıl rüzgârlara, dolunaylı bir zaman diliminde yüreğimde biriken nice özlemi ulaştır yoldaşlarıma. Sorarlarsa eğer dolunaya baksınlar,

ben dolunayın gülen gözlerinde hep yanlarında olacağım ve unutmayacağım.”

Dostun, yaralar saran, kanamalar durduran, yalnızlığı kendi kirlenmiş nefesinde boğduran bakışlarını resmediyorum günün bu unutulmuş vaktinde. Kim, nerede, nasıl, ne yapmakta? Ve peşı sıra takip eden soru yumağı... Bugüne ‘unutmak ihanet olsun’ diyerek başlıyorum. Ve unutulmaması için hiçbir gülüşü yoldaşlarımın, en soğuk anında gülüşlerini, özlemlerini, umutlarını ve sonsuz inanışlarını nakşediyorum her bir hücresine bedenimin ve not düşüyorum gönül defterime.

Özgür yaşam tutkusunun sıcaklığı sarmalarken bu bahar mevsiminin serin gününde, zamanın yumuşak kollarında en sıkılğan, yürek burkan anına akıyorum. Anda bulmak için yaşam denen olgunun özünü ve özeleştirisine tabi tutmak için fani ruhumu, sürgün hasretlikler sıkıştırıyorum anı defterime. Anıların tebessümlü bakışlarında emziriyorum yıldızları. İçim yangın yeri. Yetmezliğini yoldaşlığımın derinden bir sorgulamaya tabi tutarken, beden tutuşur dolunaylı bir zaman diliminde. Hasreti vatan olan bir kavganın en orta yerinde sıırıslıklam ve biraz da utangaçtır haykırışım. Özgür yaşam ezgisini dillendirmek isterken dünyaya karşı, sus pus olmuş dil ve gözyaşıyla yıkanır glşlerim.

Tüm uğultulu ve boğuntulu zamanlara bir elveda haykırışında bulunuyorum. Özgür gülüşlü yarınlar için temize ekiyorom geçmişimi. Bir demet kır çiçeği ilişir gözlerime. Koparmak, size göndermek istiyorum. Kıyamıyorum, siz diye koklayıp, sarılıyorum. Anıya bağlılığın gereği “tu buy denge Zerdeşt” i dillendiriyorum. Yer yer yutkunmama fırsat vermiyorsa da birikmiş özlemlerim, sonlandırıyorum. Ve sonrasında derin bir i çekiş, rahatlıyorum.

Kim ne derse desin; her bir anına genç ömrümün, suskunluklar işlemek isteyen sistemin çirkinliklerini kusmak ve zgr yaşam tarihine yaşarır bir duruşla karşılık vermek benim elimdeydi. Bedenimde açılan yaranın acısı daha dün gibi tazeyken farkındalığına erişilmeli, anlamın özüne. zyle bütünleştirip beni, yaratabilmeli karanlıklara mahkûm edilmiş kayıp yanıımı. Bir savaştır acımasızca yürütülen. Savaşan ben, savaşılan ben... Buydu her halde mücadeleyi bu kadar anlamlı kılan ve çekici yapan. Ne de olsa kendi beniyle yüzleşemeyen, kendi içindeki yetmezliklerle, sistemin binyıllardır yarattığı hastalıklarla mücadeleye girişemeyen gerçek bir

tanımaya, özlü bir bilmeye erişemezdi. Hiçbir şey için geç değildir. Önemli olan bir kararlılığın gelişmesidir. Bu kararlılık çerçevesinde mücadeleye girişmektir.

Bu gece yolcusuyum yine daralan patikaların. Dünü andığım bir zaman diliminde hayallerimi sorguya çekerken, nefes alış verişini duyumsarım anılarımın. Derin iç çekişler eşliğinde öğreniyorum yürümenin güzelliğini. Dile dökülmemiş, hiçbir kalemin yazıya dökemedikleri saklıydı zulamda. Hissederek her birini anımsıyorum tüm gizemlerini bu anın. Anda saklı ne kadar bakış varsa alırım yanı başıma. Biraz kekik, yeni sardığım hafiften nemlenmiş tütünden sigaram ve tadı daha damağımda olan kaçak çaydı yüküm. Belimi böylesine büken, saçlarımı bu genç yaşta ağartan, yüzümde oluşan bu kırışıklıkların sebebi ise yıllardır kendim gibi bildiğim ve yüreğimde kapanmamamacasına açılan yaranın verdiği sızıdır. Aldanma gözlerimde beliren bu tebessüme. Bir kaçışın somut ifadesiydi dudaklarım arasından sızan gülme anları. Yolcusuyum, özgür soluklu yarınlara doğru. Badem gözlerde ısıttığım düşlerimle, ay kokulu gülüşte kutsadığım bu günümle ve biriktirdiğim onca yasaklı anılarımla vuruyorum yollara. Sürükler beni rüzgârlar, sürüklenirim yıldızlarla kaplanmış gecenin koynuna doğru.

Yolcusuyum, gecede beliren yıldız deryasına doğru. Zamanın ilerleyen bir deminde tutukluk yapacak adımlarım. Biliyorum sınırları hesaba katmadan çıkmıştım bu yolculuğa. Bir pusunun tam ortasında solgun benizli çocukluğum yansıyor dolunayın kaban gövdesinden. Çatışması derinleşirken hayat figüranlarının, benimde bir sızı belirir. Sıcak, ıslak ve biraz da tere bulanmış...

Cesaret etsem, tüm bentlerini yıkıp korkularımın, kalemi alsam da parmaklarım arasına, boynu büküktür her satırı kalemimden dökülenlerin. Bir intihar eylemcisi olur harfler ve ölüm döşegindedir yapraklar. Yapraklar yorgun, sararıp solmuş, bir kanadı kırık kuş misali yalpalanır her nefes alışında. Bundandı belki de sınırları ihlale kalkışmam ve kaçak bir sevdanın rüzgârına kapılmam. Günahları boynuna tanrıların! Ne etmiştik ki buluyorduk gecelerin en karanlık anında. Sunak taşlarına yatırılan gençliğim miydi? Faili belli bir ölüm dolanırken etrafımda sorgusuz kurşuna dizilen hayallerim miydi? O günahsız, peşi sıra devriye aşklar besleyen, göçebe kuşlar misali oradan oraya savrulan gençliğim... Ben gençliğime sarıldıkça, asık suratlı bir zaman dilimi çıkar kar-

şıma. Zaman diyorum sırrına erişilemeyen tek gerçek. Zamana aldırış etmeden, anın sonsuz güzellikteki bakışlarında ısınmak var bir de. Gömleğimin sol cebine daldırıp elimi, yüreğimin sol yanına naksettiğim yoldaşlarımın özlemini avuçlarım. Bir düşün en sıcak anını tadar, anın gizeminde özüne ulaşırım tam karşımda duran ve kaçamak bakışlar fırlatan yaşamın.

Çok önceden rüzgârların kanatlarına takmıştım hasretliklerimi. Gün olur yoldaşın izine rastlar da, inceden tebessümünü hisseder diye, ateşlerde kutsamıştım sevinçlerimi. Küllerini dolunaylı gecelerde yıldızlara sunmuş, arındırmıştım gülüşlerimi buğulu yanından.

Anılarımı sırtlayıp, usanmadan, yorulmadan, biran olsun tereddüt etmeden yürüyorum. Koşar adımlarla, duraklara aldırış etmeden güler yüzlü bir geleceğe doğru ilerliyorum. İlerlerken, geçmiş bugüne birleştirir, özgür gülüşlü yarınlara ulaştırırım. Uzanırken yarınların şafaklarına, kendi beninde sessiz haykırıslara mahkûm bırakılmak istenilen gençliğimi, yetmez yoldaşlığımın derin sorgusuna çekerim. Derinleşen sorguda ağır yaralı bulduğum, felç olmuş bir geçmiş sırtlar ve günahlarını temize çekerim. Sonra yoldaşın gülen gözlerinde amaçlar edinir, araçlar yenilerim. Büyüdükçe amaçlarım, büyütürüm geleceğimi. Ve büyüyen özgür gülüşlü bir gelecekte yoldaş hasretinin sıcaklığıyla emziririm sonsuza evirilen düşlerimi.

Yüreğimin Sürgün Yanı Wan'da, Dolunaya Bir Kala...

Akşamın buğulu yorgunluğunda takılıyorum ay kokulu bir rüzgârın peşine. Yıldız ormanındayım, yarım kalmış bir şiirin dizeleleri bir kelebeğin kanatlarında ömre bedel. Adınla başlatıyorum zamanı. Son sürgünümde bu yana tek dize bile düşemedim. İstedim ki bu ayrılık da yorgun bitmesin. Yeni bir hüznü takmadan koluma gözlerindeki sevinci saat diye kullanıyorum. Her nabız atışımda hissederim diye kaçak bir mutluluk besliyorum koynumda.

Topladığım bir demet kır çiçeğini getiremedim diye kızma ne olur. Her karanlık köşede soytarı gülmeler peşimdeyken gülüşündeki mutlulukta ısınmak bir hayaldir. Yazdığım şiirlerde, dinlediğim şarkılarda ve okuduğum her kitapta büyütüyorum geleceğimi. Islatan yağmurların tenine dokunurcasına sorguluyorum tüm yasaklarımı. Korkarak, ürkerek, biçare halde... Ateşten bir gömlek

giymeye yelteniyorsam da bağışla beni. Fotokopisi hiç olmayacaktı bu akşamın. Olsa bile hiçbir zaman ‘mavi’ kendi renginde bakamayacaktı yaşama.

Rüzgâr estikçe yeni bir mevsime yol alıyor gülmeler. Hazanı bulmadan bir yerden başlanmalı ve sararıp düşen her yaprak to-murcuk olabilmeli baharın ruhuna. Uğruna düşülen bu yolda taş olmak değil, olan taşı kaldırabilmeli yürek.

Bir bulutun durgunluğu, bir o kadar da hırçınlığı geziniyor şimdi damarlarımda. Vakitlerden dolunaya bir kala. Akşamı geceye bağlarken sönmekte olan sigaramın dumanı karışır gecenin sessizliğine. Kaçamak bakışlar son nefesini verecek birazdan. Gecenin sabaha evirildiği zamanda, yine aynı yerde buluşacak dokunuşlar. Dilden dökülecekleri kucaklamaya hazırlanıyor ay tüm coşkunlu-ğuyla. Söz yürek birliği! En büyük hasretlikleri aşar düzeyde. Hiç-bir hasretlik bize uymamıştı oysa ki... Bahtı teninden yanık olma-malı düşlerimizin. Bir cemre misali yüreğe düşen her umut yeşere-bilmeli, yeni bir mevsime merhaba diyebilmeli.

Bakışların sorgulatır düzeyde. Son görmemden bu yana tüm zamanımı katliamdan geçirdi gülüşün. Gözlerinin ormanındayım. Dolunaya bir kala dolduruyor içimi gülüşün. Soluksuz, yorulmadan takılıyorum rüzgârının peşine. Bir demet sevinç aldım. Son hakkı-mı kullanarak bir kez daha yazdırıyorum adımı veresiye defterine. Ve açabileceğim bir gömmem bile yok artık.

Düşler ormanındayım şimdi. Belki de tek gerçek, hayallerimdi. Gölgesinden kaçarken her bir ağacın, bakışlarında tutuklanıyorum ayın. Vakitlerden dolunaya bir kala, yüreğimin sürgün yanı Wan’da. Takvimler de hazan diyor...

Yol, yolcu, umut, geride kalanların iç acıtan bakışları ve far-kında olmadan içe, en derine akan ayrılık gözyaşları... Yağmur yağsın isterim gecenin bu vaktinde. Islanmak, fark ettirmemek için buğulanan gözlerimi, sırlıslıkla bir şekilde ıslanmak isterim.

Uykudayken, sıra sıra tepelerin gölgesine sığınmış, ışıkları sönmüş şehrin isli nefesinde çıktım yola. Usul usul uzaklaşırken daha da karanlığa gömülmekteydi tek tük yanan ışıklar. Bakışla-rımda ıslanan son kareyi de arkamda bırakıyordum. Ne ilk giden ne de son giden olacaktım. Ne çok ayrılık yaşamıştı yüreği umutla beslenen bu şehir. Her giden bir defa olsun arkasına bakmış mıdır? Yaşanılanları anımsamış mıdır? Bilinmez.

Araya kilometreler girerken sevinçlerim belirir buğulanmış otobüsün penceresinde. Pişmanlık duymadan, bir an olsun tereddüt etmeden yüzümde beliren hafif tebessümle özgür yarınlarda buluşacağımız umuduyla, elvedasını eksik bırakıp bu ayrılığın, asfalt yolun karanlığına karışır bakışlar. Uzaklaştıkça, sevinçlerimi yüreğimin unutulması imkânsız sol yanına bırakıyorum.

Sürgün yaşamların kekik kokulu mekânı, yasak aşkların umudu tükenmez zulası, özgürlüğe sevdalı yüreklerin illegal yerleşkesi... WAN!

Sınırlara aldırış etmeden alın teri saflığında yaşama bağlanmanın ve sevmenin rengi, bakışlarını dağ rüzgârıyla kutsamanın en somut hali... WAN!

Bin yılların söndüremediği isyan meşalesini en önde tutan, her tür kirliliğe fedaice kafa tutan, çocuk gülüşünde ısrarın anarşist resmi... WAN!

Ölümü kendi sessizliğinde boğup ölümlerden yeni yaşamlar yaratmanın adı, şafak kızılığı tadında yeni güne uzanmanın ilk durağı... WAN!

Bakmayın öyle durgun durduğuna. Aldanmayın üç harfli bir isim taşıdığına. İsmi kısa olabilir ama yıldızlar kadar uzak bir düne sahiptir. Ne yangınlar barındırır içinde, gülmeler daha çok. Tarihin tozlu raflarında unutturulmak istense de o hep orada, özgürlük halayının başını çekmiştir. Dumanlar eksik olmadı gök kubbesinden. Kendi küllerinden yeniden doğmasını bildi. Acı, gözyaşı, hüznün her dem sefer tasında bulunurdu. Ama tebessümünü de hiç eksik etmedi ay kokulu gözlerinden.

Beni buraya bağlayan sonsuz bir güç vardı. Ne olduğunu bilmeden peşinden koşar adımlarla gittim. Çoğu defa önüme setler çıktı, gitmeme engel olamadı. İrili ufaklı taşlara takıldım, her düşüşte bir arayış ve kendi benimle yüzleştim. Kaybolmadım ve kalktım, bana kalkmayı öğretti ve uslanmadan yoluma devam etmeyi. “sana yar olmam” dedi. Ben ‘olmayacak bir şey yok’ dedim. Dört duvar arasına tıktı, işkencelerden geçirdi. İnat etti, ben pes etmedim. Ben Wan’ı inadıyla sevdim.

Ben Wan’ı bir akşamüzeri Xaçort’lu minik bir kız çocuğunun arkamdan koşar adımlarla bana yaklaşıp, tatlı dilinden dökülen “HEVAL” kelimesiyle, Yüniplik’te alçak damlı bir evde barış anasının sevgi dolu bakışlarında, Bostaniçi’nde bir gerilla anasının

yaşlı gözlerinde ve asi çocukların diyarı Şabaniye’de asi bir çocuk olarak büyüyen seninle sevdim.

Ben Wan’ı gün batımında gölün yüzeyine vuran güneş ışınlarının yakıcılığıyla...

Wan Gölü taze bir gelin, Ahtamara aşkının kalesi. Tamara’nın vazgeçilmez aşkıyla, Artos’tan yükselen güneşin şaha durmasıyla, Ereğ’in Süphan’a verdiği ince selamla ve Süphan’ın mağrur bakışlarıyla sevdim Wan’ı.

Ben Wan’ı içinde bulunan insanların bitmez tükenmez yoldaşlığıyla, genciyle, yaşlısıyla, cana can katan, bana beni hatırlatan samimiyetiyle, Mem û Zîn’i kıskandıran aşkıyla ve mütevazı, özgülüğe sıırıslıkam âşık, yarı aç, yarı tok ‘amatör devrimcileri’ ile sevdim.

Ben Wan’ı bir Newroz sabahı bir genç kızın dilinden dökölüp, göklere savurduğu zılgıtta, her yıldız kaydığında tuttuğum dileklerde, geceleri ay ile paylaşılan tüm yasaklı duygularla, umuda olan sonsuz inançla sevdim. Ceylan bakışlı, badem gözlü, Güneşin yoldaşı, ben Wan’ı seninle sevdim. Ben tanıdıkça seni, kendimi tanıyarak sevdim Wan’ı.

Ben Wan’ı kariyla sevdim ve her kar yağdığında yüzünde beliren ince tebessümünle sevdim...

Ben Wan’ı en çocuksu yanımla sevdim. Kavgasıyla-sevdasıyla, sevinciyle-hüznüyle, acısıyla-tatlısıyla, ağlamasıyla-gülmesiyle sevdim.

Büyük bir aşk, güç ve inançla teslimiyeti kendi çirkinliğinde bırakıp direnişin güzelliğine erişmiş halde yeniden yaşamı yaratma adına yola koyulmuştu. Ölümmler gördü, yakılıp yıkıldı, sürgünlükler yaşadı, uykusuz kaldı, aç-susuz baş koydu toprağa. Ama yenilmedi ve teslim olmadı. Teslimiyet ihanettir deyip kaçak aşklar besledi ay aydınlığındaki yüreğinde. Omuzlayıp umudu, direniş zırhını giyerek yürüdü ölümün üstüne.

Burası WAN! Burada sürgündür yaşamlar ve kaçaktır aşklar. Ama her şeye rağmen özgürdür duyguları ve özgürlüğe akıyor düşünceleri...

Düşler ormanındayım şimdi. Belki de tek gerçek hayallerimdi. Gölgesinden kaçarken her bir ağacın, bakışlarında tutuklanıyorum ayın. Yüreğimin sürgün yanı Wan’da, Vakitlerden dolunaya bir kala. Takvimler de hazan diyor...

Viyan'ın Adı Ateş, Sevdası Özgür Yaşam...

Kaç mevsim geçti kış rengine bizi sarmalayan. Terleten vakitlerde, tuzaklarla kurulu sabahlarda kırlangıçlar uyanamadı uykusundan, yarım kaldı yeni güne yolculukları. Uzak diyarlara dair ne varsa orada, son durakta kaldı. Bekleyenlerin gözleriye seyre daldı o upuzun, sonu görünmeyen yol hattı boyunca. Yollar değildi belki de sabırsızlığa iten bekleyeni. Yolcusu yoksa eğer ne anlam ifade eder ki uzadıkça uzayan yollar.

Boğazlar zincirlenirken, nefessiz kalmış haykırışlar boğulur gecenin koynunda. Kasanın en dip yerinde, ıstırap içinde kaçamak yaşamlar sıralanmış halde. Yanık kavalın sesi vadi boyunca yankılanırken, karşılık veremeden vakitsiz bir göçe maruz kalır rüzgâr. Gece yorgun, gecedeki yıldızlar sönük. Telaş içinde sıralanır yolcular. Gidişine şahitlik edemedi ay. Ansızın gelmişti ayrılık, katlanacaktı gözlerinde yaş dolsa da.

Seveni anlar karın ne kadar güzel yağdığını. Titreten, bazen donduran soğuğuna rağmen sevinçle bakmasını bilenler dokunur yağın karın ıslak tenine. İnanan olursa yağın karın kerametini; neşe katar günlüğüne, gülmeler ekler not defterine... Bir daha yaşayamayacağını bilse de yarını, anın gizeminde sorguya çeker tüm duygularını.

Şafak vaktinde sisler içinde dolanan, perişan halde, yorgun ışıklar var karşımızda. Kahreden yalnızlığın kucağında gülmeler çözümsüz kalmış, ağlamalar birikmiş, düşlerin üstü tozlanmış. Sular kirleniyor, yıkımlar çoğalıyor, savaşlar telli duvaklı düşün misali...

Üşüyor kırışmaya yüz tutmuş saçlarım ve unutmanın solgun suretiyle dargındır düne bakışlarım... Dargın ve büyümemiş bir çocuğun alıngan tavırları var üzerimde. Dokunamadığımız, dokunup da elimizden kayıp geçen ya da elimizden zorla alıkonulan ömürler... Tarihin sularından geçmeden sizler titrek bakışlar. Köşe başında bir firarinin pususuna düşerim, özlemlerim soyulmak istenir.

Umutlarım kayıp yanımdır gözyaşıyla yıkadığım. Usul usul benden uzaklaşıp giden ise zulamda birikmiş gülmelerimdir. Uykudan uyanmasını istiyorum haykırışlarımın. O solgun uğultulu gecede sessizliğe gömülen haykırışlarım. Arayıp bulmalı kaybolan tüm gülmelerimizi. Nasılına aldırış etmeden bir bir toplanmalı se-

vinçlerimiz. Kurumuş kan lekesi avuçlarıma bulaşırken, yasaklanmış umutlarıma uzanırım durmadan.

Bilmediğimiz ikametlerde tesadüf yaşayışlar bulur ya bazen bizi, en ummadık anlarda şaşkınlıklar içinde karşılaştığımız yaşayışlar, yağmur yağmadan ıslanması gibidir bedenin. Endişeli bakışlar, dalgın gülümsemelerle karşılık verilir. Ardından el sallamalar, utangaç gülmeler bir de pişman olmanın ezik duruşu...

Gözlerimizden gülmeler eksikken, yakışık durmaz sofraya oturmamız. Yürekləri çok olsa da nasılı yürek sızlatır. Acılarımız bir kademe daha yükseldi kışın kanamalı bir anında. Terfisini bir kayıp zaman diliminde yüklendi ağlamalarımız. Her nedense kışın daha seyrek olur buluşmalar. Soğuktan belki de, üşürken hasretlikler, baharlar özlenir farkında olmadan...

Uzak olmamalıydı hiçbir deniz, ne de sonsuz... Yakarışlarına cevap olabilmeliydik biçare gecelerin. Seveda tomurcukları serperken toprağın şefkatli kucağına, dünden kalma yıkıntılara el uzatılabilmeli. Kapanan kapıların açılışını zorlaştıran her ne varsa yüzleşebilmeli, ormanlar büyütüp, özlemler umutla sulanmalı.

Eşkıya aşklar yoktur gönül defterimizde, ne de teslimiyet. Dağ başlarını resmederiz yürek deryamızda. Sevdamızı ayın ışığında yıkayıp, dumanlı dağların sularında arındırırız gençliğimizi. Karanlıklarını süzüp gecenin, rüzgârla tarıyoruz saçlarını toprağın. Dostun sıcak soluğuyla ısıtıyoruz geleceğimizi. Tüm sınırlarını delip zamanın, özeleştirisini veriyoruz dünün ve mekânlar yargılıyoruz. Tüm gizli saklı ağlamalarımıza bir kimlik kartı verir, kaybolan yağmurlarla ıslatırız. Üşüten, yalnız bir vakitte doğru ve yanlış yüzleştirip, yüzlerce ayrıntıyı sorgulamadan geçiririz. Biz son günahımızın vebalini çekerken, alevler yükselir göğe doğru. Bir zılgıt sesi izler dumanı.

Kış, şubat ve kar... Ateşi koyuyorum yanı başına her sözümün. Kış ve ateş, şubat ve ateş, kar ve ateş. Ateşin ruhunda düşlerimi ısıtırken, alevlerine sunarım tüm günahlarımı. Viyan diyorum hafiften bir tebessümle... Kış, şubat, kar, ateş ve Viyan... Yanan ateşin dumanını avuçlayıp, yüzüme ve yüreğimin sol yanına, kapnamak bilmeyen yarama merhem diye sürerim. Dondurucu kış, karanlık şubat, üşüten kar yağışı... Her şeye rağmen ateş ve Viyan...

Sevdası narin kollarından kayıp gidiyordu. Karanlık suratlılar Güneşine uzatıyordu kirli ellerini. Gökyüzünü daraltan karabulutlara inat, yıldızlara tutunuyordu sıkılğan ve kaçamak bakışlarla. Sevdasına dil uzatırken kirlenmiş nefesler, o yüreğinin en derin yanına sevdasının adını nakşediyordu. Soluksuz kalsa da beden, çıkmaz sokağı çok olsa da yaşamın, sevdasına ulaşmanın yolu bulunur.

Gün doğumunun henüz başında sevdasına vermişti adını. Yüreğine sökülmeksizin işlediği sevdasını ateşle kutsayıp, tüm gülüşlerini yanan ateşin alevlerinde arındırdı. Sevdası sonsuz umut barındırıyordu. Viyan'ın adı ATEŞ, sevdası ÖZGÜR YAŞAM...

Olur da gittiğin o uzak diyarlarda mavi olmayan bir gökyüzü karşılar seni. Susmaların gölgesinde kalmasın haykırışların. Bırak tüm saklı gülmelerini ve seher yeline uzat o bakir sevinçlerini.

Yadê

Bilirim! Bekledin, bekliyorsun, bekleyeceksin...

Bilirim! Döneceğim günün hasretiyle yanan yüreğinin derinliklerinde büyüyorum. Her an, her nefes alışında, her dolunayda, her rüzgâr estiğinde, her yağmur yağdığında...

Bilirim! Bir elin beş parmağı aynı değildir. Bilirim! Her evladının yüreğindeki yeri ayrıdır ve doldurulamazdır. Her birinin sancısı bir başka ağrıdır, her birinin sevinci bir başka güldürür. Bundan belki de 'gidiyorum' diyemedim. Her gidiş ayrı bir yara açar yorgun yüreğinde. Bakışlarına sinmiş kırışıklıklar bunun eseri idi. Her bir çatlakta ayrı bir hikâye, ayrı bir sızı ayrı bir tarihsel bekleyiş...

Bilirim! En kötüsü beklemektir. Bir haber, bir resim, bir mektup, kısa da olsa bir ses-söz...

Bilirim! Hep iyi olmasını dilersin. Çünkü bilirsin ki; iyi oldukça sen iyi olursun. Uzun gecelerin karanlık zamanlarında, ellerini havaya kaldırmış halde, usul usul gözlerinden inen yaş taneleriyle gördü çoğu seni. Duysun diye özlemle yüklü haykırışını, biraz daha göğe kaldırırdın avuçlarını ve ıslanırdı sözlerin.

Bilirim! Söyleyecek sözün çoktur senin. Ama hep bir yerlerde, belirsiz zaman dilimlerinde saklı bıraktın. Bir ninnidir dilinde dolanan. 'de lorîlorî berxa-ê min lorî' ile başlayan, sonunu hiçbirimizin duyamadığı sözlerle biten bir ninni. Korkulu, uykusuz geçen uzak ve karanlık gecelerimize yol olup, gülüşlerimizi çoğaltan bir

ninni. Kokunla kutsanmış, gülüşünle arınmış, sevginle bezenmiş bir ninni...

Bilirim! Şimdi yine bir yol hattında, belki toz-toprak içinde bir sokakta, belki bir evin küçük penceresinde, belki tek katlı bir evin damında, belki de başın yastıkta, titreyen bedenini ısıtamayan yorğanın altında...

Bilirim! Yüreğinin sol yanında taşırsın hasretliğini evladının.

Bilirim! Hiçbir resim tutmaz gülen gözlerin, dökülen sözlerin yerini. Yine de, elinde işlemeli çerçeve içine alınmış bir resimdir tek tesellin. İçini döktüğün, bağrına bastığın, hasretliğini sunduğun, bakışında gülmeler çoğalttığın...

Bilirim! Kim ne derse desin, döneceğini bilirsin. Buna inanır, bununla yatar, bunla kalkarsın. Bazen olur, zaman keskin bir bıçak gibi delik deşik eder. Bazen de olur, zaman en yakın dostun olur, sarar her bir yarayı. Her şeye rağmen sen zamana dost ol! Zaman'dır oluşturan, geliştiren, özgürleştiren, sonsuzluğa ulaştıran...

Bilirim! Zaman bir başka akar senin yüreğinde. Bundan belki de bir tek şafaklara sığınırsın. Şafaklarda özlemlerini kutsar, umutlarını büyütürsün. Hep bir şeyler yâd eder, çekili tüm sınırları yerle bir edersin...

Sen de bilirsin ki amaçları olur her insanın. Amaçsız yaşayamaz hiçbir insan. Amaçları kadardır kişi. Amaçları büyük oldukça büyür insan. Amaçlarının kutsallığında mücadeleyle girişti mi güneşin gülen gözlerinde ısınır insan. Biz küçük evren olarak nitelenen canlılarız. Ve evren ilk oluşumundan kendisine bir amaç belirlemiştir. Özgürlük!

Bilirsin! Bu topraklar yağmurdan çok kan ve gözyaşıyla yıkandı. Acıyla bezendi, ölüm, işkence, sürgün yaşadı. Karanlıklara mahkûm edildi, kölelik dayatıldı. Dili, rengi, sanatı, kültürü, özlemleri yasaklı bir halkın ardıllarıydık. Oysa insanlığa beşiklik etmişti bu topraklar. Tarım devrimiyle, üretimin kutsallığını sundu insanlığa.

Bilirsin! Köle yaşama asla boyun eğmedi bu insanlar. Hep direnişin güzelliğiyle dağları kendilerine mesken edindiler. Çünkü özgür yaşamda karar kılmışlardı. Ve özgür yaşamda karar kılmış bir gerçeklik her türden bedeli göze almış bir gerçekliktir.

Biz de bu gerçekliğin birer ardılı olarak, bugün Kürdistan dağlarının zirvelerinde özgür yaşam türküleri dillendireceğim topraklar

oluşturma umuduyla, m¼cadelenin kutsallığında d¼řlerimizi besliyoruz.

Bilirsin! Özg¼r yaşam bedel ister. Bedel de anlamına ulaşılmış doğru bir m¼cadeleyle verilebilirdi ancak. T¼m yakıcılığıyla m¼cadele tam karşımızdaydı. Ya sistemin kokuşmuş yaşayışı içerisinde eriyip gidecektik ya da özg¼rl¼ę¼n öz¼ne ulaşıp bu ereve de kendimizi oluşturacaktık.

Özg¼r yaşam aşkıyla kendimizi oluşturmayı seçtik. Bu yola girerken nelerin olabileceğini bilerek çıktık. Bundan kaynaklı hiçbir zaman pişmanlık girmediy¼reklereimize. Pişmanlığın aksine her an daha da b¼y¼tt¼k umutlarımızı, b¼y¼yen umutlarımız doğrultusunda amaçlar edindik.

Bilirim! Her şeye rağmen bedenden bir parçanın kopması ağırdır. Ağrısı çok olur. Ama sen de bilirsin ki özg¼r bir yaşamın sahibi olunmadan hangi birliktelik geliştirir ki? İster ana ocuk, ister sevgili, ister arkadaş, ister kardeş ilişkisi olsun. Ama özg¼rl¼k temelinde geliştirilmeyen her ilişki sistemin k¼lelik çarkları arasında bir kıyımı yaşatmaktan öteye gidemeyecektir.

Bundan işte, t¼m acına rağmen onurludur duruşun, diktir başın. Verdiğin emeğin boşuna olmadığınızı bilirsin. Buna inanırsın. Bu inanç doğrultusunda m¼cadele atılırsın. Katılırsın m¼cadelesine çocuğunun.

Bundan her şeyi göze alırsın. Göz¼n¼ kırpmadan girişirsin özg¼r yaşam m¼cadelesine. Bedeli ne olursa olsun çocuğunun giriştiği yolda y¼r¼menin oşkunluğıyla y¼r¼rs¼n. Ama yine de beklersin, geleceğim g¼n¼n özlemiyle yolları gözlersin...

Bilmeni isterim ki; ne zaman çocuklarımız kendi dillerinde, özg¼rce oyunlarını oynadığında, bu topraklara kan ve gözyaşı akmadığında, senin gözlerinden yaş, dilinden çığlık eksildiğinde, özg¼r ve yaşanılır bir toplum oluşturduğumuzda ben orada, yanında olacağım. Başımı dizine koyar, bu sefer sonu belli ve ağrısız, acısız ninnilerini dinlerim.

Olurda bu fani bedenim gelmez, yanı başına oturup başımı göęs¼ne koyamam. Olurda gözlediğin yollardan bir haber, ses gelmez. Ama şunu bil; y¼reęim ruhum, amaçlarım, özlemlerim gelecek sana. Ve bir g¼n, özg¼r yaşam soluğu olup tutacağım elinden ki gözlerinden akan yaşların dinsin.

Dalıp dalıp giden gözlerinde erimek için, sonsuz sevginle dağıtacağım nice birikmiş korkularımı. Bir rüzgârla belki dayanırım pencereye ya da gecenin en zifiri anında gökyüzünde bir yıldız olurum, ay olup yükselirim göğünde.

Yağmurun tenine dokunuşunda, akan derenin hırçınlığında, güneşin yakıcılığında... Ama yüreğim, sen beni en çok dolunaylı zaman dilimlerinde göreceksin. Bilirsin severim dolunaylı zaman aralıklarını. Çocukluğumun en güzel anıları saklıdır koynunda. Acısını söküp attığım senli anılarım...

Can yüreğim Bilirim! Nicedir nöbet tutarsın uzak gecelerde. Yol gözlemekten solmuş gözlerinin içi. Ama sen de çok iyi bilirsin yüreğim; senin için, sizin için, oyunları elinden alınmış tüm çocuklar için, bağıryanık bu topraklar için, gözü yaşlı tüm analar için buradayım.

Anladım! Seni sevmek hiçbir sevgiye benzemiyor. Anladım, anladıkça kendimi buldum, sen oldum. Sen hiç kimseye benzemiyordun.

Çünkü sen annesin, anasın, dayêsın, yadêsın. Çünkü sen oluşturan, özgürleştiren, insanı kendisiyle buluşturansın. Çünkü sen cansın-canansın. Yoldaş, arkadaş, kardeş, sevgili, sen her şeysin. Sen yüreğimsin, kendim kadar bensin...

Yadê Medîne şahsında tüm özgür yaşam adayışçısı anaların anısına...

Ya Özgür Bir Yaşam, Ya Hiç!

Bu halkın tarihi, büyük acılarla dolu, ölümler, katliamlar, işkenceler geçirmiş bir tarih. Kendinden utanır hale getirilmiş, tamamiyle eritilip, tükenişle yüz yüze bırakılmış bir tarih. Kendinden oldukça uzaklaştırılmış, bastırılmış, karanlıklara mahkûm edilmiş bir tarih. Sevginin yok edilmek istendiği, sadece ağlamaların mubah görüldüğü bir tarih. Bu halkın tarihi öyle bir tarih ki; kanla örülmüş, yalancı tanrıların lanetiyle bu güne gelmiş bir tarih. Ama diğer yandan kendi küllerinden yeniden doğuşun, direniş ve dirilişin tarihidir.

Tüm yok etme, kendi nefesinde boğma ve zamanın bir bilinmezliğinde zincirlere vurma girişimlerine rağmen dillere destan olmuştur. Genç kızların zılgıtında, bebelerimizin gölüşünde, anala-

rın ağıtlarında yeni güne uzanmıştır. Dedelerimizin gece masallarına konu olmuş, anaların çocuklarına anlattıkları ninnilerde beden bulmuştur. Her kaynakta bulunmaz izi, zaten hangi kitap hakkını verebilir ki bu tarihin, yaşanılanların, verilen bedellerin, sonsuz değerinin...

Bu halk çok çekti, her seferinde cellât farklı bir maske takıp çıkıvermişti karşısına. Ama aynıydı amaç: Yok etmek. Aynı düzenin çarkını döndüren birer dişli oldular ve üzerine yürüdüler acımasızca. Onlar saldırdıkça, dağları mesken edindiler kendilerine ve yeniden yaşamın yolunu tutular. Dağlar Kürtler için özgür yaşamın yıkılmaz kaleleriydi. Belini dayayacağı tek mekân, tek dost, tek ailesi olmuştu. Koruyup kolladı, tüm dış tehditlere, saldırılara karşı önünde kalkan oldu, ana oldu, yar oldu. Kürt halkı çok acılar çekti, Genciyle-yaşlısıyla, kadınıyla-erkeğiyle. Ama direndiler ve bu günlere ulaşmayı başardılar. Hala tarih sayfalarında bir halk olarak nitelenmeseler de, dillerini, renklerini özgürce kullanmasalar da yok olmadıklarını ve hala dimdik ayakta olduklarını gösterdiler.

Ve şimdi yine tüm kirli oyunlara, çirkin saldırılara karşı fedaiye ve hiçbir bedelden kaçmadan direniş bayrağını dalgalandırmaktadırlar. PKK ve Önder APO öncülüğünde yürütülmekte olan özgürlük mücadelesi gün geçtikçe çok daha büyümekte, dilsiz konuşmayı, köre görmeyi, sağıra duymayı öğretmektedir. Tarihten bu yana varlığını devam ettirmeyi başaran tüm işbirlikçi, hain ve düzen yanlısı kişiliklere karşın uyutulmuş Kürdü uyandırmaktadır. Bu yola baş koyan her insan, her Kürt kendi beninde yaratılmış olan her tür çirkinlikle mücadele etme kararlılığını vermiş demektir. Çünkü; PKK özgür yaşam partisidir. ‘Olacaksa bir yaşam ya özgür olacak ya hiç’ diyerek yola çıkanların partisi. Tüm kirlenmişliklere, yozlaşmış nefeslere, çirkinleşmiş gülüslere sırt dönmüş yüreklerin partisi. PKK, Kendi beniyle yüzleşip samimice ve içten bir şekilde mücadele içine girenlerin partisidir. Gülüşlerini dağ rüzgârıyla temizleyip, tüm özgürlük düşlerini doruklardaki dolunayda kutsayanların partisidir. PKK, güneşin her bir ışınını içine çekip, bedenlerini toprakla arındıranların partisidir. Kır çiçeklerinin kokusunu sürüp, buz gibi soğuk gecelerde yıldızları yudumlayanların partisidir. Her yudumunda yeni mutluluklar, her damlasında sonsuz yaşam müjdesi. PKK, anlam verme olayıdır. Anlamın özüne ulaşma çabasında olan canların yürek ve düşünce birlikteliğinin sağlandığı yerdir.

PKK, yediden yetmişe her yaştan insanın yüreğinde yer edinmiş bir partidir. Tüm insanlığa kucağını sonuna kadar açmış ve yeniden özgür bir yaşama merhaba demek için, çıkarsız, hesapsız, maddiyata dayalı olmayıp tamamıyla manevi bağlılıkla mücadele-sini yürüten Önder APO ve on binlerce şehidimizin partisidir. Bundandır ağzı kanlı sistem ve sistemin önünde el- pençe olmuş uşakları bu harekete ve bu hareketin yaratımı olan her türden değere bu kadar pervasızca ve acımasızca saldırması. Tüm olanaklarını seferber edip, ‘tek bir tanesi bile kalmayınca kadar’ paranoyasına kapılıp korkması...

Varsın onlar kendi kokuşmuş dünyalarında yarattıkları hayallerle yaşasınlar. Ama bir hayalden öte gidemeyecek. Bin yıllardır her tür yok etme girişimlerine, saldırılarına karşı kendini koruyup, büyük bedeller ve değerler sonucunda onurluca bir direniş gösteren bu halkı artık hiç kimse yok edemez. PKK gerçekliği ve Önder APO felsefesiyle kendi beninin farkına varmış bu halk gerçekliğini hiçbir sistem çökertemez. Genlere kadar işlemiş özgür yaşam özlemimize ulaşmamıza hiç kimse engel olamayacaktır. Hiç kimse, hiçbir kurum, hiçbir olay bizi bu yoldan döndüremez ve özgür yaşam tutkumuzu yüreğimizden atamaz. İnanan yürekler olarak, sonsuz bağlılıkla zafer türküleri dillendireceğiz ve Güneşin sofrasında özgürlük halayına tutuşacağız. Evet, çok acılar çektik ve bugün de bu acılarımız devam ediyor. Verdiğimiz bedeller her geçen gün daha da artmakta, daha da büyümektedir. Ancak biliyoruz ki özgür yaşam yürüyüşü zorludur. Bazen gelenler olacak, bazen gidenler. Bazen özgür iradeyi gösteremeyip düşenler olacaktır. Ama her şeye rağmen özgür yarınlar adına ilerleme kararlılığı göstereceğiz. Dosta, düşmana herkese burada olduğumuzu ve dünden daha güçlü olduğumuzu göstereceğiz. Kemal Pir, Hayri Durmuş, Hakki Karer, Ferhat Kurtay ve daha nice can yoldaşımız, uğruna dünyaları bile verseler özgür yaşamdan vazgeçmeyeceklerini dosta-düşmana herkese gösterdiler. Ve bedelini canlarıyla ödediler. Çünkü onlar “özgür yaşamı uğruna ölecek kadar çok seviyoruz” diyenlerdi ve pratikte bunun uygulayıcısı oldular. Hesabı kitabı yok artık bu işin. Ya özgür bir yaşam, ya hiç! Yaratılan bu kadar değer, verilen onca emeğin ve bir mezar taşı bile olmadan onurluca toprakla kutsal birlikteliği sağlamış binlerce canın hakkını verme ve yeni günü, Güneşin özgür gülüşüyle, özgürlükle taçlandırma zamanıdır. Hiçbi-

rimize durmak yok, her birimizin yapabileceği bir şey vardır. Yeter ki araçlarımızı doğru temellerde, doğru yer ve zamanda kullanalım.

Şimdi ayağa kalkıp silkelenme ve sistemin bizde yaratmak istediği çirkin kişilikten sıyrılma zamanıdır. Tüm pasifleştirme ve kendi halinde bırakma girişimlerine karşılık aktif bir mücadelenin sahibi olup eyleme geçme zamanıdır. Eylemin rengi belli: Ya özgür bir yaşam, ya hiç! Bedeller verdik, bedeller veriyoruz ve bedel vermeye devam edeceğiz. Bedel vermeden hiçbir şeye ulaşılamaz. Korkmak yok artık, beynimizde ve yüreklerimizde yaratılmış tüm korku setlerini yerle bir etme ve cesaret köprülerini atma zamanıdır.

Hiçbir şey olmuyormuş gibi ayak ayaküstüne atıp çayımızı yudumlamayacağız. Buna yeltenen ve yaşanan her şeye rağmen kendini geri konumda tutan, pasif ve eylemsizliği kendine seçen herkesin şunu çok iyi bilmesi gerekir ki bir gün onların kendince rahat olduklarını sandıkları koltuklarında kendi sessizliklerinde, vicdan(sızlık)larında boğulacaklardır. O kadar insanımız sorgusuz sualsiz zindanlara, soğuk duvarlar arasına, demir parmaklıklar arkasına atılırken durulması traji-komiktir, korkunçtur, sistemin tam istediğidir.

Çocuklarımız hala sokak ortalarında faili belli kurşunlarca katledilirken, bizim her gece başımızı rahatça yastığımıza koymamız yüreksizliktir, vicdansızlıktır. Dağlarımızın her bir karışı bombalanırken, doğa katliamdan geçirilirken, elini kolunu sallayarak dolaşılması tarihe evrene hakarettir. Her şeyden önemlisi Önder APO'dan bu kadar zamandır haber alınamaması noktasında kendimizi sorgulamıyorsak ve bir çabanın, eylemselliğin sahibi olamıyorsak o zaman demektir ki teslimiyetin ta kendisidir kişilikte yaşayan. Sorun fiziksel olması değildir. Düşünsel anlamda kendinden bir uzaklaşmayı ve iradesizleşmeyi göstermektedir.

Evet; her birimizin mutlaka yapabileceği bir şey vardır. Hiç kimse kendini çaresiz ve bir şey yapamaz konumda görmemeli. İstemek en önemlisi ve gelişecek istemle beraber içine girilecek pratik kendini açığa çıkaracaktır. Genciyle yaşlısıyla, kadınıyla erkeğiyle herkesin seferber olması ve özgürlük mücadelesine aktif bir katılım sağlamalıdır. Özgür yaşama ulaşma umudunun bizde yarattığı coşku ve moralle hep ileriye adımlarımızı atacağız.

Bu toprakların artık rahat yüzü görme zamanı gelmiştir. Bunu bütün egemen güçlerin bilmesi ve ona göre ayağını denk alması

gerekir. Bizim istediğimiz bir lütuf değildir. Ve kimseden de biz bir şey istemiyoruz. Biz kendi emeğimizle, alın terimizle ve kanımızla, canımızla ödediğimiz bedellerle insanlık haklarımızı elde edeceğiz. Kimsenin gölgesinde kalmadan kendi güneşimizin ışınları altında ısınıp, kendi gök kubbemizin altında özgürce nefes alacağız. Sesimize, sözümüze pranga vurulmayacak, kendi soluğumuzda, ıgık ıgıka özgürlük türküleri dillendireceğiz ve kendi dilimizde, kendi rengimizde çocuklarımızı yeni güne, özgür yarınlara ulaştıracacağız. Duygu ve düşüncelerimizin pazarlara sürölmesine izin vermeyeceğiz.

Kendine güvenen, kimsenin boyunduruğu altında yaşamayan, birilerinin yedeğinde kalmadan öz irade ve bilinçle, diğer tüm halklar ve topluluklarla eşit ve insani çerçevelerde buluşarak ulusal birlikteliğini yaşamsallaştıracaktır. Tarihten bu yana dayatılmış olan her tür paralanmışlığı ortadan kaldırıp, dış güçlerin ekmeğine yağ süren her tür boşluğu dolduracaktır. Her türden kendine bağlama ve yönlendirme tehditlerine karşı kendi öz benliğiyle kendine yetecektir. Tüm belleksizleştirme çaba ve eylemlerine karşılık tarihin somut gerçekliklerinin farkına vararak, nerede kaybetmişsek, orada devrimci eylemler geliştireceğiz ve büyük başarılarla büyük mutluluklar ekleyeceğiz yaşam defterimize. Zafer türkülerinin dillendirilip özgürlük halayının tutulacağı günler çok yakın. Yeter ki kendimizden biraz olsun ödün verip mücadelemize odaklanalım. Gideceğimiz, yürüyeceğimiz yol belli;

YA ÖZGÜR BİR YAŞAM, YA HİÇ!

“İdeallerinde Güneş Kadar Net Olan, Ona Ulaşmanın Yöntemlerini De Bulur.”

Rêber APO

FOTOĞRLAR

Z

